

DANI ATKINS

Dragoste de mamă

DANI ATKINS
DRAGOSTE DE MAMĂ
Traducere din limba engleză de Dana Dincă
Publisol

CUPRINS

Prolog

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44

Mamei mele

Mi-aș fi dorit ca tu să fi citit cartea asta.

Prolog

În urmă cu doi ani

Beth

— Cu cât începem tratamentul mai repede, cu atât avem șanse mai mari de a obține rezultate.

Acestea au fost cuvintele care, rostite cu blândețe, ne-au remodelat viitorul și au schimbat totul pentru noi. M-am uitat pe deasupra biroului, peste dosare și plicuri cu radiografii, la doctorul care aștepta răbdător să ne revenim după această veste amețitoare.

Îl țineam pe Tim de mână cu atâta putere, încât probabil că îi presam oasele de cartilaje, iar cu privirea îl fixam pe oncolog, căruia ochii îi dezvăluiau mai mult decât își dădea seama. În spatele ochelarilor fără rame, am văzut sclipirea unui adevăr de neîmpărtășit în acea zi neagră. Șansele de vindecare erau mici. Capacitatea de a citi fețe, de a prinde mici nuanțe pe care alții nu le observă a fost mereu un avantaj în munca mea. În ziua aceea se simțea mai degrabă ca un blestem.

— Domnule Brandon, văd din dosar că nu aveți copii cu soția dumneavoastră.

Tim a încuviințat și am simțit cum începe să treacă la mine tremurul care îi cuprinsese corpul. Iar când am răspuns în locul lui, îmi tremurau și trupul, și vocea:

— Suntem căsătoriți doar de doi ani. Plănuiam să mai așteptăm puțin, înainte de a întemeia o familie, am spus și chipul pe care-l priveam, al doctorului, a început să se înceteșeze din cauza lacrimilor.

— Știu că sunteți încărcati cu foarte multe acum și nu vreau să adaug încă ceva la decizia cu care vă confrunțați, dar trebuie să vă îndemn să vă gândiți la protejarea și conservarea fertilității.

Poate că Tim a înțeles imediat unde bătea oncologul, dar eu eram cu câțiva pași în urmă.

— Există șanse mari ca tratamentul să vă afecteze șansele de a fi tată în viitor. Așa că, în acest moment, recomandăm să luați în considerare congelarea spermei.

Pentru o clipă am crezut că sugerează să facem asta acasă, unde ar sta pe raft în congelator, lângă pachete cu cotlet de porc și pungi cu mazăre. Mi-a luat câteva secunde ca imaginea asta să dispară.

— Sunt câteva clinici de fertilitate pe care vi le putem recomanda. Ei vă pot explica opțiunile pe care le aveți. Acestea pot varia de la congelarea spermei până la congelarea embrionilor, dacă doriți.

— Embrioni? a întrebat Tim nedumerit.

— Este o opțiune de luat în considerare. Sunt statistici foarte bune despre sarcini de succes rezultate din embrioni congelați. Merită avut în vedere, pentru un cuplu de vârsta voastră și în această situație.

După doar două zile am vizitat o clinică. Prea din scurt ca să știm ce facem, sau de ce. Faptul că era posibil ca Tim să se confrunte cu o boală incurabilă era atât de copleșitor, încât orice altceva părea zgomot de fond. Am plecat de la clinică cu o mulțime de broșuri și cu capul îmbuibat de sfaturi. Până la urmă, nu am decis în funcție de rata

succesului, de grafice sau de mărturiile pe care le-am citit până noaptea târziu. Am luat decizia cu sufletul.

— Vom face un copil, am spus lipindu-mă de bărbatul pe care îl iubeam, încercând să nu mă gândesc la cât de mult slăbise doar într-o lună. Și apoi îl vom îngheța. Ne vom ține propriul copilul, sau copii, la rece. De fapt, cred că îi păstrează în nitrogen lichid, m-am corectat, ca proaspăt specialist într-un domeniu despre care cu câteva zile mai înainte nu știam nimic.

— Totodată, te vom expune și pe tine la tot felul de proceduri invazive fără să fie necesar. Fiindcă nu e nimic în neregulă cu *tine*, a zis Tim, și era imposibil să nu-i sesizezi durerea și regretul din voce.

Era supărat. Nu doar atât, era *furios* pe trupul său care ceda catastrofic pentru prima oară după atâtea ani.

— Nu știm cât de mult o să dureze ca să învingi asta, am motivat sperând că optimismul din glasul meu va fi destul de puternic ca să-l păcălească. Și pot trece ani până când vom fi pregătiți să avem copii. Până atunci nu va trebui să ne facem griji dacă fertilitatea mea scade. Vom avea deja pregătit un copil înghețat.

— Doar adăugi apă... a glumit și m-a tras și mai aproape de trupul său osos.

— Exact, i-am răspuns cu gura lipită de pielea lui, unde speram că nu putea simți tremurul buzelor mele sau umezeala de pe obraji, de la lacrimile ce cădeau în liniște, în dormitorul nostru, pe întuneric.

— Atunci, hai să-i dăm drumul! a șoptit în părul meu. Să facem niște bebeluși!

1

Beth

Am un nas bun. Nu mă refer la forma, care este destul de obișnuită și se potrivește foarte bine cu celelalte trăsături ale mele. (Soțul meu, Tim, a zis odată că sunt frumoasă; era fermecător de subiectiv dar și inexact.) Ce am vrut să spun despre nasul meu este că simțul mirosului este neobișnuit de acut. Desigur, nu m-am descurcat la fel de bine cu o parte din celelalte simțuri; în primul rând sunt complet afonă, ceea ce e cam amuzant pentru că am ajuns să mă îndrăgostesc de un muzician. Dar un bun simț al mirosului este cu siguranță un atu dacă tot ce ți-ai dorit este să lucrezi cu flori sau, și mai bine, să deții propria florărie. Din fericire, le-am făcut pe amândouă.

— Doriți să mai fac altceva înainte de plecare, doamnă Brandon... ăăă... adică Beth?

Am ridicat ochii de la buchetul de bujori pe care urma să îl leg și i-am zâmbit lui Natalie, angajata mea, care după șase luni de lucrat, uneori cu jumătate de normă, uită să îmi spună pe numele mic. Degetele mele se mișcau cu viteză, fixând și înnodând sfoara în jurul

tulpinilor cu dexteritatea unui pescar experimentat.

— Ai planuri pentru după-amiază? a întrebat Natalie, când am urmat-o la ușă pentru a schimba semnul „deschis” cu „închis”.

— Nimic deosebit, i-am răspuns, zâmbind în continuare, am condus-o la ușă și am pus zăvorul.

Nu mă cunoștea suficient de bine ca să se prindă de omisiune. Am evitat cu finețe și sper că nu s-a prins că sunt agitată.

Rămasă singură în florărie, m-am lăsat învăluită de mirosurile și sunetele familiare, ca de o pătură protectoare. Zumzăitul luminilor de deasupra capului, combinat cu bâzăitul frigiderelor mari reușeau să acopere cât de cât zgomotul din strada principală. Florăria avea o poziție bună, iar reputația i-a crescut constant în cei cinci ani de când am deschis-o. Mi-am trecut mâna peste tejgheaua de lemn lustruită, așteptând să mă liniștească senzația obiectului cunoscut. Dar astăzi florăria nu avea puteri magice asupra mea.

De obicei, închideam mai devreme, când mă întâlneam cu clienți sau când lucram la documente, dar în după-amiază aceasta aveam altceva în agendă. Am mâncat doar jumătate din sendvișul triumphi cumpărat dimineața, și ce a rămas am aruncat la coșul de gunoi de sub birou. Poate că ar fi trebuit să fac la fel cu cafeaua tare, tip Americano, pentru că ultimul lucru de care aveam nevoie era o doză suplimentară de cafeină, când eram deja în priză.

— E caraghios, am mormăit ca pentru mine în timpul ritualului obișnuit de a încuia și porni alarma. Nu fac altceva decât să vorbesc cu soțul meu. De ce sunt așa de încordată?

Pentru că știi că nu se va bucura de asta, mi-a răspuns o voce interioară, care avea enervant de multă dreptate. Ca să alung gândul, am dat mai tare radioul din mașina, la un volum preferat de obicei de băieții adolescenți, și m-am strecurat în traficul de după-amiază.

Parcarea era mulțumitor de liberă și nu am întâlnit pe nimeni, cât timp am mers pe pilot automat pe drumurile sinuoase. Până și veverițele energice, care erau ca la ele acasă, au rămas în copaci, de parcă ar fi respectat nevoia noastră de intimitate. Stomacul frământa și chiorăia într-un amestec de nerăbdare și agitație, forțând valuri ocazionale de acid să-mi ardă gâtul.

Puloverul gros pe care l-am tras pe mine înainte să ies din florărie era inutil, așa că l-am dat jos din mers, prin soare. Chiar și așa, sub greutatea părului meu lung până la umeri, au țâșnit mici broboane de sudoare, ca niște pete de pojar.

Îndreptându-mă spre soțul meu, mi-am dat seama că *fiecare* moment important împreună cu Tim s-a petrecut în aer liber. Nu plănuiserăm asta, dar, privind înapoi, am realizat că am fost în aer liber de la primul sărut (la un colț de stradă ud de ploaie), până la doi ani mai târziu, la ziua când ne-am jurat iubire veșnică pe marginea unui lac,

în fața prietenilor și a familiei. Chiar și când Tim m-a cerut în căsătorie a fost în aer liber, surprinzându-mă în mijlocul unui picnic la țară. Încă îmi amintesc cum i s-au umezit ochii căprui închis când s-a întins peste pătura în carouri ca să-mi ia mâna, dărâmând din neatenție ce mai rămăsese din prânzului nostru.

— Căsătorește-te cu mine, Beth! a șoptit el, arătând aproape la fel de uimit ca mine la auzul acelor cuvinte.

Apoi gura lui a acoperit-o pe a mea, cât pe ce să-mi sufoce răspunsul entuziast.

— Da!

Așadar, era normal ca următoarea discuție decisivă – cea pe care am repetat-o toată dimineța – să se petreacă sub cerul albastru, cu nori din loc în loc, și cu păsărele ciripitoare drept singuri martori.

Mă aștepta la umbra unui stejar înalt, iar eu mă grăbeam să ajung la el și stomacul mi se strângea ca într-o împletitură de noduri nemaipomenite. Mă simțeam ca un actor care și-a uitat brusc replicile, cu câteva clipe înainte să îi vină rândul. Mă părăsese deodată judecata mea bine clădită să susțină tot ce doream să subliniez și să respingă obiecțiile pe care le-ar putea îndrepta în direcția mea.

Încă era un chin să nu vorbesc cu el zilnic. Poate de aceea vocea îmi tremura altfel decât atunci când am repetat printre găleți de gerbere și garoafe, în sanctuarul din florăria pe care am aranjat-o împreună. Mi-am dres glasul.

— Timothy, am început eu și cu siguranță i-a atras atenția, pentru că rareori îi spuneam numele întreg.

Am înghițit neliniștită un nod care-mi stătea în gât ca un drops, și am încercat din nou.

— Tim, vreau să-ți spun ceva, și nu vreau să mă întrerupi sau să adaugi ceva până când nu termin, OK?

Nu i-am lăsat nicio șansă să intervină și am trecut direct la subiect.

— M-am gândit foarte mult la asta în ultimele săptămâni – bine, de fapt luni întregi – și cred că trebuie să încercăm din nou. Cred că ne suntem datori să mai facem o ultimă încercare.

Nu mi-am dat seama că mă fâțâiam în timp ce vorbeam, până când nu m-am trezit că nu mai sunt lângă el. Am făcut câțiva pași înapoi.

— Știu ce o să spui: că am mai încercat, de *două* ori, am adăugat cu grijă, ca și cum ar fi putut uita eșecurile anterioare, dar de data asta am o presimțire...

Rămăsesem fără voce, dar am revenit imediat:

— Nu, e mai mult de atât. Sunt *sigură*. De data aceasta, totul va merge exact așa cum ne dorim.

Am ridicat capul și am dat la o parte o șuviță groasă de păr arămiu care îmi căzuse pe față.

— OK, am reluat cu glas deodată trist, poate nu *exact* cum ne-am

dorit, dar ceva bun poate ieși din toate astea. Ceva minunat.

Privirea mi-a căzut în pământ, în timp ce îmi imaginam că vede prin mine.

— Florăria merge foarte bine acum; financiar suntem într-un punct bun și Natalie este pregătită să preia mai multe responsabilități.

Am simțit usturimea acidă a lacrimilor, dar n-am vrut să mă opresc, nu acum când îmi găsisem în sfârșit ritmul.

— Nu vreau să mai aștept. La anul voi face treizeci și șase de ani.

I-am amintit pentru că mereu a fost surprinzător de uituc cu zilele de naștere și aniversările.

— Sunt deja ceea ce se numește bătrână – *vârșnică*, probabil.

M-am uitat în jur să mă asigur că suntem singuri și nu ne aude nimeni înainte să continui.

— Am luat legătura cu clinica, am spus, închipuindu-mi că îl aud oftând a dezaprobare. Au spus că poate fi diferit de data asta. Pot încerca fără medicamente, deci vor fi mai puține șanse să mă simt așa rău, am continuat și am râs un pic, râs care aproape – dar nu suficient – a reușit să ascundă suspinul din spatele vorbelor. Desigur, decât dacă voi avea *grețuri de dimineață*, am glumit, dar nu a râs nimeni, oricum nici nu mă așteptam ca vreunul dintre noi să râdă.

Mă uitam la el și simțeam primele lacrimi cum îmi scapă și încep să-mi curgă pe obraji. Am căutat în buzunare un pachet de șervețele, supărată că nu m-am gândit să aduc unul cu mine. N-aveam nicio șansă să trec prin asta fără să mă apuce plânsul.

— Mai avem o singură ocazie, iubirea mea. A mai rămas doar un embrion și vreau să încerc cu acesta. Cuvintele îmi curgeau lin, ca izvorul peste pietre. Vreau să am copilul tău.

Vorbele mi-au rămas suspendate în aer, ca sunetul unui instrument după încheierea melodiei. Am căutat din nou fără succes un șervețel în geantă. Cine vine într-un astfel de loc fără șervețel? Mi-am tras nasul, fără eleganță, în timp ce parcurgeam spațiul dintre noi doi.

— Nu ești pregătit după atâta timp să fii tătic?

Mi-am întins degetele spre el. Am simțit răceala pietrei când am trasat conturul numelui său pe marmura cu pete albe. *Timothy Brandon*. Iar sub numele lui era data, care mi-a rămas mai adânc gravată în inimă decât pe piatra funerară, io septembrie 2014. Ziua în care mi-am pierdut soțul.

Probabil că rimelul îmi curgea pe obraji și nasul mi-l trăgeam ca un mucos fără batistă.

— Pentru Dumnezeu, unde găsești un șervețel atunci când ai nevoie?

— Poftim, a zis o voce de undeva din spatele meu.

Cred că nici eu, nici străinul care ținea deschis un pachet de șervețele nu ne așteptam să tresar atât de tare.

— Îmi pare rău! a spus bărbatul, făcând imediat un pas înapoi, odată cu mult doritul șervețel. Nu am vrut să te sperii.

— E bine, ai făcut-o, i-am dat replica, dar de jenă păream mai supărată decât ar fi trebuit să fiu. Credeam că sunt singură.

M-am uitat în jur la rândurile de pietre funerare ordonate. Era momentul zilei la care preferam să vizitez mormântul lui Tim. După-amiaza în mijlocul săptămânii, când era practic garantat să nu mai fie altcineva aici.

— Și eu, a zis încet, uitându-se fix la mine și am ridicat repede brațul ca să iau pachetul din mâna lui încă întinsă, înainte să apuce să se răzgândească.

A fost frumos din partea lui să lase impresia că nu mă aude cum îi folosesc cu succes zgomotos șervețelele. Cu gălăgia de acest gen, sigur erau foarte obișnuiți cei din imediata vecinătate a lui Tim. Pentru orice eventualitate am smuls din pachet un al doilea șervețel împăturit și apoi i l-am înapoiat.

— Te rog să le păstrezi! mi-a spus, privindu-mă binevoitor și în cunoștință de cauză. Se pare că ai nevoie de ele mai mare decât mine.

M-a stingherit cu vorbele lui, dar asta nu e o scuză pentru reacția mea pripită.

— Ați tras cu urechea la discuția mea particulară?

Ochii acestui bărbat, care aveau un ton de gri neobișnuit, ca ardezia după ploaie, s-au mărit puțin la auzul tonului meu agresiv.

— Fără intenție, te asigur, mi-a spus cu un glas calculat, dar și cu o mică dilatare a nărilor, pe care am reușit să o observ, ca a unui dragon pregătindu-se să sufle flăcări. Deși nu știu cât de „particulară” mai poate fi, dacă vorbești cu o voce atât de tare.

Avea dreptate, dar, fiind stânjenită, era imposibil să-mi ascult vocea rațiunii, cea care îmi spunea să îi mulțumesc politicos și să mă retrag.

— Nu *era* nimeni în jur. Am verificat. Și era o discuție foarte personală.

A oftat, și eu mă întrebam de câte ori se va gândi cu părere de rău la fapta bună făcută astăzi. După expresia sa, mi-am imaginat că va regreta de mai multe ori.

— Sunt aici de patruzeci de minute.

Am băgat în buzunar șervețelele primite și m-am auzit vorbind cu o intonație adolescentină, care ar fi trebuit depășită acum câteva zeci de ani.

— Înseamnă că ai stat ascuns sau ceva de genul ăsta.

Ceva din privirea lui mi-a dat de înțeles că am întrecut limita și deodată mi-am amintit unde ne aflam.

— Eram în genunchi, a zis calm, îngrijind mormântul soției mele.

Am coborât privirea și am văzut două cercuri închise la culoare pe blugii lui, care demonstrau ce zicea.

— Îmi... îmi pare foarte rău! i-am răspuns stângaci, încercând să mai îndrept lucrurile după ce mă luase gura pe dinainte.

Bărbatul a înclinat capul și am observat că avea câteva fire răsfirate de păr gri pe la tâmpile. Era mai în vârstă decât am crezut la prima vedere. Probabil avea puțin peste patruzeci de ani, deși aspectul sănătos și hainele lejere îi dădeau un aer mai tânăr.

— Nu-ți face griji, mi-a spus, dar aveam în continuare impresia că îl irit și se pare că nu doar pe el, pentru că și *eu* eram nervoasă pe mine. În orice caz, a continuat, eram pe picior de plecare așa că te voi lăsa să-ți continui liniștită... discuția.

— Nu, te rog! Nu pleca din cauza mea. Am impresia că te-am alungat.

— În niciun caz. Colțul gurii îi trăda o minciună de politețe. Mă pot întoarce oricând mai târziu.

S-a întors cu spatele ca să plece și mi-a fost rușine. În domeniul în care lucram eram obișnuită să am de-a face cu cei îndoliați, dar niciodată în toți anii mei ca florar nu am vorbit așa nechibzuit cu o rudă îndurerată.

— Îmi pare *sincer* rău! i-am spus când deja era cu spatele și luase viteză pentru a se îndepărta.

Pentru o secundă am avut impresia că își va continua drumul, dar a încetinit și s-a întors.

— Uită de asta, a zis și apoi chipul i s-a înmuiat. Părea că tu și... partenerul...

— Soțul, l-am corectat cu blândețe.

— Pare că aveți multe discutat, a dat el înțelegător din cap, cu ochii plini de empatie.

S-a îndepărtat fără niciun zgomot, surprinzător pentru un bărbat atât de bine clădit. Nu era de mirare că nu l-am auzit apropiindu-se. Când m-am întors la piatra funerară a lui Tim, am băgat mâinile în buzunare și am strâns cu degetele cadoul neobișnuit. M-am așezat turcește, chiar dacă iarba era ușor umedă, și mi-am sprijinit fruntea de piatra rece.

— Să nu spui nimic! l-am atenționat pe soțul meu veșnic tăcut. Nici măcar un cuvânt.

Întâmplarea cu întâlnirea străinului din cimitir mi-a rămas în cap câteva zile și mă *crisпам* de fiecare dată când îmi aminteam de purtarea mea. Bineînțeles că mi-aș fi cerut iertare dacă drumurile noastre s-ar fi intersectat din nou, dar speram din tot sufletul să nu ne mai întâlnim. Ciudat că un străin era singurul care știa unicul secret pe care nu îl împărtășisem nici măcar cu familia sau cu prietenii.

Mâinile mele erau ocupate cu sortarea florilor livrate azi-dimineață de la o pepinieră. Simțeam că bebelușul la care am sperat eu și Tim

era aproape de a deveni realitate, de parcă tot ce trebuia să fac era să mă întind ca să-l trag mai aproape de mine. Mai aveam o singură șansă de a ne îndeplini visul. Decizia de a merge singură mai departe cu fertilizarea în vitro era în același timp incitantă și înspăimântătoare. Un bebeluș. Un omuleț care ar fi jumătate din Tim și jumătate din mine. Era un mod concret de a-l avea în viața mea, mai mult decât îl păstram în inima mea și în amintiri. Am tras scaunul înalt de la masa de lucru și m-am așezat tremurând. Era o decizie importantă, care mi-ar fi schimbat cursul vieții și nu am vrut niciodată să o iau singură.

Am închis ochii, știind că așa mă teleportez din camera rece a florăriei, înapoi în cabinetul oncologului, ascultând vestea care ne-a devastat viața și spulberat viitorul la care visam. Soneria magazinului era o bine-venită întrerupere, care m-a trezit din vechea amintire, amintire la care reveneam mult prea des.

Crazy Daisy a fost mereu mai mult decât o afacere pentru mine. Era ceva la care eu și Tim am visat și am lucrat împreună; uneori de pe patul de spital, sau în zilele lungi, între tratamente, când era prea slăbit ca să se reia slujba de profesor. Magazinul era ca un copil al nostru, ca primul născut, și de aceea eram foarte protectivă cu el.

Când Tim a pierdut lupta de a mai rămâne alături de mine și nu-mi mai doream decât să fiu una cu suferința lui, magazinul a fost cel care m-a motivat să mă ridic din pat în fiecare dimineață. A renunța la magazin ar fi fost ca și cum aș fi renunțat la el și așa ceva n-aș fi făcut niciodată. Nu știu dacă, fără *Crazy Daisy*, aș fi reușit să trec de primele luni întunecate de durere și disperare. Dar acum, la cinci ani distanță, eram gata să înfăptuiesc o ultimă magie cu bărbatul pe care-l iubeam. Nu va fi ușor. Știam asta. În fiecare secundă mă voi îngrijora că nu fac nimic așa cum trebuie. Fără influența calmantă a lui Tim care să mă liniștească, mi-era teamă că o să fiu un părinte de coșmar. Și abia așteptam să aflu cum vor decurge lucrurile.

2

Beth

După ce a murit Tim, am mers în fiecare zi la cimitir. Nu a fost un lucru sănătos – îmi dau seama acum – chiar dacă atunci nu am vrut să ascult de părinții mei neliniștiți și de sora mea, care și-a exprimat îngrijorarea tocmai din Australia, de unde locuia. Până la urmă, vizitele s-au rărit la una sau două pe săptămână. Mai rar de atât, încă simțeam că nu e bine.

Întotdeauna erau mai mulți oameni la cimitir spre sfârșitul zilei, și când treceam pe lângă ei puteam să recunosc fețele câtorva „obișnuiți” ai locului. Unii își ridicau privirea de la mormântul pe care îl îngrijeau și salutau scurt din cap, ca navetiștii care făceau același drum de ani

buni fără să-și spună un cuvânt.

Cimitirele au propriile reguli de purtare. E în regulă să saluți din cap. Se poate admite chiar și un zâmbet înlăcrimat, dar NU trebuie să deranjezi nicio discuție cu cineva drag plecat dintre noi. Bărbatul care mi-a oferit șervețele ziua trecută cu siguranță nu a învățat aceste reguli. Mă întrebam dacă era de curând văduv.

— Bună! Am revenit.

Vorbeam cu piatra albă, martora multor lacrimi în primele zile, încât mă mir că nu s-a erodat. Am fost în ultimul hal; complet nepregătită pentru viața fără iubitul meu alături. Ai fi zis că instinctul de la prima vizită la oncolog m-ar fi pregătit pentru ce urma, dar, când în cele din urmă Tim a plecat dintre noi, după cea mai curajoasă și cea mai grea luptă, am fost pierdută.

Am ridicat în mână un buchet de flori.

— Nu te bucura, vorbeam cu piatra funerară, acestea nu sunt pentru tine. Sunt pentru a-mi cere iertare bărbatului a cărui soție locuiește undeva pe aici, am spus și am sugerat cu capul direcția din care acesta a venit zilele trecute. Lasă-mă un minut ca să o găsesc, apoi ne putem continua discuția. Încă avem multe de vorbit.

În altă parte lumea ar zice probabil că sunt nebună dacă vorbesc cu Tim așa cum o fac în acest moment. Dar aici e ceva normal, practic obligatoriu. Sub pământ se află cei dragi nouă, cei cu care am împărțit viețile, inimile și sufletul. Să *nu* vorbești cu ei ca înainte, ei bine, *asta* ar fi nebunie.

Un misterios instinct m-a condus la parcela care trebuia. Pe un rând cu morminte acoperite de mușchi și presărate cu ierburi buruienoase, al ei era curățat, iar pământul din jur era îngrijit și plantat cu câteva tufe cu flori. Epitaful gravat pe piatra gri deschis era mai degrabă simplu decât cu înflorituri, dar nu era cu nimic mai puțin pătrunzător. Scria că femeia de la picioarele mele se numea Anna Thomas, soția lui Liam, am făcut o tristă socoteală și am confirmat că a fost tânără – exact vârsta mea din prezent – când viața i-a fost frântă acum opt ani. Ce păcat!

Am îngenuncheat lângă piatra ei funerară și am așezat cu grijă micul buchet de trandafiri galbeni. Nu mai sunt mulți oameni care să înțeleagă limbajul florilor, dar eu, ca florar, vorbeam fluent această limbă. Aceste flori exprimau *regretul* și trăgeau o concluzie după întâlnirea mea cu soțul Annei Thomas. Printre florile strânse în buchet se aflau două lucruri: un mic bilet pe care am scris *Mulțumesc* și un pachet de șervețele neînceput. M-am gândit că își va da seama de la cine sunt.

— Deci ce e nou? Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Mai nimic, am răspuns.

Cu excepția pregătirilor să rămân însărcinată.

Pentru o secundă, mi-a fost teamă că am gândit cu voce tare, dar, după expresia de pe laptop a surorii mele, care nu arăta nici surprindere, nici șoc, am presupus că nu am rostit nimic.

Era dimineață în Australia, iar Karen stătea așezată în locul preferat pentru discuțiile noastre pe Skype, pe prisma casei din Sydney cu flori tropicale în fundal. Trecuse ceva timp de când a încercat ultima dată să mă ademenească subliminal, cu vegetația exotică din partea cealaltă a lumii.

Apelurile acestea erau momentele mele preferate ale săptămânii. Era la jumătate de glob distanță, dar continua să fie cea mai bună prietenă a mea, și nici după atâția ani nu mă obișnuisem cu dorul acela cumplit. Tânjeam după mirosul șamponului ei atunci când mă îmbrățișa, cum îi murmurau buzele când mă saluta cu un sărut pe obraz, sau cum îmi strângea mâna în momente în care cuvintele erau de prisos. Am fost mereu apropiate, încă de mici, iar dacă au mai fost cu siguranță certuri ca între frați, dorul a estompat amintirea acestora și efectiv nu-mi mai amintesc.

Ne știam toate secretele: prima iubire; primul sărut; prima țigară pe furiș; prima dată cu un băiat: „*Beth, sincer nu înțeleg de ce se face atâta tam-tam; s-a terminat în câteva secunde*“. Asta încă mă face să râd, deși nu cred că mai are aceeași părere în prezent, având doi copii și un soț devotat. Cu toate acestea, acum îi țineam ascuns cel mai mare și ambițios secret din viața mea, și de câte ori deschideam gura mi-era teamă că se va rostogoli fără să vreau.

— Ce fac mama și tata? a întrebat Karen și a dispărut o secundă de pe ecran când s-a întins după paharul cu suc de portocale.

— La fel, i-am răspuns pe scurt ca între surori. Știam că va înțelege că mama era ocupată cu clubul de lectură, voluntariat și teatru pentru amatori, iar că tata se prefăcea că nu se plictisește de moarte ieșit la pensie, sau că artrita lui nu avansase de la ceva ușor supărător la ceva greu de suportat.

Karen a făcut o față pe care am recunoscut-o foarte ușor. Mă simțeam deja ușor vinovată și acest șiretlic a mers direct la țintă. Nu era niciun secret că părinții mei au vrut întotdeauna să își petreacă anii de pensionare în Australia. Era de înțeles ce îi atrăgea: clima era mai bună pentru un bărbat cu afecțiunile lui tata; în plus, unul dintre urmașii lor se afla colo, cu cei doi nepoți ai lor. E doar o chestiune de calcul.

Mereu am bănuir că sora mea plănuia în secret să mute acolo întreaga familie. Era un joc inteligent de lungă durată, îi hrănea pe părinții noștri cu informații despre proprietăți pentru pensionari la malul mării și lângă terenuri de golf, și chiar i-a trimis lui Tim linkuri cu locuri de muncă de profesor, atașând note amuzante precum: *Nu sunt necesare abilități de cântat la Didgeridoo!*

Chiar dacă nu i-am dat curs niciodată, am observat că lui Tim i-a stârnit curiozitatea. Karen știa că vreau să locuiesc din nou lângă mare – iar astfel de locuri se găseau din plin în Australia. Așa că scopul era (aproape) îndeplinit. Sau ar fi putut fi îndeplinit, dacă nu era un spasm la stomac care nu mai trecea, și o boală care a continuat și care a făcut ca Tim să slăbească aproape peste noapte... brusc au încetat discuțiile despre a ne muta în altă parte. Eram prea concentrați *numai* să trăim.

Nu mă așteptasem ca îmbolnăvirea lui Tim să afecteze planurile părinților mei. Nu s-a spus cu voce tare niciodată – de fapt, de multe ori s-a ținut ascuns cu vehemență –, dar cu toții știam adevăratul motiv pentru care părinții mei nu au emigrat niciodată. *Eu* eram motivul, iar sentimentul de vinovăție mă apăsa puternic. Karen avea doi copii încântători pe care bunicii îi vedeau crescând de la distanță, și nimeni nu putea să facă sau să zică ceva care să mă ajute să mă simt mai puțin vinovată pentru că le-am furat acest lucru. Exceptând, poate, dacă le ofeream un al treilea nepot – la care nimeni nu se aștepta.

Un cor de păsări kookabura au ciripit gălăgios dintr-un copac în spatele lui Karen, iar chipul de șapte ani al lui Aaron a apărut în cadrul de pe laptop.

— O să vii să ne vezi în curând, mătușă Beth? a întrebat Aaron peltic pentru că îi lipseau dinții din față.

— E bună asta, i-am spus mamei sale pe care o vedeam pe ecran deasupra nepotului cu bucle blonde. Ce schimbare de tactică șmecheră!

Ea știa mai bine ca oricine cât de mult îi îndrăgeam pe cei doi băieței.

Karen mi-a răspuns cu un rânjel pe care îl recunoșteam la fel de bine ca fiind al meu.

— M-am gândit că nu-ți va fi ușor să-l dezamăgești, l-a pupat ea recunoscătoare pe creștet.

— Am mai vorbit despre asta de nenumărate ori. Doar știi că nu pot să închid florăria și să plec.

— Credeam că de asta ai angajat-o pe asistenta ta minune.

Deodată, zâmbetul meu a devenit forțat. Am fost pentru o secundă aproape gata să-i dezvălui secretul. O surprindeau prea puține pe sora mea cea mare, dar dacă aș fi zis: *De fapt, am angajat-o pe Natalie să se ocupe de magazin cât timp eu fac un copil*, i-aș fi șters cu siguranță mutra atotștiutoare de pe față. Dar n-aveam de gând să-i spun asta. Nu încă. Poți să numești asta superstiție, dar nu aveam de gând să număr puii înainte să iasă din ouă, sau echivalentul fertilizării in vitro, să număr embrionii până nu ies din congelare.

Noroc că un zgomet din afara ecranului i-a atras atenția lui Karen și

s-a aplecat ușor încruntată în aceea direcție.

— O, vai! Se pare că Josh tocmai s-a trezit. Credeam că putem vorbi liniștite încă douăzeci de minute. Îmi pare rău, draga mea, va trebui să închei mai devreme.

— Dă-i un sărut mare din partea mea, i-am fluturat degetele în fața ecranului. Vorbim săptămâna viitoare.

Sprâncenele lui Karen s-au apropiat într-o singură linie blondă. Era mai prezentabilă decât mine, iar după șapte ani petrecuți în New South Wales arăta ca o localnică din Australia.

— Ești sigură că totul e în regulă, Bethie? Pari un pic... îngrijorată.

Oare cum a reușit să-și dea seama, chiar și de pe partea cealaltă a lumii? Cum putea să vadă direct în inima mea prin distorsiunile pixelilor? Fără a intra în cadrul de pe laptop, mi-am încrucișat degetele la ca un copil care vrea să-și ascundă minciuna.

— Sunt foarte bine. Nu te mai îngrijora!

În noaptea aceea am adormit foarte greu. Nu îmi plăcea să îmi mint familia, dar, după durerea primelor două încercări de fertilizare in vitro eșuate, din ultimul an de viață al lui Tim, nu voiam să știe nimeni ce aveam de gând să fac până când nu mă asiguram de reușită. *Sau de teamă că te vor convinge să te răzgândești?* Întreba o voce din beznă, de care îmi dădeam seama că era propria voce. M-am întors pe partea cealaltă și am bătut nervoasă perna cu pumnul, de parcă cuvintele ar fi ieșit din memoria spumei.

— Nu, mi-am răspuns întinzându-mă după perna de pe partea de pat a lui Tim.

Am strâns perna în brațe, dar era un slab înlocuitor al bărbatului care trebuia să fie acolo.

— Pur și simplu nu vreau să le dau tuturor speranțe degeaba.

3

Izzy

Iată că se întâmpla din nou. Era cel mai neplăcut moment al săptămânii. Acele cinci minute îngrozitoare când stăteam în fața bărbatului pe care încă îl iubeam și mă prefăceam că sunt în regulă cu situația asta, că nu mai țineam minte când mi-a urât „noapte bună“ ultima dată, îmbrățișându-mă protector în patul nostru, și nu stingher în pragul unei case în care nu mai locuia.

— Temele lui sunt aici. Sunt toate gata, a zis Pete când mi-a înmănat ghiozdanul inscripționat cu supereroi.

Degetele noastre s-au atins la transferul rucsacului și am avut reacția instinctivă de a mă retrage chiar înainte de a sesiza sclipirea din ochii lui căprui. Din fericire, fiul nostru de opt ani, Noah, nu era deloc atent. El țopăia nerăbdător în pragul ușii lângă tatăl său.

— Tată, pot să intru acum? Nu vreau să pierd programul meu de la televizor.

Pete și-a ridicat mâna și l-a mângâiat pe cap.

— Bineînțeles că poți, puștiule.

Noah l-a cuprins pe Pete de talie cu brațele lui subțiri, într-o îmbrățișare care a ținut mai mult decât ar fi durat înainte de separare.

— Ne vedem peste două săptămâni, a spus Pete când s-a aplecat să-i dea un pupic de despărțire lui Noah și cuvintele i s-au pierdut în barba neagră.

— Îl vei vedea mai curând, i-am amintit. Sper că nu ai uitat că trebuie să fii prezent la spectacolul de la școală de săptămâna viitoare, nu-i așa?

Am sesizat amândoi mustrarea din glasul meu pe care nu o merita. Pete nu era genul de tată care să nu vină la astfel de evenimente. Numi aminteam să fi ratat vreo piesă de Crăciun, vreo zi cu activități sportive sau de grup. Era acel părinte exagerat care sărea în sus pe terenul de sport de parcă era la un eveniment olimpic sau ținea telefonul mereu ridicat ca să filmeze fiecare moment. Înainte obișnuiam să ne uităm împreună la înregistrări, ghemuiți pe canapea și cu inimile sincronizându-se într-o bătaie perfectă a inimilor, din dragoste pentru fiul nostru. Oare acum se uita singur, sau avea pe cineva nou în viața lui cu care să împartă acest lucru? Era o întrebare pe care nu aveam curajul să o rostesc.

— Nu am cum să uit de spectacol, m-a asigurat Pete. Nu când e primul tău *rol principal important*, domnule Zuko[1].

A zâmbind făcând un pas înapoi. Știam ce urmează. După paisprezece ani împreună, nu aveam cum să nu-i știu toate deprinderile. A mimat cum își trece un pieptăn prin părul mai puțin bogat ca înainte. JW, *vei iubi și când voi fi bătrân și fără păr? Da, dragul meu, te voi iubi.*“ Amintirea asta m-a prins nepregătită. Așa fuseserăm noi cu doar un an în urmă.

Pete se legăna din plin, cu șoldurile unduindu-se într-un fel cum niciun copil de opt ani nu ar vrea să vadă, dar Noah râdea cu poftă de tatăl său care și-a întins între timp brațul mișcându-l lent de la stânga la dreapta. Poate mișcările lui erau ca de un adevărat John Travolta, dar cu siguranță vocea sa nu era.

Eu și Noah ne-am strâmbat. Pot să spun liniștită că talentul muzical care i-a adus lui Noah rolul principal în piesa școlii nu îl moșteneau de la niciunul dintre noi. De câte ori cântam începeau câinii să latre și Pete (care îndrăgea karaoke mai mult decât se cuvenea pentru un bărbat de vârsta lui și la talentul pe care îl avea) era aproape la fel de slab.

L-am văzut pe Noah alergând cât era holul de lung spre sufragerie, căutând telecomanda de la televizor cu precizia unei rachete Exocet.

Am așteptat o secundă, până am auzit ca de obicei genericul cam tare, pentru că știam că volumul va acoperi eficient discuția noastră. M-am întors spre bărbatul care acum se afla pe un teren necunoscut: nu mai era chiar soțul meu, dar nu era încă nici fostul.

— Au sosit astea, i-am spus, și m-am întins după teancul cu plicurile primite.

Am încetat să mă mai întreb dacă motivul pentru care poșta îi venea în continuare la această adresă era pentru că Pete își dorea în subconștient să se întoarcă. În realitate probabil, înțelegea mai greu că lucruri precum schimbarea adresei poștale nu se întâmpla ca prin magie, ci prin amabilitatea spiridușilor de pe internet. Actele și organizarea au fost întotdeauna îndeletnicirile mele, nu ale lui. *Exemplu clasic de mania controlului*, mă tachina el și îndulcea critica apoi cu un sărut sau o îmbrățișare. Pete s-a priceput întotdeauna la ce era de pus în practică, la sarcinile manuale. În prezent îmi repar singură robinetele care picură și scap de păianjeni, dar Pete învață mai greu să preia frâiele. A luat scrisorile din mâna mea întinsă. De data asta s-a asigurat că nu ne mai atingem. A răsfoit plicurile, unul câte unul.

— Factură. Factură. Factură. Tâmpenii. Tâmpenii. Tâmp...

Degetele sale s-au oprit la plicul pe care l-am așezat intenționat ultimul în teanc. L-a extras dintre celelalte fixând cu ochii dreptunghiul alb în care apăreau două nume în loc de unul: domnul Peter Vaughan și doamna Eliza Bând. În fiecare an mă întrebam de ce nu ne-am obosit să-i anunțăm că ne-am căsătorit, și am și rămas căsătoriți pentru ultimii opt ani. Era ironic că am amânat atâta timp să-i rugăm să aducă la zi documentele încât inadvertența lor era pe cale să devină acum din nou realitate. Oare aş lua înapoi numele de domnișoară? Era una dintre cele o mie de întrebări despre viitorul meu la care nu eram în stare să-mi răspund.

Doar într-un singur loc ni se adresau astfel. Nu era nevoie ca Pete să desigileze plicul ca să știe de la cine este scrisoarea și despre ce era.

— O, a zis el, iar glasul pe care i l-am știut dintotdeauna, îmi era brusc necunoscut. A sosit deja timpul?

Am preferat să aprob dând din cap, nesigură de vocea mea.

— Ce vrei să facem? a întrebat încet.

Dar, înainte să apuc să zic că ar trebui să luăm decizia împreună, m-a doborât cu următoarele cuvinte:

— Cât costă?

Era pentru prima dată în zece ani când punea întrebarea asta și era dureros că tocmai acum a făcut asta.

Am ridicat tristă din umeri.

— Nu știu. Nu am vrut să deschid plicul fără tine.

Ochii lui întrebau *De ce?*, dar, din fericire, nu a zis nimic. A smuls

sigiliul și a scos o scrisoare împăturită pe care a ținut-o ușor înclinată ca să putem citi amândoi.

Textul de la clinică era același în fiecare an. Pentru ei era încă un lucru de făcut; o formalitate, însă anul acesta nu mai erau valabile soluțiile anterioare automate: „*Da, bineînțeles*” sau „*Vom face rost cumva de bani*”.

— Trei sute de lire, a zis Pete liniștit, atent la ultimul rând de jos al scrisorii, pe când eu zăboveam la întrebarea pe care ne-o adresau pe vremea asta în fiecare an: vrem să prelungim încă un an depozitarea embrionilor noștri congelați?

Am ridicat ochii spre Pete. Habar nu aveam la ce se gândea, dar pentru mine nu se schimbase ce simțeam. Erau păstrate într-un recipient cu nitrogen lichid două posibile persoane, care așteptau ca noi să le eliberăm. Erau frații, sau surorile lui Noah, sau ar putea fi. Și da, știam că am fi rămas fără bani dacă am fi continuat cu alte runde pentru fertilizarea in vitro, abia după ce am reușit să recuperăm datoriile pe care le-am făcut la primele încercări, dar cumva – indiferent cât de grele erau vremurile – în fiecare an găseam o cale să bifăm căsuța care spunea „Păstrați embrionii”.

Pete obișnuia să spună: *Cine știe, poate vom câștiga la loterie*. Și chiar dacă nu era un om al jocurilor de noroc, adoram felul în care era încrezător că vom avea șansa de a ne umple casa de copii, așa cum visam amândoi.

Pete se scărpină absent un pic mai jos sub urechea stângă; era un gest pe care îl făcea mereu când se confrunta cu o problemă. Îmi părea rău că ceea ce a fost odată un motiv de speranță pentru amândoi, acum a devenit o chestiune care trebuia rezolvată. O problemă. Contractul pe care l-am semnat cu clinica acum zece ani era foarte clar în privința faptului că trebuia să fim amândoi de acord pentru păstrarea embrionilor congelați. Cine ne-ar media acum dacă eu aș zice da, iar el nu?

Pete a împăturit cu grijă scrisoarea și a pus-o înapoi în plic.

— Găsesc eu bani cumva. Trimite-le un cec.

Cuvintele sale erau dincolo de puterea mea de înțelegere, iar acum erau doi de Pete care stăteau în pragul casei mele în loc de unul. M-am adresat amândurora aproape șoptit:

— Mulțumesc!

Toate variantele de Pete au ridicat din umeri, pentru că între timp s-a înmulțit în patru variante.

— Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla, a zis el și s-a întors cu spatele pășind pe alea din fața casei. Poate vom câștiga la loterie.

Am închis după el și m-am sprijinit ușor cu spatele de ușă, cu o senzație ciudată a celor tocmai petrecute.

Până la vârsta de patruzeci și patru de ani am crezut că știu ce vreau de la viață. Pete și cu mine am înfruntat tot felul de furtuni în ultimii paisprezece ani. Am rezistat ani de zile cu slujbe prost plătite și priveam înapoi cu nostalgie, chiar și la primii ani în acel apartament deasupra restaurantului, mic cât o cutie de pantofi. Pe vremea aceea, salariul lui Pete la garaj era de ucenic, iar salariu meu lunar de recepționeră nu era cu mult mai mare, dar, când mă gândesc la acele zile, îmi amintesc doar dragostea și cât râdeam... râdeam foarte mult.

Am făcut față împreună la toate provocările pe care viața ni le-a pregătit, inclusiv infertilitatea. Am auzit că uneori acest lucru poate destrăma cuplurile; că relațiile cedează presiunii nervoase. Nu și a noastră.

— Suntem ca titaniul de puternici, obișnuiam să spun sfidând soarta, dar acum îmi dau seama că trăgeam de timp.

După o luptă care a reușit să ne apropie și mai mult, într-un final a venit pe lume Noah acum opt ani, și ne-a transformat dintr-un cuplu într-o familie.

În vremurile acelea frumoase, când totul trebuia să fie minunat, dacă ascultam cu mare atenție aș fi putut auzi primele semne îndepărtate de furtună. Nu era ușor să te descurci în primele zile ca părinte, iar mare parte din vină era a mea. Eram genul de mamă îngrijorată, iar Noah a fost un copil bolnăvicios care toată copilăria a suferit teribil datorită eczemelor și a alergiilor. Aveam practic propriul loc de parcare la cabinetul doctorului în primii săi ani, dar fiecare mamă e îngrijorată în privința nou-născutului ei, nu-i așa?

E neobișnuit ca o clădire să fie dăruită de o sigură lovitură. Același lucru se poate spune și despre o căsnicie. Au fost două bile demolatoare care ne-au doborât: problemele cu banii și dorința mea exagerată de a-l proteja pe Noah. Acum doi ani au început să apară primele crăpături, care s-au adâncit cu fiecare extras bancar. Datoriile au fost primele care au început să ne tragă în jos. Ca un mafiot care ne strângea picioarele în pantofi de ciment. A fost foarte rapidă trecerea de la a avea tot ce ne doream la realizarea că ne-am putea îndatora mai mult decât putem face față.

— Te-ai distrat weekendul acesta? l-am întrebat pe Noah învelindu-l bine cu plapuma de jur împrejur, un băiețel în formă de mumie egipteană acoperit de o plapumă cu Spiderman.

M-am aplecat să-i dau un pupic pe obrajii pufoși ca piersica, bucurându-mă pe furiș, pentru o clipă, de prospețimea copilului abia spălat.

— Dap. Am fost la cinema, după aia în parc ca să jucăm fotbal și am mâncat o groază de pizza și înghețată și gogoși.

M-am străduit să-mi păstrez o expresie neutră ca să nu-i transmit dezamăgirea mea că Pete continua să urmeze meniul lui Homer

Simpson în weekendurile lui cu Noah. Tot ce reușea să facă era ca, prin comparație, regimul meu alimentar sănătos să pară plictisitor. Deși chiar așa se întâmpla să fie. Sfârșiturile de săptămână ale lui Noah cu tatăl său erau pline de lucruri distractive, care îi apropiiau în relația for tată-fiu. Nu era prima dată când intram în panică realizând acest lucru. Ce-aș face dacă într-o zi Noah m-ar întreba dacă poate să locuiască cu tatăl său? Pare de necrezut, dar, după ce am asistat la dezintegrarea unei căsătorii ce părea indestructibilă, totul era posibil.

Am așteptat atât de mult timp ca să-l avem în viața noastră, încât să-l pierd pe Noah era cel mai mare coșmar al meu. Iată care a fost torpila care a reușit să ne doboare căsnicia pe care o credeam de neclintit: a fost dorința mea exagerată de protecție care uneori atingea limitele unei obsesii, dar și incapacitatea mea de a înțelege că îndepărtam singura persoană care încerca să mă ajute. *Eu devenisem problema.*

Era inevitabil ca visul să nu revină în noaptea aceea. Avea obiceiul să găsească crăpăturile din zidurile pe care le ridicam în jurul meu și trecea direct prin ele de câte ori avea ocazia. Mereu începea la fel...

Mergeam prin parcare de mașini pietruită, iar soarele îmi ardea ceafa. M-am aplecat și am ajustat copertina căruciorului, asigurându-mă că Noah e în umbră cu totul. Nu că ar fi fost în pericol să se ardă, pentru că înainte să ieșim din casă aproape l-am scufundat într-un cazan cu factor de protecție cincizeci. E totuși bine să fim precauți.

— Vrei să alegem câteva fructe frumoase pentru tata? l-am întrebat pe fiul meu de doi ani, care își cânta singur bucuros, în timp ce intram în magazinul serei.

Fără să aibă nicio idee despre ce vorbeam, Noah s-a uitat în sus și mi-a zâmbit dând din cap. Să fiu sinceră, nici eu nu prea știam la ce să mă aștept pentru că era prima dată când locul unde puteai să îți culegi singur produsele. Avea să fie și ultima vizită.

— Coș sau caserolă? a întrebat o tânără într-un șorț verde crud, care era vânzătoare la magazin și care ținea ridicate în aer ambele variante din care să aleg.

— Coș, am decis zâmbindu-i lui Noah. Așa putem să culegem mai multe fructe.

— Închidem într-o oră, mi-a amintit fata. Până atunci să vă întoarceți ca să cântărim ce ați ales și să facem nota de plată.

Am ieșit din magazin cu o senzație plăcută de rustic, legănând coșul și îndreptându-ne spre pomii fructiferi și arbuștii din apropiere. La ora aceea, toți ceilalți cumpărători se îndreptau spre casele din magazin sau spre parcare. M-am uitat la ceas și mi-am dat seama că ne vom întoarce târziu acasă, așa că am căutat telefonul în buzunar ca să-i dau mesaj lui Pete. Degetele mele au simțit un șervețel frumos împăturit și câteva scame, dar nici urmă de telefon.

— La naiba! am mormăit și am ezitat un minut uitându-mă înapoi la mașină.

Mi-am lăsat telefonul pe scaunul pasagerului când l-am prins pe Noah în cărucior și am uitat să-l mai iau. M-am gândit dacă să merg după el, dar era un drum lung prin căldură și pe un teren cu denivelări, iar tufele de căpșuni erau chiar în fața noastră. Am decis să nu mă mai întorc la mașină.

N-am luat în seamă cele mai apropiate tufe, ci am decis să pornesc de la cele mai îndepărtate rânduri înainte de a începe să culeg fructele, în ideea că vor fi mai puțin culese de ceilalți cumpărători. Lumina era filtrată de o perdea de viță-de-vie de deasupra, într-o după-amiază cu un soare încă surprinzător de fierbinte. Cu toate că eu pălăvrăgeam întruna, atunci când am tras cu ochiul sub prelata căruciorului nu m-a surprins să văd că Noah a ațipit.

Am pierdut noțiunea timpului culegând mult mai multe fructe decât am avea nevoie, decât dacă m-aș apuca de o producție serioasă de gemuri. Până la urmă, coșul a devenit prea greu pentru încheietura mea, așa că am mutat într-o parte picioarele lui Noah ca să fac loc să sprijin coșul pe suportul pentru picioare al căruciorului. Noah nici nu s-a clintit și mi-aduc aminte că mă uitam la el minunându-mă ca de obicei de genele lui lungi, fluturând ușor în somn pe pielea catifelată a obrazilor.

Coșul era aproape plin, dar văzusem un mănunchi plin de căpșune la nivelul pământului. Am pus frâna la cărucior, chiar dacă terenul era perfect drept, și am făcut câțiva pași ca să culeg ultimele fructe.

La început am crezut că aud chicoteli. Cefei de mamă sunt? Cum am putut să confund cu chicoteală sunetul de copil gâfâind după aer? Eram în iarbă, în genunchi și, când l-am auzit, m-am uitat peste umăr. Zâmbetul meu dintotdeauna a înghețat într-o expresie de groază. Ceva nu era în regulă și era foarte, foarte, foarte rău.

Fața lui Noah era umflată. Acum un minut culoarea feței lui a fost ușor roz, iar acum era roșie cu pete, majoritatea în jurul gurii. Vedeam cu ochii mei cum deja i se umflau ochiișorii. Noah ținea în fiecare mânăuță durdulie câte o rămurică cu căpșune luate din coș, iar sucii lor îi curgeau pe barbă și pe tricoul alb. Arăta foarte asemănător cu sângele. Însă mult mai rău decât înfățișarea sa erau reprizele lungi de gâfâit încercând să respire.

Am fugit la Noah, iar frumoasele căpșune din pumnul meu au zburat în toate părțile, ca o explozie de roșu aprins. Am aruncat imediat coșul cu fructele de pădure, dar răul era deja făcut. Nici eu, nici Pete nu aveam istoric de alergii și nu mai văzusem pe nimeni înainte în șoc anafilactic, dar n-am avut niciun dubiu că asta se întâmpla acum, iar Noah, care nu mâncase niciodată până acum căpșune, plătea cel mai rău preț imaginabil – cel al neglijenței mele.

Mă luptam cu degetele să-l eliberez din cureaua căruciorului. Fiecare secundă conta, iar eu pierdeam secunde prețioase bătăind o încuietore pe

care o desfăceam zilnic fără să mă gândesc de douăzeci de ori.

— E în regulă, dragul meu, e în regulă. Manii e aici, am spus printre suspine de panică, reușind într-un final să-l dezleg.

Am scos o sticlă de apă de sub cărucior și am turnat-o rapid peste buzele lui Noah, care deja se umflaseră și erau de două ori mai mari decât în mod normal, dar abia când i-am deschis gura ca să scot restul de suc otrăvitor, atunci am realizat cât de grav era. Limba era atât de mare încât îi umplea complet micuța gură și îi bloca practic căile respiratorii.

— Ajutor! am strigat printre rândurile pustii de plante și arbuști. Ajutați-mă, vă rog. Copilul meu se sufocă!

Mă rugam să aud un alt glas sau pașii cuiva alergând spre noi, dar tot ce auzeam era un cântec duios de chemare al unei păsări și zumzăitul leneș al albinelor.

Am abandonat căruciorul și geanta de umăr și am început să alerg cu Noah strâns la piept.

Uneori, visul se încheia aici: cu mine alergând de-a lungul șirurilor nesfârșite de tufe cu fructe, iar magazinul rămânea întotdeauna la un pas de a fi atins.

Alteori ajungeam la magazin, doar ca să descopăr semnul „închis” pe ușă și luminile stinse. În acea versiune a coșmarului, alergam spre singura mașină din parcare – a mea – cu Noah în brațele mele gâfâind după aer, doar ca să descopăr că ușile erau blocate, iar cheile departe de noi, în geanta abandonată. Prin parbriz vedeam cum se luminează ecranul telefonului cu un apel de la Pete, iar Noah devenea din ce în ce mai moale în brațele mele.

În acel fel al viselor de a sincroniza lucrurile, telefonul care suna în vis a devenit alarma ceasului deșteptător. Probabil a fost în imaginația mea, dar a sunat enervant și am apăsas de trei ori butonul de snooze înainte să mă ridic într-un final din pat. Nu am fost mereu așa, dar, în ultima vreme, mi-am stricat relația cu somnul. Nu mai saream energică din pat, nici nu-mi mai străluceau ochii mei verzi. Reflexia pe care o vedeam în oglinda din dormitorul meu arăta mai degrabă ca un câine de pază după încă o noapte dormită pe gresie. Se va îmbunătăți după un duș revigorant, dar această soluție va trebui să mai aștepte un pic.

— Maamaaaaaa! a strigat Noah când eu abia mă poticneam să intru la baie.

Am dat înapoi scuzându-mă rapid, surprinsă să-l găsesc treaz la ora aceea, darămite să fie deja la duș. Am închis nedumerită ușa de la baie cu un clic. Opt ani e o vârstă ciudată pentru băieți și prezența mea în baie nu mai era bine-venită. M-am trezit brusc într-un spațiu personal, în care un părinte atent la dorințele și nevoile copilului nu vrea să pășească. Pubertatea. Gura mi s-a strâmbat într-un zâmbet crispat. Va

fi nevoie prea curând să avem genul acela de discuție cumplit de jenantă. Poate era ceva ce trebuia abordat doar de Pete, mă gândeam urcând scărilor, apoi am văzut coșul de rufe cu capacul deschis. Având în vedere că am pierdut aproape toată ziua de ieri cu spălatul rufelor, nu înțelegeam cum de putea să dea pe dinafară așa de repede. Mutra lui Spiderman mă privea din coșul de răchită.

Am auzit o mică alarmă în minte, una pe care nu aveam de gând s-o ignor. Având în vedere cum sunt copiii, Noah era minunat. Își ținea dormitorul ordonat și era de ajuns o singură rugămintă ca el să ducă farfuriile murdare în mașina de spălat. Ținea minte până și să coboare capacul veceului (mult mai bine decât a reușit vreodată tatăl său). Cu toate astea, să-și schimbe așternuturile era un obicei nou și neobișnuit. Am împins ușa camerei sale și l-am văzut pe Robert Downey jr pe patul lui Noah – nu la propriu, desigur – doar personajul lui din Iron Man. Când m-am întors la coșul de rufe să strâng în brațe așternuturile, știam deja răspunsul. Și-a îndesat cearșafurile cât mai adânc în mijlocul grămezii și mi se rupea inima când mă gândeam la grija cu care încerca să le ascundă. M-am uitat în spate la ușa închisă de la baie, pentru că ultimul lucru pe care Noah și-l dorea sau de care ax ea nevoie era să iasă exact acum și să mă surprindă în brațe cu dovezile pe care încerca atât de mult să le ascundă.

Când a venit lângă mine în bucătărie, eu stăteam la masa patinată de pin, cu o ceașcă de cafea în față și o felie de pâine prăjită de care nu mi-era deloc poftă. S-a rupt o părticică din mine văzându-l agitat cum aruncă o privire rapid spre mașina de spălat. Fragmente de roșu și albastru abia erau vizibile sub o mare de spumă albă. Nu a zis nimic, iar eu mi-aș fi tăiat limba mai degrabă decât să-l pun într-o situație stânjenitoare.

Am zâmbit cât mai vesel întinzându-mă după cutia cu cereale. El se uita atent la mine în timp ce turnam în bol bucățile de cereale aurii. Arăta ca o rozătoare agitată, care își mușca nervos buza de jos, așa cum făcea de câte ori cineva îl întreba: „Cât fac nouă ori șapte?“ Cu asta îl puteam ajuta, dar cu noua chestiune... din păcate, eram neajutorată. Noah nu mai făcuse în pat de peste cinci ani.

În timp ce Pete și cu mine eram ocupați să ne felicitam pentru o despărțire civilizată și amabilă, asigurându-ne că am rămas dedicați echipei Vaughan, cum de nu văzusem că unul dintre membri se chinuia? Aveam nevoie de timp de gândire ca să știu ce trebuie să fac, așa că planul pentru o dimineață lejeră a fost înlocuit cu căutări pe internet pentru a găsi o soluție.

Noah era cam pe la jumătatea micului dejun când i-am observat brățara subțire de piele prinsă în jurul micii lui încheieturi osoase. Am văzut-o când s-a întins pentru a doua felie de pâine și mi-am dat seama că a observat că sunt surprinsă, după felul în care și-a acoperit-

o trăgând repede mâneca albă a uniformei. Fiul meu, despre care crezusem întotdeauna că îmi spune totul, îmi dezvăluia astăzi în decursul a mai puțin de o jumătate de oră, două secrete.

— Ce e aia? Am încercat să-mi păstrez intonația la un nivel potrivit de curiozitate.

— E o brățară...

Din felul în care a mormăit, mi-am dat seama că puteam să o las așa. Trebuia s-o las așa, doar că obrazii i s-au înroșit deodată așa cum s-a întâmplat când îi creșteau dinții. Din moment ce acum dantura lui era completă, culoarea intensificată nu putea fi decât de stânjeneală.

— De unde o ai? l-am întrebat și mi-am așezat mâna pe masă cu palma în sus, ca o invitație.

Noah s-a foit un moment pe scaun înainte să-mi dea mâna. Era un accesoriu neinteresant, dar nu-mi imaginam că era ceva ce ar fi cumpărat tatăl său. Precum mulți mecanici, Pete nu purta nici măcar un ceas de mână, iar singura bijuterie pe care o deținea și o purta era verigheta. Era încă pe degetul lui, și la mine la fel. Îmi era teamă de durerea care știam că va veni atunci când îl voi vedea prima oară fără ea.

Așa că era greu să mi-l imaginez pe Pete cumpărând o brățară în stil etnic pentru fiul nostru. Instinctele unei mame sunt ascuțite; precum și cele ale unei soții.

— Maya mi-a cumpărat-o duminică. Erau de vânzare la o tarabă în parc.

— Aha, am zis foarte mulțumită că mi-a ieșit bine intonația.

Maya era recepționeră la garajul unde lucra Pete. Era cu câțiva ani mai tânără decât mine, purta prea mult rimei și bluze atât de decoltate încât oricum aproape nimeni nu se mai obosea să se uite la ochii ei. Era drăguță și divorțată și îl plăcea pe soțul meu; l-a plăcut din primul moment când s-a alăturat echipei de la garaj acum trei ani. Pete nu a observat, nici măcar atunci când am făcut aluzii glumind. Dar acum nu mai era așa amuzant.

— *Chiar așa?* a întrebat el fără să pară deloc interesat. *Ei bine, păcat pentru ea, pentru că singura femeie care mă interesează este...*

Urma o pauză lungă când el venea în spatele meu stând la chiuvetă și îmi cuprindea talia cu brațele.

— ... *tu ești*, îmi șoptea la ureche și apoi mă săruta pe gât în felul acela, care îmi făcea genunchii să uite să mă mai susțină.

— Bleah, ce scârbos! a zis Noah fără să-și ascundă dezgustul, uitându-se la noi din partea cealaltă a bucătăriei.

Giugiuleala părinților era probabil cel mai rău lucru pe care și-l imagina pe vremea aceea. Cum ar fi putut să știe cât de rău a fost atunci când giugiuleala a încetat complet?

— Deci Maya a venit cu tine în parc, nu-i așa?

Eram mulțumită de modul în care am reușit să-mi fac cuvintele să sune a pură curiozitate și mai puțin ca gloanțele trase dintr-o armă.

— Nu. Ne-am întâlnit din întâmplare cu ea după ce am jucat fotbal, a spus Noah deschizând gura ca să ia o mare îmbucătură de pâine prăjită, iar mie mi s-a părut că a trecut o eternitate până a fost gata să vorbească din nou. Și apoi tata a invitat-o să vină cu noi și am mers să luăm înghețată, iar ea mi-a cumpărat această brățară grozavă cu numele meu și de toate. Îți place, mami?

Mai demult, acum foarte mult timp, mi-am promis să nu-mi mint niciodată copilul. Și totuși, acum a fost surprinzător de ușor să fac asta.

— Îmi place, dar mă tem că nu poți să o porți la școală, dragul meu. Nu e voie.

Am căutat încheietoarea și i-am scos brățara subțire de pe încheietura bronzată. Când m-am uitat în ochii lui mari și căprui, am simțit că se dă lupta familiară pentru câștigarea copilului amestecată cu un sentiment de panică la care nu mă așteptam. Oare într-o zi aveam să-i împart dragostea cu altă femeie? Oare Pete își va găsi până la urmă o nouă parteneră care va deveni mama vitregă a lui Noah? Oare îl va pregăti de culcare o altă femeie, într-un pat necunoscut mie; îi va citi povești pe care eu nu le voi auzi; și-l va săruta de noapte bună în weekendurile pe care le va petrece cu tatăl său?

Am luat în palmă brățara, pe care o strângeam cu atâta putere încât simțeam cum marginea îmi intra în piele.

— O poți purta când te întorci acasă după-amiază. Acum, grăbește-te, sau vei întârzia la școală.

Când am ajuns cu mașina în fața porților verzi de fier forjat ale școlii, mai erau câteva mame stăruitoare care stăteau de vorbă în poarta școlii, dar cele mai multe deja se răspândiseră. Traficul fusese deosebit de aglomerat în dimineața aceea.

— Să intru și să explic de ce ai întârziat?

— Nu! a exclamat Noah, atât de îngrozit cum numai unui copil de opt ani i se poate tolera. Asta ar fi foarte nepopular.

M-am întins spre el ca să-i aranjez o șuviță de păr întunecat care-i căzuse peste frunte. Strălucea ca pielea unei foci în lumina soarelui filtrată de parbriz. Era cu câteva tonuri mai închis decât Pete și la distanță de o întreagă gamă de culori față de pielea mea gălbuie.

— Ar veni mama lui Danny Zuko la școală ca să vorbească cu învățătoarea? a întrebat Noah sfidător, dând din mica lui bărbie ca și cum ar fi punctat un argument ce nu putea fi combătut.

— Ești bine, nu-i așa? l-am întrebat cu degetele nerăbdătoare să se oprească pe fruntea lui ca să-i iau rapid temperatura. A existat o vreme în care făceam asta aproape automat, dar acum eram mai bine.

Reușeam în general să-mi stăpânesc pornirile.

— Sunt bine, m-a liniștit Noah.

— Ai la tine Epipen-ul[2]?

Într-o zi îl voi lăsa să plece fără să-l întreb, dar nu astăzi. Și-a ridicat ghiozdanul și l-a scuturat în loc de răspuns.

— În regulă, micul meu T-Bird[3]. Dă-i bătaie! Cară-te din mașina mea!

Noah a surâs, a ieșit, dar s-a întors și a privit în urmă, înainte să alerge în clădire. Asta era zâmbetul pe care îl iubeam, cu toți dinții, ochii strânși și pistrui.

Asta a fost cool, m-a aprobat și apoi a dispărut.

Parcarea de la cabinetul veterinarului era deja plină și a trebuit să înconjur de două ori până când am găsit în sfârșit un loc. Eram pe culoarul spre chirurgie, în spatele unei femei care legăna în brațe un câțel arătând bolnav. M-a privit în semn de mulțumire când i-am ținut ușa, iar ochii ei erau roșii și triști ca ai unui câine din rasa basset. Lucram de trei ani la cabinet și încă îmi era greu să nu mă las afectată. A fost o ecuație greu de echilibrat: bucuria de a iubi versus durerea de a pierde un animal de companie. Același lucru poate fi spus și despre un soț.

Au trecut nouă luni, două săptămâni și patru zile de când Pete a plecat plângând din casa noastră, cărând o colecție de valize care nu se potriveau între ele, și amintirea ultimul argument îngrozitor din inima lui – de când i-am spus să plece. Încă nu m-am hotărât dacă bucuria de a-l iubi timp de paisprezece ani întrece durerea de a trăi fără el, de a aproape un an.

Am mers la biroul meu, dând la o parte motanul cabinetului, Zât, de pe scaunul meu.

— Serios, Zât? în fiecare zi?

Am împins ușor felina șovăitoare, până când s-a îndepărtat leneș cu o privire răzbunătoare în ochii verzi plini de ură. Se auzea un râs ușor dinspre recepție, unde aștepta să fie servit un bărbat înalt, bine îmbrăcat, și care a fost martorul confruntării mele cu pisica. A zâmbit puțin chiar înainte ca atenția să-i fie captată de ceea ce trăgea cu putere de cureaua din jurul mâinii sale.

Slujba mea nu presupunea să ajut la recepție, dar bărbatul era evident îmbrăcat pentru altceva decât o vizită la veterinar; ieșea în evidență ca o rasă pură într-un șir de ponei. Mai mult de atât, avea un aer plăcut interesant. Nu ajunsesem încă în punctul de a observa alți bărbați, dar, dacă *ar fi* fost să ajung acolo, acesta era genul de bărbat pe care aș vrea să-l întâlnesc.

— Te pot ajuta? am întrebat apropiindu-mă de recepție zâmbind.

Indiferent ce animal era legat la capătul curelei, devenea clar foarte

agitat. Auzeam cum se plângea implorând și cum își freca ghearele pe linoleum încercând să plece. M-am uitat peste birou, iar micul lui Jack Terrier a lătrat tare la mine. Stăpânul său era cu siguranță mai politicos.

— Mulțumesc. A întins o chitanță peste tejghea. Aș vrea să achit acum dacă se poate.

— Bineînțeles, am răspuns politicos, învârtind factura încercând să par naturală, pentru că suma totală ar fi asigurat depozitarea embrionilor noștri înghețați pentru următorii doi ani.

— Îmi puteți spune numele, vă rog?

— Sally, a zis deschizându-și portofelul.

— Hmm, al dumneavoastră, nu al ei.

Râsul lui a declanșat din nou lătratul cățelușului nervos.

— Îmi pare rău. Ai fi zis că știu deja procedura după atâta timp petrecut aici.

S-a dezmeticit, iar trăsăturile lui fine au revenit la loc după ce se întinseseră râzând.

— Thomas, a spus și a dictat adresa sa ca să mă ajute să-l gădesc mai repede în sistem.

O listă impresionantă de facturi a apărut pe ecran, multe dintre ele la fel de mari precum cea pe care o achita astăzi.

— Sally e un pacient regulat, nu-i așa? am observat și m-am gândit apoi că poate comentariul meu nu fusese prea politicos.

Eram cât pe ce să mă scuz, dar domnul Thomas doar a ridicat binevoitor din umeri și a întins spre mine un cârd de credit.

— Dacă aș face socoteala cât ne-a costat pe mine și pe soția mea acest cățeluș de-a lungul anilor...

Am procesat tranzacția și i-am înmănat cititorul de cârduri.

— Sunt sigură că merită, i-am spus și m-am simțit brusc recunoscătoare că, în ciuda cererilor insistente ale lui Noah, că nu am avut nimic mai scump de păstrat în viață decât un umil peștișor auriu.

— În regulă, să aveți o zi bună.

— La fel, a răspuns politicos domnul Thomas deja întorcându-se la viața lui și ieșind din a mea. Sunt sigur că mă voi întoarce aici și ne vom revedea cât de curând.

Însă data viitoare când l-am văzut a fost într-un loc complet diferit.

4

Izzy

Mesaj ul a venit pe telefonul meu. M-am holbat la el secole amânând să răspund și Pete a crezut probabil că nu l-am primit. Când ecranul se închidea devenind negru, apăsam butonul principal ca să-i văd din nou cuvintele.

Mă gândeam dacă nu vrei să luăm prânzul înainte de spectacolul lui

Noah? Am ceva să te întreb. Ne putem întâlni la pubul de lângă garaj? TB.

Doar că nu voiam să-i răspund înainte să analizez la sânge invitația. Era surprinzător. Nu mai făceam genul ăsta de lucruri împreună de când Pete și cu mine n-am mai împărțit același pat, sau adresa, sau orice altceva cu excepția lui Noah – evident, *el* va fi întotdeauna un element comun. De când ne-am despărțit, orice legătură a fost în prezența fiului nostru, pe care îl treceam de la unul la altul, ca pe o ștafetă.

Ultima discuție întreagă pe care am avut-o cu Pete în particular a fost atunci când am vorbit despre cum să-i spunem băiețelului nostru că mama și tata nu vor mai locui împreună. Am stabilit că eu aveam să fiu cea care să-i dea vestea, dar, când a venit momentul, m-a ars gâtul și m-am blocat. Pete a fost nevoit să preia, l-a luat pe Noah de mână și l-a ținut strâns când veștile noastre i-au distrus lumea în care credea până atunci. Cu cealaltă mă ținea pe mine de mână. Gestul m-a liniștit în mai multe feluri. Am crezut că despărțirea ar putea fi temporară, un obstacol pe care am putea să-l depășim, dar cumva nu am reușit acest lucru.

Iar acum mă invita la masa de prânz, în afara mediului familiar al casei pe care o dețineam împreună; departe de copilul nostru. Am fost toată după-amiaza ca un titirez, incapabilă să mă hotărâsc dacă invitația era un semn bun sau unul foarte rău.

— Nu ai altă modalitate să afli, decât dacă te duci, a zis Maggie, colega de muncă și prietena mea, ridicând privirea dintr-un tabel în care bifa elemente dintr-o înștiințare de livrare. Te vei duce Izzy, nu-i așa?

Am oftat ridicând un sac cu mâncare de câini, cu care mi-am acoperit jumătate de față.

— Dacă vrea să discutăm despre a înainta divorțul?

— Dar dacă vrea să se întoarcă acasă? mi-a dat ea imediat replica.

— Poate vrea să-mi spună că a întâlnit pe altcineva?

Mi-a apărut în minte fața Mayei, urmată îndeaproape de imaginea memorabilului ei decolteu, și odată ce gândul a încolțit nu mai puteam să scap de el.

— Sau poate vrea să-ți spună că încă te iubește.

Trebuie să recunosc că Maggie își juca bine rolul și îmi plăcea varianta ei mai mult decât a mea.

— Trebuie să te duci, a zis Maggie încheind conversația cu un ton decisiv, fără nici cea mai mică idee că aveam să pierd toată noaptea foindu-mă și cotindu-mă, dezbătând dacă am făcut alegerea corectă.

— Știu.

Răspunsul meu a fost atât de lejer de parcă îl și vedeam plutind prin

aer, plecând de la telefonul meu spre al lui.

Sigur. Putem lua masa înainte de spectacol. Ora 13:00? Ne vedem acolo.

*

Niciodată în istoria mesajelor text pe telefon nu a pierdut cineva mai mult timp să se hotărască dacă să încheie mesajul cu un „X”. L-am scris și șters de vreo cinci ori până mi-am pierdut răbdarea și am apăsat „trimite” fără simbol.[4]

Vremea era însorită. Era prea cald pentru blugi, ținuta mea preferată, sau cel puțin asta gândeam, afundându-mă în garderoba din care am tras afară o fustă vaporosă, lungă până la gambe și o bluză cu mâneci scurte și un decolteu în V, măgulitor. M-am uitat la femeia din oglindă, care și-a lăsat părul să curgă lin pe umeri în loc să-l prindă într-o coadă la spate, ca de obicei. Niciodată nu am fost genul să mă machiez mult, cu excepția ocaziilor speciale, dar chiar și așa trebuia să recunosc că câteva tușe de rimei și puțin luciu de buze au făcut o mare schimbare. Chiar și Noah a observat când am intrat în bucătărie într-un nor de parfum, cumpărat de Pete acum doi ani de Crăciun.

— Arăți frumos, mi-a spus și asta i-a adus un pupic pe părul său negru. Dar miroși cam ciudat.

Nimic nu se compară cu bobârnacele unui copil de opt ani.

Din fericire, entuziasmul pentru spectacolul din acea după-amiază însemna că Noah era absorbit de propriile gânduri ca să mai aibă timp să observe ce se întâmpla cu ziua *mea*. Încercam să alung gândul dacă Pete avea să întrebe de întoarcerea acasă, dar ideea asta revenea mereu la suprafață.

Pubul era aglomerat. Pete a numit mereu locul o „oază” populară pentru birourile din apropiere și șantierelor de construcții, și vorba sa se adevăra pentru că abia mă strecuram, scuzându-mă întruna ca să-mi fac loc prin mulțime. Râsului strident ca de hienă venind dintr-un grup de femei cochet îmbrăcate îi răspundeau tonalități mai joase ca niște horcăieli de amuzament animalice, ale bărbaților care le însoțeau. La bar era un trio de meseriași în construcții, plini de praf, și pe care i-am auzit grohând ca niște mistreți când am trecut pe lângă ei. Atmosfera era un pic ca într-un documentar de David Attenborough[5].

Ca prin minune, am reușit să prind o masă care tocmai se eliberase și m-am așezat repede pe scaun într-un așa fel că și motanul Buzz ar fi aplaudat. Gândul ăsta m-a făcut să zâmbesc, și atunci când Pete a tras celălalt scaun să se așeze, aveam colțurile gării ușor ridicate.

— Hei, tu, mi-a zis el și aproape că m-am pierdut la auzul salutării sale ca pe vremuri.

S-a ridicat ca pentru o îmbrățișare înainte să se gândească dacă e în regulă și apoi s-a oprit, suficient de aproape de mine ca să îi simt mirosul de ulei de la mașinile la care a lucrat în dimineața aceea, dar și un iz al gelului de duș. Totul îmi era enervant de familiar.

— E ciudat să nu fie Noah, a zis Pete pe când răsfoiam amândoi meniul.

— Am întrebat la școală dacă îl lasă să ni se alăture, dar au zis că are două ore de matematică și apoi trebuie să se pregătească de spectacol.

Îmi părea bine să-l aud din nou pe Pete râzând așa cu poftă. Era și mai bine să-i văd ochii strălucind, surprins ca și cum uitase că pot avea simțul umorului. Nu-i purtam pică pentru asta pentru că și eu uitasem.

— Mâncarea Plugarului, vă rog, am comandat.

M-am gândit apoi cât de ciudat ar fi să mă ofer să-mi plătesc singură prânzul. Noroc că Pete s-a ridicat să meargă la bar înainte să mă decid.

— Nu durează niciun minut, mi-a promis.

Apoi, ori a fost memoria mușchilor, ori un obicei mai vechi de care și-a amintit și care l-a făcut să se răzgândească, dar, când s-a întors dând să plece spre bar, și-a așezat palma pe umărul meu și m-a strâns ușor. A rămas așa preț de câteva secunde, apoi și-a retras-o. Ne-am purtat amândoi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, știind că era mai bine așa.

Până s-a întors Pete cu o bere pentru el și un pahar de vin pentru mine, eu deja mă mustrasem un pic și încercam să mă prefac că nu mi se pare nimic ciudat sau incomod. Dar așa mă simțeam și nu m-a ajutat cu nimic să-i surprind câteva priviri, și mi s-a părut greu de băut vinul ușor Chardonnay.

Pete se scărpină din nou sub ureche, semn că și el era agitat, și mi-am găsit deodată curajul din nevoia de a afla ce facem aici.

— Ai spus că vrei să mă întrebi ceva, am îndrăznit să spun, ținându-mă cu mâinile de piciorul paharului de vin ca și cum tot viitorul meu atârna de o răsturnare de situație.

Pete zâmbea nervos.

— Da, așa este.

Pubul s-a estompat brusc și am rămas doar noi doi, față în față, de-o parte și de alta a mesei mici, dar aproape de dimensiunea Marelui Canion.

— Este despre Noah.

În sinea mea îmi spuneam: *Zâmbește în continuare*, în ciuda faptului că deja simțeam cum mi se scurge zâmbetul de pe față, cum se topește

ceara încălzită. *Nu-l lăsa să vadă că ai crezut că întâlnirea asta este despre noi.*

— Aș vrea să plec cu el.

Ai fi zis că, după atâția ani împreună, ar fi putut să-mi spună asta mai frumos. Se uita nedumerit la mine, la expresia mea schimbată înaintea să mă prind că am interpretat greșit.

— În *vacanță*, m-a lămurit imediat. Aș vrea să plec cu Noah în vacanță. A fost un an greu pentru el, dar a făcut față minunat. E un copil extraordinar și merită o pauză.

O parte din mine se întreba dacă Pete se gândea să ia o pauză și de mine. Eram la câteva pahare de Chardonnay distanță ca să prind curaj să întreb *asta*.

— *A făcut bine față, am fost de acord.*

Îmi era greu să uit expresia îngrijorată a lui Noah uitându-se la mașina de spălat care ștergea urmele faptului că nu eram atât de bine cum credeam. Nu i-am spus lui Pete pentru că mă temeam să nu-l dau trădez pe Noah.

— O vacanță... am ezitat, ca și cum noțiunea îmi era vag cunoscută, dar nu-mi mai aduceam aminte cum era. Te referi la o călătorie în altă țară?

Pete a încuviințat.

— Ar fi doar pentru o săptămână, Iz. Vei putea să vorbești cu el zilnic la telefon, sau pe Skype dacă vrei. Sunt aproape sigur că vila are wi-fi.

M-am întins după paharul de vin ca să trag de timp și să-mi adun gândurile care îmi zburau în toate părțile.

— Cineva de la muncă s-a oferit să-mi pună la dispoziție gratis, pentru o săptămână, una dintre locuințele familiei sale, în Cipru. Pare că e ce trebuie. Este chiar la plajă și are chiar și piscină proprie.

Mă întrebam dacă Pete m-a șters cu totul din mintea sa în aceste nouă luni. Nu își dădea seama că eu deja făceam o listă cu tot ce ar fi putut să nu mărgă bine: avioane prăbușindu-se în mare, insolație, alergii alimentare, cârlige de pește înfipite în degețele delicate sau chiar să te îneci în piscină? Știam deja că nu voi dormi deloc în săptămâna aceea.

— Tot ce trebuie să fac este să cumpăr biletele de avion și am văzut destule oferte bune.

Mă deranja că a plănuir atât de multe detalii în culise, fără să-i treacă prin cap să-mi spună și mie.

— Noah nu are pașaport.

A fost singurul argument la care m-am putut gândi ca să nu par cea mai exagerat de protectivă mamă din lume.

— Mai avem timp să depunem actele pentru pașaport. M-am uitat online.

Ce voiam să știu de fapt era despre cum își permitea genul ăsta de vacanță având în vedere cât de strâmtorați financiar am fost în ultimii ani. Dar asta era o întrebare pe care ar fi pus-o o nevastă, iar eu nu mai eram îndreptățită. Am oftat privind pe fereastra pubului. Afară, vremea călduroasă a scos la iveală o mulțime de oameni în pantaloni scurți și, practic, toată lumea purta ochelari de soare. Părea că sunt cu toții în vacanță.

— Voi avea grijă să nu i se întâmple nimic, Izzy. Știi că poți avea încredere în mine.

S-a întins să-mi ia mâna.

M-a surprins așa de tare încât am uitat să mi-o trag înainte să mi-o cuprindă. Cât timp a trecut de când m-a atins ultima oară cu degetele sale calde, pătate de ulei? Dar, pe cât de reconfortantă era strânsoarea lui, nu mă ținea ancorată în prezent, ci mă întorcea într-un trecut în care grijile mele pentru Noah atingeau un prag periculos. A fost o vreme în care alergam la doctor la fiecare răceală ușoară, iar Pete nu m-a criticat nici măcar o dată. Mi-a ținut partea chiar și atunci când am greșit. Genul acesta de susținere, devotament și răbdare este greu de uitat, chiar și atunci când ești clar pe calea spre divorț.

— Dacă i se face rău când tu nu ești lângă el? Dacă are o reacție alergică, sau altceva?

Pete a reușit cu succes să-și ascundă oftatul de privirea mea, dar de auzit tot l-am auzit.

— Voi avea cu mine toate medicamentele pentru el, dar realizezi că nu s-a mai îmbolnăvit de multă vreme. A căpătat în sfârșit rezistență, exact cum ne-au spus că s-ar putea întâmpla.

Mă uitam la modelul fibrelor de la tăblia mesei de lemn, așa că nu i-am văzut privirea plină de reproș, dar i-am auzit muștrarea din glas.

— Știu să mă descurc dacă nu se simte bine, Izzy. Chiar dacă locuiesc în altă parte, asta *nu* înseamnă că sunt un părinte absent. N-am fost niciodată absent, știi asta.

Știam, dar nu-mi era mai ușor să îl las să plece fără supravegherea mea.

— Dacă acolo nu-i poți cumpăra laptele care-i place?

— În cazul ăsta vom lua cu noi de aici, mi-a întors replica cu ușurință. Sau, în loc de lapte, îi torn bere peste fulgii de porumb.

Cum de reușea să fie așa? Cum de era capabil de amuzament când eu credeam că așa ceva e imposibil în situația dată?

— Liniștește-te! Mă descurc, Izzy.

— Da, așa credeam și eu... dar știm amândoi exact...

— Aia a fost acum *ani* de zile, m-a întrerupt Pete, și nu a fost vina ta. Tu singură te-ai considerat responsabilă pentru ce s-a întâmplat atunci la fermă. Eu nu am făcut asta niciodată.

Pete continua să tatoneze terenul cu argumente prudent pregătite,

fără să-și dea seama că deja câștigase discuția. Am oftat, cu toate că în tot acest timp am știut că nu pot avea decât un singur răspuns la propunerea lui. Eram nevoită să fiu de acord.

— Mai am o singură întrebare, i-am zis.

Ridurile de bucurie din jurul ochilor viitorului meu fost soț s-au adâncit privindu-mă. Dar apoi au dispărut mai rapid decât la un tratament cu Botox l-a întrebarea mea:

— A cui este vila din Cipru?

Ar fi putut să nu-mi spună adevărul și n-aveam cum să mă prind, dar Pete a fost întotdeauna cinstit și cred că pur și simplu nu i-a trecut prin cap că poate să mă mintă.

— Este a familiei Mayei, de fapt.

Nu am crezut că ziua poate să fie mai rea, dar tocmai s-a întâmplat.

5

Beth

— E un bărbat ciudat în magazin care întreabă de tine, a spus Natalie, nedumerită.

Eram în camera din spate și lucram la un aranjament de gerbere multicolore și am lăsat-o pe Natalie să se descurce în față la magazin. Am auzit murmurul vocilor când s-a ocupat de un client, iar apoi m-a speriat dând buzna prin perdeaua de mărgelile care separa cele două spații. M-am oprit o secundă înainte de a adăuga la aranjament o tulpină purpurie și am ridicat privirea curioasă.

— Ce bărbat? Și de ce e ciudat?

Natalie s-a uitat peste umăr, ca și cum misteriosul client s-ar fi ținut după ea.

— Caută pe cineva care ar fi cumpărat un buchet de trandafiri galbeni de la noi, apoi te-a descris perfect, în cele mai mici detalii până și culoarea ochilor.

Am știut imediat *exact* cine mă aștepta de partea cealaltă a perdelei mărgelate, dar nu știam *de ce* a venit. Am așezat foarfecă de grădină pe masa de lucru și mi-am șters mâinile pe șorțul pe care îl strânsesem lejer în talie.

— Termină tu, te rog, aici, Nat? am întrebat-o și mi-am dat seama că era dezamăgită și că ar fi preferat să mă urmeze înapoi în magazin.

Bărbatul era cu spatele și părea cu totul absorbit de un buchet de garoafe roz. Magazinul nu era foarte mare și cu siguranță arăta și mai mic văzându-l pe unul dintre cei mai înalți clienți de partea cealaltă a teighelei. Când l-am văzut în aer liber nu mi-am dat seama, dar aici, aproape că ștergea cu capul grinzile joase ale tavanului și realizez că putea avea cu ușurință aproape doi metri.

S-a întors la auzul pașilor mei. Pe fața lui s-au schimbat expresiile cameleonice, de la șoc la surprindere, în final rămânând confuz.

— Tu ești, a zis el zâmbind evident derutat.

Îi radiau ridurile adânci din jurul ochilor gri. Ori zâmbea foarte mult, ori stătea mult timp cu ochii în soare, pentru că aceste linii erau foarte bine definite.

Era mai formal îmbrăcat decât atunci când l-am întâlnit prima dată: în pantaloni negri și cămașă discretă descheiată la baza gâtului.

— *Lucrezi aici?* a întrebat.

Nu a fost prea inspirat ca să își dea seama de asta, din moment ce m-a văzut venind din camera din spate.

— Sunt proprietară, l-am corectat și chiar și eu mi-am auzit mândria din glas.

A făcut o pauză în care aproape că reușeam să-i văd roțițele creierului învârtindu-se.

— Deci... numele tău e Daisy?

Pentru o secundă nu m-am prins de logica lui, ca să realizez apoi de ce a tras această concluzie. Nu știam dacă să râd sau să mă simt jignită.

— *Crazy Daisy* e numele florăriei, i-am răspuns cu un zâmbet vag.

Am întins mâna ca la o întâlnire de afaceri.

— Beth, m-am prezentat. Beth Brandon.

Și-a ascuns bine reacția dacă era surprins de gestul meu oficial. Mâna lui era aproape de două ori mai mare decât a mea, dar strângerea de mână a fost exact așa cum trebuie: scurtă, fermă, și nicidecum transpirată.

— Eu sunt Liam, Liam Thomas.

— Știu, m-a luat gura pe dinainte, iar sprâncenele lui s-au apropiat întrebător. Am văzut numele pe piatra funerară a soției.

Am recunoscut jenată, ceea ce făcea să par o ciudată obsedată de cimitir. Din fericire, nu a luat în seamă.

— Tu ai fost cea care a lăsat florile pe mormântul Annei?

Subliniez că nu era o deducție demnă de Hercule Poirot. M-am așteptat să se prindă de la cine erau florile.

— Am simțit nevoia să-mi cer iertare din nou, i-am explicat.

Liam Thomas a făcut un gest scurt, pe care l-am interpretat că nu era cazul de mai multe scuze. Ochii lui de culoare gri-închis, ca de furtună, s-au mărit ușor când am reluat brusc dialogul:

— De ce m-ai căutat? Apropo de asta, cum de m-ai găsit? Mai sunt cel puțin zece florării în oraș.

Nu mă simțeam în largul meu în prezența acestui bărbat și nu știu cum făceam că tot ce spuneam suna acuzator.

— Nu a fost chiar așa de greu, a zis Liam și a scos din buzunar biletul pe care l-am lăsat odată cu florile.

Pe spate era tipărit numele magazinului. Părea că *aproape* mi-am dorit să mă caute. Am început să mă înroșesc, de la clavicule și urcând

treptat până la linia părului. Era a doua oară când îl bănuiam pentru un comportament nepotrivit, când de fapt *eu* eram cea care se comporta ciudat.

— A fost drăguț din partea să vii să-mi mulțumești, i-am zis pe cel mai hotărât ton ca de încheiere, dar nu era necesar.

— Nu am venit să-ți mulțumesc, a spus Liam. Am venit să aflu dacă asta îți aparține. Am găsit-o lângă flori.

A căutat în buzunarul din spate și a scos ceva delicat și strălucitor. Ținea în mână ceva ce era al meu. Am tresărit uitându-mă imediat la încheietura mea și nu-mi venea să cred că îmi pierdusem prețioasa brățară și nici măcar nu observasem. Am luat brățara din palma lui cu degetele tremurând și am strâns-o puternic de parcă era înghițită de o plantă carnivoră.

— Am avut dreptate? E a ta?

Am încuviințat aprig din cap pentru că aveam gâtul blocat și nu puteam vorbi. Țineam în palmă ultimul cadou de la Tim, un cadou pe care nu l-aș mai fi văzut dacă acest străin nu era cumsecade. Emoțiile mele erau ca niște cabluri sfâșiate de învelișul protector. Asta e singura explicație pentru momentul jenant în care am plâns ușurată.

Liam Thomas părea îngrozit de situație și se uita spre camera din spate, sperând, în zadar, că spera că Natalie va veni în ajutor. Și-a apăsât mâinile peste buzunare, pipăindu-și haina.

— Ți-aș oferi un șervețel, doar că ți-am dat deja ultimul pachet.

M-am îndreptat spre cutia de șervețele pe care o țineam sub tețghea pentru clienții emotivi, ca să-mi tamponez frenetic ochii pentru a opri șiroiul lacrimilor.

Probabil că nu prea mai avem machiaj când am terminat să mă șterg și am aruncat șervețelele pătate de rimei la coșul de gunoi.

Liam s-a uitat câteva minute la chitul gresiei și am bănuir că abia aștepta să plece. Nu îl condamnam pentru asta, dar se pare că l-am judecat din nou greșit.

— Uite... dacă nu ți se pare foarte ciudat, ai vrea să mergem să bem o cafea? Cred că am zărit o cafenea peste drum.

Așa era. *Rosemary's Kitchen* era un local cunoscut celor care aveau magazine în jur și mă simțeam în siguranță și în largul meu acolo. Poate din acest motiv, în loc să refuz politicos, m-am uitat la expresia îngrijorată a lui Liam Thomas și m-am auzit acceptând invitația:

— OK.

6

Beth

Ploaia care abia începuse făcea ca restaurantul *Rosemary* să pară mai primitiv decât de obicei. Ferestrele aburite transformau interiorul într-o oază secretă mirosind a cafea, un refugiu pentru cumpărători

osteniți și florari înduioșați.

Am plecat de la magazin fără să-i dau ocazia lui Natalie să mă întrebe de ce ies la cafea cu un străin.

— Nu lipsesc mult, i-am promis, sperând că-i evit privirea curioasă și întrebările pe care le-ar fi putut avea despre ochii mei înroșiți.

Întotdeauna am avut mersul rapid, iar Tim glumea de parcă mereu eram pe cale să pierd trenul, dar ritmul meu obișnuit nu făcea față picioarelor lungi ale lui Liam Thomas. Ne-am oprit la marginea trotuarului așteptând să se schimbe luminile semaforului, iar când ne-am pus în mișcare, am simțit o atingerea ușoară a palmei lui pe spatele meu, care a durat destul de puțin, cât să ajungem pe partea cealaltă a drumului.

Mi-a ținut respectuos ușa la intrare și m-a lăsat să merg înaintea lui prin cafenea. Precum *Craly Daisy*, și *Rosemary's Kitchen* era într-o clădire de secolul al XVI-lea, cu tavanul jos și coridoare înguste. Mergând aproape de Liam, nasul meu senzitiv a simțit mirosul gelului de duș sau al spray-ului său de corp. Amestecul de bergamotă și vanilie era plăcut, dar mă tulbura să simt așa aproape un parfum masculin. Îmi trezea amintiri periculoase pe care le credeam închise în trecut și pe care nu aveam de ce să le simt cu un bărbat complet străin.

Numai că acest bărbat știa mai multe despre mine decât cei apropiați. Îmi dădeam seama de acest lucru în timp ce îl lăsam să dirijeze calea către unul dintre separeurile retrase din spatele cafenelei.

— E în regulă aici?

Cred că ceea ce voia să spună era dacă mă simt în largul meu să stau așa retrasă cu un străin față de ceilalți clienți. Simplul fapt că s-a gândit să mă întrebe m-a liniștit în această privință. Nici în mijlocul unui cimitir pustiu nu prezenta o amenințare, și nu m-a neliniștit nicio secundă. Nu aveam nimic împotrivă să stăm împreună în separeu.

Liam și-a așezat corpul înalt pe scaunul opus. Având picioarele lungi s-ar fi putut ca genunchii noștri să se atingă, așa că m-am întors într-o parte ca să evit asta.

— Bună, Beth. De obicei te vedem pe la altă oră. Ce să-ți aduc? Ca de obicei?

Am dat din cap, zâmbind spre chipul binevoitor a lui Rosemary, proprietara care dădea numele restaurantului.

— Dar ție, scumpule, ce să-ți aduc? a întrebat mutându-și atenția către Liam.

Când i-a acordat atenție însoțitorului meu, am observat cum l-a sorbit încântată din priviri, cu toate că era mai tânăr decât ea cu cel puțin zece ani. De obicei, alți clienți bărbați tânjeau după zâmbetul ei larg roșu și pieptul impresionant, dar Liam se uita numai la mine.

Cred că așa a obținut punctaj mare cu Rosemary, și poate și cu mine dacă eram în stare să recunosc.

— O să iau de băut la fel ca Beth, a zis Liam înapoiind meniul necitit.

Era prima dată când îmi rostea numele și mi s-a părut destul de ciudat, dar și familiar în același timp. Când Rosemary a plecat după cafele, s-a lăsat un scurt moment de tăcere apăsătoare între noi. Deși simțeam foarte tare nevoia să-mi cer din nou scuze, m-am străduit din răspuțeri să nu umplu golul astfel. Nu cred că mi-am mai cerut vreedată atât de multe scuze unui necunoscut.

Am rearanjat pliculețele de zahăr din bolul de pe masă, apoi am mutat de câteva ori vaza cu o garoafă până când am reușit să-mi țin mâinile pe loc. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Liam uitându-se gânditor la mine. Avea în felul său de-a fi ceva liniștitor și aștepta răbdător ca eu să nu mă mai agit. M-am gândit deodată că își folosea aceste calități pentru a face bine, indiferent ce meserie avea. Ar putea fi un detectiv care așteaptă momentul descoperirii adevărului, sau un preot care ascultă spovedania fără să judece. Și-a dres încet glasul pregătindu-se să spună ceva și mi-am dat ochii peste cap. *Să nu fi preot.* M-a lovit atât brusc acest gând încât pentru o secundă aproape mă temeam să nu fi spus cumva cu voce tare, dar se uita la mine ca la o persoană normală, așa că nu cred că mi-a scăpat.

— E drăguț aici. Primitor. Tu vii...

— Des aici? l-am completat ca într-un clișeu sentimental, folosind exact cuvintele potrivite pentru a sparge gheața, creând o întrerupere bine-venită.

— Într-adevăr, întrebarea a sunat incredibil de banal, a recunoscut râzând pe seama lui.

Am simțit cum mă învăluie deodată un sentiment liniștitor. S-a întâmplat atât de brusc încât aproape că am avut un șoc. Acest bărbat va fi prietenul meu. Poate nu imediat... dar cu siguranță la un moment dat în viitor. N-am mai fost așa sigură de ceva de foarte mult timp, dar era foarte straniu că nu aveam niciun dubiu în privința lui. Mă relaxa imediat.

Rosemary a venit cu două cafele cu lapte cu caramel și multă frișcă. Chiar dacă bănuiam că Liam era genul de bărbat care să prefere mai degrabă un espresso, și-a primit băutura cu eleganță.

Am așteptat să rămânem singuri înainte să-mi ridic mâna, cu brățara de la Tom bine fixată din nou în jurul încheieturii.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru că mi-ai adus brățara. A... a fost...

Eram stânjenită de suspinul glasului meu, pe care l-am acoperit cu o înghițitură de cafea.

— Este un cadou de la soțul meu.

Liam a dat din cap, în cunoștință de cauză, și nu era doar un gest politicos și bine intenționat pe care îl fac oamenii cu cei îndoliați. El înțelegea cu adevărat, pentru că era pe această cale de mai mult timp decât mine.

— Sunt lucrurile mărunte care te dau peste cap, nu-i așa? a zis Liam și m-a surprins de parcă îmi putea citi gândurile, ca și cum ar pluti în bule deasupra capului, ca în benzi desenate.

— Pe unele lucruri le poți lăsa în urmă, sunt unele pe care le pui în cutii și le dai de pomană, dar altele... stupide și ciudate... ei bine, tocmai acestea sunt primele pe care le salvezi dacă îți ia foc casa.

Am ridicat privirea spre ochii lui profund înțelegători, gri ca ardezia, care îmi tăiau respirația. Îmi dădeam seama, pentru prima dată, cât de bine era să discut cu cineva care *înțelegea* cu adevărat. Am refuzat mereu să merg la un grup de sprijin pentru cei care și-au pierdut pe cineva drag sau să văd un terapeut. Măhnirea mea era atât de profundă încât nu suporta compania altora. Dar acum, stăteam cu acest bărbat pe care, de fapt, nu-l cunoșteam și mă gândeam dacă nu cumva m-am înșelat. Până la urmă, poate că ar *ajuta* să mă alătur altora care au pierdut pe cineva drag.

— Halatul lui Tim e încă agățat pe spatele ușii de la baie, am zis, surprinsă de vorbele mele, care parcă au țâșnit cu propria voință.

Poate că Liam era *într-adevăr* preot, pentru că era ceva ce cu siguranță nu mai mărturisisem înaintea altcuiva.

— Periuța de dinți a Annei este încă în dulapul din baie, a contrabalansat Liam mărturisirea mea și a mărit miza discuției.

Am dat din cap amândoi în același timp, în semn de perfectă înțelegere și am văzut în ochii lui semnele unei viitoare prietenii. Mi-am dat seama că e surprins, dar apoi a făcut, ca pentru el, un mic semn cu capul, ca și cum știa că, odată ce a ideea încolțit, va prinde rădăcini.

— Oamenii nu au cum să înțeleagă, nu-i așa? a întrebat cu blândețe, de parcă mi-ar fi testat propria durere.

Era încă o rană deschisă și pe care speram că o vindec cu un copil.

— Se spune că trebuie să „lași timpul să treacă”, de parcă durerea pierderii persoanei celei mai iubite are o dată de expirare.

Liam a sorbit din nou din cafea, nereușind să nu se strâmbe de la cât de dulce era. M-a făcut să zâmbesc. Am rămas amândoi tăcuți câteva clipe și nici nu mi-a trecut prin cap ce urma să întreb, până nu mi-au ieșit cuvintele pe gură:

— Ce s-a întâmplat cu soția ta? Cu Anna? A fost bolnavă?

Pentru mine, boala sau, mai exact, cancerul a fost doamna cu coasa care l-a urmărit pe Tim din umbră ani de zile până când l-a înșfăcat de lângă mine.

— Accident de mașină, a zis Liam sec.

Pentru unii, răspunsul lui lipsit de emoție ar fi sunat dur, poate chiar nepăsător, dar nu și pentru mine. Știam din experiență că doar așa putea fi în stare să pronunțe cuvintele.

— Un idiot care conducea un camion și stătea pe telefon în același timp a intrat cu viteză în intersecție, iar mașina Annei a fost în calea lui.

— Dumnezeuule, Liam! Ce îngrozitor! am exclamat și, până să îmi dau seama ce fac, m-am întins și i-am strâns ușor mâna.

O secundă, degetele lui au rămas blocate, apoi s-a relaxat și mi-a întors același gest.

— Trebuia să fiu cu ea. Mergeam mereu împreună, dar în dimineața aceea așteptam un telefon important, așa că a plecat fără mine. Și-a scuturat capul și mi s-a părut că văd în ochii lui lacrimi strălucind. A murit înconjurată de oameni străini. Cred că ăsta a fost lucrul cel mai greu de acceptat.

Am înghițit un nod mare cât o minge de golf. Tim a murit în brațele mele, în orele liniștite din miezul nopții, ora la care mulți luptători curajoși pierd într-un sfârșit lupta cu viața. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost chipul meu; iar ultimele cuvinte pe care le-a auzit au fost ale mele, spunându-i că îl iubesc și că e în regulă să mă părăsească. Era un lucru ciudat, însă eram recunoscătoare că am avut această ocazie.

Și, bineînțeles, mai eram recunoscătoare pentru altceva. Chiar dacă Tim nu mai era, o parte din el rămăsese, iar în curând, prin miracolul științei, speram că va trăi mai departe.

— Ai copii?

Mi-a scăpat altă întrebare și eram din nou surprinsă de faptul că astăzi nu-mi funcționează deloc filtrul interior. Era o întrebare foarte personală. Din fericire, Liam nu părea ofensat de curiozitatea mea fâțișă.

— Nu, dacă nu o pun la socoteală pe Sally.

— Sally?

Drept răspuns, și-a scos telefonul, și-a alunecat degetele lungi pe ecran până când a găsit o anumită imagine, și apoi l-a întors spre mine, să văd despre ce e vorba. Fotografia care umplea ecranul era a unui terier care arăta destul de înfricoșător. Mi-au plăcut întotdeauna câinii și eram destul de sigură că am recunoscut rasa.

— Jack Russell?

— Așa și-așa. A surâs. E nostim că niciodată nu mi-au plăcut câinii, dar Sally a fost câinele Annei de dinainte să ne căsătorim. A fost un caz de genul: „dacă mă iubești, trebuie să iubești și câinele meu“.

— E drăguță, i-am spus înapoiindu-i telefonul.

Liam a zâmbit, și asta i-a luminat chipul, transformându-l din ceva obișnuit în ceva ce ar tăia răsuflarea multor femei. Multor femei, nu și

mie.

— De fapt, e o pacoste. În fiecare lună mă costă o avere la veterinar, și e bătrână și țâfnoasă. Poștașul e îngrozit din cauza ei, iar dacă nu o scot afară în grădină înainte de ora șase dimineața, face pipi în toată bucătăria.

Rădeam și simțeam că e un răs natural și lejer, cum nu mi se mai întâmplase de foarte mult timp. Nu mi-am dat seama cât de mult mă tensiona acel plan întreg de a face un bebe. Liam a răs un pic jenat.

— De fapt, nu știu ce m-aș fi făcut în acești opt ani fără ea, a recunoscut el, în timp ce își mișca lingura pe luciul farfuriei supradimensionate din fața lui. Sally a știut ce s-a întâmplat cu Anna. În ziua aceea, când m-am întors de la spital, mi-au spus vecinii că a lătrat ore în șir. A început cam pe la ora accidentului. Nu se mai întâmplase asta până atunci, nici după aceea.

Uneori, cele mai ciudate lucruri te pot face să plângi, iar pentru mine a fost de ajuns gândul că plângea câinele Annei singur acasă, știind cumva că stăpâna lui murise.

— Nu sunt așa de obicei, am spus.

Am văzut-o pe Rosemary uitându-se la mine îngrijorată de partea cealaltă a cafenelei. Era de ajuns un singur semn din partea mea și ar fi venit imediat. Știu asta. I-am zămbit și mi-am întors privirea de la ea, indicând că nu vreau să se apropie.

— E doar... e doar faza asta cu copilul, i-am spus jenată, dar simțeam că trebuie să-i dau o explicație. Sunt mai emotivă decât de obicei.

— Nu trebuie să-mi explici nimic, m-a întrerupt Liam ridicând palma de parcă ar opri traficul. Ai avut dreptate cu ceea ce ai zis la cimitir. Este un lucru foarte personal, pe care l-am auzit din greșeală.

De data asta, ne aflam fiecare de altă parte a gardului, ceea ce era un pic ciudat.

— Nu ai greșit cu nimic. Nu am fost deloc discretă în această privință.

Am ridicat ochii și am văzut că mă privește din nou cu atenție, așteptând să vadă ce urma să spun, dar parcă și ce voiam să țin doar pentru mine.

— Cred că o parte din mine își dorea ca cineva să știe. Uneori mă gândesc că decizia asta e prea grea ca să o țin doar pentru mine.

— Atunci, de ce faci asta? Ai familie? Prieteni?

Am încuviințat, dând de înțeles că am pe cineva din ambele categorii. Deși, chiar în acest timp, îmi dădusem seama că, de când murise Tim, mi-am ținut prietenii la distanță. În special cuplurile. Așa era mai puțin dureros.

— Și nu ai spus nimic despre asta nimănui?

În observația intuită era, cu siguranță, urma unei cercetări de

polițist.

— Nu. Niciun cuvânt. Toată lumea crede că ne-am epuizat șansele de când Tim încă trăia. Nu știe nimeni despre ultimul embrion.

— Pentru că...?

Am scuturat din cap.

— Pentru că e ceva prea mare, prea important, încât mi-e frică să spun de teamă că nu se va mai întâmpla. Ca și cum aş atrage ghinion asupra mea.

I s-au umezit ochii și de data aceasta *el* a fost cel care s-a întins să-mi ia mâna. Aproape că uitasem cât de liniștitor era un astfel de gest.

— Sunt sigur că nu e adevărat. Poate că nu ai nevoie decât să *te* convingi că meriți să fii norocoasă.

— Amândoi merităm, am spus și credeam asta, chiar dacă abia îl cunoscusem.

— Să bem pentru noroc!

A ridicat ceașca de cafea pe jumătate terminată. Am ridicat-o și eu pe a mea și am ciocnit atât de tare ceștile de ceramică groasă, încât pentru o clipă am crezut că le-am spart.

— Îți mulțumesc, am spus.

Știam că nu trebuie să numesc exact pentru ce îi mulțumeam. Știa deja că e vorba de ieșirea la cafea, pentru înțelegere, dar și pentru încrederea certă că ne aștepta pe amândoi un viitor mai bun.

— Promit că nu voi mai plânge data viitoare când ne întâlnim!

Ochii i se luminau interesant atunci când ceva îl amuza.

— Bine, pentru că deja mă îngrijoram un pic că are legătura cu mine.

A plătit el nota, chiar dacă am insistat să plătesc jumătate. Când ne-am ridicat mi-am dat seama că lipsisem de la magazin peste o oră. Era foarte confortabil să fiu în compania lui Liam Thomas și mă simțeam în largul meu.

Abia când ne luam rămas-bun afară pe trotuar, mi-am dat seama că am zis „*data viitoare când ne întâlnim*“ de parcă era de la sine înțeles. În ciuda orei plăcute petrecute împreună, niciunul nu a sugerat să repetăm experiența. El avea viața lui, iar eu pe a mea. Speram ca a mea să se aglomereze în curând. Poate și-a dat seama de acest lucru.

Totuși, vorbele mele au fost un pic cam îndrăznețe și încă roșeam când am traversat înapoi spre *Crazy Daisy*.

— Te-ai întors, a exclamat Natalie când închideam ușa după mine. Eram cât pe ce să cred că ai fost răpită de bărbatul tău misterios.

M-am dezbrăcat de jachetă din mers, ocolind marginea teighelei.

— Îmi pare rău, nu s-a întâmplat nimic atât de dramatic. Doar am pierdut noțiunea timpului. Și *nu* e bărbatul meu misterios. E cineva cu care m-am ciocnit recent. Ai fost ocupată? am întrebat-o sperând să-i

mut atenția de la vizitatorul meu.

— Nu, dar telefonul tău a fost cu siguranță ocupat.

O secundă m-am uitat în gol la Natalie, înainte să îmi pipăi buzunarul de la blugi unde ar fi trebuit să fie telefonul.

Am simțit doar șoldul. Natalie nu a observat că devenisem palidă. Aveam un gust ciudat în gură, pe care nu îl puteam înghiți imediat. Ciudat că nu mi-am dat seama până acum că anxietatea poate avea propriul său gust.

Auzeam vocea lui Natalie ca și cum ar fi fost undeva departe:

— Ți-ai uitat telefonul pe blatul de lucru și a sunat aproape continuu timp de o oră sau cam așa. Bănuiesc că vrea cineva foarte tare să dea de tine.

M-am strecurat pe lângă ea, străduindu-mă să nu alerg sau să sar să prind telefonul ca și cum ar fugi de mine. E greu să pari degajat când îți tremură mâna atât de tare încât nu poți să citești numerele de pe ecran. Avea dreptate. Același număr m-a sunat de șase ori și a lăsat două mesaje înregistrate. Era un număr cunoscut.

— Ceva urgent?

— Nu, am răspuns din instinct cu o minciună.

Era telefonul pe care îl așteptam de două săptămâni. Din acest motiv făceam duș cu telefonul pe raftul din baie, când găteam îl sprijineam de aragaz, și pentru noroc dormeam cu el pe perna lui Tim. Acum două săptămâni am fost la clinica de fertilitate pentru o ecografie preliminară. A fost primul pas dintr-un drum foarte lung pentru a rămâne însărcinată, iar rezultatele le spuneau doctorilor dacă puteau merge mai departe cu fertilizarea in vitro.

Asta era vestea pe care o așteptam și nu voiam să o aud cu altcineva în jur. Am făcut un efort uriaș să las din nou telefonul jos, de parcă nu era o bombă ticăind gata explodeze și să-mi facă visurile țândări.

— De ce nu pleci mai devreme astăzi, dacă nu avem clienți? i-am sugerat.

Încercam să par calmă și relaxată, dar se simțea încordarea din vocea mea, precum coarda unui instrument muzical înainte de a plesni.

— Dar mai avem de... încep Natalie împotrivindu-se.

— Termin eu, am întrerupt-o, blestemându-mă că am angajat pe cineva așa de harnic.

I-am ridicat geanta și i-am aruncat-o în brațe, conducând-o ferm spre ușă. Am închis și ea încă se mai uita cu suspiciune la mine prin geamul ușii. Zâmbetul meu era fals, dar l-am ținut pe poziție până când a ridicat din umeri și apoi a plecat. Imediat ce a dispărut din raza vizuală, am tras zăvorul și am pus semnul de „închis“.

Am mers tremurând înapoi în camera de lucru, cuprinsă de neliniște exact ca o fantomă care se ținea după mine. Aveam motive întemeiate

să mă îngrijorez pentru ce ar fi putut să apară la ecografie. Altfel de ce ar fi încercat cei de la clinică atât de mult să dea de mine? Simțeam că visul de a avea copilul lui Tim dispare ca mirajul în deșert.

Camera din spate era plină de crini și iasomie, iar eu simțeam doar adierea bolnăvicioasă a transpirației mele. Mi-am ascultat mesajele vocale, dar nu era nimic nou pe lângă ce știam deja. Cei de la clinică au vrut să vorbească urgent cu mine și mă rugau să îi sun înapoi imediat ce primesc mesajele. M-am uitat la ceas. Era aproape ora cinci și nu știam dacă terminaseră cumva programul de lucru.

Operatoarea de centrală s-a auzit ca un robot al cărui ton a fost setat să fie vesel.

— Cred că au încheiat deja ziua, mi-a răspuns melodios când am întrebat-o dacă îmi poate face legătura cu cabinetul medicului.

— Puteți încerca, vă rog! am insistat.

Din cauza anxietății, glasul meu devenise ascuțit ca un cuțit care tăia prin stratul ei de veselie.

— Bineînțeles. Vă rog să rămâneți pe linie!

M-am rezemat de blatul de lucru, ascultând prelungul țârâit monoton sunând la un cabinet pe care îl presupuneam a fi gol. Mă așteptam ca în orice secundă să aud din nou operatoarea spunându-mi să încerc din nou mâine-dimineață.

Dar m-am înșelat, pentru că după al cincisprezecelea sunet a răspuns un glas ușor frânt.

— Cabinetul doctorului Alistar, s-a auzit vocea unei femei care parcă alergase.

— Bună ziua. Mă numesc Beth Brandon. Ați încercat să luați legătura cu mine.

Secretara medicului a scos un sunet scurt, greu de descifrat la telefon.

— Ooo, da, doamnă Brandon! Bună ziua! Mulțumesc că ați revenit.

— E totul în regulă? A apărut ceva la ecografie? Nu m-am putut abține să nu întreb.

Femeia a făcut o pauză nu doar de o secundă, ci de două, înainte să-mi răspundă.

— Aăă... trebuie să vorbiți cu doctorul Alistar despre asta. Domnul doctor se întreba dacă nu ați putea veni la clinică pentru o întâlnire.

— Acum? Astăzi?

Sugestia mea a prins-o pe picior greșit.

— Nu. Toată lumea și-a încheiat programul.

Părea îngrijorată că o să-i ignor vorbele și aş putea să apar pe treptele lor, indiferent de ce mi-ar zice.

— Mâine-dimineață, a preluat ea controlul discuției. Puteți ajunge la ora zece?

Se auzea că este agitată și mi-a fost foarte clar că deja știa de ce

medicul vrea să ne întâlnim.

Am închis și am bănuir că trebuie să fi fost ușurată că apelul nostru s-a încheiat. Eu nu aveam speranță să fiu mai ușurată până când nu mă întâlneam cu medicul, și poate nici atunci.

7

Izzy

Nu am ajuns târziu. Mai era destul timp până să începă spectacolul, dar Pete a insistat să plecăm din pub cu o oră mai devreme. Ajunseserăm în sala de spectacol a școlii cu mult înaintea altor părinți și am putut să ne alegem două locuri în primul rând. Pete s-a așezat bucuros pe un scaun ceva mai mic decât ar fi potrivit pentru un adult și își verifica setările camerei de la telefon.

Se vedea din ce în ce mai clar că se simte ușurat pentru că ultima oră a decurs exact așa cum și-a dorit, pe când eu făceam eforturi să nu-mi arăt dezamăgirea.

— Nu știu cum ești tu, mi-a șoptit privind locul de pe scenă unde Noah avea să apară, dar eu am emoții pentru el. Era bine de dimineată?

— Nu avea deloc emoții, am zis și am zâmbit găsind numele lui pe lista de protagoniști, lăsată pe fiecare scaun. Să cânte pe scenă e ca a doua lui natură.

— Ei bine, sigur nu m-a moștenit pe mine, a zis Pete și m-au năpădit multe imagini cu soțul meu cântând pătimaș la karaoke, de a trebuit să-mi mușc buza ca să nu râd.

O oră mai târziu mă dureau obraji de la prea multe zâmbete largi și palmele de la aplaudat. Toți copiii au interpretat foarte frumos, dar, din punctul meu de vedere – evident, imparțial –, Noah a fost vedeta spectacolului. Deși recunoșteam că s-a luptat pentru acest prim loc cu fetița în roz de șapte ani, care pe parcursul întregului spectacol s-a chinuit cu chiloțeei care o strângeau.

Sunt sigură că l-am văzut pe Pete plângând mândru de fiul său, când în sfârșit s-a tras cortina. În jurul nostru aplauzele încetau, dar el nu se mai oprea. Credeam că în orice secundă va începe să strige și să ceară bis, iar Noah își va dori niște părinți care să nu îl facă de râs.

— Cum a ajuns atât de bun? a întrebat Pete, de parcă i-am ținut ascuns talentul muzical al fiului nostru.

— Nu am nici cea mai mică idee, i-am răspuns sincer. Știam că poate să cânte bine, dar nu *atât* de bine.

— Ar trebui să te gândești dacă să-l trimiți la o școală de arte, a zis mama Samanthei Coleman, a cărei fetiță de opt ani era înscrisă la atâtea activități extrașcolare, că mă și miram că mai avea energie pentru școală.

Ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Pete și am dat amândoi din cap

în același timp. Era bine de știut că suntem pe aceeași lungime de undă, indiferent că eram căsătoriți sau despărțiți. Nici nu merita luat în considerare să-l mutăm de la o școală care îi plăcea doar pentru că avea talent muzical.

Pizzeria unde am mers după spectacol ca să sărbătorim era destul de liniștită. Nu era încă ora optsprezece și era liber, cu excepția unui grup de bătrâni care se bucurau de oferta specială. Câțiva dintre ei s-au uitat zâmbind la noi când am trecut râzând de ușile batante vorbind entuziasmați de spectacol.

O tânără chelneriță, cu sprâncenele desenate foarte teatral, ne-a condus spre un separeu de obicei rezervat pentru grupuri mai mari, după ce Pete i-a șoptit ceva la urechea plină de cercei. Nu știu ce i-o fi spus, dar trăsăturile feței i s-au înmuiat într-un zâmbet larg pentru Noah, iar mai apoi i-a adus un pahar de cola gratis.

— Ți-am zis că ești faimos! i-a zis Pete, făcându-i cu ochiul, iar Noah a sorbit zgomotos din băutură drept răspuns.

Priveam zâmbind la ei și realizez că dor mi-a fost să-i văd cât de bine se simt împreună. Lui Pete îi venea natural să fie părinte, așa a fost de la început.

Comandaserăm pizza pentru fiecare și când ne ciocneam băuturile acidulate în cinstea succesului lui Noah la spectacol, telefonul lui Pete a vibrat zăngănind tacâmurile de pe masă. A vrut să-l închidă, dar apoi s-a oprit să vadă cine îl sună.

— Scuze! a zis ridicându-se în picioare, ca să iasă din separeu. Trebuie să răspund.

M-a trecut un fior iritant.

— Nu poate aștepta? Pizza va sosi în orice clipă.

Pete și-a pus ochelarii de soare, acoperindu-și deliberat ochii ca intențiile să îi fie mai greu de citit.

— Nu. Trebuie să răspund acum.

L-am văzut cum răspunde la telefon, în drum spre ieșire, dar nu s-a îndepărtat prea mult de intrare, așa că puteam să-l văd prin fereastra uriașă de sticlă. Era cu spatele la noi și ceva mă deranja la postura lui și la felul în care își ținea umerii.

Noah vorbea cu mine, iar eu încercam să fiu atentă în două părți. Oare cine a sunat și Pete nu a putut amâna? Numele Mayei tot ieșea la suprafață, ca o navă care nu se mai scufundă. Bineînțeles că nu aveam niciun motiv să cred că era ea, dar oricine era și orice zicea, era clar că îl afecta pe soțul meu. Mâinile lui trădau emoții greu de descris: să fi fost furie, pasiune sau cu totul altceva?

Comenzile de pizza au sosit aranjate spectaculos pe o tavă mare. Chelnerița chiar a făcut o plecăciune când l-a servit pe Noah.

— Poftim, domnule Superstar!

Noah era încântat, dar eu nu eram atentă din pricina a ceea ce se

întâmpla pe trotuarul din fața restaurantului.

— Poți începe, l-am îndemnat pe Noah, care saliva la paharul plin de Marguerita din fața lui. Nu-l aștepta pe tata, pentru că nu știm cât o să mai dureze.

Eram determinată să nu îi stric masa lui Noah și am rupt o bucată din pizza mea, apoi am mușcat, tresărind când mi-a ars cerul gurii. Cumva și asta era tot din vina lui Pete și, până a închis telefonul și s-a întors în restaurant, eu eram deja supărată. Însă mi-a trecut imediat când am văzut expresia lui la întoarcere. Arăta îngrozitor. Vedeam că sub bronzul din ultimele săptămâni, chipul lui este de fapt palid. Arăta brusc îmbătrânit față de bărbatul de acum zece minute. Când și-a dat jos ochelarii am văzut în ochii lui căprui o întunecime pe care nu avea înainte.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat fără nicio urmă din supărarea de mai devreme.

Pete arăta de parcă ar fi murit cineva și deja inventariam toate rudele noastre în vârstă, întrebându-mă cine să fi fost.

— Nimic, a mințit și s-a uitat cu subînțeles la Noah.

Ardeam de curiozitate, dar Pete avea dreptate, era petrecerea lui Noah și orice ar fi auzit la telefon nu ar fi trebuit să strice seara.

Pete s-a străduit să continue ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Nu știu dacă a reușit să-l convingă pe Noah, dar, cu siguranță, pe mine nu m-a putut păcăli. Râdea prea tare, zâmbetul lui era forțat și nefiresc. Mesteca hotărât mâncarea pe care o avea în față, de parcă avea o pedeapsă de dus până la capăt. Cred că nu a savurat nicio înghițitură.

Stabiliserăm că Pete avea să-i spună lui Noah, în timpul mesei, despre vacanța în Cipru, dar, pe măsură ce treceam de la pizza la munți de înghețată – pe care Noah îi devora fără probleme –, el nu zicea nimic. Oare despre asta o fi fost supărarea de la telefon? Oare el și Maya să fi avut o ceartă? — refuzam să o numesc despărțire, pentru că asta ar fi însemnat să fi fost împreună într-o relație pe care nu eram în stare să o accept în acest moment. Dacă s-au certat, poate ea și-a retras oferta de a pune vila la dispoziție, și asta era motivul pentru care Pete arăta acum așa de distrus. Era doar o teorie, și cred că îmi dădeam seama încă de pe atunci că nu despre asta era vorba de fapt. Îmi scăpau printre degete toate încercările de a ghici.

Pete a plătit nota fără să o verifice și s-a ridicat în picioare. Veniserăm la restaurant cu mașini diferite, deci ar fi trebuit ca aici să se încheie seara, dar, în timp ce zăboveam pe trotuar, Pete și-a pus brațul pe după umerii osoși ai lui Noah.

— Ce-ar fi să vă urmez acasă?

Ochii lui Noah s-au luminat de parcă ar fi câștigat un premiu, în timp ce privirea mea era plină de confuzie.

— Poate că ar trebui să mă uit la ușa din spate, despre care mi-ai

spus, să văd ce probleme are, a adăugat el.

Din fericire, Noah era prea încântat de vestea că tatăl său venea cu noi acasă, ca să observe nedumerirea mea. Ori eram amnezică, ori soțul meu tocmai inventase o scuză ca să putem avea amândoi o discuție serioasă.

— Ușa? Ooo, da. Ar fi... da, ar fi de mare ajutor.

Noroc că nu trebuie să fii un actor foarte bun ca să păcălești un copil de opt ani, și nu părea ca Noah să înțeleagă că ceva nu era în ordine. Dar orice ar fi fost, începuse cu acel apel telefonic.

8

Beth

Ajunsesem acolo înainte de a se deschide clinica. Am oprit într-un colț mai îndepărtat al parării, sub un rând de copaci de eucalipt și m-am uitat prin parbriz cum s-au ocupat treptat locurile din jurul meu. Urmăream cu privirea personalul clinicii mergând spre clădirea principală. Unii dintre ei erau voioși, fiind ziua dinaintea weekendului; alții mergeau mai apăsat. Nu am recunoscut pe nimeni, dar trecuse destul de mult timp de când am fost ultima dată pacient și probabil că personalul s-a schimbat de mai multe ori în ultimii zece ani.

Atenția îmi era continuu atrasă de spațiile goale rezervate pentru membrii cu rang înalt. Numele primelor trei nu îmi erau cunoscute, dar al patrulea avea o mică plăcuță pe care am citit: „Doctor MJ Alistair“ și doar uitându-mă la ea îmi bătea inima mai repede și palmele îmi transpirau. Locurile de parcare s-au umplut în câteva secunde de la apariția unei suite de mașini scumpe, de culori închise. Doctorul Alistair a ieșit din mașină cu o servietă mare din piele. Acum era într-o discuție peste capota mașinii cu un coleg de pe locul vecin, discuție care începuse înainte să închidă ușa mașinii. S-a făcut praf planul meu de a-l aborda pe drum înainte de a intra în clădire. Mâna mi-a rămas pe mânerul portierei cât timp mă uitam cum dispare din raza mea vizuală, intrând în clădirea clinicii cu interior modern.

M-am uitat la ceasul din bordul mașinii – am fost fraieră că am ajuns atât de devreme, dar nu aș fi putut să merg la magazin sau să rămân acasă. Nu îmi plăcea să o mint pe Natalie, dar exact asta făcusem și am fost foarte convingătoare la ora șapte dimineața.

— O migrenă? O, e groaznic! Mergi înapoi în pat și ține draperiile trase.

M-am uitat la razele soarelui intrând pe fereastra din bucătărie și care nu-mi supărau deloc ochii sau capul. Făcusem duș, mă îmbrăcasem și băusem trei cafele la începutul unei zile pe care deja o bănuiam a fi una cu exces de cafeină.

— Sunt sigură că ajung mai târziu. Te poți ocupa tu până atunci?

— Desigur, doamnă B, a răspuns Natalie. Mă descurc fără probleme. Puteți să vă luați o zi liberă.

Mă simțeam și mai vinovată pentru că era îngrijorată pentru o migrenă pe care de fapt nu o aveam. Puneam prea mult pe umerii angajatei mele, chiar dacă știam că e capabilă să se descurce singură.

— Și nu vă preocupați pentru magazin! a zis călduros. Am grijă de copilul dumneavoastră până reveniți.

La auzul acestor cuvinte nepotrivite, am încercat stângaci să-mi maschez surprinderea cu o tuse. I-am mulțumit și am închis înainte să fiu nevoită să mint din nou. Nu aveam de gând să strâng mai multe neadevăruri împotriva mea, pe care le vedeam ca însemnate cu negru pe panoul de marcaj al cosmosului care ținea socoteala.

Cu douăzeci și cinci de minute înainte de programare, am renunțat să mai aștept răbdătoare și am ieșit din mașină. Poate că domnul doctor ar putea ca să mă vadă mai devreme. Poate m-am îngrijorat degeaba și nu era nimic în neregulă cu ecografia mea. Poate starea de urgență era doar în mintea mea. Sau poate că nu.

Holul elegant din sticlă, marmură și cu mochetă groasă gri-deschis era o oază de liniște. Arăta mai mult a hotel exclusivist decât a centru medical și îmi imaginez că probabil asta i s-a cerut designerului de interior. Ghivecele uriașe cu plante exotice erau aranjate artistic, dar eu abia dacă le mai vedeam, pe măsură ce mă apropiam de recepție, cu picioarele tremurând.

Tânăra din spatele ghișeului foarte lucios a ridicat capul de la computer și m-a primit cu un zâmbet amabil.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Am o programare la doctorul Alistair. Beth Brandon mă numesc, am spus și am văzut cum i-au zburat degetele pe tastatura ascunsă privirii mele și am observat un mic semn ca și cum s-ar încrunta, atunci când i s-a încrețit una dintre sprâncene. Am... am ajuns un pic mai devreme, mi-am cerut eu scuze.

— Vă rog să luați un loc și voi anunța că ați ajuns! m-a rugat, indicându-mi o canapea joasă de piele.

Am făcut întocmai. Trebuia iarăși să aștept, iar acum mă uitam la un alt ceas aflat pe unul dintre pereții de culoarea fildeșului, iar minutele nu se grăbeau deloc să treacă mai repede. Pe măsuta de cafea era un evantai și ziarele de dimineață, dar nici măcar titlurile nu îmi captau atenția. Nu astea erau veștile care mă interesau astăzi.

— Doamnă Brandon?

Eram brusc surprinsă de impulsul de a-mi ridica geanta și de a ieși pe ușă fără să mă mai uit înapoi, chiar și după ce am așteptat momentul acesta timp de șaptesprezece ore. Am avut nevoie de curaj ca să îmi reprim instinctul și să mă ridic.

Secretara doctorului m-a condus printr-un labirint de holuri cu

mochetă spre un rând de birouri. A menținut o conversație amabilă, la care bănuiesc că am răspuns prea familiar, deși recunosc că nu-mi aduc aminte nimic din ce am zis. Toate sunetele erau înăbușite de bătăile proprii inimi. Muzicianului din Tim i-ar fi plăcut această analogie și doar că m-am gândit la el m-a calmat, de parcă astfel l-aș fi adus lângă mine. Abia când ne-am oprit în fața unei uși m-a lovit deodată enormitatea lucrului pe care îl făceam. Ultima oară când am venit aici, eu și Tim eram o echipă și ne angajam împreună la acest proiect pentru viitorul nostru. Acum mă confruntam singură cu situația asta.

— Am ajuns, a spus secretara.

M-a anunțat medicului și abia în ultimele secunde mi-am dat seama că și ea era neliniștită, și nu aveam nici cea mai mică idee de ce, doar o vedeam cum stătea respectuos în lateralul ușii la care a ciocănit încet, iar o voce din interior ne-a invitat.

— Intră!

Am rămas uimită, în primul rând pentru că nu am fost condusă așa cum credeam, în cabinetul privat al doctorului Alistair. Mă afluam într-o mică sală de ședințe în care se afla o masă lungă de consiliu, de sticlă, în formă de romb. În al doilea rând, eram surprinsă pentru că la capătul opus al mesei erau așezate, ca la interviu, *patru* persoane.

Confuzia mea a fost evidentă după șovăiala cu care am pășit în încăpere. Toți cei patru s-au ridicat în picioare, doctorul Alistair fiind singurul pe care îl recunoșteam. Mai erau alți doi bărbați, amândoi îmbrăcați în costume închise la culoare, aproape identice, și o doamnă de vârstă mijlocie cu o coafură cu părul foarte strâns, ce părea foarte incomod, dar și complicat de realizat. Doctorul Alistair a fost primul care mi-a întins mâna peste abisul de deasupra masei de sticlă.

— Bună dimineața, doamnă Brandon! Mulțumim pentru că ați venit la întâlnirea de astăzi!

Cred că am dat mâna exact așa cum nu suport, moale și bleagă, dar eram prea zăpăcită de prezența unui adevărat convoi la această întâlnire, la care crezusem că vom fi doar noi doi. Unde erau tabelele medicale, ecranele pe care să se vadă ecografiile mele? Nu era nicio masă de consultații, niciun tensiometru și pe niciun gât nu era atârnat vreun stetoscop. Încetșor, mi-am dat seama că asta nu era o consultație medicală, ci o întâlnire de afaceri.

Doctorul Alistair mi-a făcut, pe rând, cunoștință cu colegii săi, ale căror nume le-am uitat aproape imediat după ce le-am auzit, dar am reținut titulatura lor: un membru al consiliului; administratoarea clinicii și, surprinzător, în cele din urmă, reprezentantul legal.

— Vă rog să luați loc doamnă Brandon! m-a rugat doctorul Alistair, iar cei din grupul de pe partea sa s-au așezat aproape la unison.

Pe partea mea de masă era un singur scaun, pe care secretara mi l-a

indicat și apoi mi l-a ținut să mă așez. Am observat în ochii ei o scurtă privire de compasiune, în felul acela pe care îl cunoșteam prea bine din săptămânile și lunile după pierderea lui Tim. M-am abținut să nu o iau de mână cu rugămintea de a se așeza lângă mine pentru a echilibra un pic lucrurile. Am avut apoi impresia că se simte ușurată că nu trebuia să rămână, când șeful ei i-a mulțumit și apoi a expediat-o. Privirea ei de la final înainte de a ieși din sală mi-a dat de înțeles că veștile pe care urma să le primesc nu erau plăcute.

Mi-au oferit răcoritoare pe care le-am refuzat, dar am luat o gură mare din paharul cu apă din fața mea. Îmi simțeam gura și limba ca de șmirghel, dar nu mă surprindea. Am ridicat capul și am întrerupt un dialog mut, din schimbul de priviri între cei patru angajați ai clinicii aflați de partea cealaltă a mesei. Doctorul Alistair a dat ușor din cap ezitând, apoi și-a dres glasul. După voce, părea că *el* avea nevoie de apă mai mult decât mine.

— Cred că vă gândiți de ce v-am invitat astăzi aici, doamnă Brandon... Beth.

Bărbatul în costum închis la culoare, din dreapta doctorului, cel care se ocupa de partea legală a clinicii, a tresărit vizibil la auzul numelui meu mic. În mintea mea s-a declanșat un semnal de alarmă.

Am așezat cu mare grijă paharul pe masă, cu mult mai multă concentrare decât era nevoie pentru un gest atât de simplu.

— Am presupus că am venit să discutăm rezultatul ultimei ecografii, am spus și am văzut cum doamna administratoare și-a ferit privirea, cu o ușoară urmă de neliniște care i se putea citi pe chip.

Mi-am îndreptat postura, hotărâtă să nu-mi las vocea să-mi dea de gol sentimentul de nervozitate care mă străfulgera.

— Bănuiam că vom discuta mecanismul și orarul procedurilor, și ce este diferit față de cele două încercări anterioare de fertilizare in vitro, am continuat.

Doctorul Alistair mi-a întâlnit privirea. Deși avea destulă experiență ca medic, încât să nu lase să i se citească prea multe pe față, expresia lui îmi spunea, totuși, că prefera să fie oriunde altundeva decât de partea cealaltă a acestei mese.

— Dar acum nu mai sunt sigură. Este ceva în neregulă la ecografiile mele? E vorba de o veste proastă?

Asta a fost cea mai mare frică a mea din ultimele luni. Singurul lucru pe care nu-l puteam controla. Că e posibil ca propriul corp să respingă planul pe care mintea și inima mea îl doreau atât de mult.

M-am uitat pe rând la chipurile celor din fața mea și mi-am dat seama, înainte ca doctorul Alistair să vorbească, că problema este mult mai gravă decât mi-am închipuit în nopțile în care nu puteam să dorm din cauza de grijilor.

— Ecografiile cu ultrasunete sunt perfect în regulă. Ne arată un uter

foarte sănătos. Nu era nimic pe nicio imagine care să ne îngrijoreze că nu ai putea să duci o sarcină până la capăt.

A urmat o pauză lungă. În orice altă situație s-ar fi numit ca eram „în așteptare”, dar nu avem deloc chef pentru astfel de ironii. Până la urmă, eu am fost cea care a rupt tăcerea, exprimând acel cuvânt pe care cred că toți din încăperea îl așteptau.

— Dar...?

Doctorul Alistair avea un stilou în mână. Arăta scump, poate era Montblanc. Am crezut că l-a apăsător pentru a nota ceva, în schimb își plimba absent penița delicată pe blocul de foi rulate, mângâind frenetic.

— Avem o problemă în legătură cu embrionul înghețat.

M-am albit la față. Am simțit cum mi se schimbă chipul.

— Ce fel de problemă? am întrebat cu o voce care nu suna ca a mea, dar, cum nimeni altcineva nu a mai vorbit, nu puteam decât să deduc că era vorba de mine.

Se citea regretul pe fața doctorului care îmi distrugea încet viitorul.

— Embrionul pe care l-ați depozitat împreună cu soțul dumneavoastră la clinică, nu... nu mai este disponibil.

— Ce înseamnă asta? am întrebat conștientă că vorbeam semnificativ mai tare și mai precipitat. Cum se poate să nu fie disponibil? S-a stricat diapozitivul de stocare? Am fost asigurați că acest lucru nu se va întâmpla. Ni s-a spus că există alarme și sisteme de rezerve.

— Există, desigur, a zis doctorul Alistair făcând gesturi liniștitoare cu ambele mâini, care erau în acest punct total inutile.

Cum aș fi putut să rămân calmă? Șansa mea, *singura* mea șansă de a avea copilul lui Tim, îmi scăpa printre degete și habar nu aveam ce se întâmplase.

— Precum știți, clinica are numeroase măsuri de protecție pentru a-i asigura pe pacienții noștri de îngrijirea embrionilor depozitați.

— Atunci, ce naiba s-a întâmplat cu al meu? am întrebat și mi-am scuturat capul ca și cum asta ar ajuta să-mi opresc lacrimile care îmi înețeau deja ochii. Al nostru, m-am corectat încet. Al nostru.

Fără niciun cuvânt, administratoarea a împins spre mine cutia cu servețele de pe masă. M-am uitat la cutie, în loc să privesc chipul doctorului care începuse din nou să vorbească.

— Uneori, chiar dacă totul e la locul lui, așa cum ar trebui să fie... sistemele dau greș, se întâmplă greșeli, a început doctorul, dar reprezentantul legal și-a întins brațul rapid ca o cobra, i-a prins antebrațul doctorului și l-a zgâlțâit.

— Ce s-a întâmplat cu bebelușul meu? am cerut eu explicații.

Vorbele mele erau foarte afectate de emoție. Pentru medici și embriologi poate era doar vorba de o adunătură de celule într-un

recipient Petri, dar pentru mine era un copil. Al meu și al lui Tim.

— Trebuie să știți că această situație dificilă nu a avut un precedent în această clinică. În prezent, cu un sistem de doi martori, cu siguranță nu ar fi posibilă această situație. Dar acum opt ani...

— Ce vreți să spuneți? Ce s-a întâmplat acum opt ani? De cât timp au știut oamenii din echipa dumneavoastră că este o problemă cu embrionul nostru?

Atunci a intervenit administratoarea clinicii.

— Abia ieri am descoperit că este o problemă. Și noi am fost la fel de șocați.

Mă îndoiam că era așa, dar nu mai eram în stare să vorbesc și m-a străbătut un tremur incontrollabil în tot corpul.

— Problema cu embrionul, *embrionul dumneavoastră*, a apărut acum opt ani, a confirmat doctorul Alistair.

Acum opt ani? Când Tim încă trăia și se lupta cu cancerul care i-a venit de hac până la urmă. Acum opt ani nici nu făcusem prima rundă de fertilizare in vitro.

— După cum știți, acum zece ani, trei dintre embrionii dumneavoastră au fost înghețați și depozitați la clinica noastră. Cinci ani mai târziu, doi dintre acești embrioni au fost folosiți la cele două runde de fertilizare in vitro, care, din păcate, nu au fost reușite, a continuat administratoarea clinicii, urmărind informația de pe un teanc gros de hârtii pe care le avea în față.

Apoi și-a mutat privirea spre doctor; era clar că era treaba lui să continue explicațiile de aici încolo.

— Asta înseamnă că ar fi trebuit să mai aveți un ultim embrion, pe care speram să-l implantăm acum.

Îmi curgeau lacrimi pe față și nici măcar nu mă oboseam să le șterg.

— Deci ce s-a întâmplat cu embrionul meu?

Din toate lucrurile la care mă așteptam, în niciun caz nu mă gândeam să-l văd pe doctor plângând, scuturându-și capul dintr-o parte în alta fără să-i vină a crede.

— Acum opt ani, a fost mutat din greșeală unul dintre embrioni din Dewar, recipientul în care era depozitat.

Știam numele echipamentului de laborator și nu avem nevoie de astfel de explicații, și cred că toată lumea din sală își dădea seama de asta.

— Iar acel embrion... embrionul dumneavoastră...

— A murit? am întrebat cu vocea pierdută și frântă.

Era cel mai rău lucru pe care mi-l puteam imagina, dar avea să fie mult mai rău.

— Nu, a zis doctorul, care părea că e în dureri forțându-se să rostească vorbele. Embrionul dumneavoastră a fost întâmplător implantat unei alte paciente.

Sala se învârtea cu mine și pentru o secundă am crezut că mi se face rău, pe măsură ce vorbele medicului îmi pătrundeau în fiecare celulă a corpului, contaminându-mă.

— Și ce s-a întâmplat când au descoperit? Femeia a întrerupt sarcina?

Gândul ăsta parcă tăia în carne vie.

— Nimeni nu a descoperit eroarea, a vorbit încet membrul consiliului, intervenind pentru prima oară în discuție. Abia ieri a fost descoperită această tragică greșală.

— Adică ce vreți să spuneți? i-am întrebat, stând în picioare, fără să-mi amintesc exact în ce moment mă ridicasem. Că sarcina a continuat?

Au dat din cap. Fiecare dintre ei a încuviințat, dar doctorul Alistair a fost cel care a dat ultima lovitură. Lovitura de grație.

— Da, Beth, a continuat. Acea femeie a născut un copil acum opt ani. Un copil despre care ea nu are nici cea mai mică idee că nu este al ei. Copilul *dumneavoastră*.

*

Nu ar fi trebuit să conduc până acasă. Dovadă că nu-mi amintesc niciun moment din acel drum. E un miracol că am reușit să nu intru cu mașina într-un stâlp. Sfârșitul întâlnirii era în ceață. Îmi amintesc că am auzit în mod repetat garanții că „*va începe imediat o investigație minuțioasă și completă*” și mi-a fost foarte greu să mă controlez să nu urlu că era prea târziu pentru asta. Nu puteau schimba ceea ce era deja făcut. Nu mai era vreo cale de îndreptat ceea ce se întâmplase.

Simțeam că-mi pierd controlul și am vrut să fug imediat de acolo, întocmai ca un animal rănit. Stângace, m-am lovit cu șoldul de masă și am dărâmat carafa cu apă, iar în toată zăpăceala asta în care a trebuit ca toate documentele să fie smulse din balta care încetișor se mărea, am fugit spre ușă. Îmi aduc aminte că am spus:

— Trebuie să plec. Nu pot să mai rămân aici. Nu mai sunt în stare acum.

Părea deodată sala că a devenit mult mai lungă, exact așa cum se întâmplă în filme, mutând ușa mult mai departe. Atunci când am ajuns la ușă, administratoarea clinicii s-a apropiat de mine și și-a așezat ușor mâna pe umărul meu. A fost suficient să arunce o scurtă privire spre chipul meu pentru a și-o retrage imediat.

— Doamnă Brandon, îmi dau seama că trebuie să fie un adevărat șoc pentru dumneavoastră.

O priveam înmărmurită, ca și cum vorbea într-o limbă străină. E puțin spus că eram șocată, și nici măcar nu se apropia de felul în care mă simțeam. Pur și simplu nu erau cuvinte care să transmită emoțiile pe care le încercam: tristețe, durere și furie, foarte multă furie. M-am târât până la clanța ușii. Trebuia neapărat să plec din sala de ședințe,

din clinică, și să ajung cât mai departe de acești oameni, care, din incompetență, mi-au distrus tot ce îmi doream.

Încă tremuram când am descuiat ușa casei. Am avut nevoie de patru încercări pentru a potrivi cheia în yală și cred că așa mi-am epuizat ultimele rezerve de energie și am pierdut controlul. După ce am închis-o m-am sprijinit cu spatele de ușă și m-am scurs încet pe podea. Am pus capul pe genunchi și am plâns în hohote așa tare, cum nu mai auziseră pereții casei de mult timp. Nu am fost niciodată însărcinată, nu mi-am ținut niciodată copilul în brațe, nu am coborât niciodată privirea spre copil pentru a recunoaște trăsăturile pe care le-ar fi avut de la tatăl său. Iar acum știam că asta nu se va întâmpla niciodată.

Am stat și am văzut cum se mișcă umbrele pe podea până ce au ajuns la capătul camerei, atunci când, în sfârșit, am tras de mine să mă ridic în picioare. Am mers în bucătărie și am băut unul după altul trei pahare pline cu apă, gândindu-mă că cel mai probabil sunt încă foarte deshidratată. Mă durea gâtul și nu aveam nevoie de oglindă ca să știu că am ochii roșii și umflați. Am ales calea mai ușoară și am decis să îi dau un mesaj lui Natalie în loc să o sun, ca să o anunț că nu mai revin la magazin în ziua aceea.

A răspuns cu mesajul „Ai grijă de tine“ urmat de un șir de emoții, care într-un mod ciudat m-au făcut să plâng din nou. Eram distrusă, și nu mă ajuta faptul că știam acest lucru. Probabil eram încă în stare de șoc, încercând să-mi dau seama cum de s-a putut întâmpla acest lucru. Abia acum regretam că nu am spus nimănui din familie despre ultimul embrion. Dacă aș fi făcut asta, aș fi avut cu cine să stau acum de vorbă. Însă nevoia mea prostească de a ține secret m-a ținut de la a împărtăși cu altcineva planurile mele. Bineînțeles, cu excepția lui Liam Thomas. Mi-am smuls hainele pe care le-am purtat la întâlnire de parcă ar fi fost contaminate, bucuroasă că nu aveam cum să iau legătura cu Liam, pentru că era copleșitoare nevoia de a împărtăși cu cineva această povară, și nu știu dacă aș fi în stare să nu îl trag și pe el în povestea asta.

Pentru prima oară după o grămadă de timp, în noaptea aceea am luat halatul lui Tim de pe ușa de la baie și m-am îmbrăcat cu el înainte de a mă strecura în patul pe care odată obișnuiam să-l împărțim. Mirosul lui dispăruse demult din țesătură, dar tot am stat cu nasul în cutele materialului, disperată să mai prind o ultimă urmă a lui. „îmi pare atât de rău!“, am suspinat în liniștea camerei mele. „îmi pare așa de rău, iubittle!“ în gând, îmi răspundea că e în regulă, în capul meu, îmi spunea că nu era vina mea; că niciunul dintre noi nu ar fi putut preveni situația. În mintea mea, îmi spunea să închid ochii și să încerc să mă odihnesc. „îmi e tare dor de tine!“ Am rostit cuvintele într-o cameră goală, intuind că undeva, cumva, el le va auzi.

Dintr-un obicei pe care-l credeam uitat, am oprit mașina mai departe, ca să-i las loc lui Pete să parcheze lângă mine. Noah a fugit înainte la intrarea în casă, iar eu și Pete ne-am întâlnit ochii pe deasupra mașinii lui. Privirea mea era așa plină de întrebări, că abia mai vedeam bine, iar el mi-a răspuns la toate cu un simplu gest din cap. *Nu încă.*

Era ciudat să bag cheia în broască simțindu-l pe Pete din nou în spatele meu. Cred că am trecut pragul casei împreună de mii de ori. Însă eu nu-mi mai aminteam decât de vremurile de după, când viețile noastre se schimbaseră. Ca atunci când m-a trecut pragul în brațe, când ne-am întors din luna de miere și a nimerit tocul pentru că nu a estimat bine deschiderea ușii. Apoi acum opt ani, când am avut infinit mai multă grijă, pentru că veneam acasă pentru prima dată cu scumpul nostru nou-născut. Sau ziua înmormântării mamei mele, când nu mai vedeam de lacrimi, iar Pete m-a cuprins cu brațul lui puternic, oferindu-mi putere și sprijin din toate punctele de vedere. Așa cum fusese întotdeauna.

Începuturi și sfârșituri. De acele momente îmi aminteam acum, intrând în casa noastră. Nu reușeam sub nicio formă să scap de sentimentul că ceea ce s-a întâmplat astăzi se va adăuga acelor momente.

Având în vedere dimensiunea pizzei pe care tocmai o mâncase, era de necrezut că Noah a alergat direct la cutia cu biscuiți imediat ce am intrat în bucătărie. Nu am fost atentă, cuprinsă de sentimentul copleșitor al unui deja-vu văzându-l pe Pete din nou în camera asta, pentru că de obicei nu trece mai departe de pragul ușii, așa că nu am apucat să am vreo obiecție.

Noah s-a întins după telefonul lui Pete, uitându-se la filmulețele de la spectacol. În timp ce a redat mica interpretare „Summer Nights“ [6], am reușit să-l trag pe Pete deoparte. Am simțit că îi tremura brațul când l-am atins.

— Ce se întâmplă? Are legătură cu acel telefon, nu-i așa? am întrebat și l-am văzut pe Pete privindu-l pe Noah, care începea să ațipească uitându-se la interpretarea sa. Hai să așteptăm până Noah merge la culcare.

După cum arăta fiul meu somnoros, aveam să aflu răspunsurile întrebărilor mele foarte curând.

— E de rău? am întrebat aproape în șoaptă.

— Nu, mi-a răspuns el.

Asta ar fi trebuit să mă liniștească, dar mi-am dat imediat seama că minte. Oare a uitat că vocea îl dă mereu de gol?

Noah a căscat larg, arătându-și gura plină de firimituri de biscuiți.

— Ești obosit micul meu rock star, a zis Pete.

Apoi a traversat bucătăria și a ciufulit drăgăstos părul negru și des al lui Noah. Degetele puternice i-au zăbovit pe șuvițele ca abanosul, aproape privindu-le gânditor. M-a trecut un fior inexplicabil.

— De ce nu îl duci sus, iar eu pregătesc niște cafele pentru noi? a sugerat Pete.

Am deschis gura ca să zic ceva, dar el lua deja ceștile, ca și cum era perfect normal să se simtă acasă în locuința din care îi cerusem să plece cu nouă luni în urmă.

Noah era atât de obosit, încât s-a împiedicat ca un bețiv petrecăreț când l-am condus pe scări.

— Ai avut o zi bună? l-am întrebat, copleșită subit de un sentiment puternic de iubire și grijă.

— Cea mai bună! a încuviințat Noah, somnoros. E minunat că tata e din nou aici.

De data asta nu m-a certat că am stat în ușa de la baie când a folosit toaleta și și-a periat de douăzeci de ori dinții, pe jumătate adormit. Eram așa de nerăbdătoare să mă întorc la Pete, care mă aștepta în bucătăria de la parter, că nu i-am mai cerut să se spele a doua oară.

— Am foarte mândră de tine astăzi! i-am spus și i-am pupat pielea fină de pe frunte când l-am învelit. Amândoi am fost, am rectificat.

Noah a mormăit un răspuns, dar îl fura deja somnul, începu să sforăie ușor până să ajung la ușa dormitorului ca să ies din cameră.

Pete stătea lângă un dulap de bucătărie fără uși, privind în gol la pachetele cu zahăr, făină și alte ingrediente pentru prăjituri.

— Unde e sticla de coniac pe care o țineam aici?

Eram așa de uluită, încât nu i-am mai amintit că nu trebuie să mă consult cu el dacă vreau să rearanjez dulapurile din bucătărie. M-am dus la cămară și am scos sticla cu băutura alcoolică de culoarea coniacului. O foloseam doar de Crăciun pentru a flamba budinca sau când Pete era răcit și insista că un rachiu fierbinte îl ajuta mai mult să adoarmă decât un sirop special de gripă. Doar că acum Pete nu strănuta.

Cafeaua era deja făcută și n-am apucat să-l opresc înainte de a deschide sticla și a turna câte o porție generoasă în fiecare ceașcă. Țasta a fost momentul în care îngrijorarea s-a transformat în frică. De ce aveam nevoie de alcool?

— Așază-te, Fuzzy, a zis Pete cu un glas cutremurat, pe care chiar nu cred că l-am mai auzit vreodată.

Am tras fără să mă uit, unul dintre scaunele de bucătărie din lemn de pin și m-am așezat. El a împins una dintre cafele spre mine. Am prins un damf de alcool, care mi-a iritat ușor stomacul deja nervos.

— Pete, ce se întâmplă? Ce e cu toate acestea?

Și-a scuturat capul și a luat o gură mare de cafea înainte să-mi

răspundă:

— Telefonul pe care l-am primit în seara aceasta...

Lumea s-a oprit și totul atârna de un fir în timp ce așteptam să continue.

— A fost de la un medic, a spus și a înghițit ciudat în sec, ca și cum nu îndrăznește să rostească mai departe.

— Un medic? De ce? am întrebat în șoaptă, ca și cum mi-era teamă să nu ne audă cineva. Ești bolnav? Despre asta e vorba?

Un fior rece m-a trecut pe spate, iar următoarele lui vorbe mi-au confirmat cele mai rele temeri.

— Nu știu cum să-ți spun.

— Pete, mă sperii foarte tare. *Ce este?*

S-a întins peste masă și mi-a cuprins mâinile cu putere și am observat că tremura. Frica îmi trimitea un puseu de adrenalină prin vene și încă nu aveam habar despre ce era vorba.

— Au făcut o greșală, Izzy. O greșală groaznică, cumplită! Și abia acum au descoperit-o.

— Cine a greșit? Nu înțeleg ce îmi spui.

Vedeam că îl doare, că suferă la propriu. Și plângea, iar din toți anii petrecuți împreună, nu-mi aminteam decât de alte două momente când a mai plâns de față cu mine. Am scuturat amintirea chipului său crispat de acum nouă luni, când l-am rugat să se mute. Atunci a fost greu, dar pare că ceea ce avea de gând să-mi spună acum era mult mai grav.

— Cei de la clinica Westmore. Au făcut o greșală enormă. Noah nu este fiul nostru.

— De ce nu te culci?

Am refuzat dând din cap, ceea ce nu a ajutat prea mult la durerea de cap care era deja instalată în noaptea aceea. Mă durea gâtul, mă mâncau ochii, care erau uscați și probabil foarte umflați. Pete era un miraj încețoșat în salonul slab luminat, ca o formă neclară învăluită în umbre pe fotoliul opus. Singura lumină din cameră venea de la o veioză de mică intensitate de pe masă și, sincer, chiar și asta mi se părea că luminează prea puternic.

— Nu aș putea adormi. Și dacă Noah se trezește și are nevoie de mine în noaptea asta?

— Vei fi în camera alăturată, ca de obicei.

Ce spunea Pete avea sens.

— *Eu* mă abat de la regulă. Ar fi încurcat să mă găsească aici. M-a cuprins un val de panică care m-a luat prin surprindere.

— Nu te gândești să pleci, nu-i așa?

Unde era acum părintele pe cont propriu din mine, care s-a descurcat așa de bine în ultimele nouă luni? Se pare că s-a dezintegrat

la auzul veștilor aduse de Pete aseară.

— Nu plec nicăieri. Nu în noaptea asta, mi-a confirmat el.

Am simțit cuvintele lui ca pe o pătură protectoare, înfășurată în jurul meu, însă frigul tot s-a strecurat.

— Nu înțeleg ce spui.

Asta a fost prima mea reacție la cutremurătoarea dezvăluire făcută de Pete. Îmi repetam o frază continuu, ca și cum creierul meu refuza să permită altor gânduri să pătrundă, până când nu treceam de acest prim obstacol. Doar că nici acum, după mai multe ore, nu reușeam să depășesc momentul. Nu înțelegeam nimic din această situație cumplită și simțeam că mă înghite cu totul.

— Spune-mi din nou! l-am rugat. Spune-mi *exact ce* a zis doctorul Alistair. Cu fiecare cuvânt.

Supus, Pete mi-a povestit scurta discuție de la telefon... pentru a patra oară, chiar dacă o știam așa de bine pe de rost, încât aș fi putut să o recit fără niciun ajutor.

— A început spunându-mi că nu e o modalitate mai ușoară pentru ce are să-mi transmită, așa că va fi direct. Apoi a confirmat că m-a sunat în legătură cu procedura de inseminare in vitro.

Dădeam din cap nerăbdătoare, așteptând să deruleze din nou la partea crucială a povestirii.

— Partea caraghioasă e, a zis Pete râzând fără umor, că am crezut că ne sună în legătură cu CEC-ul pe care l-am trimis. M-am gândit că poate nu a fost acoperit. Nu aveam idee... Nici într-un milion de ani nu m-aș fi gândit... Ei bine, nu era cazul, nu-i așa?

— Și apoi? l-am zorit, de parcă încă o relatare a întâmplării ar fi făcut ca acest coșmar să pară mai credibil, lucru care bineînțeles că nu s-a întâmplat.

— Apoi a zis direct: „Embrionul implantat în Izzy nu a fost al ei. A fost al unui alt cuplu”.

Am simțit un gust amar în gură și am înghițit hotărâtă.

— Ți-au spus de ce te-au sunat pe tine, și nu pe mine?

— Mi-a zis că au încercat să ia legătura cu tine, dar nu a funcționat numărul de telefon pe care îl au la dosar.

M-am uitat la Pete.

— Încă mai au *vechiul* meu număr de telefon.

A încuviințat solemn din cap.

— Slavă Domnului pentru asta! a adăugat. Nu aș fi vrut ca altcineva să-ți dea această veste.

Amintindu-mi de cât de înverșunat era să mă protejeze, a fost destul cât să mă reactivez.

— Dar tot nu ți-a explicat cum s-a întâmplat?

Pete a dat din cap.

— Se pare că va fi o investigație completă.
— Dar au verificat. În ziua în care au făcut transferul. Îmi amintesc că au verificat. Tu nu? l-am întrebat disperată pe Pete.

Vedeam în ochii lui că își aducea aminte, aproape la fel de intens ca mine. Mica sală sterilă, doctorii în halate, mâna lui Pete care mă ținea strâns când s-a deschis trapa dintre sala de tratament și laborator, iar recipientul cu embrionul nostru a trecut de la tehnician la medic. Au verificat numele meu, data nașterii, apoi au verificat a doua oară cu brățara pe care o aveam la mână. Totul fusese absolut corect.

Încă îmi aminteam momentul magic văzut prin monitor, cu cateterul care a livrat încărcătura prețioasă în interiorul meu. Ne-am ținut amândoi respirația holbându-ne la ecran, în timp ce embrionul nostru se stabilea în casa lui pentru următoarele nouă luni, fără nici cea mai mică idee că ținea pe umerii microscopici greutatea multor speranțe și visuri.

Încă mai aveam imaginea de la ecografia cu ultrasunete pe care mi-a înmănat-o unul dintre angajații clinicii.

— Pentru albumul vostru de fotografii! ne-a spus el, iar eu și Pete am râs amândoi, aproape buimaci de fericire.

— Ce se întâmplă acum? am întrebat cu glas pierdut și tremurând, pentru că toate răspunsurile la această întrebare mă îngrozeau.

— Nu știu, Izzy. Nu cred că știe cineva.

Cred că am urcat scara de cel puțin șase ori în noaptea aceea, dintr-o dorință uriașă de a-l proteja pe Noah. Nu mai fusesem așa de anxioasă de ani întregi, și totuși vechea obsesie îmi era îngrozitor de familiară. *Bună. Te-ai întors, nu-i așa?*

Noah dormea adânc de fiecare dată.

M-am strecurat înapoi pe scări, sperând că liniștea din salonul întunecat însemna că și Pete a adormit. Ar fi trebuit să-l cunosc mai bine.

— E bine, Izzy. Nu e nevoie să-l tot verifici.

Vechile lui vorbele i-au alunecat ușor de pe buze. Ne-am întors în același punct, dar nu mă confruntam doar cu paranoia unei proaspete mame. De data asta era vorba de un pericol real care ne atingea viața de familie.

— Ce crezi că ar trebui să-i spunem ceva? am întrebat și m-am ghemuit pe fotoliul liber, trăgând o păturică moale peste mine.

— Nimic, a zis Pete rapid și ferm. Nu e nevoie ca el să știe nimic despre asta. Nu încă. Doar îl va speria.

Nu mă împotriveam câtuși de puțin, pentru că eu eram îngrozitor de speriată, și Pete la fel, în ciuda celor mai bune eforturi pe care le făcea ca să se ascundă de mine. Oare am avut dreptate să nu îi spunem lui

Noah despre aventura noastră cu fertilizarea în vitro până nu creștea mai mare? Recent a început să se îndoiască de povestea berzei, deci cum naiba aveam să-i explicăm că pasărea a făcut o greșeală îngrozitoare?

Mai erau câteva ore până în zori, când o întrebare a apărut ca o rachetă în întuneric, izgonind orice șansă de a mai adormi.

— Ce s-a întâmplat cu embrionul care *ar fi trebuit* să îmi fie implantat?

Pete a rămas fără suflare în această oribilă întorsătură de situație.

— Dacă ceea ce spun e adevărat – și embrionii s-au încurcat *într-adevăr* – a fost și al nostru implantat în altă femeie?

S-au auzit foșnetul păturii și scârțâitul arcurilor fotoliului, pentru că Pete s-a ridicat și a traversat camera. S-a așezat calm lângă mine, m-am lăsat cuprinsă de brațele lui puternice și protectoare. Mi-am lipit fața de pieptul lui cald, iar tricoul său absorbea un nou val de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat cu copilul pe care trebuia să-l avem?

10

Beth

Am dormit rău. M-am întors de pe o parte pe alta mai toată noaptea. Chiar înainte de cinci, am renunțat la orice speranță de a adormi și m-am ridicat din pat. Am luat telefonul ca să-i scriu lui Natalie un mesaj, pe care i l-am trimis rapid, fără să-l mai verific dacă are greșeli, știind că, dacă mi-aș fi dat mai mult timp de gândire, n-aș mai fi făcut-o.

Singura dată când am mai închis magazinul a fost atunci când Tim a murit, dar simțeam că asta trebuia să fac și astăzi. Mi-am ținut departe familia prea mult timp, însă acum evenimentele care îmi schimbau viața erau prea mari ca să le fac față singură. Aveam nevoie de sfatul lor; aveam nevoie de sprijinul lor; aveam nevoie... de ei.

Am trecut întâi pe la magazin, oprind scurt ca să lipesc pe ușă un afiș pe care scria că e închis din cauza unei „urgențe în familie”. Am zâmbit amar la vederea acelor cuvinte, însă nu m-am putut gândi la altceva cu care să le înlocuiesc. Asta avea să fie o problemă pe care o intuiam încă de pe acum pentru următoarele săptămâni și luni. Situația asta este atât de rară, atât de îngrozitor de singulară, încât sunt sigură că voi continua o vreme cu bâjbâitul ăsta pe întuneric. Însă voi merge oriunde va fi nevoie și voi face tot ce trebuie ca să devină realitate decizia pe care am luat-o în această dimineață. Trebuie să-mi găsesc copilul și, cumva, trebuie să mi-l iau înapoi. Prima persoană cu care trebuia să mă consult în legătură cu acest obiectiv pe termen lung și aproape imposibil de atins era tatăl meu.

*

Îi vizitam pe părinții mei la fiecare șase săptămâni, sau cam așa,

dacă le permitea calendarul lor social (care era mult mai aglomerat decât al meu). Această vizită neplănută, la doar două săptămâni după ce i-am văzut ultima oară, avea să le declanșeze un semnal de alarmă. Am oprit de două ori pe drumul pe autostradă: o dată pentru micul dejun, pe care nu l-am putut mânca, ci doar m-am jucat cu mâncarea, mutând-o dintr-un loc în altul pe farfurie; iar a doua oară, pentru o cafea revigorantă atât de necesară. Nu era cea mai bună idee să stau trei ore în spatele volanului, după o noapte aproape nedormită. M-am aplecat spre parbrizul mașinii mele, am sorbit din cafeaua cu lapte și m-am întrebat dacă ar fi bine să sun înainte, ca să-i anunț că sunt pe drum spre ei. Dar, dacă făceam asta, ridicam o serie de întrebări, la care ar fi fost mult mai simplu de răspuns personal.

Părinții mei încă locuiau pe coasta unde am crescut eu și Karen. Mi-aduceam aminte de trecut în mii de feluri. O viață întreagă de amintiri era prinsă în cimentul clădirii, fiecare dintre ele, la fel de esențială precum însemnările inscripționate pe tocul ușii cu înălțimea noastră de-a lungul anilor. Am încercat să mă scutur de durerea nostalgiei simțite. Tânjeam după trecut, ceea ce nu mă surprindea, având în vedere că mi-a fost suflat de sub nas viitorul pe care îl plănuisem.

Deși aveam propria cheie de la ușa lor, am sunat la sonerie, pentru că nu voiam să-i sperii pe niciunul dintre ei, să facă vreun infarct că apar așa neanunțată. Cât am așteptat, m-am uitat în jos la florile din mâna mea, de parcă le observam pentru prima dată. Mereu aduceam ceva de la florărie, iar când am trecut azi-dimineață, am luat primul lucru pe care am pus ochii. Am strâns din buze privind buchetul de Bulgări de Soare, cu gândul că e mai mult decât coincidență că subconștientul meu a ales anume aceste flori – florile dreptății.

Am auzit pașii mamei cum traversează parchetul ca să ajungă la ușa de la intrare și m-am surprins agitată de emoție.

— Beth! a exclamat ea, ducându-și teatral mâna la gât.

Implicarea ei recentă și plină de entuziasm în societatea locală de actori amatori se revărsa în viața reală. Eu și Karen ne amuzam pe seama asta.

— Ce e cu tine aici?

Și înainte ca eu să apuc să mă hotărâsc la vreo minciună nevinovată, a sărit să ghicească destul de precis.

— E vreo problemă? S-a întâmplat ceva?

M-am aplecat și am sărutat-o pe obrazul fin, cu grijă să nu-i stric pudra și fardul de obraz aplicate cu grijă.

— Nu-i nicio problemă, mamă.

— Karen e bine? Dar băieții?

Am dat din cap că nu s-a întâmplat nimic și am luat-o ușor pe după umeri, am mers împreună în hol și am închis ușa de la intrare.

— Toată lumea e în regulă, mamă. Nu poate cineva să vină în vizită

neanunțat ca să le facă o surpriză părinților?

Mama avea ochii violeti și mari în spatele lentilelor de la ochelari, dar bănuiesc că nu avea nevoie de ei ca să observe că nu credeam nici eu ce spuneam. Se uita curioasă la mine, când am intrat în bucătăria luminoasă și modernă, care mirosea plăcut de la baconul gătit în dimineața aceea.

— Tata nu e pe aici? m-am prefăcut nonșalantă, deși nu mă simțeam deloc așa, dar odată ajunsă, eram brusc nerăbdătoare să închei totul cât mai curând.

— A avut o tură de golf de dimineața devreme. Trebuie să se întoarcă în curând.

— Oh! am exclamat, dezamăgită că va trebui să amân vestea mea cea mare pentru mai târziu.

Mama se uita încruntată la mine, de parcă ar fi putut să afle de ce am sosit pe neașteptate, doar dacă se concentrează. Baftă cu asta, mamă! Era ușor de observat că era îndurerată. Oare va încerca să scoată adevărul de la mine (printr-o modalitate de care știam amândouă că va reuși), sau mă va lăsa să explic când voi fi pregătită? Nu ar fi trebuit să mă surprindă că radarul ei matern a prins ceva. A știut că i-am zgâriat mașina la scurt timp după ce mi-am luat carnetul, a știu de petrecerea secretă care a lăsat pete de vin pe covor; și a știut, după glasul meu, că sunt vești proaste după prima vizită a lui Tim la medic. Dar, oricât de bună ar fi intuiția ei, nu avea cum să ghicească motivul pentru care eram astăzi la ei, pentru că era – chiar și pentru mine – aproape de necrezut.

Din fericire, interogatoriul a luat pauză datorită telefonului care a sunat exact la timp. M-am dus în camera de zi, recunoscătoare necunoscutului care a sunat și i-a distras atenția cu întrebări despre repetiții, dubluri și modificări de scenariu.

— Scuze pentru întrerupere! și-a cerut mama iertare, cincisprezece minute mai târziu, când a venit lângă mine.

Mă uitam la fotografiile de familie înșirate pe șemineu, ca și cum nu le mai văzusem până atunci. Erau câteva cu mine și Karen de când eram mici, dar în majoritatea ramelor noi erau poze cu nepoții mei. Nu știu ce expresie a văzut mama pe chipul meu când mă uitam la o fotografie cu Karen într-o maternitate din Australia, legănându-l în brațe pe nou-născutul Josh, dar a fost suficient să o determine să traverseze rapid camera ca să ajungă lângă mine.

— Beth? Ce este? Ce s-a întâmplat?

Am dat din cap căutând un motiv credibil. Nu am găsit nimic.

— Nu e nimic, mamă. Sincer.

Eram nerăbdătoare să scap de privirea ei care mă testa, și mi-am urcat în vechiul dormitorul de sus mica valiză de voiaj. Un mozaic de poze vechi polaroid, multe dintre ele ondulate de trecerea timpului,

erau încă prinse de rama oglinzii de la măsuța de toaletă, dar niciuna dintre ele nu arăta ca femeia palidă ca o stafie, care mă privea înapoi din oglindă. Tim ar fi fost dezamăgit; *eu* eram dezamăgită. Mi-am ciupit obrajii suficient de tare ca să dispară paloarea, dar expresia de vulnerabilitate nu era la fel de ușor de rezolvat. Va trebui să mă străduiesc pentru asta.

După zgomotul ușii de la intrare care s-a închis, s-a auzit încet murmurul unei discuții, imposibil de descifrat. Sosise momentul. Eram amândoi în bucătărie, iar tata s-a ridicat și m-a îmbrățișat, iar eu am prelungit-o mai mult decât în mod obișnuit. Astăzi, la treizeci și cinci de ani, nu mă simțeam prea bătrână pentru genul acesta de sprijin.

— Ce surpriză plăcută, draga mea! a zis el și mi-a examinat atent chipul înainte să-mi dea drumul.

M-am așezat la masa din bucătărie, iar părinții mei pe partea opusă. Mi se părea îngrozitor de asemănător cu așezarea de la o altă masă, la care am aflat cu douăzeci și patru de ore mai devreme vestea pe care urma să o împărtășesc. Fără niciun cuvânt, mama a împins o băutură caldă spre mine, apoi s-a lăsat pe spate și și-a împreunat expectativ brațele.

Mi-am luat un pic de timp ca să prind putere de la dragostea și grija de pe chipurile lor și am simțit un junghi de vinovăție, din cauza greutății pe care urma să o pun pe umerii lor. Le stricasem deja odată planurile de pensie, și dacă nu se petrecea vreun miracol în următoarele minute, eram din nou pe cale să-i supăr. Am luat o gură de ceai care să mă întărească și am sărit direct la subiect.

— În primul rând, vreau să știți că nu sunt bolnavă. Nu e nimic de genul ăsta.

Am văzut valul de ușurare al mamei. Asta era cea mai mare grijă a *ei* și m-am simțit bine să o dăm la o parte.

— Și nu am încălcat nicio lege, deci nu merg la închisoare.

Nu eram în mod intenționat neserioasă. De data aceasta, a fost tata cel care a răsuflat ușurat. Pentru un avocat la pensie, ăsta ar fi fost cel mai mare coșmar *al lui*.

— Dar ai ceva să ne spui? a sondat mama terenul, ca un inchizitor spaniol.

Am încuviințat dând din cap, cu ochii în ceașcă, de parcă scenariul de care aveam nevoie va apărea miraculos înăuntru.

S-a auzit scârțâitul scaunului, când mama s-a ridicat în picioare. Am simțit emoția și speranța din glasul ei:

— Ai întâlnit pe cineva, Beth? Un bărbat?

Am ridicat brusc capul. M-a fulgerat un gând caraghios pentru o fracțiune de secundă, în care am revăzut chipul lui Liam Thomas. Am clipit ca să dispară imaginea, supărată pe subconștientul meu că l-a

adus în față. Îmi păsa de un singur bărbat: Tim. Și încă mă simțeam mai degrabă măritată decât văduvă. Cumva bănuiam că așa va fi mereu.

— Mamă, te rog, nu mai încerca să ghicești! Îmi îngreunezi mai mult lucrurile.

Am observat pe fața ei că era dezamăgită. Ea *chiar* spera ca asta să fie vestea. Tata i-a luat mâna și i-a strâns-o drăgăstos. Intrase în acțiune răbdarea avocătească. Și-a înclinat capul, așteptând să le dezvălui pentru ce am venit.

— Țineți minte că, înainte ca Tim să moară, am încercat câteva runde de fertilizare in vitro cu embrionii congelați?

Au încuviințat amândoi, și am observat cum buzele mamei s-au ȱuguiat strâns, ca și cum s-a abținut cu putere să nu mai pună alte întrebări.

— După cum știți, nu au fost de succes.

Am văzut în ochii lor o tristețe atât de profundă, încât a trebuit să îmi feresc privirea. Mai aveam nevoie să-mi găsesc curajul doar pentru câteva fraze. Apoi vor ști totul.

— Ei bine, ce nu v-am spus la momentul respectiv a fost că a mai existat un ultim embrion depozitat. Tim și cu mine am decis să îl păstrăm pentru... păi... am decis să-l păstrăm la clinică.

Am ridicat privirea simțindu-mă ca o adolescentă care își cere iertare.

— Îmi pare rău că nu v-am zis la momentul respectiv, mi-am cerut eu scuze și i-am văzut cum dau din cap, cred că în semn că au înțeles. La scurt timp după ultima încercare de fertilizare in vitro, sănătatea lui Tim s-a deteriorat rapid. A fost începutul sfârșitului. În orice caz, acum câteva luni, am luat o decizie importantă. Am hotărât că vreau să merg mai departe cu implantarea ultimului embrion. Mi-am dorit o ultimă încercare de a avea copilul lui Tim.

— O, Bethie! De ce nu ne-ai spus nimic?

Am numărat în gând, așteptând următoarea întrebare inevitabilă. Am ajuns până la „trei“, când a răbufnit dintr-o suflare:

— O, Doamne! Ești însărcinată? Asta vrei să ne spui?

Mama a aplaudat bucuroasă, ceea ce cred că nu mai văzusem în realitate la altcineva. Era atât de fericită pentru mine, atât de încântată că mă aștepta ceva frumos în urma tragediei. Însă destinul acestei povești nu avea acel gen de final fericit.

Atunci am început să plâng.

S-au ridicat imediat de pe scaune, cu o viteză uimitoare pentru vârsta lor peste șaizeci de ani. M-au înconjurat în timp ce lăcrimam cu fața în jos, pe masa din bucătărie. Mama avea deja lacrimi de compasiune și încă nu știa pentru ce. Trebuia să închei.

— Ieri am vizitat clinica și mi s-a spus că s-a produs o greșeală

îngrozitoare.

Nu era o modalitate ușoară de a spune următoarele cuvinte. Așa că le-am simțit cum ies din mine ca simptomele unei boli care nu mai poate fi ascunsă:

— Embrionul nostru a fost dat unei alte paciente. O altă femeie a fost însărcinată cu copilul nostru.

E o chestiune amuzantă șocul. Îi afectează diferit pe oameni. Chipul mamei s-a albit deodată, iar tata s-a înroșit puternic, de parcă exista o culoare a furiei, ai cărei pigmenti îi ieșeau prin pori.

Erau uluiți, începeau propoziții pe care le lăsau neterminate, ca și cum li se ștergeau gândurile. În mod ciudat, să spun povestea cu voce tare pentru prima dată mi-a redat puterea, pe care n-am mai simțit-o de la primele momente îngrozitoare de la clinică.

Tata s-a ridicat picioare, sprijinindu-se cu o mână de scaun, apoi s-a îndreptat spre dulap din unde a scos o sticlă de scotch. Mama era mai degrabă genul cherry-brandy, iar eu prefer băuturile spirtoase, însă niciuna dintre noi nu a zis nimic când el a turnat în trei păhărele pe care ni le-a adus pe masă. Era abia ora prânzului, dar eram recunoscătoare pentru efectul cauterizator al băuturii care îmi ardea gâtul.

— E de la sine înțeles că am vrut să vă spun personal toate acestea.

L-am refuzat cu un gest din cap pe tata, care se oferise să-mi reumple paharul. Nu mâncasem nimic de ieri și deja simțeam cum primul pahar mi se urca periculos la cap. Îi tremura mâna reumplând pentru el. A fost întotdeauna un bărbat tăcut; cu un temperament moderat și încet la mânie. Dar când era vorba de fetele lui – iar eu am inclus-o și pe mama aici –, era un Dând feroce, de care toți Goliații ar fi trebuit să se teamă.

— Am nevoie de sfatul tău, tată, am spus și m-am întrebat de câți ani nu a mai auzit vorbele astea din partea mea. Trebuie să-mi cunosc drepturile. De partea cui este legea? A celeilalte femei sau a mea?

Trecuseră câțiva ani de când a ieșit la pensie, iar eu îi puneam niște întrebări pe care mă îndoiesc că le-a mai întâlnit în experiența lui, supervizând mii de tranzacții de vânzare-cumpărare de case, sau sute de testamente. Pentru o secundă a părut mai bătrân decât vârsta pe care o are, trecându-și mâna printr-o coamă de păr considerabil mai puțin stufoasă decât acum câțiva ani.

— Să-ți spun sincer, Beth. Nu am nici cea mai mică idee. Nu e aria mea de expertiză. Dar nu te îngrijora! m-a liniștit și mi-a luat mâna în ale lui. O să dau niște telefoane. Vorbesc cu niște oameni... experți în domeniu.

Acesta era răspunsul pentru care am condus trei ore și în fața căruia am început să lăcrimez.

— Vom rezolva asta, îți promit!

Adultul din mine ar fi trebuit să știe mai bine de atât, însă copilul din mine a vrut să-l creadă și am fost ușurată să-l aprob, dând din cap cu îndârjire.

Am plecat duminică după-amiază, cu un fel de junghi, cum n-am mai simțit de când eram studentă. Mi-am dat seama ce fel de emoții mă încearcă, atunci când am reluat drumul înapoi pe autostradă. Mi-era dor de casă și de vremurile în care nicio problemă nu era așa de gravă, încât să nu poată fi rezolvată de părinți.

La scurt timp după ce le-am dat vestea explozivă, tata a dispărut în biroul lui, din care nu a mai ieșit câteva ore. Din când în când, se auzeau prin ușa închisă frânturi de conversații la telefon. Tresăream la auzul cuvintelor precum „neglijență”, „paternitate” și „despăgubire”, ca la niște gloanțe care traversau holul, în căutarea mea. Până la urmă, mama a luat telecomanda de la televizor și a dat volumul mai tare, acoperindu-le cu banalitatea spectacolelor de divertisment de sâmbătă seara.

Am adormit surprinzător de bine, dar cred că asta a avut mai mult de-a face cu epuizarea decât cu confortul vechiului meu pat. Tocmai terminam micul dejun, când tata a intrat în bucătărie și mi-a dat o singură bucată de hârtie pe care notase un nume și un număr de telefon.

— Toți cu care am vorbit au fost de acord că aceasta este persoana cu care trebuie să vorbești. Este un avocat specializat în neglijență medicală și așteaptă să-l suni.

Am înghițit în sec și m-am întins tremurând după cafea. Totul suna deodată foarte real și incredibil de înfricoșător.

Și mai era o întrebare importantă pe care nu mai puteam amâna să o pun:

— Genul acesta de lucru... genul acesta de caz... ai idee cât m-ar putea costa? Adică... sunt aproape sigură că pot să iau un al doilea credit la casă sau...

Tata a dat din cap și s-a uitat de partea cealaltă a camerei la mama, care era la chiuveță, spălând aceeași farfurie de două minute încoace. Ea i-a făcut un mic semn, iar tata a băgat mâna în buzunar și a scos o bucată de hârtie, pe care a întins-o spre mine cu fața în jos pe masă, de parcă jucam pocher.

— Ce e asta? am întrebat, luând ce mi-a înmănat și realizând că e un CEC.

Chiar și așa, am repetat întrebarea pe un ton mai aprins când am văzut numărul zerourilor și numele meu la beneficiar.

— Nu pot să-i primesc! E o mare parte din economiile voastre. Acești bani ar trebui să îi folosiți voi doi. Sunt pentru ieșirea la pensie.

— Vei avea nevoie de ei, dacă te hotărăști să îi dai în judecată, a zis tatăl meu, veșnic pragmatic.

— Dar și voi veți avea *amândoi* nevoie. Sunt banii pe care i-ați pus deoparte pentru a merge în vizită la Karen, ca să vă vedeți noul nepot.

Mama a abandonat farfuria ridicol de curată și i s-a alăturat tatălui meu, așezându-și mâna plină de spumă pe umărul său și dându-mi de înțeles că hotărârea era în unanimitate.

— Ei bine, acum îi folosesc ca să-l văd pe *celălalt* nepot al meu, a spus tata cu o voce ușor nesigură.

Nu avem cuvinte să-mi exprim recunoștința și, din fericire, ei nu păreau să aștepte asta.

Sprijinul de neclintit oferit de părinții mei m-a emoționat ceva mai mult decât mă așteptam, și eram total nepregătită pentru a face față reacției surorii mele. În doar o jumătate de oră de când pornisem la drum, s-a aprins ecranul cu numele ei, iar eu am fost bucuroasă să o trec pe difuzor. Aveam de gând să o sun și nu m-a surprins că și ea a avut același impuls ca mine. Ni s-a întâmplat de atâtea ori, încât la un moment dat nu ni s-a mai părut deosebit. Ceea ce m-a surprins a fost reacția ei la vești.

— Mama tocmai mi-a povestit ce s-a întâmplat, a zis Karen fără nicio introducere și mi-a fost clar că nu e cazul de genul acela de conversații care încep cu *Bună* sau cu *Ce mai faci?*

— Ce dezastru! Nu-mi vine să cred! Cum reziști?

— Să-ți spun sincer, Karen, nu prea îmi dau seama. Nu cred că am conștientizat încă totul. E un adevărat coșmar.

— Cum de nu știu cum s-a întâmplat? Credeam că astfel de greșeli nu sunt posibile.

— Așa am crezut și eu, i-am răspuns resemnată. Cred că voi afla mai multe când vor finaliza investigațiile. Ți-a zis mama că am o întâlnire cu un avocat specializat în neglijență medicală?

— Da, mi-a zis, a confirmat sora mea.

În fundalul sonor al surorii mele auzeam papagalii scrâșnind și râsul

nepotului meu. Diferența dintre viața ei și a mea părea brusc mult mai mare decât distanța fizică dintre noi. Trăiam în lumi diferite.

— Deși nu mă interesează despăgubirile, i-am spus, atentă la cum schimbam direcția, și în realitate, dar și metaforic.

— Ei bine, ar trebui să te intereseze. Idioții naibii ar trebui să plătească pentru ce ți-au făcut! a exclamat și apoi s-a lăsat tăcere pentru câteva secunde, iar când Karen a revenit, glasul îi era brusc mai atent și precaut: Ce *anume* te interesează, Beth?

Era sora mea, persoana despre am crezut mereu că mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva. M-a surprins faptul că a trebuit să pună acea întrebare.

— Să îl găsesc pe copilul nostru, al meu și al lui Tim. Asta e prioritatea mea. E singurul lucru care mă interesează.

A urmat o perioadă mai lungă de tăcere, dar care de data aceasta părea a fi dezaprobatore.

— Beth, nu vreau să pară că nu înțeleg cât de dureros este pentru tine, dar ceea ce cauți nu mai este așa cum crezi. Nu mai există un bebeluș. E vorba de un copil. *Un copil al altcuiva*.

— Nu, este... am început, dar nu m-a lăsat să vorbesc.

— Mama a zis că s-a întâmplat acum opt ani?

— Da, i-am confirmat cu capul plecat.

— Deci acest copil e cu un an mai mare decât e Aaron acum.

Gândul m-a fulgerat deodată. Copiii noștri erau veri, cam de aceeași vârstă. Dar nu asta era ceea ce voia Karen să sublinieze.

— Acest copil nu a cunoscut alți părinți în afara celor care l-au iubit toată viața lui, a spus, apoi a tăcut din nou o vreme, iar pe urmă vocea i-a sunat plină de emoție: Numai *gândul* că cineva încearcă să te îndepărteze de propriul copil e coșmarul oricărei mame.

Nici nu i-a trecut prin cap faptul că asta era exact ceea ce mi se întâmplase mie. Era de necrezut că părea să ia mai mult partea celeilalte mame, necunoscute.

— Dacă cineva ar încerca să îi îndepărteze de mine pe Aaron și pe Josh, dacă mi-ar spune că nu sunt ai mei, aș face orice, aș renunța la orice ca să-i opresc. Dacă începi asta, trebuie să știi ce te așteaptă, Beth. E o luptă pe care nu cred că o poți câștiga vreodată. Mai mult de atât, e o luptă pe care cred că *nu ar trebui* să o câștigi.

11

Izzy

E amuzant cum zgomotul, pentru care înainte eram în stare de crimă ca să nu-l mai aud, acum a devenit liniștitor. Ritmul lent de vibrații, care înainte îmi strepezea dinții, era un cântec de leagăn reverberând, care mă trezea. Era surprinzător simplul fapt că am reușit să adorm; iar faptul că am ajuns să fac asta în brațele viitorului

meu fost soț era de necrezut. Razele lungi ale dimineții devreme căutau crăpături în draperie, pictând camera de zi în culoarea sepiei, între noapte și zi. Chiar și în momentele cele mai grele sunt câteva clipe de amnezie la trezire, înainte ca realitatea să lovească din nou. Am ratat momentul meu de liniște, încercând să-mi amintesc de ce stau la pieptul lui Pete, iar mâna lui se odihnește pe curbura spatelui meu.

Iar apoi realitatea m-a lovit deodată. Brusc, m-am încordat, iar corpul nu a mai urmărit ritmul mișcărilor respirației lui Pete.

Noah.

Clinica.

Greșeala.

Amintirile m-au lovit ca o serie de lovituri cu pumnul, fiecare determinat să mă doboare. M-am eliberat cu grijă din îmbrățișarea lui Pete. Respirația lui mi-a suflat în păr, în timp ce mă dezlipeam de trupul lui. A murmurat ceva în somn, care era, din fericire, prea neclar ca să poată fi înțeles. Mă bucuram că nu era numele unei femei; mă bucuram că nu era numele *meu*.

Am mers desculță în bucătărie și am închis ușor ușa. M-am sprijinit cu spatele de ea și am așteptat să mi se regleze pulsul și respirația să-mi revină la normal. Unele situații arată mai bine în lumina zilei. Dezastrele petrecute la miezul nopții își găsesc soluții dimineța. Dar nu și în cazul acesta. Tremuram puternic, în ciuda soarelui care intra pe fereastra bucătăriei.

Băusem deja două cani de ceai, și Noah și Pete încă dormeau, iar căldura din bucătărie îmi făcea greață. Nu-mi aminteam când am dormit ultima dată îmbrăcată, și ideea unui duș revigorant m-a determinat să urc tiptil scările spre baie, ca un intrus.

Am fost ușurată să scap de hainele șifonate și, în timp ce așteptam să se încălzească apa la duș, m-am privit goală în oglinda din baie. Eram mult mai slabă ca înainte și chiar și eu îmi dădeam seama că arătam mai rău de când am dat jos kilogramele. Trupul meu era ca o hartă care povestea cum m-am lăsat purtată de viață. Nu mă deranja că sânii nu mai erau la fel de plini și fermi precum au fost odată, pentru că știam că îi folosisem așa cum intenționase natura.

De-a lungul anilor a persistat o veche amintire, cea în care îl alăptam pe Noah în balansoar, în mijlocul nopții. Dușumeaua veche a scârțâit, iar eu am ridicat capul și l-am văzut pe Pete în tocul ușii cum ne privea. Arăta fascinat, ca și cum era martorul unui miracol. Dacă trăiesc până la o sută de ani, tot asta va rămâne una dintre cele mai de preț amintiri ale mele.

Mâinile mi-au alunecat de pe torace și s-au oprit în dreptul unei pânze subțiri, ca de păianjen, a vergeturilor argintii de pe abdomen, tiparul lor strălucind sub spoturile luminoase de deasupra capului.

Aveam dreptul să am aceste cicatrice, erau dovada purtării copilului în mine, și mă *bucuram* pentru prima oară că nu am folosit uleiuri care să prevină formarea lor. Mi s-au încins obrajii, amintindu-mi că Pete trasa tandru fiecare linie cu buzele sale, și nu am mai reușit să-mi mai scot imaginea asta din cap.

Am stat prea mult sub duș, ieșind la final într-un nor de abur, ca într-o scenă de film, cu pielea roz ca a somonului și cu buricele degetelor ca prunele uscate. M-am pus totuși în mișcare, atunci când am văzut ușa deschisă de la dormitorul lui Noah și pilota aruncată neglijent. Am pierdut mai puțin de două minute, scotocind după o pereche curată de blugi și un tricou simplu alb, înainte să-mi trec o perie prin părul ud. Fără să mă mai uit în oglindă, m-am grăbit să cobor, sperând să evit întrebările lui Noah, dacă l-ar fi găsit pe tatăl său dormind în camera de zi.

Pe la jumătatea scării mi-am dat seama că deja întârzasem. Un miros delicios de bacon prăjit venea dinspre bucătărie, iar stomacul meu care nu înțelegea gravitatea situației noastre, a ghiorăit ca un trădător. Mi-au fulgerat prin fața ochilor amintirile miilor de dimineți la sfârșit de săptămână, când am intrat și l-am văzut pe Pete la aragaz, cu un munte de sendvișuri cu bacon pe blatul de lucru de lângă el.

— Aaa, iată-te! m-a anunțat el fără să fie nevoie de asta, de parcă ar fi fost o altă zi obișnuită de sâmbătă dimineața, făcându-mă să mă simt pe picior greșit, ca și cum nu se întâmplaseră deloc ultimele nouă luni de pauză.

— Mami, ghici ce s-a întâmplat? Tata nu a mers la el azi-noapte și a dormit aici! Și ne-a făcut micul dejun! a exclamat Noah și s-a întins înfometat să ia cel mai bogat sendviș din cele pe care Pete le-a așezat pe masă.

— Văd asta, am spus și m-am întors spre Pete, încercând să arăt de parcă *nu am* dormit în brațele lui până acum puțin timp în urmă.

— Nu te superi, nu-i așa? m-a întrebat el și pentru o secundă nu am știut dacă mă întreabă de invadarea frigiderului sau despre somnul lângă mine de pe fotoliu.

— Nu. E în regulă, i-am spus, iar răspunsul meu acoperea ambele întrebări.

— Tata a zis că am putea merge toți trei la o plimbare în dimineața aceasta.

M-am uitat peste capul lui Noah, ca să-l descopăr pe Pete ținându-mă sugestiv cu privirea.

— Doar dacă mama ta e de acord, i-a reamintit lui Noah cu ochii în continuare la mine și îmi transmitea pe tăcute că: *încă mai avem lucruri de discutat*.

Am fost așa de subtilă când am dat din cap, încât o singură clipire ar fi fost de ajuns pentru a rata gestul.

— Eii! s-a bucurat Noah, fără să știe că ceva nu era în regulă.

Și am decis că așa trebuie să rămână. Bucuria lui era simplă. Avea să își petreacă dimineața cu cei doi oameni pe care îi îndrăgea cel mai mult, și îmi dădeam seama că nu era singurul care avea nevoie de asta.

Când Noah a ieșit din cameră, aerul de normalitate a ieșit odată cu el. Am intrat în panică pentru o secundă și am vrut să îl chem înapoi, de teamă să nu rămân singură cu soțul meu din motive prea complicate pentru a fi identificate.

— Lasă-mă să te ajut! s-a oferit Pete, iar eu am tresărit pentru că nu l-am auzit venind desculț lângă mine la chiuvetă.

— Nu. Mă descurc, m-am auzit vorbind cu o voce prea clară, prea fragilă, de parcă cel mai mic lucru ar fi putut să o facă să se frângă. Poți folosi baia, dacă vrei. Câteva dintre lucrurile tale vechi sunt încă în dulap, mai în spate.

Atunci m-am înroșit și m-am ascuns în spatele părului care îmi cădea, acoperindu-mi fața, pentru că mă gândeam că mă va întreba de ce nu i le-am returnat niciodată. Mi-era teamă să-l privesc, gândindu-mă că își va da seama de câte ori am deschis dulapul din nevoia de a-i vedea obiectele acolo. Era o obsesie care nu făcea rău nimănui, sau cel puțin asta îmi spuneam.

— Trebuie să ne gândim la următorii pași, Iz, a zis Pete solemn, fără masca veselă purtată mai devreme pentru binele lui Noah.

— Știu, i-am răspuns cu privirea la jetul verde și lucios de săpun lichid unduindu-se în chiuvetă.

Am simțit ușor mâna lui Pete pe umărul meu și m-am înfiorat fără să vreau. M-am întors să mă uit la el și poate și-a dat seama că mai aveam nevoie de timp înainte să discutăm despre subiectul pe care în curând nu-l vom mai putea evita.

— Mai târziu.

Cuvintele mele au sunat a ceva între întrebare și rugămintă. M-a strâns ușor de umăr înainte să își retragă mâna.

— OK, a fost el de acord.

— Neagră cu două cuburi de zahăr, a zis Pete, așezând suportul de carton cu cafelele fierbinți pe masa de picnic.

Am mormăit mulțumiri cu ochii la Noah, care era la marginea lacului cu jumătate de pâine veche în mână și cu un număr impresionant de rațe și găște care înotau în cerc la picioarele lui.

Mai mult decât orice, îmi doream să mă duc și să mă alătur lui la marginea apei și să mă prefac că aceasta era doar o altă excursie de familie în pădurea Hornfield, care fusese un colțișor preferat al nostru în aer liber de ani de zile. Era locul perfect pentru astăzi, și nu doar pentru că soarele strălucea, iar vântul care adia prin copaci ne-a făcut

mult mai ușoară plimbarea de opt kilometri. Pădurea avea multe amintiri plăcute cu noi, ca familie.

Fără să ne vorbim, am așteptat amândoi să ajungem la lac și la cafeneaua mică de afară, ca să revenim la subiectul lăsat nerezolvat în mijlocul nopții.

— M-am gândit, am zis eu, coborând automat vocea mai jos, chiar dacă nu exista pericolul ca Noah să ne audă de unde era. Cum de știm că au greșit acum mulți ani? Vreau să zic, că înainte de orice ar trebui să ne aducă niște dovezi că Noah nu este fiul nostru biologic, nu crezi?

— Te referi la altceva în afară de faptul că nu seamănă cu niciunul dintre noi?

Am scos un mic sunet indiferent.

— Mulți copii în ziua de azi arată complet diferit față de părinții lor, dar asta nu înseamnă că sunt ai altora.

Pete a oftat ușor.

— Dar ar putea explica acele trăsături ale lui care ne-au derutat mereu.

M-am întunecat la față confuză.

— Că e foarte talentat muzical, și isteț, mi-a explicat Pete.

— Voi încerca să nu mă supăr pentru că tu crezi că niciuna dintre aceste trăsături nu ar fi putut proveni din fondul nostru genetic.

Zâmbetul lui Pete a trecut așa de repede că abia i-am prins urma, înainte să dispară.

— Îmi imaginez că printre primele lucruri pe care le vor face va fi un test ADN care să clarifice lucrurile.

Mi-am simțit dinții scrâșnind și m-am forțat să-mi relaxez maxilarul. Mi-am dat seama de ironia faptului că știința care ne-a ajutat să-l avem pe Noah ar putea la fel de bine să fie mecanismul care să îl îndepărteze de noi. Nodul din gât mi s-a dizolvat în lacrimi și a trebuit să privesc în altă direcție, înainte să-mi recapăt controlul glasului. Când i-am explicat temerile mele lui Pete, expresia lui a trecut de la scepticism la groază pură.

— Nu a zis nimeni că ni-l vor lua pe Noah.

Era ceva tăios în glasul lui, ca și cum toate emoțiile lui erau împachetate în șmirghel. Amenințarea propriilor sale lacrimi l-a înfuriat și a vărsat un pic de cafea când și-a așezat paharul înapoi pe masă.

— Dar nu au zis că *nu vor* încerca să facă asta, nu-i așa?

Uneori, când rostești cu voce tare lucrul de care te temi cel mai mult, acesta își pierde din intensitate. Dar alteori nu se schimbă absolut nimic.

Pete a dat din cap, cu ochii la fiul nostru, care era încă bucuros să dea de mâncare stolului de păsări, fără nici cea mai mică idee că viitorul, odată sigur, devenise acum un mare semn de întrebare.

— Niciun judecător nu ar hotărî vreodată ca un copil să fie îndepărtat de părinții lui! a spus Pete și glasul i-a sunat ca un mârâit sfidător.

— Chiar dacă se dovedește că *nu* suntem părinții lui? Ne-am întâlnit privirile și am rămas așa. Dacă ne vor spune să facem schimb înapoi? Dacă celălalt cuplu își dorește embrionul înapoi?

— Nu e un embrion. E fiul meu! s-a pronunțat Pete, fără să se mai obosească să-și ștergă lacrimile care îi curgeau încet pe obraji. Vom merge la presă, sau la TV dacă trebuie. Vom face tot ce trebuie ca să obținem sprijinul publicului.

— Asta s-ar putea să nu conteze prea mult, dacă legea zice că nu poate să mai rămână cu noi. Și chiar vrem ca viețile noastre să devină subiect de scandal?

— S-ar putea să nu avem încotro, a zis Pete sumbru.

M-am înfiorat, în ciuda zilei călduroase. Eram amândoi persoane retrase și gândul că familia noastră ar putea fi aruncată în centrul atenției, mă umplea de groază. Ce i-ar face lui Noah? Ce ne-ar face nouă?

— Toată copilăria lui m-am îngrijorat că totuși, trebuie să facem ceva.

— Deci care e planul tău? *Tu* ce crezi că ar trebui să facem?

Am simțit ceva ațâțător în glasul lui Pete, care a fost cât pe ce să mă facă să mă răzgândesc. Dar trebuia să pun în cuvinte ideea care mi se învârtea în cap încă de dimineață, ca un avion care vrea să aterizeze.

— Cred că trebuie să dispărem. Să plecăm. Să mergem în altă țară. Să ne ducem undeva unde nu ne pot găsi.

Era o soluție copilărească. O soluție de copil *speriat*. Măcar nu a râs în gura mare de propunerea mea.

— Cum Dumnezeu am putea face asta, Izzy?

Întrebarea lui Pete era justă și mi-a căutat mâna în timp ce vorbea, dar eu mi-am retras-o.

Nu aveam dispoziția să fiu sensibilă sau practică. Tot ce simțeam era că vom rămâne fără timp, iar freamătul interior era manifestarea primului instinct de mamă de a-și proteja micuțul. Mi-era teamă că nu o să mai pot face asta dacă stăteam aici prea mult timp.

— Gândește-te o secundă la ce spui, Iz. Vorbești de parcă răpirea propriului copil ar fi o variantă rațională, mi-a reproșat și am simțit cum mi se întuneacă privirea văzând cum identifică neajunsurile planului meu. Unde ne-am duce? Ce am face ca să câștigăm bani? Și ce se va întâmpla cu școala și cu toți prietenii lui Noah? Să nu mai vorbesc de casă, rată și de slujbele noastre. Unde în lume crezi că am putea să fugim? Unde nu ne-ar găsi ca să ne aducă înapoi?

— Am putea să ne facem pașapoarte noi, cu alte identități. Am pleca undeva unde nu există noțiunea de extrădare.

— Vorbești de lucruri care se întâmplă în filme, nu în viața reală. Abia am știut unde să merg să fac rost de un pașaport *legal*, darămite de unul fals. Nu vom fi fugari. Nu e un film *Bourne*, Izzy, e viața reală!

Niciodată nu mi s-a părut vreo altă situație mai puțin reală decât cea cu care ne confruntăm acum. Pe sub masă îmi strângeam pumnii de frustrare, chiar dacă partea rezonabilă din mine recunoștea că ceea ce zicea Pete avea sens.

— Bineînțeles că trebuie să ne luptăm cu situația asta. Și asta vom face. Dar nu putem acționa în afara legii. Trebuie să dovedim, chiar dacă cei de la clinică *au făcut* cea mai colosală greșală din lume, că există o soluție. Pentru numele lui Dumnezeu, nimeni nu ne va lua copilul.

— Și ce propui să facem?

— Vom cere consultanță juridică. Cea mai bună care poate fi cumpărată cu bani.

Am oftat resemnată, pentru că în adâncul meu știam că are dreptate. Dar să găsești genul acela de ajutor din două salarii care în fiecare lună sunt foarte aproape de a fi sub limită, suna aproape la fel de ireal ca varianta de a deveni fugari.

— Vom reuși! m-a asigurat Pete încrezător.

Mi-am dorit foarte mult să-l cred. Am simțit că degetele lui le strâng pe ale mele și m-am uitat surprinsă în jos. Ne țineam de mână peste masă și nu aveam habar cum s-a întâmplat asta.

12

Beth

— Mai aveți vreo altă întrebare în acest moment, doamnă Brandon?

M-am uitat pe deasupra biroului antic, acoperit cu piele, la bărbatul la care venisem la consultație și am dat din cap. Aveam probabil sute de întrebări, dar le-am redus pe majoritatea la tăcere în favoarea uneia: „*Cum de a fost posibil să se întâmple așa ceva?*” Însă, deocamdată, William Sylvester, avocatul pe care mi l-a găsit tata, nu avea acest răspuns.

S-a ridicat în picioare și a întins mâna, sugerând că am ajuns la finalul acestei întâlniri introductive. Avea tot ce îi trebuie unui tânăr și energic avocat de succes. Îmbrăcat într-un costum bine croit, care din când în când lăsa să se vadă în treacăt câte o sclipire a ceasului Rolex de la încheietură. Purta cu nonșalanță însemnele succesului.

I-am dat mâna și am observat că manichiura lui e mult mai îngrijită decât a mea. Strânsoarea lui a fost fermă și scurtă, iar într-un mod ciudat mi-a amintit de Liam Thomas. Bărbatul aceasta avea un mod curios de a-mi deturna gândurile în cele mai nepotrivite momente. Iar aici, în birourile tapitate ale companiei de avocați pe care nu mi-aș fi permis-o fără ajutorul părinților, el era ultima persoană la care trebuia

să mă gândesc.

— Dacă doriți, puteți să așteptați la recepție, mi-a sugerat domnul Sylvester, care deja mă conducea spre ușă. O voi ruga pe asistenta mea să vă returneze documentele când va termina de făcut copiile necesare.

Am încuviințat ușor din cap, simțindu-mă neașteptat de copleșită. Am petrecut toată dimineața online, cercetându-l pe bărbatul cu care urma să mă întâlnesc în ziua aceea, încercând să fiu mai bine pregătită pentru programarea preliminară. Însă toată liniștea pe care mi-o dădea reputația lui extraordinară s-a evaporat când am început să cercetez cazuri similare cu al meu. Asta pentru că nu a durat mult ca să descopăr că *nu exista* niciunul. Desigur că au mai existat greșeli în cadrul clinicilor de fertilitate – s-au întâmplat practic în toate țările din lume. Însă acele erori au fost descoperite mult mai devreme, imediat după implantare, sau cel târziu la naștere. Urmărilor au fost diverse, iar mai toate ajungeau la bătlăii juridice de lungă durată. Însă nu am găsit niciun caz în care să se fi descoperit greșeala abia opt ani mai târziu.

Am închis florăria mai devreme și i-am dat liber lui Natalie pentru restul după-amiezii, ceea ce măcar m-a scutit de o altă minciună. Când adevărul va ieși la suprafață – și se va *întâmpla*, știam asta – voi avea de dat multe explicații. Ca o cârțiță care se chinuie în lumina soarelui, am evitat acel gând fulgerător, mutându-l la categoria „Lucruri de care mă îngrijorez când e nevoie“.

Birourile avocaților se aflau într-o zonă necunoscută a orașului. Casele erau flancate de garaje scumpe și aveau vederi impresionante spre râu. Clădirea Regency arăta ca un oraș rezidențial dintr-un serial de epocă. Am ajuns la întâlnire cărând un dosar plin de documente, de care m-a eliberat repede atractiva asistentă a lui William Sylvester. Erau necesare verificări financiare și confirmarea identității. Dacă din punctul ăsta de vedere cei de la clinică ar fi fost la fel de vigilenți precum erau avocații, nu ajungeam de la început în încurcătura asta, mi-am zis, cu o ironie amară. Gândul m-a înțepat ca o așchie îngropată sub pielea pe care o simțeam deja întinsă la maximum, prea subțire ca să mă mai poată proteja.

Din spatele unui pupitru de mahon, o recepționeră drăguță și blondă a ridicat privirea și a zâmbit în direcția mea. Oare *toți* angajații de aici arătau ca modelele? Până și bărbatul care stătea într-un colț întunecat al încăperii avea o aură în jurul lui. Înălțimea lui și lățimea umerilor sub o jachetă gri petrol sugerau fizicul cuiva care frecventa des sala de sport, iar părul lui gros și ondulat lăsa o umbră pe peretele cu tapet mătăsoș, în timp ce răsfoia o revistă. Era ceva cunoscut în postura lui.

Apoi s-a întors și gura mi s-a uscat instantaneu. Liam Thomas. Aici.

Drumurile ni se intersectau din nou, doar că de data asta mi se părea că sunt prea multe coincidențe. Știam că sună ridicol, dar m-am întrebat dacă nu cumva mă *urmărea*.

Trecuse politicos cu privirea de mine, iar apoi s-a uitat a doua oară aproape dramatic, revenind la chipul meu. Și-a ridicat colțurile gurii pregătind un zâmbet, și a redus distanța dintre noi din trei pași mari.

— Beth? Ce faci aici?

— Eram gata să *te* întreb și eu același lucru, am zis și mă gândeam dacă a observat urma de suspiciune din vocea mea. Poate că da, pentru că zâmbetul lui cald s-a răcit deodată. Am avut o întâlnire aici, în după-amiaza aceasta, am continuat eu. Dar tu...?

— Lucrez aici, a completat și el deopotrivă.

Ca la un semnal, recepționeră blondă a luat un dosar de pe masa ei.

— Cred că pe acesta îl cântați, domnule Thomas.

A preluat dosarul de carton fără să-și ia ochii de la mine. I-am oferit o excelentă ocazie să vadă că trec de la culoarea roz flamingo la grena.

— Ai zis că ai avut o întâlnire? m-a întrebat, privindu-mă nedumerit. Nu a fost cu mine, nu-i așa?

Mi-am scuturat capul, dorindu-mi mai mult ca orice să sune telefonul sau să vină cineva cu o rugămintă urgentă ca să-i distragă atenția recepționerei fascinate de conversația noastră deschisă.

— Nu. A fost cu William Sylvester.

Fruntea lui Liam s-a împreunat într-o încruntare.

— Bill?

Am dat din cap. Probabil că nu era momentul să-i spun că colegul său nu arăta ca un „BiH” tipic.

— Dar Bill se întâlnește cu Elizabeth, fiica lui Graham Simpson în această după-amiază...

Glasul lui Liam se stinse.

Nu puteam face nimic ca să împiedic schimbările și ciocnirile din univers. Lucrurile aveau să meargă pe propria traiectorie, indiferent că îmi plăcea sau nu. Am vorbit încet, dar sunt aproape sigură că recepționera a reușit să mă audă foarte bine.

— *Eu sunt* Elizabeth. Simpson a fost numele meu de fată, iar Graham e tatăl meu.

Vedeam pe fața lui Liam cum adevărul i se releva încetul cu încetul. Iar în ochii lui, numele „Elizabeth” și „Beth” se vedeau potrivite laolaltă, ca la un joc de cărți. A dat ușor din cap, într-o parte și în alta, înțelegând treptat motivul pentru care mă aflam acolo, umplând spațiul dintre noi. Însă gura lui era cea mai expresivă. După buzele lui strânse mi-am dat seama că știa *exact* de ce fiica lui Graham Simpson s-a întâlnit cu avocatul specializat în neglijență medicală, l-a scăpat un sunet de compasiune, pentru că bineînțeles că Liam Thomas știa

povestea mea, chiar cu mult înaintea celorlalți.

— Ești bine?

Nici pe departe, mă gândeam cu părere de rău. Sincer, mă simțeam mai copleșită și pierdută decât în noaptea în care a murit Tim, și bănuiesc că a văzut asta pe fața mea.

— Vino și ia loc un minut! m-a invitat Liam.

Apoi m-a luat de braț ca să mă conducă de la recepție în sanctuarul unui birou, care arăta practic identic cu cel din care am ieșit mai devreme, cu excepția expunerii unor atrăgătoare lucrări de artă abstractă. Liam m-a condus spre o canapea mare și verde tapițată în stil Chesterfield, și s-a trântit pe pielea confortabilă ca un manechin dezumflat.

— Iartă-mă, de obicei nu sunt așa bleagă! i-am spus.

Va trebui să-mi întăresc carapacea dacă aveam de gând serios să merg mai departe în justiție. William Sylvester a fost foarte ferm în privința asta. Cazul acesta nu va fi o plimbare ușoară. Liam și-a scuturat capul.

— Nu e nevoie să-ți ceri iertare. Te pot servi cu o cafea? S-a uitat la ceas, care arăta la fel de scump ca al colegului său, dar mai puțin ostentativ. Asistenta mea și-a terminat programul, dar cred că mă descurc să încropesc două cești pentru noi.

— Ești foarte drăguț. Mulțumesc.

M-am simțit puțin ciudat să rămân singură la el în birou și, cât timp l-am așteptat, atenția mi-a fost atrasă de frapantele lucrări de artă agățate pe pereți. Fiecare era în mod egal dramatică și captivantă, și m-au atras în picioare, ca să le observ mai pe îndelete. Nu era nevoie să citesc semnătura din colțul din dreapta jos ca să-mi dau seama că au fost pictate de același artist. M-am aplecat mai aproape, încercând să descifrez numele, când s-a deschis ușa și Liam a revenit ținând două cești diferite. Una era simplă, dar cealaltă avea un slogan care m-ar face să roșesc dacă l-aș rosti cu voce tare.

A zâmbit când m-a văzut uitându-mă la ceramică și imediat au dispărut zece ani de pe fața lui.

— Nu am nicio idee unde sunt ascunse porțelanurile chinezești. Cred că le încuie pe timpul nopții ca să nu ajungă pe mâna partenerilor.

Deci era unul dintre partenerii la această firmă de avocați de succes. Nu ar fi trebuit să mă surprindă; nu primești un birou de mărimea asta dacă doar aduci corespondența. Mă întrebam dacă Liam Thomas lucra și la cazurile de neglijență medicală? Oare va fi implicat în cazul meu? În acest moment mă simțeam sfâșiată, ca și cum eram pe marginea unei linii de falie, la surparea plăcilor tectonice.

S-a așezat lângă mine și mi-a oferit cana lipsită de decor profan.

— E doar nes, nici măcar caramel latte. Deși *am fost* tentat să adaug

un baton de Marș găsit întâmplător prin bucătărie.

M-a luat prin surprindere tachinarea lui plină de umor și l-am considerat un bonus al celui care *avea* să devină prieten cu mine.

— Este perfect, am spus, ducând cafeaua fierbinte la buze și privindu-l pe deasupra câinii. Îți admiram operele de artă. Sunt foarte surprinzătoare. Îmi plac foarte mult.

Eram sinceră. Culorile acrilice intense îmi aminteau de belșugul florilor sălbatice grupate laolaltă într-un buchet. Jocul de nuanțe una lângă cealaltă, ca niște navetiști disputându-și fiecare locul. Nu ar fi trebuit, dar iată că se potriveau de minune între ele.

Trăsăturile lui Liam s-au înmuiat și poate că asta m-a determinat să mă uit mai atent la semnătura tabloului. Literele s-au rearanjat și am descifrat într-un final: *Arma*.

— Soția ta a fost artistul?

A încuviințat și se vedea mândria în ochii lui de culoarea cenușii. Și se simțea și în voce:

— A fost foarte talentată.

Mă simțeam brusc umilă, de parcă aș fi fost o biată servitoare care trăgea cu ochiul prin perdele la relația lor și asista la ceva foarte intim.

— Asta a fost profesia ei?

Liam a zâmbit și și-a mutat privirea de la tablouri la mine.

— Nu, a fost doar un hobby, dar unul de care era foarte pasionată. De meserie, a fost profesor.

Am oftat ușor, având impresia că e mai mult decât coincidență la mijloc.

— Și Tim la fel.

Liam s-a uitat lung la mine, de parcă adunase o grămadă de întrebări și era gata să le pună, dar nu știa cum să înceapă.

— Trebuie să fii undeva acum?

La întrebarea asta chiar nu mă așteptam.

— Nu.

— Ai chef să mergem să luăm masa undeva?

Invitația era lejeră, fără nicio urmă că ar fi vorba de o întâlnire, dar tot am ezitat. Era în regulă? Oare era imoral să facem asta? Întrecream vreo limită profesională dacă mă împrieteneam cu acest bărbat?

— Uite ce e, oricum trebuie să mănânci, și eu la fel, și ar fi drăguț să nu mai mănânc singur ca de obicei.

Simțeam că aprobarea vine de undeva din adâncul meu, din multă singurătate.

— OK. Mi-ar plăcea.

În clădire era acum liniște, majoritatea angajaților fiind deja plecați acasă. Însă în timp ce mergeam pe holul cu mochetă, am observat că un birou era încă ocupat. O rază de lumină a ieșit pe sub ușa biroului

prin care trecusem, în spatele peretelui cu lambriuri de stejar am recunoscut vocea bărbatului pe care îl întâlnisem mai devreme, și care părea că vorbea agitat la telefon. Am auzit cuvintele „fără precedent”, „in vitro” și „circ media” țâșnind în hol ca niște secrete care au scăpat. M-am înfiorat la gândul că discuta probabil despre cazul meu. Ca o confirmare, am simțit mâna lui Liam pe spatele meu, îndemnându-mă ușor înainte și în afara razei auditive.

L-am urmat prin recepția întunecată și am ieșit afară în stradă. Am clipit la vederea luminii soarelui strălucitor de după-amiază târzie, dar care era încă suficient de puternic să orbească, și am fost foarte prudentă la coborârea scărilor de marmură, neobișnuită să port pantofi cu toc înalt. M-am îmbrăcat formal pentru întâlnirea din aceea zi, m-am ascuns sub armura unui costum de afaceri, dar care era mult diferit față de ce obișnuiam să port în fiecare zi, încât mă simțeam costumată ca pentru spectacol.

— Este un restaurant în apropiere care ar trebui să aibă mese libere la ora aceasta. Sau putem merge mai departe dacă vrei.

Am dat din cap, deja nesigură dacă era în regulă că acceptasem să iau cina cu el. Însă nu știam cum să dau înapoi politicos, deci cu cât aveam să mâncăm mai curând, cu atât seara avea să se termine mai repede. Gândul acesta ar fi trebuit să mă liniștească, dar nu știu din ce motiv a avut efect invers.

— Poți merge până acolo? a întrebat politicos și mi-a oferit brațul în semn de bune maniere, ca pe vremuri.

M-am făcut că nu observ gestul lui și mi s-au încins obraji. Duceam o luptă interioară: o parte din mine nu-și dorea prietenia cu acest bărbat, iar cealaltă parte se lupta la fel de puternic să nu păstreze nimic altceva decât o atitudine relaxată și profesională. Ar fi interesant de văzut care din părți câștiga.

— Sunt mai degrabă genul de fată care poartă teniși decât pantofi cu toc, i-am spus, împiedicându-mă lângă el. Sunt mult mai practici când lucrez.

Liam s-a arătat interesat de *Crazy Daisy* și a pus o serie de întrebări care au ținut tot drumul, până când am ajuns în piațeta de care amintise mai devreme. Era plină de viață și avea un aer aproape continental, aici se aflau câteva restaurante și baruri, și toate păreau să fie afaceri înfloritoare. Deși abia trecuse de ora șaisprezece, erau ocupate multe dintre mesele de afară de lumea care încheiase o săptămână de muncă. Bărbații din jurul nostru se dezbrăcau de sacouri și își desfăceau nodurile de la cravată, într-un murmur de relaxare în jurul nostru, presărat cu râsete și de ciocnirea sticlelor de bere sau a paharelor de vin.

— Stăm înăuntru sau afară? a întrebat Liam, când am ajuns la destinație lângă un restaurant italian, cu fețe de masă albe la mesele

asezate pe pavaj și acoperite cu o prelată colorată.

— Te deranjează dacă mergem înăuntru? am întrebat, simțind nevoia de mai multă distanță între noi și petrecăreții gălăgioși.

La interior, restaurantul arăta minunat și mi-a readus imediat zâmbetul pe buze. Era decorat în așa fel încât să pară că iei cina în grădină, cu copaci interiori, ghivece enorme de flori și viță-de-vie răsucindu-se pe deasupra. Oare Liam a ales acest loc pe placul florarului din mine, sau îi analizam motivele mai mult decât era nevoie? Aveam de unde să ne alegem masa și m-am bucurat în mod special când am fost conduși la o masă lângă o mică fântână arteziană, care susura lângă noi.

— E minunat aici! am spus, mulțumindu-i chelnerului care mi-a desfăcut șervetul într-o fluturare de magician și aproape că am fost dezamăgită când l-a așezat în poala mea, fără să apară vreun porumbel alb din faldurile sale.

— Venim aici destul de des, a zis Liam și pentru o secundă am crezut că se referea la el și la fosta soție și a greșit timpul verbal.

Mie mi-a luat ani întregi să scap de această deprindere după ce Tim a murit. Chiar și acum, mai am momente în care îmi scapă.

— Clienților le place destul de mult, a adăugat el.

Am avut senzația că cineva îmi picură apă rece ca gheața în cap. *Clienților*. Având în vedere că restaurantul era chiar după colț, în apropierea firmei lui, era normal să-și aducă aici clienții. Țasta era motivul pentru care m-a invitat aici. Era partener senior la firma pe care am angajat-o să mă reprezinte într-un caz important și probabil foarte profitabil. Nu luam masa cu un potențial prieten; ci eram „întreținută”. Gândul ăsta m-a stânjenit.

Am alungat ideea din minte și mi-am așezat gândurile înapoi unde trebuie. Era bine că știam, pentru că, dacă *era* o întâlnire de afaceri, nimic nu mă împiedică să sondez terenul. Însă, înainte să mă hotărâsc de unde să încep, Liam mi-a distrus ideea din fașă.

— Înainte de a continua, trebuie să-ți spun că nu pot discuta despre caz, nici despre nimic din ce a vorbit Bill cu tine.

Cred că expresia mea a fost precum cea a copiilor când li se spune că Moș Crăciun n-a mai venit. Liam și-a mușcat buza de jos, iar dinții lui i-au lăsat o mică urmă albă pe pielea roz, greu de trecut cu vederea.

— Asta sperai? a întrebat încet. De asta ai acceptat când ți-am propus să ieșim în seara aceasta?

Poate. E posibil, îmi spuneam în gând.

— Bineînțeles că nu! am negat imediat și i-am văzut sprâncenele lui Liam cum s-au ridicat, până când toate ridurile de pe frunte i-au devenit confortabil de vizibile. Deși e normal să am întrebări despre cum evoluează un astfel de caz. Cât durează de obicei și care e rata de

reușită la care poate spera cineva în situația mea. Genul ăsta de lucruri.

Liam dădea din cap a regret înainte ca eu să încep să-mi înșir lista. Îmi dădea de înțeles ceea ce deja știam. Am întins mâna după paharul de vin comandat și am băut o gură serioasă, înainte să răspund gestului său. Râsul meu nu suna natural, pentru că nici nu era.

— Cred că nu poți discuta despre caz pentru că nici *nu a mai existat* un astfel de precedent, nu-i așa?

Pentru prima dată părea că Liam nu se mai simte în largul lui în compania mea. Nu cred că eram singura care se gândea că invitația la cină n-a fost cea mai bună idee. Din fericire, chelnerul a apărut ca prin magie chiar atunci la masa noastră. Ținea în brațe două meniuri mari legate în piele. Pe când noi ne uitam peste selecția de preparate, soarele cobora încet, iar razele de seara devreme, încă puternice, au trecut de fereastra restaurantului și au găsit masa noastră, luminând orbitor tacâmurile. Prisme de curcubeie ricoșau din pahare, făcându-mă să mă simt cafenie într-o lume multicoloră.

— Deci cum te simți acum, după ce l-ai întâlnit pe Bill în după-amiaza aceasta?

— Parcă nu aveam voie să vorbim despre asta.

Liam s-a foit pe scaun inconfortabil.

— Poate nu în termeni specifici. Doar sper să simți că lucrezi cu oamenii potriviți pentru a obține rezultatul dorit.

— Rezultatul presupune să-mi recuperez copilul?

Ochii lui Liam s-au mărit și mă privea realmente șocat. Asta se întâmplă când problema se întoarce împotriva ta cu forță.

— Asta îți dorești, Beth?

Intonația era neutră și nu sesizam nicio intenție că ar fi fost sau nu de acord cu planul meu.

— Absolut!

Aș fi fost mult mai convingătoare dacă nu îmi tremura mâna și înainte să așez paharul de vin pe masă nu-l ciocneam de farfuria cu pâine și carafa de apă.

— Vei lucra cu William la proces?

Nu vă imaginați ce ușurare s-a văzut pe fața lui Liam când mi-a răspuns:

— Nu. Nu este domeniul meu de specializare. Eu mă ocup de procesele corporațiilor. William are experiență în cazurile de neglijență medicală. El este cel mai bun din domeniul ăsta.

Liam și-a mișcat deodată brațul deasupra feței de masă albe apretate. Pentru o secundă am crezut că vrea să îmi ia mâna, dar în ultimul moment s-a răzgândit și a apucat, în schimb, o bucată de pâine.

Am așteptat să treacă un chelner ca să nu audă întrebarea pe care i-

am pus-o bărbatului din fața mea.

— Bănuiesc că știi povestea completă despre ce s-a întâmplat la clinică.

Liam a încuviințat, iar eu m-am simțit vizibil ușurată că nu trebuia să explic din nou. Avea o expresie foarte clară.

— Este o situație îngrozitoare. Un complet dezastru.

Am fost cât pe ce să pufnesc în pahar, luată prin surprindere că situația asta mă putea face să râd.

— Asta e părerea ta ca avocat sau personală?

— Ambele.

Liam a aruncat un scurt zâmbet chelnerului care așeza în fața noastră farfuriile cu paste aburinde.

— Bill a discutat despre cazul tău cu toți partenerii înainte să accepte să se întâlnească cu tine.

Și-a coborât privirea ca și cum trebuia deodată să observe mai bine modelul farfuriei.

— Nu e un caz la care să se angajeze, cu ușurință, orice firmă, mi-a spus ca o explicație.

— Pentru că e atât de neobișnuit? Sau pentru că nu se poate câștiga?

Liam mi-a zis din scurt:

— Nu ți-e teamă să pui întrebări grele, nu-i așa?

Am observat o sclipire de admirație în ochii lui, însă tot a oftat când mi-a răspuns la întrebare:

— Nu există nimic ce nu poate fi câștigat, Beth. Trebuie doar să te hotărăști cu ce preț ești dispusă să obții asta.

Am vizionat DVD-ul în seara aceea, când am ajuns acasă, cu toate că nu era data aniversării noastre, nici ziua de naștere a lui Tim, sau altă zi în care îmi „dădeam” voie să re trăiesc cea mai frumoasă zi din viața mea. Mă ardea pe dinăuntru nevoia să-i revăd chipul. Panica faptului că nu-mi mai puteam aminti vocea lui sau felul în care îi suna râsul a dispărut, așa cum se întâmpla întotdeauna în momentul în care fața lui umplea ecranul. A ridicat paharul de șampanie spre camera video și i-a făcut cu ochiul celui care îl filma în ultima zi burlac.

— Bine ai venit la nunta noastră! a rostit el.

Iar dincolo de lentila aparatului și de anii pierduți, i-am întâlnit privirea și mi-am putut recăpăta suflul.

13

Izzy

— OK. Trebuie să-ți imaginezi că sunt cu câteva kilograme mai slabă și port body modelator foarte strâns.

Am ridicat privirea când a tras din nou draperia de la cabina de

probă, iar Maggie mi s-a înfățișat într-o altă rochie.

— Mmm... drăguț, i-am spus cu aceeași lipsă de entuziasm ca la primele trei rochii.

— Nu-ți place niciuna, nu-i așa? a întrebat Maggie descurajată. Nu o să reușesc să găsesc o rochie pentru nunta lui Jonathon.

— Îmi pare rău. Toate arată bine, dar... mă doare puțin capul, nimic altceva.

— Vai, draga mea, trebuia să-mi fi spus! a exclamat Maggie cu ochii după geantă. Cred că am niște pastile la mine.

Era așa de drăguță, și m-am simțit din soiul de prieteni cel mai rău pentru că o mințeam.

— E în regulă. Am luat deja ceva.

Nu am vrut să vin la sesiunea asta de shopping, chiar dacă am fost de acord de acum două săptămâni.

— Nu vreau să merg! i-am spus lui Pete, cu un ton foarte asemănător cu al lui Noah în prima zi de școală la începutul anului. Nu vreau să îl părăsesc nici măcar un minut.

Cu toate că ochii lui Pete erau înțelegători, intonația lui a fost fermă.

— Nu se poate, Iz. Trebuie să ne comportăm ca și cum totul ar fi perfect normal. Dacă nu facem asta, o să se prindă că ceva nu e în regulă. Eu îl duc la înot după-amiază, așa cum am plănuit, iar tu mergi la shopping cu Maggie.

Și iată că asta făceam, eram într-un magazin de lux, și cel mai probabil îi stricam ce putea să fie o experiență frumoasă.

— Probeaz-o din nou pe cea albastră, m-am forțat să ies din lumea mea disperată.

Maggie a luat rochia de mătase de pe umeraș, însă m-a privit cu îngrijorare când a tras din nou draperia.

— Cred că asta este cea mai potrivită, a zis câteva minute mai târziu, și se învârtea în fața oglinzilor din cabina de probă ca o balerină dintr-o cutie muzicală.

— Arăți minunat! am spus și mi s-a pus un nod în gât văzând fața încântată a prietenei mele mai în vârstă.

— Hei! a exclamat. Ce s-a întâmplat, draga mea? Nu ar trebui să plângi când vezi rochia mamei mirelui – doar dacă nu arată îngrozitor, bineînțeles.

A urmat o pauză, de care mi-am dat prea târziu seama, în care ar fi trebuit să râd.

— Mai așteaptă puțin și în curând vei face și tu același lucru pentru Noah. Lumea vorbește mereu despre cât le este de greu taților să le dea drumul fetelor, dar cum rămâne cu mamele care trebuie să facă asta cu propriii băieți.

Nu știa, pentru că nu avea cum să știe, că vorbele ei m-au infectat

ca un virus. A crezut pentru o secundă că rîd, dar zâmbetul i-a înghețat când și-a dat seama că auzea sughițuri de plîns.

— O, Doamne, Izzy! Ce este? Ce s-a întîmplat?

Am dat din cap în semn că nu vreau să vorbesc despre asta, dar simțeam deja cum adevărul vrea să iasă la suprafață, de parcă corpul meu trebuia să-l scuipe afară. Maggie a ieșit din rochia de mătase cu viteza unui artist iluzionist.

— Acestea mai pot aștepta, a spus ea, aruncând o scurtă privire rochiilor pe care încă nu le probase. Avem nevoie de un ceai. Și avem nevoie chiar acum.

Maggie a văzut un loc liber la cafeneaua magazinului și m-a așezat acolo, iar ea s-a dus la casa de marcat. S-a întors în câteva minute cu o tavă încărcată. Fără să se obosească să mă mai întrebe, mi-a pasat una din feliile uriașe de tort de ciocolată pe care le-a adus.

— Dă-o încolo de rochie, a zis cu gura plină. O să cumpăr o mărime mai mare. A turnat ceai pentru amîndouă și s-a debarasat de tavă, apoi m-a privit expectativ.

Maggie nu și-a mai terminat de mâncat felia de tort, și oricine o cunoaște măcar pe jumătate cât mine știe că asta descrie cel mai bine șocul pe care l-a avut.

— Când s-au întîmplat toate acestea?

— Ieri. Azi-noapte.

— Și Noah încă nu știe nimic?

Am scuturat din cap cu putere.

— Nu vreau să aflu *vreodată*. La naiba, nu vreau să știu nici *eu*.

— Nu poți să te gîndești așa, a îndrăznit Maggie să zică, așa cum i se permite celui mai bun prieten. Știu că problema asta a apărut de nicăieri și te-a doborât, dar trebui să revii în forță, pentru că pun pariu pe orice că asta e exact ce urmează să facă cealaltă femeie.

Ultima gură de ceai nu a vrut să mi se așeze bine în stomac și o secundă am crezut că o să mă fac de rîs în fața cumpărătorilor prosperi de sîmbătă după-amiaza. Maggie, cu instinctele ei ascuțite și precise, a reușit practic să intre în miezul problemei. Undeva, se afla o altă femeie, o altă mamă, care avea convingerea că este mai îndreptățită decât mine să îl aibă pe Noah. Aș fi putut să mă încovoi ca un arici speriat, sau să mă ridic pe picioarele mele pregătită de luptă.

Maggie a dat din cap aprobator când a văzut că mă înalț stînd pe scaun și îmi îndrept umerii.

— Primul lucru care îți trebuie este un avocat bun. Unul care are tupeu, căruia nu-i e teamă să ia un proces dificil și care e dispus să lucreze pe bani puțini. Te-ai gîndit la cineva?

Am scuturat din cap, știind că nu voi găsi persoana potrivită acestei descrieri răsfoind cartea de telefoane.

— N-are importanță, a continuat Maggie cu un zâmbet larg, arătând brusc foarte mulțumită de sine. Se întâmplă să cunosc exact persoana potrivită.

— Aici? a întrebat Pete, tresărind la zgomotul de heavy metal care pulsa prin ușa deschisă a magazinului de muzică, lângă care oprisem mașina. Ești sigură?

Am verificat numărul de deasupra ușii și am văzut că acesta corespundea cu cel de pe hârtia din mâna mea.

— Biroul ei este la etajul cinci.

Am măsurat, în același timp, cu ochii fațada micii clădirii, de la interiorul slab luminat al parterului magazinului până spre birourile de mai sus. Trebuie spus că etajele superioare nu păreau cu mult mai grozave. Clădirea avea aspectul unui loc părăsit, care ar putea avea ferestrele cu scânduri bătute în cuie și semne cu „Nu intrați!” la ușă.

— Clădirea asta *nu* arată ca genul de loc în care să lucreze un avocat șmecher, a afirmat Pete, aruncând neîncrezător o ultimă privire spre magazin, apoi a parcat fără niciun efort într-un loc despre care aș fi putut jura că e prea mic pentru mașina asta.

Odată coborâți din mașină am văzut că zona nu arăta mai primitoare. Pete și-a încuiat mașina și a bătut ușor în capotă ca și cum nu aveam s-o mai găsim la întoarcere.

Deși nu era nevoie să trecem prin magazinul de muzică ca să ajungem la etajele superioare, pulsul constant al muzicii venea după noi cât ne plimbam în jur ca să găsim a doua intrare. Ușa s-a închis în urma noastră, și ne-am trezit într-un hol neaerisit, în care aveam două opțiuni neatrăgătoare. Ușa liftului nu părea mai mare decât un dulap pentru măhuri, așa că ne-am întors și ne-am îndreptat spre scara întunecată, ignorând faptul că nu părea să fi fost spălată sau măturată de ceva timp.

Undeva între etajul doi și trei Pete a făcut o pauză de la urcat scările ca să pună o întrebare:

— Bănuiesc că Maggie nu a spus de câți ani este avocat nepoata sa, nu-i așa?

M-am oprit recunoscătoare că am ocazia să-mi trag răsuflarea. *Trebuie să fac mai multă mișcare*, mi-am promis în gând.

— Nu, nu a zis. Însă a spus că e bună la munca pe care o face. A absolvit prima din clasă, cred. A lucrat la o firmă mare după ce și-a luat calificarea, iar apoi s-a decis să-și deschidă propriul birou.

Zâmbetul lui Pete era cam subțire.

— Nu poți să îți dai seama de abilitățile ei doar după felul în care arată clădirea. Este probabil o amplasare declarativă. Știi tu, ceva hipsteresc.

— Nici nu sunt sigur ce înseamnă asta. Vreau doar un avocat extraordinar, care știe ce face și care poate să facă să dispară tot

dezastrul.

Și eu, mi-am zis în gând, prea obosită de la urcatul scărilor ca să mai am suflu, când am ajuns, în sfârșit, la etajul cinci.

Erau doar două birouri pe fiecare nivel. Ușa unui birou era larg deschisă și dezvăluia o cameră care părea că a fost vizitată de executorii judecătorești. Era complet golită, cu excepția unui telefon fix care se afla în mijlocul camerei, pe podeaua stropită de vopsea.

Având aceeași expresie de neliniște, ne-am întors amândoi spre a doua ușă. Era greu să ne dăm seama dacă panoul de geam era opac sau doar acoperit de un strat de praf. Cea mai mare parte era oricum ascunsă în spatele unui carton alb A4 pe care era tipărit *Francesca Burrows, avocat*. Era lipit de ușă cu patru biluțe de pastă adezivă.

— Aici trebuie să fie! am zis eu pe un ton care se dorea să fie vesel, dar care nu prea mi-a ieșit.

— Mă tem că ai dreptate, a spus Pete și a ciocănit în panou.

Având în vedere locația cabinetului, poate că nu ar fi trebuit să fim surprinși de tână femeie subțire, cu părul roșu țepos, care ne-a poftit în birou. Primul gând pe care l-am avut văzând-o pe fata din fața noastră, cu tricou de festival și blugii rupți, a fost că lucrează probabil la magazinul de la parter. Însă apoi ne-a întins mâna.

— Bună! Voi trebuie să fiți Izzy și Pete.

În cazul în care nu am fost rapidă să-i întorc gestul, aceasta nu părea să fi observat. Mâna ei era caldă și surprinzător de fermă, iar când strânsoarea s-a încheiat, multitudinea de inele de pe degetele ei au lăsat mici urme pe pielea mea.

Culoarea ochilor ei era neobișnuită. Albastru-violet ca a unei pisici siameze, și mi-am dat seama uitându-mă în ochii ei că recunosc asemănarea cu chipul unei fete pe care am văzut-o recent în fotografiile de familie ale lui Maggie. S-a schimbat cu siguranța destul de mult, de când au fost făcute ultimele instantanee.

Tânăra avocat s-a întors către Pete, a zâmbit larg și a repetat strângerea de mână întrebând:

— Nu e chiar la ce vă așteptați, nu?

Pete și cu mine am răspuns la unison în contradictoriu.

— Nu, nu e așa.

— Da, nu este.

M-am uitat muștrător la el, dar Frankie Burrows era prea ocupată să râdă ca să ne observe. Un costum cu dungi fine nu te face mai bun în meseria asta, dar bănuiesc că asta ar fi preferat Pete să vadă acum.

— Intrați! ne-a invitat Frankie conducându-ne în cameră.

Într-un colț al biroului era o masă și un dulap de dosare, dar ne-a condus spre o zonă de primire în care se aflau două fotolii orange, pe care le recunoșteam de la ultima vizită într-un cunoscut magazin de mobilă suedez. Dacă zona și clădirea ridicau întrebări, micul birou al

lui Frankie Burrows era impecabil de curat și totul părea ca nou.

— Mă bucur de cunoștință, Francesca! a zis Pete politicos.

— Frankie, l-a corectat, îndemnându-ne cu un gest din cap spre fotolii.

Acestea au scârțâit sub greutatea corpurilor noastre, dar Frankie era atât de slabă că abia dacă a apăsat fotoliul pe care s-a așezat. M-am gândit că e micuță, un pic mai mare decât Noah, iar noi o rugam să se ocupe de ceva cu greutate enormă. Oare făceam o greșală teribilă? Mi se înmulțeau gândurile și alergau în toate părțile ca poneii scăpați din țărc, și eram aproape sigură că, mental, Pete făcea deja drumul înapoi pe jumătate, coborând deja scara murdară.

— Îmi pare rău pentru ce ne înconjoară! a zis Frankie, ridicând brațul subțire în aer și lăsând la vedere cel puțin două tatuaje făcute pe piele ei albă și fină. Știți cum e când ești abia la început.

Pete a aruncat o privire de îngrijorare în direcția mea, care îmi spunea: *E prea lipsită de experiență. Cazul acesta e prea greu pentru ea.* Mi-am păstrat zâmbetul plin de speranță, chiar și atunci când, cu părere de rău, eram de acord cu el. Însă Maggie era atât de sigură în privința lui Frankie și nu ar fi recomandat-o dacă nu ar fi crezut că poate face față.

— Deci... v-ați trezit într-o situație într-adevăr de rahat.

Era o frază neobișnuită de a deschide subiectul, care a spart gheața ca un târnăcop. Poate până la urmă *era* locul potrivit pentru noi. I-am permis lui Maggie să îi povestească totul nepoatei sale, și a fost o adevărată ușurare să nu trebuiască să trec din nou prin asta, pentru că, de fiecare dată când făceam asta, nivelul meu de anxietate ajungea la proporții uriașe. În curând ar fi depășit limitele normale.

— Așadar, întâlnirea noastră de astăzi a fost aranjată pe nevăzute, a zis Frankie, adunându-și picioarele sub ea ca o pisicuță care se așeza mai confortabil. Dacă decideți să vă reprezint, următoarea noastră întâlnire va acoperi toate formalitățile birocratice prin care trebuie să trecem, dar astăzi vreau să ne cunoaștem și să vă descriu pas cu pas ce urmează să demarăm.

Indiferent de cât de neconvențional arătau ea sau biroul, am simțit deodată un val de încredere. Frankie Burrows avea intonația cuiva care știe exact ce face, adică deja mai mult decât știam eu și Pete.

— Procesul vostru împotriva clinicii este solid ca piatra, a afirmat cu o înclinație a capului. Pe scurt, au făcut-o lată într-un mare hal, iar noi le avem ouțele strânse bine, ca într-o menghină.

Limbajul ei era cu siguranță colorat, și-mi plăcea că nu se jena deloc de asta. Avea o asemănare de familie cu Maggie, dincolo de forma nasului sau de culoarea neobișnuită a ochilor.

— Dar trebuie să vă avertizez că aranjamentele financiare au prostul obicei de a se tot prelungi – uneori, ani întregi.

— Bani nu sunt importanți, a afirmat Pete, iar eu eram sigură că managerul băncii nu ar fi de acord cu el. Nu ne interesează altceva decât cum va fi afectat Noah.

Frankie s-a lăsat pe spate în scaunul său, avea ochii limpezi, s-a uitat ținută la noi și a fost extrem de sinceră:

— Nu o să vă păcălesc. Cazul acesta este o provocare și e foarte greu de anticipat deznodământul. Trebuie să presupunem că părinții biologici vor înainta o solicitare fie pentru a împărți custodia, fie pentru a le permite să-l vadă.

Am înghițit, încercând să nu iau în seamă gustul amar de fiere. Asta era teama noastră cea mai adâncă, și să o aud venind de la ci ne\ a care – speram – știa despre ce vorbește, totul devenea teribil de real. Pete și-a întins mâna peste scaunul orange care era între noi și i-am strâns-o așa de tare încât degetele i se puteau albi.

— Nu avem precedent legal pe care să-l invocăm, a continuat Frankie, destrăbând dintr-o lovitură speranțele mele pentru un final simplu. Vom scrie istorie cu acest caz, oameni buni!

Privirea pe care o aveam eu și Pete lăsa să se vadă mult mai mult decât doar îngrijorare.

— Va trebui să dovedim instanțelor de judecată că e în cel mai bun interes al lui Noah să rămână unde este, în grija exclusivă a celor doi părinți, singurii pe care i-a cunoscut, însă, e imposibil de ghicit cu ce ne confruntăm, înainte de a vedea care este situația cu celălalt cuplu.

— Poți să faci asta? Te descurci cu un proces de asemenea proporții? a zis Pete, fără cea mai mică jenă să pună întrebarea, pe care eu din politețe nu reușisem să o rostesc.

— Pot, l-a asigurat Frankie, zâmbind. Vreau să fac asta și pot să o fac, a continuat și și-a zgândărit nepăsătoare o unghie de culoarea vinetei. Ați putea spune că m-ați câștigat de partea voastră de la „eroare de embrioni”.

— Ne putem permite? a întrebat Pete, încercând evident să taie de pe listă întrebările dificile la care se gândise înainte.

— Mai ușor decât vă puteți permite pe oricine altcineva, cred, a spus Frankie și a bătut în retragere cu următoarea replică. Voi ține costurile jos, cât de mult pot și, după cum vedeți, cheltuielile de regie sunt destul de mici.

Am zâmbit amândoi scurt, așa cum eram sigură că și-a dorit.

— Voi solicita asistență juridică în numele vostru, însă dacă vom primi ajutor, și la ce nivel, e imposibil de ghicit. S-a aplecat și a luat un mic carnet de notițe pe care a scris o sumă.

— Asta e doar un preț estimativ, dar vă puteți face o idee de cât va costa să ajungem la tribunal.

S-a uitat cu atenție la noi, dar eram pregătiți. Poate că ochii ni s-au mărit puțin, dar nu am scos niciun strigăt de disperare.

— Oricât e nevoie. Indiferent cât costă, a zis Pete calm, și cred că niciodată nu l-am iubit mai mult ca atunci, ceea ce dublat ironia momentului, atunci când Frankie a menționat următoarea posibilă problemă.

— Am înțeles de la mătușica M. Că sunteți în prezent despărțiți.

M-am înroșit de parcă ar fi descoperit un secret rușinos.

— Așa este, am recunoscut cu prudență, ca și cum mergeam desculță pe vârfuri pe o podea de sticlă spartă. Este o problemă?

Și-a ridicat umerii mici și osoși.

— Ar putea fi. Depinde cât de murdar va juca partea cealaltă. Și, bineînțeles, depinde de aranjamentul mamei și tatălui biologic. Poate avem noroc și aflăm că și ei *sunt* divorțați.

— Suntem despărțiți, nu divorțați, a întărit Pete ferm, de parcă ar fi lămurit cea mai mare neînțelegere din lume. Și... și nu trebuie să fim despărțiți.

Mi-am întors deodată capul în dreapta, ca să-l găsesc pe Pete uitându-se direct în ochii mei. Frankie Burrows ar fi putut să iasă din cameră în acel moment și niciunul dintre noi nu ar fi observat.

— Nu ar trebui să discutăm mai întâi despre asta?

Intonația mea era ca o parodie răgușită față de vocea mea obișnuită. Dar nici a lui Pete nu suna chiar cum trebuie.

— Ce ar mai fi de discutat? Dacă să locuim despărțiți, ne poate pune în pericol dreptul de a-l păstra pe Noah, nu ar trebui să mai facem asta.

Am visat acest moment de mii de ori, sau și mai mult, în ultimele nouă luni, însă niciodată în niciunul dintre scenariile la care m-am gândit, nu mi l-am imaginat pe soțul meu să spună acele cuvinte în biroul unui avocat, în fața unui om complet străin.

— Asta e ceva ce ar trebui să discutați în privat, a intervenit Frankie, ușor stingherită de situație. Dar nu neg că ar fi bine să pornim de la o concurență echitabilă. Doar vă rog să-mi spuneți ce decideți să faceți.

Aveam senzația că întâlnirea se apropie de final și ne dăduse cu siguranță destule de gândit și de discutat. Însă Frankie mai avea încă o dezvăluire:

— Înainte să vă decideți dacă vreți să vă reprezint, ar trebui să vă spun că am auzit din surse neoficiale că cealaltă parte a angajat o firma de avocați foarte respectată. Dar nu vreau să credeți că, dacă au angajat avocați dichisiți și exorbitant de scumpi, asta înseamnă neapărat că vor avea chiar și cel mai mic avantaj în plus. Pot angaja cea mai scumpă echipă de avocați în costume din țară, dar nu de asta e nevoie aici. Aveți nevoie de cineva care se va lupta ca un tigru ca să vă păstrați copilul. Aveți nevoie de cineva care nu se teme să ducă lupta voastră și care să nu dea înapoi – iar eu nu voi renunța. Sunt

luptătoare, și de asta aveți nevoie ca să câștigați – de un avocat aprig!

Nu am vorbit nimic cât am stat în hol așteptând să vină liftul. Am apăsat pentru a treia oară butonul, dar nu auzeam decât zgomotul alarmant al pieselor de metal din puțul liftului.

— Doar să mă asigur, a rupt Pete tăcerea. A zis că e *aprigă*, nu *arțăgoasă*, nu-i așa?

Cum de reușea mereu să facă asta? Să mă facă să râd când simțeam mai degrabă nevoia să urlu? Încă mai aveam zâmbetul pe buze când a sosit liftul. Ușile au glisat și a ieșit un miros îngrozitor din cabină.

— Pe scări? a întrebat Pete.

— Pe scări! i-am confirmat.

— Apropo de ce ai zis înăuntru.

Am așteptat să ne întoarcem înapoi în mașină și să ne îndepărtăm de biroul avocatei, înainte de pune întrebarea care mă ardea pe dinăuntru ca o pădure în flăcări.

— Am zis mai multe lucruri acolo. La ce anume te referi? a întrebat Pete, dar nu m-am lăsat păcălită de nonșalanța lui prefăcută și am mai și observat cum i s-au încordat degetele pe volan și cum i-a apărut un mic spasm al unui mușchi de lângă gură.

— Despre mutarea înapoi în casă.

Și-a cântărit un oftat lung.

— Crezi că este o idee rea?

M-a năucit că întrebarea s-a întors așa rapid împotriva mea.

— Nu am zis asta. Doar cred că e o decizie foarte importantă pe care trebuie să o discutăm cum trebuie.

E posibil să nu fi ales momentul potrivit să pornesc discuția asta. Traficul era aglomerat, iar Pete reușise să se învoiască doar câteva ore de la muncă, pentru a ajunge la întâlnirea noastră de dimineață. Mașina s-a smucit brusc spre stânga, dar era o manevră intenționată pentru că Pete a schimbat banda și apoi a oprit pe marginea drumului. Și-a desfăcut centura de siguranță și s-a întors spre mine.

— Atunci, hai să discutăm!

— Cum, acum?

— De ce nu?

Brusc, nu mă simțeam în stare să îi întâlnesc privirea atentă și mă uitam prin parbriz.

— Nu mi-am imaginat că va fi așa. Vorbeam în șoaptă și îi mărturiseam ceva, ceva ce nu cred că știa că simțeam. Dacă m-am gândit la întoarcerea ta acasă – *când* m-am gândit, am crezut că va fi pentru că vrem amândoi să dăm o nouă șansă lucrurilor, pentru că am înțeles amândoi că am greșit.

— Mereu am crezut că am greșit, a spus, iar eu mi-am mutat imediat privirea la el. Deși știi că tu nu ai crezut așa, a adăugat cu

tristețe.

A fost o greșeală – una pe care am regretat-o aproape imediat după ce am vorbit. Dar tu ai fost de acord; tu ai fost de acord cu mine. De ce nu puteam rosti acele cuvinte acum? Dar și mai important, de ce nu le-am putut rosti acum nouă luni?

— Tot ce știu e că lucrurile sunt altfel acum, a continuat Pete fără să-și dea seama de tumultul meu interior. Dacă trebuie ca instanța să vadă o familie unită, atunci *trebuie* să mă întorc. Pentru Noah, dar și pentru noi. Îți *dai* seama de asta, nu-i așa?

Am dat prosteste din cap, încercând din răspuseri să-mi ascund durerea de a-l auzi zicând tot ce trebuie spus, dar din motive greșite.

— Deci e doar temporar. Asta vrei să spui?

— Nu am un termen, Izzy. Știi doar că avem în față cea mai grea provocare din viața noastră, și cred că trebuie să-i facem față împreună, nu locuind în diferite părți ale orașului. Pe lângă asta, banii pe care îi economisesc de pe chirie vor fi direcționați pentru nota de plată a lui Frankie. Dacă ea va fi cea pe care o alegem.

Schimba subiectul și de data asta mă bucuram că o făcea. Felul în care locuiam era doar o picătură nesemnificativă într-un ocean prea furtunos ca să poată fi traversat singur. Trebuia ca Pete să se întoarcă acum acasă, iar eu aveam nevoie de el din mii de motive diferite, pe cele mai multe probabil nu le-aș dezvălui niciodată.

— OK, am zis și am întors capul, uitându-mă pe geam, ca să nu-mi vadă lacrimile care mi-au umplut deodată ochii. Atunci, vino acasă!

14

Beth

Becul roșu de la robotul meu telefonic clipea în întunericul camerei de zi, ca un dragon cu un singur ochi. Era o singură persoană care încă mai lăsa mesaje robotului, în loc să trimită mesaje audio. După șase săptămâni de telefoane zilnice, nu mai eram surprinsă să aud vocea tatălui meu la apăsarea *butonului play*, deși mi se părea ciudat la început. A fost mereu genul care spunea: „Stai puțin, o chem pe mama ta” în conversații.

Mi-am aruncat pantofii și m-am încovoiat în fotoliu, înainte de a lua telefonul.

— Bună, tată! Iartă-mă că e târziu. Am avut de finalizat niște acte de la florărie și am pierdut noțiunea timpului.

— Nu-i problemă, draga mea. Doar am vrut să-ți dau un scurt telefon.

A tușit, lăsând un moment pentru ca amândoi să ne dăm seama că nu e nici pe departe un actor la fel de bun ca mama. La fiecare telefon pretindea că este lipsit de griji, dar nu reușea să fie convingător.

— M-am gândit să te sun să te întreb cum se desfășoară lucrurile.

Traduceam asta în limbajul taților: *Ce se mai întâmplă cu avocații? Ce mai e nou?*

Zâmbeam pe întuneric. Tata se străduia din răspuțeri să îmi lase distanța ca să mă descurc singură, însă nevoia de a fi parte din procedurile avocațești era ca o rană pe care se străduia să nu o zgândărească. Bănuiesc că, odată ce a profesat, rămânea veșnic avocat.

— Nu poți să-l lași să te ajute? m-a întrebat Karen când am vorbit despre el cu câteva zile în urmă.

— Nu, din nenumărate motive, i-am răspuns.

Am auzit negreșit un oftat de nemulțumire din partea lui Karen, care a străbătut foarte clar distanța tocmai de la Sydney.

— El îți plătește factura avocaților pentru procesul tău.

Nu era cazul să sublinieze asta și se simțea o muștrare de soră în glasul ei. Mă întrebam: oare asta era adevărata problemă? Oare Karen îmi purta pică pentru că primeam ajutor financiar din partea părinților noștri?

— Știu. Și le voi da înapoi fiecare bănuț, dacă asta te îngrijorează.

— E clar că nu despre asta e vorba. Doar cred că se simte un pic ignorat. El încă *se crede* avocat.

Am oftat conștientă că a lovit exact unde trebuie.

— Știu asta, și e doar jumătate din problemă. E suficient doar să întredeschid ușa asta, că va veni cu totul peste mine. Și nu cred că ar trebui să se consume, mai ales la vârsta lui. Poate că nu voi reuși să-i opresc grijele în privința mea, dar măcar va purta pălăria unui tată, nu a unui avocat.

— Când ai întâlnire cu Patterson – el e avocatul specializat în dreptul familiei cu care te întâlnești, nu-i așa, Bethie?

Mi-am strâns buzele într-un zâmbet crispat, pe care am încercat nu-l las să transpară în vocea mea. Tata știa foarte bine ce avocat a chemat William Sylvester să ajute la solicitarea de a lua legătura cu copilul meu.

— E săptămâna viitoare, tată. Dar îmi imaginez că o să mai vorbim până atunci.

A tușit din nou, știind că a fost demascată.

— Da, draga mea. Probabil că o să mai vorbim.

Abia la a patra întâlnire cu William Sylvester nu m-am mai îmbrăcat ca pentru un interviu. A fost destul timp ca să-mi dau seama că nu o să mă simt niciodată în largul meu în acel mediu necunoscut, așa că am decis să mă îmbrac comod. Azi am purtat blugi strâmți de culoare închisă și un tricou alb pe corp. Din afară cred că mi-a reușit destul de bine o ținută *smart casual*, dar pe dinăuntru era cu totul altă poveste. Inima îmi bătea cu putere de fiecare dată când așteptam la recepție,

înainte ca asistenta lui William să mă conducă în birou lui. Doar faptul că mă aflu în clădire mă făcea să intru într-un mic colaps, pășeam nesigură și palmele îmi transpirau atât de tare încât ar fi fost de-a dreptul stânjenitor să dau mâna cu cineva.

Surprinzător, nu am mai dat peste Liam Thomas după acea primă întâlnire. I-am auzit o singură dată vocea de la distanță, vorbind cu un coleg, și am surprins o bucățiță din spatele său, chiar când intra în birou, dar mai mult de atât drumurile noastre nu s-au apropiat în ultimele șase săptămâni. Poate știa zilele și ora la care mă întâlneam cu William Sylvester și mă evita intenționat. Era OK dacă asta făcea, îmi spuneam în gând, bătând cu piciorul de parcă băteam nervoasă un tatuaj în piciorul mesei de cafea. Probabil era mai puțin complicat dacă păstram doar pentru noi faptul că ne cunoșteam.

Ca de obicei, m-a enervat numărul persoanelor care mă așteptau în biroul lui William. Trebuia să-mi tot amintesc că acești oameni îmbrăcați elegant și cu mutre serioase erau de partea *mea*. Ar trebui ca adversarii mei să se simtă intimidati de aceștia, nu eu. Familia X, așa cum le spuneau avocații mei. William mi-a spus cu o expresie sobră, că identitatea lor era protejată fără scrupule. Am vrut să întreb: *Față de cine?* dar știam deja răspunsul. Era vorba de mine, în ochii familiei X, eu eram dușmanul.

Cu aceleași bune maniere, William m-a întâmpinat cu o strângere de mână și a venit de după masă ca să tragă pentru mine un scaun elegant tapițat. M-am așezat și apoi i-am salutat cu un zâmbet și o mișcare din cap pe ceilalți din încăpere. Pe lângă asistenta personală care și-a găsit loc într-un colț al sălii, cu laptopul la îndemână, mai era un asistent juridic care abia părea la vârsta la care să se radă, și care avea obiceiul să se înroșească teribil ori de câte ori vorbea. Poate de aceea vorbea rar.

Persoana care ocupase al cincilea scaun era un bărbat care ar fi putut obține cu ușurință un al doilea job ca Moș Crăciun într-un hipermarket, dacă ar da faliment activitatea în domeniul dreptului familiei. Edward Patterson s-a ridicat în picioare și arăta rotund, ca un Humpty Dumpty, în costum Savile Row. Primul lucru pe care l-ai fi sesizat era părul său alb asortat cu barba ca vata pe băț, dar când te uitali a doua oară îi observai privirea ca de oțel în ochii albaștri precum cerul. Sunt sigură că nu am fost prima clientă care să-l fi judecat greșit pentru mintea ascuțită de sub aspectul de Moș Crăciun.

— Ce mai faci, Beth? a întrebat tare Edward și mi-a prins mâna între ale lui.

— Foarte bine, mulțumesc! am răspuns, dar nu am reușit să-mi păstrez zâmbetul pe buze.

— Minunat, minunat! a zis entuziasmat, ținându-mi mâna în continuare sechestrată, iar eu mă miram în continuare că frazele lui

nu se încheiau cu un râsunător *Ho-ho-ho*.

— Nu te lăsa păcălită de aspect, mi-a spus tata, când i-am vorbit de prima mea impresie cu privire la bărbatul care avea să-mi susțină cauza în fața instanței. E o legendă în profesia asta. Dacă *cineva* poate să obțină asta, acela e Edward Patterson.

„Legenda” mi-a eliberat mâna într-un final și și-a așezat circumferința considerabilă pe un scaun identic cu al meu, care speram din tot sufletul să fie mai rezistent decât părea. Punctul central al întâlnirilor mele cu William Sylvester era în principal pentru stabilirea cazului de neglijență pe care îl construia împotriva clinicii. De câte ori ne consultam, dădeam din cap, a nu se înțelege că înțelegeam ce mi se spunea, pentru că de cele mai multe ori nu aveam nici cea mai mică idee despre ce aprobam. William era genul de avocat care ar trebui să vină la pachet cu subtitrare. Vorbea repede, combina limbajul juridic cu latina de parcă toată lumea era bilingvă.

Doar la întâlnirile la care participa și Edward Patterson simțeam că sunt conectată la tot ce se discuta. Chiar de la prima noastră întâlnire, când încă eram în stare de șoc după tot ce se întâmplase, el a tăiat direct prin mijlocul problemei.

— Ce anume îți dorești *tii* să se întâmple, Beth? m-a întrebat cu atenție.

Brusc, trăsăturile lui – care arătau ca de pe o felicitare de Crăciun – nu mai puteau fi citite, ca în cazul unui jucător profesionist de pocher. Nici măcar nu a clipit când mi-am dres glasul și am zis:

— Custodie. Vreau să știu cum pot primi copilul nostru înapoi.

Ceilalți profesioniști din sală nu au fost nici pe aproape la fel de experți în a-și ascunde reacțiile. William a tresărit evident, de parcă i-ar fi căzut ceva foarte greu pe degetele de la picioare, iar ochii stagiarului s-au mărit așa de mult încât arăta ca un personaj de desene animate. Însă reacția asistentei a fost poate cea mai rea, pentru că arăta de parcă îi era cumplit milă de mine.

Edward Patterson și-a împreunat degetele și s-a aplecat peste masă în direcția mea, atât cât i-a permis burta mare cât o minge de plajă.

— O să fiu sincer cu tine, Beth.

Frazele care încep așa nu prea au șanse să se termine bine, și atunci nu era o excepție.

— Custodia unui copil care a fost născut de o altă femeie și care a fost crescut exclusiv de aceasta în ultimii opt ani este foarte puțin probabil să se întâmple.

M-am uitat pe rând la fiecare față din sală, căutând un alt răspuns, dar purtau cu toții aceeași expresie copiată la indigo, în acord cu el.

— Dar nu a fost embrionul ei! am spus și mi-am dat seama chiar și eu de iritarea copilărească din glasul meu, copleșită fiind deodată de sentimentul de nedreptate.

Atunci, privirea lui Edward s-a înmuiat și am recunoscut compasiunea în ochii lui de un albastru strălucitor și adânc.

— Nu sugerez să ne dăm bătuți înainte de a începe, dar sunt anumite adevăruri și chestiuni legale pe care pur și simplu nu le putem ignora.

M-am așezat mai drept pe scaun. Aveam mâinile atât de puternic încheștate, încât degetele mi s-au albit la culoare.

— În ochii legii, cea care dă naștere unui copil este considerată legal drept mamă, iar soțul ei este în mod legal tatăl.

— Chiar dacă biologic nu au nicio legătură cu acel copil? am întrebat, stupefiată să-mi aud vocea plină de emoție.

— Chiar și atunci, mi-a confirmat.

Cred că a observat disperarea din ochii mei, care erau gata să plângă, pentru că s-a grăbit să-mi dea imediat speranță:

— Dar circumstanțele tale sunt unice și din acest motiv cred că plecăm de pe o poziție bună pentru a cere custodia comună. Asta e direcția pe care o propun.

— Din păcate, avocatul familiei X a refuzat din nou solicitarea noastră de a ne întâlni, ne-a anunțat Edward, cu o mișcare a capului de părere de rău, ca și cum ar trebui acum ca avocatul apărării să fie pus pe lista celor care nu au fost cuminți.

De frustrare, am strâns din pumni. Dacă acești oameni nu erau dispuși să ne întâlnim la o discuție în jurul mesei, cum am ajunge vreodată în punctul în care să fie pregătiți să îmi permită să fac parte din viața copilului meu? Ca întotdeauna, m-am strâmbat în sinea mea la sintagma fără sex. Mi se părea foarte greșit că încă nu știam dacă embrionul nostru a crescut într-un băiat sau o fată. Gândul mă fulgera ca un curent electric, galvanizându-mă. M-am aplecat să-mi iau geanta de pe podea. Edward Patterson își contura următorul plan de acțiune, dar de data asta nu mai ascultam, scotocind prin mărunțișurile de pe fundul sacoșei supradimensionate după un mic plic alb, pe care l-am adus cu mine. L-am descoperit pe preșul de rogojină de la intrare la *Crazy Daisy*, cu o zi în urmă, când am deschis.

Degetele mele cercetătoare au găsit într-un sfârșit plicul și l-am ridicat ca un arbitru de fotbal care elimină pe cineva din joc. A avut efectul dorit, pentru că toată lumea a amuțit.

— Asta a fost trimisă ieri anonim la florăria mea, am spus și i l-am dat lui William.

— Ce este? a întrebat, iar degetele lui elegante și lungi deschideau deja colțul plicului pentru a ajunge la felicitare.

Se vedea confuzia pe fața lui în timp ce își coborâse privirea la felicitarea albastră pe care o ținea în mâini. A studiat desenul de pe carton, cu o barză care ținea un nou-născut atârând din cioc, de

parcă era un tablou greu de înțeles, dintr-o galerie.

— Nu înțeleg, a zis William, ridicând privirea încruntat.

— Deschide-o! i-am zis, cu un glas ușor răgușit.

— Noah, a citit numele frumos scris, de sub versurile siropoase din felicitare. Cunoști pe cineva cu numele acesta?

Am dat din cap că nu.

William a ridicat din umeri expresiv.

— Nu cred că asta înseamnă ceva. Este posibil să fi ajuns din greșeală. Poate este adresată unuia dintre vecinii florăriei.

Dezamăgirea s-a simțit ca greutatea unui mic elefant care s-a așezat deodată pe pieptul meu.

— Îmi permiteți? a întrebat un glas care de data aceasta era lipsit de tonul binedispus.

Felicitarea se pierdea printre degetele grăسune ale lui Edward. A întors-o de mai multe ori ca și cum căuta un indiciu ascuns, apoi a privit mult timp numele scris de mână.

— De ce ar fi pus cineva care se cheamă Noah această felicitare la ușa mea? am întrebat eu, gândindu-mă dacă William avea dreptate și era cu adevărat o greșeală.

— Nu cred că au făcut asta, a zis Edward Patterson care a așezat cu grijă felicitarea pe masă, în fața lui.

Aproape că mi-l imaginam spunând: „Cu acceptul instanței, permiteți-mi să vă prezint dovada A“. M-am scuturat de acest gând, dar era ceva în ochii lui... ceva ce avea să-mi facă inima să bată tare.

— Această felicitare nu este *de la* cineva care se cheamă Noah, ci este *despre* cineva cu acest nume.

Edward mi-a luat mâna între palmele sale pentru a doua oară în ziua aceea, dar abia am observat, pentru că îi priveam, fără să clipesc, chipul cu obraji roșii.

— Noah este numele fiului tău, a zis calm, apoi s-a întors spre William Sylvester și, cu un glas mult mai rece, a adăugat: Iar noi, prietene drag, avem o problemă foarte serioasă, pentru că cineva, undeva, a scăpat o informație extrem de confidențială.

15

Beth

Întâlnirea s-a scurtat și, patruzeci și cinci de minute mai devreme decât mă așteptam, m-am trezit înapoi pe stradă, deși nu-mi aminteam cum am ajuns acolo. Nu era nicio surpriză pentru că am reținut foarte puțin după ce a făcut Edward Patterson cutremurătoarea dezvăluire. Un băiețel. Un fiu. Împreună, eu și Tim am creat un băiețel.

— Noah.

I-am rostit numele pentru prima oară cu voce tare și asta mi-a adus privirea surprinsă a unui poștaş care era în trecere. I-am zâmbit și am

dat din cap înainte să-i rostesc din nou numele, actualizându-mi fără doar și poate situația mea de la puțin ciudată la de-a dreptul nebună. Nu-mi păsa.

— Noah. Noah. Noah.

Am început să merg, fără să am cea mai mică idee unde mă îndreptam. Mă traversa un fior de entuziasm și ar fi fost imposibil să rămân pe loc. Numele de pe felicitare îmi revenea continuu în minte, ca un cântec de la radio de care nu mai scapi. Era ca o rugăciune în tăcere, un ritm în care marșau picioarele mele, care m-au dus departe de drumul principal, coborând pe străduțe laterale înguste. Noah. Noah Brandon. Apoi pașii mi-au șovăit și m-am oprit la colțul unei străzi părăsite. Nu, nu, asta nu era corect; nu Brandon. Copilul nostru avea evident un alt nume de familie, iar dacă Edward Patterson îl cunoștea – și bănuiam că îl știa – era clar că încă nu avea nici cea mai mică intenție să-l divulge.

— Trebuie să vorbesc urgent cu avocatul familiei X, a zis el foarte serios. Asta schimbă cu siguranță totul.

Am încuviințat tare din cap, dar, când am observat privirile îngrijorate pe fețele celor din echipa mea de avocați, mi-am dat seama că suntem pe pagini diferite din cu totul alte cărți. Chiar și asistenta părea tulburată atunci când m-a condus de-a lungul coridoarelor cu mochetă spre recepție, și m-am simțit ca singura persoană din cinema care nu a înțeles răsturnarea de situație care te lăsa cu gura căscată în film. Poate că aș fi rugat-o să-mi spună de ce era toată lumea atât de îngrijorată, dar mergea așa de repede încât abia am putut ține pasul cu ea.

M-am uitat în jur la străzile necunoscute. Nu eram chiar pierdută, cât mai degrabă nu eram la locul potrivit. Am mers cincisprezece minute și puteam cu ușurință să refac pașii înapoi, în schimb am traversat strada din fața mea și am continuat să merg înainte. Câteva minute mai târziu m-am trezit în fața unui parc. Ascuns în spatele clădirilor înalte, era o oază de verde de liniște pentru riverani și pentru cei care lucrau la birourile din zonă în căutare de soare. Porțile mi-au fost deschise ca și cum mi-ar face semn să intru, și ar fi fost nepoliticos să refuz invitația.

Am ezitat la intrare o secundă și apoi am ales una dintre panglicile gri de alei, care șerpuiau prin iarba proaspăt tunsă. Mergeam fără țință, bucuroasă să simt soarele încălzindu-mi spatele și adierea vântului care îmi flutura părul. Am împărțit calea cu alergători roșii la față, cu oameni care plimbau câinii și aveau pungi de plastic de care nu trebuie menționat, și mame care își țineau de mână copiii mici ce abia stăteau în picioare. Mai împărțeam calea și cu amintirile mele. Primele vizite la clinică, atunci când încă încercam să ne revenim

după vestea diagnosticului lui Tim, erau amintiri pe care le vizitam rar. A fost o vreme umbrită de frică deși niciunul dintre noi nu a recunoscut asta, știam amândoi că investim într-un viitor de care nu eram siguri că vom avea parte.

În ultimele șase săptămâni, de când am aflat de greșeala clinicii, m-am concentrat pe eroare și pe nedreptate, lăsând acele sentimente să mă cuprindă și să mă ducă cu ele pe un drum distructiv. Dar astăzi, pentru prima dată mă concentram pe miracolul că undeva, o parte din Tim trăia mai departe. Nu era dispărut... era încă aici. Tot ce trebuie să fac acum este să-l găsesc.

Nu am crezut niciodată în îngerii protectori, dar cineva încerca să mă ajute; altfel, de ce ar fi trimis acea felicitare? Și poate m-a trimis și aici, într-un parc de care nu știam că există, într-o zonă pe care nu o cunoșteam bine? Nimic nu e întâmplător. Există un motiv pentru orice.

Aleea se curba înainte, coborând în forma unui picior de câine, și când am trecut de curbă, cântecul liniștitor al păsărilor a fost acoperit de un val de voci tinere pline de entuziasm, întrerupte de izbucnirea bruscă a unui fluier. Mi-am pus o mână la ochi ca o vizieră care să taie din strălucirea din mijlocul zilei, ca să pot privi spre terenul de fotbal. Douăzeci și doi de copii entuziaști, care purtau tricouri galben-deschis, se jucau pe teren, iar profesorii lor alergau odată cu ei pe margine și le strigau încurajări. Nu sunt fan al fotbalului. Tim a glumit odată că va îmbătrâni și va muri înainte ca eu să învăț ce înseamnă ofsaidul. Cuvintele lui au fost îngrozitor de profetice. Dar acum era diferit. Acum totul se simțea atât de mult ca un semn, încât m-am uitat până și spre cer în așteptarea unei confirmări divine.

M-am uitat la jucătorii de-o șchioapă de pe teren. Mă întrebam, oare câți ani aveau? În ochii mei lipsiți de experiență, arătau cam de aceeași vârstă ca nepotul meu Aaron, ceea ce ar fi aproape vârsta lui Noah. Mi-am dat seama că ar putea fi printre ei, că ar putea fi chiar în fața mea fără ca eu să știu. Mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă l-aș striga pe nume să văd dacă ar ridica cineva privirea, când am auzit deodată un nume strigat în parc. Nu era al lui Noah, era al meu.

M-am întors și l-am văzut pe Liam Thomas într-o baie de lumină, cu sacoul de la costum în jurul unui deget, atârnat lejer peste umăr.

— Beth, mi-a rostit din nou numele. M-am *gândit* că ești tu.

Am aruncat o privire înapoi spre terenul de fotbal înainte de a traversa iarba ca să ajung la bărbatul care avea un obicei aparte de a apărea exact când era nevoie.

— Bună! Ce surpriză!

— Chiar că este!

Mi-a confirmat aplecându-se și atingându-mi obrajii în treacăt cu un pupic, așa de ușor că abia i-am simțit buzele. Chiar și așa, m-a luat

prin surprindere. Ne situam încă pe acel teren necunoscut, undeva între o strângere de mână formală și pupici de salut. Sau așa am crezut.

— Nu trebuia să te întâlnești cu Bill în dimineața aceasta?

Cred că s-a văzut pe fața mea surprinderea că Liam cunoștea programul meu de întâlniri cu colegul său. Oare de asta i s-au înroșit ușor, brusc, obraji, sau a fost din cauza zilei călduroase? Era *chiar* foarte cald.

— A apărut ceva... și William a încheiat rapid întâlnirea.

Încă nu eram în largul meu să-i spun Bill, dar nu de asta au apărut semne de încruntare pe fruntea lui Liam.

— Este vreo problemă?

Am ridicat ușor din umeri, neputincioasă.

— Nu prea știu, de fapt. Nu mi s-a părut că e mare lucru, dar apoi toată lumea s-a purtat de parcă se schimbă regulile jocului, am zis, oftând. Iar acum sunt doar confuză – și neașteptat de liberă în mijlocul zilei.

Am tresărit lăuntric când mi-au ieșit cuvintele din gură, pentru că sunau jenant, ca și cum căutam companie, și apoi am tresărit din nou, realizând că nu sunt departe de adevăr. Din fericire, nu părea că Liam să fi observat, deși *părea* cu adevărat preocupat. Trebuia să nu uit că era partener senior la firma care se ocupa de procesul meu. Avea un interes direct să știe dacă am dat peste un obstacol.

— Mi-a trimis cineva o felicitare anonimă, dezvăluind numele copilului meu.

Mi-a încolțit deodată o suspiciune, care într-o bătaie de inimă a și devenit pe deplin convingere. Poziția lui Liam în firmă îi permite cu siguranță acces la dosarele procesului. Oare *el* era cel căruia i s-a făcut milă de mine și a decis că merit să cunosc genul copilului din sângele meu? Părea că e perfect logic, dar, dacă îl întrebam direct, oare îl puneam într-o postură incredibil e jenantă?

— Hmm! a zis Liam.

Chiar dacă i-am studiat atentă trăsăturile ca să văd un indiciu, nu am putu citi nimic pe fața lui. Mi-am zis în sinea mea să nu joc niciodată pocher cu acest bărbat; chipul său nu spunea absolut nimic.

— Ei bine, acest lucru cu siguranță ar putea să complice lucrurile.

Privirea mea întreba: *Tu ai făcut asta, nu-i așa?*

Ochii lui au devenit mai adânci, aproape de culoarea cărbunelui în lumina soarelui.

Nu am nici cea mai mică idee la ce te referi, mi-au răspuns înapoi.

— De ce complică lucrurile? S-ar fi aflat oricum, nu-i așa?

Liam a tras aer în piept înainte să mă întrebe:

— Ce a zis Bill, exact?

— Nu mare lucru. Deși Edward Patterson a menționat că trebuie să

vorbească urgent cu avocații celeilalte părți.

Oricât de mult mă străduiam să nu se întâmple, glasul meu devenea mereu rece de câte ori vorbeam despre misteriosul cuplu care primise embrionul nostru.

Era clar că ceva îl frământa lăuntric pe Liam. Mi-am dat seama după micile linii reliefate între sprâncene și după buzele strânse. Indiferent care erau gândurile cu care se lupta, a ajuns la o decizie, rapid și hotărâtor.

— Vino cu mine! mi-a zis pe un ton între rugămintă și comandă.

Am pășit alături de el, dar după câteva minute de pălăvrăgeală neimportantă am început să cred că până la urmă s-a răzgândit și nu mai vrea să discutăm despre proces.

— Este o vagonetă cu mâncare un pic mai în față. Fac sendvișuri și baghete foarte bune. Într-acolo mă îndreptam când te-am văzut. S-a uitat spre mine căutând să se încurajeze. Am putea lua ceva de mâncare și să găsim o bancă pe care să ne așezăm să vorbim.

Mintea îmi cerea să trecem direct la subiect, dar stomacul meu a preluat controlul, care nu a putut să treacă de promisiunea unor delicioase baghete. Dacă am așteptat atâta timp să aflu aceste lucruri, nu mai pot aștepta alte câteva minute?

Pe drum spre vagoneta cu mâncare, Liam a oprit clar conversația, îndreptându-se spre un teren neutru. Părea că știa bine parcul, și a arătat spre câteva puncte de referință pe lângă care am trecut, inclusiv cel mai bătrân copac din parc și o sculptură modernă supradimensionată în formă de pară.

— Vin aici des cu Sally, mi-a explicat. Însă obiceiul ei de a se opri ca să miroasă fiecare copac în parte consumă cam mult timp.

M-am uitat la el cu privirea pierdută, întrebându-mă la cine naiba se referea, până mi-am amintit deodată de fotografia drăgălașă de pe telefonul său, cu terierul Jack Russel pe care mi l-a arătat acum șase săptămâni. Părea din altă Mătă.

— Aaah, câinele tău! Pentru o secundă, am crezut că vorbești de o iubită care îndrăgește mult natura.

Mi-a plăcut râsul lui Liam; avea o profunzime și o bogăție care mă trimitea cu gândul la un saxofon expresiv cântând într-un club de jazz intim. Lui Tim i-ar fi plăcut analogia muzicală.

Ochii lui Liam încă zâmbeau, ceea ce era în contradicție cu mărturisirea de pe buzele sale:

— Nicio iubită. Nici acum, nici niciodată.

Era ceva ce ar fi oprit discuția, dar, din fericire, ajunseserăm la vagoneta mobilă cu mâncare și acum tot ce mă preocupa era să-mi aleg una din baghetele proaspete, care arătau foarte bine, exact așa cum îmi spusese Liam.

Liam a preluat cutia de carton care ne ținea băuturile, iar eu, punga

maro de hârtie cu mâncarea. Am văzut o bancă liberă și am traversat iarba ca să o revendicăm. Simțeam șipcile de lemn calde la spate, dar, pe cât de plăcut era să stau la soare și să mă bucur de un picnic neașteptat, nu-mi doream să vorbesc decât despre un singur lucru. Am reușit să mănânc doar jumătate din prânzul meu înainte să revin la subiectul care îmi acaparase mintea.

— Felicitarea mi-a fost trimisă... am început ezitând.

— Cea care ți-a oferit numele fiului tău?

Paharul de plastic era la jumătatea drumului spre buzele mele, și acolo a rămas blocat.

— Nu ți-am zis că am un fiu. Nu am zis niciodată că era un nume de băiat.

Liam m-a fixat cu privirea, dar, oricât de mult m-am străduit, nu am reușit să descifrez secretele pecetluite în adâncurile ochilor săi. În schimb, el era foarte priceput să-mi citească intențiile.

— Nu am fost eu, Beth. Nu eu am trimis acea felicitare.

— Dar ai știut că e băiat, l-am provocat.

S-a înroșit ușor în obraji. S-a aplecat spre băutura lui, trăgând de timp pentru a formula un răspuns:

— Recunosc că este posibil ca acest caz să-mi fi prins interesul mai mult ca de obicei.

A sorbit o gură mare și apoi și-a așezat cu grijă paharul, de parcă era nevoie de toată concentrarea sa pentru acest gest.

— Are o componentă fascinantă de enigmă legală.

— Oh!

Răspunsul meu era plin de dezamăgire. Poate de aceea Liam a adăugat în mod neașteptat:

— Fir-ar să fie! Nu asta e adevărul... adică nu e *întreg* adevărul. Mă simt... implicat... în acest proces. Implicat în urmările sale și în ce se întâmplă cu tine.

Arăta ciudat de derutat și nu cred că era obișnuit cu genul ăsta de emoție.

— Simt că ne leagă ceva, pe tine și pe mine, prin lucrurile prin care am trecut și suferințele pierderii cuiva iubit.

Poate că se vedeau doar două umbre căzute pe iarba din spatele nostru, dar simțeam cu siguranță că eram *patru* așezați pe banca din parc. Poate așa a fost de la început.

— Am citit dosarele cazului, a recunoscut Liam. Știam că copilul este un băiat, dar chiar nu-i știam numele. Nu eu am scăpat acea informație, Beth. Ar fi fost foarte iresponsabil din partea mea, din punct de vedere profesional.

Am dat din cap, convinsă, într-un final, că nu el era binefăcătorul meu misterios.

— Dar de ce e așa de grav că *cineva* mi-a zis?

Liam a vorbit rar intenționat, cântărind foarte bine fiecare cuvânt, înainte să-l rostească, verificând dacă se potrivește.

— Orice scurgere de informații confidențiale poate afecta un caz. Cea mai mare provocare în cazul acesta, dincolo de precedentele legale fără precedent, a fost de la început încercarea de a-l ține departe de mass-media, pe cât de mult posibil. E o naivitate să speri că povestea nu va ajunge niciodată în presă, e o știre foarte interesantă, dar Bill a sperat să nu fie nevoit să facă o declarație de presă *înainte* ca procesul să intre în sala de judecată.

— Dar oare presa nu ar ajuta cazului meu? Nu ar ajuta să am simpatia publicului?

Ochii lui Liam, care au arătat ca niște cărbuni în lumina soarelui, acum s-au aprins în ceva ce arăta a compasiune.

— E imposibil de spus, Beth. Dar știu că Bill era foarte îngrijorat că avocații familiei X ar putea atinge o coardă foarte sensibilă. Se teme că ar putea încerca să întărească, într-un fel, cazul lor și să-l slăbească pe al tău.

16

Izzy

Ziua mea s-a deșirat cu încetinitorul, ca un fir desfăcut dintr-un pulover. Iar eu m-am deșirat odată cu ea.

O rază de lumină și-a găsit loc liber între draperii și a căzut pe perna mea. M-am rostogolit încetișor și m-am întins după ceasul deșteptător, cu gândul la cât timp mai am până se oprește, doar ca să descopăr că ar fi trebuit să mă trezească mai devreme cu o oră.

— Un singur lucru. Atât ai de făcut. Un singur lucru amărât! i-am dus aminte obiectului inutil, în timp ce mă catapultam din pat.

Fără să mă mai obosesc să-mi pun un capot pe mine, m-am grăbit de-a lungul holului ca să-l trezesc pe Noah și m-am lovit ca de un zid, de pieptul gol al lui Pete, exact când ieșea din dormitor.

Picături de apă de la duș erau răspândite pe corpul său, ca rouă. Câteva s-au transferat pe maioul strâmt și scurt, pe care îl purtam peste șort, îmbrăcăminte mea obișnuită, atunci când era prea cald pentru pijama. O secundă foarte ridicolă, eram aproape să-mi încrucișez brațele ca să-mi acopăr corpul pe jumătate dezbrăcat, de parcă ar fi fost un tip care stătea în chirie, nu bărbatul care a văzut și a atins practic fiecare centimetru al corpului meu – chiar și acele părți care nu-mi plac în mod special.

Locuiam împreună de doar două săptămâni și mai erau mici aspecte de clarificat. Era clar că era important să ne organizăm programul de rotație la baie. Zilele în care Pete se bărbierea în timp ce eu făceam duș sau se spăla pe dinți pe când eu eram scufundată în cadă aparțineau unui trecut pe care nu aveam cum să-l mai recuperăm. Mi-

era dor de zilele alea.

— Unde arde? m-a întrebat Pete care m-a scanat involuntar cu privirea de la degetele de la picioare vopsite cu oă roz până la obrajii care au devenit rapid de aceeași culoare.

— Am dormit prea mult, am mormăit și am pășit pe lângă el ca depășind un obstacol, grăbindu-mă spre camera lui Noah.

Aveam mai puțin de treizeci de minute ca să pregătesc un leneș de opt ani pentru școală și să-l fac gata de ieșit pe ușă, dar nu am nicio scuză pentru că m-am răstit la el văzându-l deja treaz și înconjurat de o mulțime de piese lego împrăștiate pe saltea. Ținea în mâini modelul la care lucrase împreună cu Pete, cu o seară înainte.

— Noah! Ce naiba faci? întârziem!

Nu-mi stătea în fire să fiu exasperată și nu-mi plăcea cum i-am șters fiului meu de pe față zâmbetul voios de dimineață.

Am intrat în camera copilului și am călcat, din greșeală, pe o bucătică de lego, care probabil căzuse din patul lui. Muchiile ascuțite mi-au zgâriat pielea subțire a tălpii și am înjurat furioasă, învățându-l pe Noah un nou cuvânt cu care să-și impresioneze colegii.

— Mami a înjurat, m-a pârât fiul meu, în caz că Pete nu și-a dat seama până acum că mă antrenez pentru premiul „Cea mai slabă mamă a anului“.

Cred că Pete era chiar în spatele meu, în tocul ușii, pentru că i-am simțit suflul respirației pe gât, exact sub părul prins în coadă.

— Da, prietene. Dar știi regula de a-ți strânge lucrurile.

Noah a alunecat moale de pe pat ca și cum era lipsit de schelet, cum numai cineva sub zece ani ar putea să o facă.

— Și a țipat, a mormăit în șoaptă, reușind să fie șocat și revoltat în același timp. Sunt foarte dezamăgit!

Era prima data când folosea expresia mea preferată împotriva mea și oricând altcândva, în oricare altă zi, aș fi râs. Dar nu și astăzi.

— Mami are foarte multe pe cap, voinicule, așa că hai să fim mai înțelegători cu ea! a sugerat Pete cumpătat.

Ochii mă înțepau din cauza sentimentelor de vinovăție și recunoștință. Eu eram cea care greșea – o știam toți trei, însă chiar și așa Pete îmi lua apărarea; încă era de partea mea. I-am aruncat un zâmbet mic în semn de mulțumire.

— Nu mai bine cobor eu ca să-i pregătesc micul dejun, în timp ce tu te pregătești? mi-a sugerat, preluând controlul într-o manieră care mi-a amintit prea mult de tot ce am pierdut, și asta m-a întristat.

— Ce fel de lucruri are pe cap? I-am auzit pe Noah întrebând când coborau scările.

A urmat o chicoteală cunoscută, de care știam că înseamnă că Pete a făcut o față amuzantă de a lui, în genul acela care îl făcea mereu pe Noah să izbucnească de râs.

— Doar chestii caraghioase de adulți, i-a răspuns Pete, iar vocea i se pierdea pe măsură ce se apropia de bucătărie. Nimic pentru care să îți faci tu griji.

Am făcut cel mai rapid duș din lume și apoi am venit lângă ei în bucătărie, chiar când Pete îi spunea lui Noah să urce ca să se îmbrace pentru școală. M-am oprit în ușă și l-am cuprins pe băiețelul nostru într-o îmbrățișare pe care a suportat-o probabil mai mult decât își dorea, doar ca să-mi facă pe plac.

— Îmi pare rău, dragul meu! i-am șoptit în părul ciufulit de somn, înainte să-l ghidez ușor spre scări.

— Mai bine merg cu el ca să se țină de treabă, a zis Pete strecurându-se pe lângă mine.

Eram față în față în tocul ușii, și am fost invadată de un cocktail de arome care mi-au trezit prea multe simțuri adormite. Am avut o tresărire când i-am identificat aftershave-ul. Era unul cumpărat de mine și pe care Pete îl păstra pentru ocazii speciale. Era parfumul aniversărilor, al zilelor de naștere și al serilor în oraș, și mi-a părut rău că acum l-a detronat folosindu-l în fiecare zi.

O ceașcă de cafea mă aștepta pe blatul de lucru cu model de marmură, iar când m-am întins după ea, am văzut cu coada ochiului plicul alb subțire, pe care îl lăsasem proptit de faianță. Înăuntru era unul dintre acele „lucruri caraghioase de adulți“, pentru care am fost îngrijorată jumătate de noapte. În ciuda promisiunii că va ține costurile cât mai jos posibil, prima factura de la Frankie Burrows avea probabil să-mi golească tot contul din bancă.

Pete s-a întors gata de plecare, dar s-a oprit și s-a uitat înapoi la mine, cu o incertitudine ciudată care i se citea pe față.

— Mă întorc din nou foarte târziu în noaptea asta, a zis el. Nu sunt sigur dacă mai vrei sau ai nevoie să-ți spun genul ăsta de lucruri.

M-am întors cu față la el, sprijinită de dulapurile de bucătărie, cu o expresie pe care o speram cât mai relaxată. Trăiam amândoi într-o stranie țară a nimănui. Eram înapoi împreună, dormeam sub același acoperiș, dar în camere diferite. Prăpastia de la etaj era propriul nostru Mare Canion, separând patul dublu pe care îl împărțeam înainte de cel de o persoană din camera de oaspeți, pe care Pete îl ocupa acum.

Am trecut printr-o listă de răspunsuri. De la iscoditoarea *Unde mergi și cu cine?* la degajata: *Distracție plăcută!* într-un final, m-am hotărât la neutrul: OK.

Am luat absentă plicul avocatului nostru și l-am învărtit în mâini de parcă ar fi fost un caleidoscop și aș fi putut să schimb cifrele totalului într-o sumă care mi-ar fi convenit mai mult.

— Nu te îngrijora în privința acelei facturi, Izzy! Găsim noi banii cumva.

A fost ușor pentru el să spună asta, stând acolo, cu capul plin de planuri pentru seară, dar pentru mine era un adevărat moment de dejă-vu. Oare Pete avea amnezie selectivă? Uitase de toate discuțiile despre bani și facturi neplătite? Eu nu, pentru că au fost ultimele lovituri care ne-au dăruit căsnicia.

Mi-am scuturat capul, vrând să schimb o amintire neplăcută cu una mai veselă, care pâlpâia înaintea mea ca un miraj. Acum două săptămâni, fix în acest loc i-am dat vestea lui Noah că Pete se mută înapoi acasă.

„Temporar”, am zis amândoi la unison, ca și cum am fi exersat înainte. Pierdeam timpul degeaba. Noah era atent doar la vestea principală.

— Tata se întoarce la noi? Practic, alerga de bucurie prin bucătărie, strigând: Asta este cea mai bună veste. Cea mai bună veste DINTOTDEAUNA. Pot să spun tuturor la școală? ne-a întrebat alergând entuziasmat printre noi, neștiind pe cine să îmbrățișeze mai întâi.

Am dat din cap cu înțeles spre Pete, pe deasupra capului lui Noah, care se îngropase adânc la pieptul meu, iar el a înțeles aluzia:

— Doar cât timp se fac niște reparații la clădirea mea, campionule, i-a explicat Pete, folosindu-se de minciuna la care am convenit amândoi pentru a justifica întoarcerea sa. Nu e definitiv.

Ochii lui Noah închiși la culoare au sclipit de bucurie, auzind doar ce voia.

— Nu-mi pasă de ce s-a întâmplat asta! a spus el hotărât, ridicând bărbia sa mică și ascuțită, pe care nu o moștenise de la niciunul dintre noi. Vii acasă și sper că nu vor reuși *niciodată* să repare clădirea ta veche și cu igrasie!

Măi, măi! am exclamat în gând.

În afară de Maggie, nimeni de la muncă nu știa ce se întâmplase. Frankie ne-a recomandat să spunem la cât mai puțini oameni, iar lucrul acesta îmi convenea.

— Chestiile astea au prostul obicei să ajungă la toți, ca telefonul fără fir, ne-a spus ea. E mai bine pentru toată lumea dacă rămânem la strictul necesar.

Așa că, atunci când a sunat telefonul și am văzut numele avocatei pe ecran, am ezitat să răspund la birou, unde ar fi fost ușor să audă și altcineva. Am înșfăcat rapid mobilul și am mers în căutarea unui loc liniștit pentru a vorbi cu Frankie.

Singura cameră pe care am găsit-o nu era goală, dar eram sigură că ocupanții săi nu mi-ar fi spus secretele. Am deschis ușa și m-am strecurat în sala de tratament a câinilor. Doar două cuști erau acum ocupate: am trecut pe lângă una cu un Jack Russell în vârstă, care a

mâncat ceva ce nu trebuia, și m-am oprit în fața unui cocker spaniol care arăta părăsit și își pierduse recent puii. Când am răspuns la telefon, câinele a ridicat privirea la mine cu ochii îndurerați și umezi.

— O, ce bine că te-am prins! a rostit ușurată Frankie Burrows. Nu voiam să-ți las mesaj vocal.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat știind deja că sigur ceva nu era în ordine, dacă se auzea o notă de îngrijorare în glasul avocatei.

Mi-a răspuns la întrebare cu alte două întrebări:

— Poți vorbi? Ești într-un loc sigur?

Nu credeam că e posibil ca nivelul meu de anxietate să crească și mai mult, dar se pare că tocmai asta s-a întâmplat.

— Nu vreau să intri în panică, mi-a zis Frankie în zadar.

O propoziție care începea așa era ca o prezicere care se autoîndeplinea. Toate pariurile au încetat odată cu aceste cuvinte.

— Ce s-a întâmplat?

Glasul meu era stins și deja tremura de emoție.

Frankie a fost directă.

— Avem o problemă. Cineva a informat-o pe mama biologică; i-a spus numele lui Noah.

M-am legănat pe picioare și m-am lovit de cușca de lângă mine. Cockerul spaniol m-a privit, apoi s-a ridicat nesigură pe picioare.

— De cine? Cum? Credeam că ai spus că identitățile noastre vor fi protejate... că nu ne-ar putea găsi?

— Ca să fiu precisă, nu cred că ea a aflat. Se pare că cineva i-a trimis un bilet anonim. Este foarte clar că avem un turnător undeva.

Bilete anonime și turnători... erau expresii dintr-un film cu spioni și nu-și aveau locul în viața reală. Doar că nimic din viața mea nu îmi mai părea real.

— Am primit cu puțin timp în urmă un telefon din partea avocatului lor, a continuat Frankie, cu o voce din ce în ce mai tulburată, cum nu o mai auzisem înainte.

Mi-am adus aminte de descrierea pe care i-a făcut-o renumitului avocat, pe care celălalt cuplu l-a angajat, și m-am întrebat dacă el era de vină pentru timbrul nervos din glasul ei. David versus Goliat este o poveste măreață, dar nu și dacă se termină cu Goliat omorându-l pe David. M-am întrebat din nou dacă am făcut alegerea potrivită de avocat.

— Au solicitat o întâlnire cu toate părțile prezente.

— Dar ai spus că nu e bine să facem asta. Ai spus că merită cazul nostru să fie auzit în instanță. Ne-ai spus că nu e încă nevoie să îi cunoaștem pe părinții biologici.

În ciuda eforturilor mele, îmi dădeam seama că aveam un ton acuzator.

— Știu, și încă susțin ce am zis. Nu ne dăm peste cap ca să le

satisfacem cerințele. Asta nu înseamnă că vom accepta propunerea lor pentru custodie comună. Dar cred că trebuie să aflăm ce au de zis, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Următoarea scurgere de informații nu ar mai fi către mama biologică, ci către presă.

M-au luat frisoanele, apoi căldurile și apoi mi s-a făcut foarte, foarte rău. Mă lăsasem cu greutatea pe cușcă, cu o mână m-am prins de ochiurile de plasă de sârmă ca să mă țină în picioare. Cockerul spaniol m-a atins ușor cu nasul prin grilaj. Se spune că animalele știu ce se întâmplă și simt atunci când oamenii suferă. Eram o străină pentru acest câine mic, dar, în ciuda propriei pierderi, simțea că se străduiește să mă aline. Oare de asta am început să plâng, sau oricum eram pe cale să fac asta?

— Nu vreau să îi văd. Nu vreau să o văd, i-am spus fără să mă gândesc. Nu vreau să o întâlnesc pe femeia care vrea să-mi fure copilul.

Mi-a plăcut că Frankie nu mi-a zis că exagerez sau că sunt isterică, chiar dacă sunt sigură că exact la asta se gândea.

— Știu, Izzy. Îmi pare foarte rău, dar nu văd cum am putea evita asta acum!

Am închis ochii și mi-am sprijinit capul de cușca câinelui. Totul se învărtea, lipsit de control; puteam să-l simt pe Noah alunecând din strânsoarea mea. Țsta a fost coșmarul care s-a tot repetat când era copil mic și eram undeva aglomerat. Era motivul pentru care toate buzunarele sau gențile pe care le aveam conțineau câte un Epipen în ele. Am crezut proteste că acele temeri determinate de isterie au rămas în trecut, dar astăzi le-am simțit înfricoșător de prezente.

— Vrei să îl sun pe Pete și să-i dau vestea, sau preferi să-i spui tu?

— Îi spun eu! i-am dat replica imediat, surprinsă de cât de hotărâtă i-am răspuns.

— OK. Atunci te țin la curent, imediat ce stabilim data întâlnirii.

— Bine, i-am spus cu glas rece. Așa să faci.

Nu mai aveam nimic de spus, cel puțin nu lui Frankie.

Privirea cockerului spaniol arăta a reproș, s-a întors pe păturica ei și a început să muște din jucăria pe care o primise și pe care o freca de burtica sa. Și-a băgat nasul în ea, ca și cum era unul dintre puii pe care îi pierduse, apoi a ridicat privirea spre mine de parcă înțelegea perfect oamenii.

— Trebuie să dispar. Înțelegi asta, nu-i așa? i-am șoptit cu ochii atât de plini de lacrimi, încât câinele devenise doar un contur încețoșat. Pot să stabilească câte întâlniri vor, dar noi nu vom mai fi aici să luăm parte la ele.

— Ce fel de surpriză? a întrebat Noah din nou, de pe bancheta din spate a mașinii.

Mă concentram să ies din locul de parcare foarte strâmt, înainte să-i arunc o privire peste umăr.

— Dacă ți-aș spune, atunci nu ar mai fi surpriză, nu-i așa?

Conduceam un pic cam repede și probabil haotic, așa că m-am forțat să încetinesc. Nu voiam să lovesc mașina în drum spre casă sau, mai rău, să fim opriți pentru viteză. Deși am reușit să conduc mai încet, pulsul care îmi trepida la baza gâtului refuza să încetinească.

Am fost prima mamă care a ajuns la porțile școlii, mă fâțaiam nerăbdătoare înainte și înapoi, pe terenul de joacă, așteptând să sune clopoțelul și să se deschidă ușile. Pentru prima dată, Noah a ieșit primul afară, un eveniment practic nemaiîntâlnit, pe care l-am interpretat ca pe un semn. Am căutat semne pe tot drumul dela veterinar la școala primară. *Dacă toate semafoarele din drumul meu au culoar verde, atunci soarta îmi spune că fac ceea ce trebuie. Dacă sunt roșii trebuie să mă opresc și să mă gândesc mai bine.* Am salvat cam zece minute bune din timpul pe care îl făceam în mod obișnuit în trafic, la fiecare semafor care spunea „Mergi”.

Vocea rațiunii striga în mintea mea că ceea ce urma să fac e nebunie curată, dar am refuzat să o ascult.

L-am lăsat pe Noah în bucătărie cu un pahar de lapte și libertatea de a ajunge la cutia cu biscuiți, iar eu am urcat scările sărind câte două odată. Țineam valizele în camera de oaspeți și, în timp ce le scoteam afară de sub pat, parcă îi și auzeam glasul lui Pete rugându-mă să mă opresc. Lucrurile lui erau peste tot în jurul meu, iar mirosul aftershave-ului încă persista în aer.

— Îmi pare rău! mi-am cerut eu iertare camerei goale.

— Trebuie să fac asta. Trebuie să-l protejez pe Noah.

Am tras ușa de la camera lui Pete cu putere în spatele meu, de parcă lucrurile lui mă priveau și mă criticau, și am fugit la mine în cameră. Nu mai era nicio urmă din femeia pe care Pete a acuzat-o în glumă că împachetează cu precizie militărească, pe măsură ce saream între șifonier și comoda cu sertare, scoțând aleatoriu articole de îmbrăcăminte pe care le aruncam în valiză. Nu a mai încăput nimic în geantă, am alergat în camera lui Noah și am luat-o de la capăt.

Va trebui să ne descurcăm fără ce lăsam în urmă, și nu aveam nevoie cu adevărat decât de două lucruri. M-am întins după ele acum, cu mâinile scotocind prin resturile din sertarul noptierei mele, până le-am găsit. Pașaportul nou al lui Noah era ca o carte necitită; cu cotorul neclintit, fiecare pagină fiind un mister care nu știi unde te duce. De fapt, un mister pentru mine, pentru că încă nu aveam nicio idee unde să mergem.

Am îndesat ambele pașapoarte ale noastre în buzunarul de la spate al blugilor. Acum câteva săptămâni nu aveam nicio intenție de a zbura în afara țării cu fiul nostru. Singurul motiv pentru care Noah avea pașaport era pentru că Pete a vrut să-l ducă în Cipru. Fără să vrea, mi-a dat cheia pentru evadare. Totul se întâmplă cu un motiv, mi-a spus el la un moment dat. Nu l-am crezut atunci, dar acum da.

Abia în baie, stând în fața dulapului de medicamente, m-am străduit să încetinesc ritmul ca de cumpărător de supermarket care aruncă totul de pe rafturi în coș, și am încercat să mă concentrez pe ce anume adaug în bagajul de toaletă. Ochii mi-au fugit pe rafturile de sticlă, după inhalatori, spray-uri cu steroizi și după o varietate de medicamente și creme antihistaminice. Noah nu a mai avut nevoie de ele de luni bune, dar nu voiam să risc nimic. Cine știe cât de greu ar putea să fie să găsim un medic care să vorbească în engleză acolo unde mergem?

Și unde anume ar fi asta? a întrebat femeia nebună, care mă privea din oglindă.

— Nu știu, i-am mărturisit îngrozită în șoaptă. Undeva foarte departe.

Noah era destul de mic și credea că sunt entuziasmată, coborând cu valizele pline pe scări, anunțând că mergem într-o excursie misterioasă. Până când finalizasem, valiza lui era mult mai grea decât a mea, pentru că înghesuisem cât am putut de multe jucării, până când fermoarul s-a împotrivit: „Ajunge!“ Dar nu pentru că îl îndepărtam pe Noah de lucrurile sale eram îngrijorată.

Am rupt o foaie dintr-un caiet cu arcuri și am început să compun mesajul. Chiar dacă aș fi avut ore la dispoziție ca să îl scriu, mă îndoiesc că aș fi reușit să-i explic acțiunile mele lui Pete într-o manieră pe care să o aprobe. Nu îmi făceam nicio iluzie. Eram pe cale să fac ceva cu adevărat îngrozitor: urma să despart un băiețel de tatăl său care îl adora, și nu sunt sigură că motivele mele ar putea justifica vreodată acțiunile mele în ochii lui Pete. Probabil că o să mă urască veșnic pentru asta.

Îmi tot imaginam momentul în care ar reveni în noaptea aceea și ar găsi casa goală. Probabil ar fi foarte târziu. Oricine sau orice îi ocupa timpul în ultima vreme, îl ținea plecat până spre miezul nopții. Oare va presupune că suntem amândoi în pat când va intra în casa goală? Oare ar intra să-l verifice pe Noah... și ar vedea că lipsește? Era greu să faci față imaginii cumplite cu Pete scotocind prin casă, trântind fiecare ușă și strigând numele noastre în tăcerea apăsătoare. Se simțea îngrozitor de real, respirația mi s-a accelerat când am tras înspre mine hârtia și am început să scriu biletul scurt, care avea să-i frângă inima soțului meu.

Nu pot risca să-i las pe acești oameni să ni-l ia pe Noah. Frankie o să-ți explice ce s-a întâmplat. Mă duc la aeroport să prind primul zbor în care ne putem urca. Îți dau mesaj imediat ce ne instalăm undeva. Îmi pare foarte rău, dar nu mă pot gândi la nicio altă variantă să-l protejez.

Îmi treceam pixul peste foaia liniată. Oare să-i spun că încă îl mai iubesc? Oare asta era singura mea șansă ca să îi spun? Dar cum să scriu aceste cuvinte, când avea să mă urască pentru ceea ce urma să fac? M-am mulțumit, în schimb, să mă semnez cu un X lângă și cu două mari lacrimi care aveau să se usuce cu mult timp înainte ca el să citească biletul.

— Avioane! a exclamat Noah încântat pe măsură ce ne apropiam de terminal. Un avion o să fie al nostru?

— Poate.

I-am răspuns cu mâinile strânse de volan, urmărind indicațiile confuze spre multiplele variante de parcat în aeroport. *Coborâre? Termen scurt? Termen lung?* Straniu că nu era niciuna care să spună *Nu te mai întorci niciodată*. O bulă de râs isteric îmi urca încet pe gât și am înghițit imediat de teamă să nu pierd controlul și să nu-l mai pot restabili.

Era seara devreme, dar terminalul încă zumzăia de activitate. Am găsit un cărucior pentru valizele noastre și l-am lăsat pe Noah să împingă cât eu studiam afișajul cu plecări de deasupra. Tot globul era acolo pe ecran. Puteam să mergem oriunde; să dispărem complet de pe radar dacă aveam noroc, dar apoi ce am fi făcut?

Analizam panoul, mutând ochii de la o destinație la alta, încercând să-mi imaginez una dintre ele drept noua noastră casă. Suedia? Italia? Istanbul? Nu cunoșteam pe nimeni în niciunul dintre aceste locuri și, stând în picioare la terminal în aglomerația de călători plini de viață, m-am simțit mai singură ca niciodată.

Ne-am alăturat primului șir pe care l-am găsit. Până la urmă, atât de aleatoriu am ales. Când mai erau doi pasageri înaintea noastră până la biroul de check-in, am ieșit din rând.

— Hai să mergem să luăm ceva de mâncare mai întâi, și ne cumpărăm apoi biletele de avion, am rostit cu o intonație falsă de prezentatoare TV a unei emisiuni de dimineață.

Am comandat burgeri de la un lanț foarte cunoscut de restaurante și m-am uitat la Noah cum îl devorează pe al său, pe când al meu rămase neatins. I-am întins punga mea de chipsuri.

— Servește-te, copile!

A devorat mulțumit chipsurile, făcând pauză pentru a pune singura întrebare de care mi-a fost groază întreaga după-amiază.

— La ce oră ajunge tati aici?

— Nu sunt sigură, dragul meu. Cred că mai târziu.

Minciuna mi-a rămas în gât de parcă aş fi înghiţit o bucată de marmură, şi simţindu-se la fel de periculos.

E imposibil să spun care a fost momentul în care mi-am dat seama că nu pot merge până la capăt. Oare a fost când tânăra familie, de la a doua coadă de aşteptare la o companie aeriană, ne-a întrebat unde mergem în vacanţă? Oare a fost vederea familiilor care-şi luau rămas-bun la porţile de îmbarcare, cu lacrimile curgând pe obraji în timp ce le făceau cu mâna celor dragi? Cum aş fi putut să-i fac asta lui Noah? Sau lui Pete?

Soarele coborâse pe cer pictând fereastra uriaşă într-o scenă colorată în roşu şi auriu. Noah era cu nasul lipit de geam, hipnotizat de fluxul continuu de avioane care aterizau şi rulau pe pistă. Stăteam de ceva timp acolo şi ştiam că va trebui până la urmă să ne mutăm – să localizez în care parcare am lăsat maşina şi să mergem acasă. Dar nu încă. Atâta timp cât rămâneam înăuntrul terminalului, viitorul pe care îl plănuisem pentru Noah era încă posibil. Chiar dacă ştiam că nu-l mai pot revendica.

Noah era răstignit de fereastră, o mică siluetă de băieţel, dar s-a întors imediat, când s-a auzit chemat pe nume. Mi-a bubuit capul şi inima la fel, când s-a auzit din nou numele său răsunând în terminal, strigat cu emoţie, cum nu cred că l-am auzit vreodată. Un al doilea nume a fost strigat. Al meu. M-am ridicat în picioare tremurând, iar Noah a strigat de bucurie:

— Taţi! Eşti aici!

Pete nu era un alergător, dar a parcurs distanţa de la terminal ca un olimpic la sprint. Noah a ţâşnit ca o rachetă spre el, sărind la tatăl său, care căzuse în genunchi cu braţele desfăcute ca să-l prindă. Pete plângea. Puteam să văd asta chiar dacă eram prea departe ca să-l aud. Umerii lui lăţi tremurau şi îşi îngropase faţa în materialul moale al tricoului lui Noah.

Într-un final, l-a eliberat pe Noah din îmbrăţişare, dar rămăsese în genunchi când m-am alăturat şi eu. Am avut un flashback nebunesc, cu ziua în care a căzut deodată în genunchi în mijlocul unui centru comercial şi m-a cerut în căsătorie. Avea ochii în lacrimi atunci, la fel ca acum.

— Am crezut că am ajuns prea târziu. Am crezut că aţi plecat deja.

Avea vocea frântă şi sentimentul de vinovăţie m-a lovit ca o explozie, zguduindu-mă pe picioare. *Eu* am făcut asta. *Eu* i-am provocat suferinţa asta.

Mi-am pus mâna pe umărul lui Pete ostentativ.

— Nu am putut s-o fac. Nu am putut să plec. Nu am putut să-l duc departe de tine.

Pete şi-a întors capul şi şi-a acoperit faţa în spatele mâinii mele.

Simțeam umezeala lacrimilor sale pe pielea mea și l-am auzit cum șoptește răgușit:

— Slavă Domnului!

— Atunci, nu mai mergem cu avionul? ne-a întrebat Noah evident dezamăgit.

Băiatul părea pierdut și confuz.

Bine ai venit în club, dragul meu, m-am gândit, amărâtă. Era clar că nu mai știam ce fac.

Pete s-a ridicat în picioare și s-a șters la ochi cu dosul palmei.

— Încă mai poți pleca, mi-a zis foarte încet. Dacă chiar crezi că e singura variantă, atunci trebuie să pleci.

Am dat din cap cu regret, întrebându-mă când s-au schimbat piesele jocului între ele.

— Nu am putut s-o fac și nu pot în continuare.

I-am zâmbit cu tristețe bărbatului pe care l-am pus să treacă prin propria variantă de iad.

— Nu puteam să te lăsăm în urmă.

— Cine a zis că trebuie să mă lăsați? m-a întrebat, scoțând din rucsac propriul pașaport.

— Eu... ce? Ai putea...?

Limba mi se înnodase și mi-era imposibil să mai construiesc propoziții. M-am uitat în jur după o valiză, un rucsac, sau orice, dar stătea în fața mea doar cu hainele pe care le purta în dimineața aceea, fără nicio altă posesie.

Mi-a citit expresia nedumerită.

— Nu am nevoie de nimic. Pot lăsa totul în urmă dacă trebuie. Nu am nevoie de nimic... cu excepția voastră.

Lacrimile șiroiau așa de repede pe fața mea, încât mi s-au scurs în gură când am vorbit.

— Dar nu mai există „noi“, Pete. Nu mai e cazul.

Drept răspuns, Pete și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a întors spre Noah, care se plictisise de comportamentul straniu al părinților și se uita din nou la avioane.

— Ba este. Atâta timp cât există Noah, *întotdeauna* va exista un „noi“, a rostit el vorbele ca pe o rugăciune.

Niciunul dintre noi nu a mai vorbit o bună bucată de vreme. Pete a fost cel care a rupt până la urmă tăcerea.

— Așa că tu trebuie să decizi. Ce va să fie? a întrebat, fixându-mă cu privirea, în așa fel încât îmi era imposibil să mă uit în altă parte. Rămânem sau plecăm?

M-am uitat intens în ochii lui căprui, și am vrut să mă ridic și să-l sărut într-o manieră care probabil l-ar fi șocat, l-ar fi stânjenit și l-ar fi determinat pe Noah să scoată sunete îngrețșate. Dar nu pentru asta se grăbise Pete la aeroport. Nu era scena finală dintr-o comedie

romantică, chiar înainte de afișarea creditelor. Era greu și dureros, în acest punct ne aflam acum, dar măcar eram împreună.

— Plecăm... am început să zic, uitându-mă atentă la expresia lui Pete, pe măsură ce terminam de zis propoziția... acasă. Ne întoarcem acasă.

A dat din cap o singură dată, iar lumea care se învârtise nebunește până atunci și-a stabilizat ușor axul. O să trecem prin asta cumva, și o vom face împreună. Pentru foarte mulți ani am crezut că sunt singura care îl poate proteja pe Noah, dar acum îmi dădeam seama că mă înșelasem. Alături de mine era un bărbat tare și puternic, care ar fi făcut orice, ar fi renunțat la tot, luptându-se să-l țină pe fiul nostru unde trebuie. Poate că nu am reușit să ne păstrăm căsnicia; poate chiar era pierdută pe vecie. Dar Noah era acum aici, cu noi, și exact aici va rămâne.

18

Beth

— Am niște vești proaste, draga mea. Tatăl tău încă are temperatură. Nu cred că se va face suficient de bine ca să vină mâine cu tine.

M-am așezat pe marginea patului, dând la o parte rochia pe care mi-o cumpărasem special pentru ocazia asta. Rochia de mătase bleumarin era într-un stil mai protocolar, dar nu neapărat oficial.

— Vrei să arăți elegant, nu să pari înțepenită, mi-a confirmat tata, atunci când i-am cerut sfatul.

A fost ultima întrebare dintr-o listă extrem de lungă, pe care o făcusem după ce aflasem că familia X a fost de acord să se întâlnească cu noi. Când Edward Patterson m-a întrebat dacă vreau să fiu însoțită de cineva, nu m-am putut gândi decât la o singură persoană.

— Măcar echilibrăm numărul membrilor de la masa de întâlnire, mi-a zis tata.

La auzul cuvintelor sale, am înghițit neliniștită în sec, pentru că suna ca și cum ne pregăteam de o luptă, de care îmi era deja teamă că avea să se întâmple.

— Mergi cu mine în calitate de tată, nu de avocat, i-am amintit.

— Fac asta de destui ani, Bethie, m-a liniștit el. Nu voi interveni. Vin ca să te sprijin.

Doar că se pare că nu va veni.

Foaierul hotelului era mai mare decât îmi aminteam. Tocurile mele tropăiau gălăgios când pășeam pe podeaua de marmură, îndreptându-mă spre o băncuță discretă de catifea, care să-mi permită o privire directă spre intrarea principală. Ajunsesem mult prea devreme, dar, după ce am văzut fiecare oră din noapte cum vine și trece, până la

urmă am renunțat la orice speranță să mai adorm și mi-am făcut duș și m-am îmbrăcat cu mult înainte ca păsările să-și termine ciripitul de dimineață.

M-am uitat în jurul meu la clienții hotelului care ieșeau din lifturi sau care făceau coadă la recepția hotelului. Hamalii împingeau cărucioare lucioase de alamă cu bagaje și se înclinau ca schiorii printre oaspeții care șerpuiau în încăpere, iar ochii mei urmăreau fiecare nou-venit. Oare familia X sosise deja? Oare ei, ca și mine, nu au putut rezista dorinței de a obține un mic avantaj, venind primii la întâlnirea de astăzi, de parcă s-ar da note mai bune pentru punctualitate extremă?

Am stat în umbră, pe jumătate ascunsă de aranjamentul unor crini stelari, și am analizat lumea din jurul meu. Oare cuplul care discuta în șoaptă, în colț, erau cei doi pe care Noah îi striga mami și tati? Sau era oare femeia necăjită de lângă stâlp, care se uita nerăbdătoare la ceas, cea care îl săruta pe copilul meu de noapte bună? Speram din tot sufletul să nu fie cuplul cu fața de piatră, care stătea la masa alăturată la o cafea de dimineață, fără să facă conversație, pentru că arătau complet lipsiți de umor și căldură. Embrionul nostru merita o familie mai bună de atât.

În ciuda soarelui de dimineață, candelabrele de sticlă strălucitoare din foaier erau aprinse complet. Prisme de lumină scâldau încăperea în mici curcubeie, ceva ce mi s-ar fi părut încântător cu altă ocazie, dar astăzi nu prea. Cunoșteam hotelul prin prisma muncii mele; am furnizat florile pentru câteva nunți care s-au ținut aici, dar tot mă simțeam strămutată și vulnerabilă ca un refugiat, așteptând să vină echipa mea de avocați. Ambele echipe de avocați au fost de acord ca această întâlnire să aibă loc pe un teritoriu neutru. Astăzi, acest hotel în stil victorian avea să fie propria noastră variantă de Elveție.

Am ridicat privirea când au început să se miște ușile rotitoare, lăsând să treacă o familie de italieni entuziaști la primul segment, un domn în vârstă cu o mantie de culoarea fildeșului la următorul, și bărbatul care acceptase să mi se alăture astăzi, la ultimul compartiment.

Liam a scanat cu privirea foaierul, iar eu m-am ridicat în picioare bucuroasă. Nu că nu aș fi crezut că nu se va ține de cuvânt, ci mai degrabă că orele care trecuseră de când îl întrebam îmi dăduseră prea mult timp să mă întreb dacă luasem decizia corectă.

Curajul, de care am dat dovadă la telefon cu mama, s-a dezintegrat la gândul că mă voi confrunta cu părinții lui Noah, cu un scaun gol lângă mine. Am ascultat sfatul lui William Sylvester, și nu am suflat nimănui o vorbă despre situația mea, în afara familiei apropiate. Era prea târziu să regret hotărârea de a-mi ține departe prietenii. Dar acum, tatăl meu fiind prea bolnav pentru a participa, nu mai aveam

pe nimeni pe care să-l rog să-i ia locul. Doar că nu era complet adevărat. Există o persoană pe care o putea ruga – cineva care știa deja că destinul ne tot aduce împreună.

Liam arăta schimbat astăzi. Alegerea pe care o făcuse în privința hainelor era o declarație în sine. Nu venise în calitate de avocat. Arăta relaxat și cumva mai tânăr, cu bluza neagră descheiată și fără cravată. Se potrivea cu blugii lui negri. Simțeam că am exagerat să mă aranjez, în rochia mea albastră fără mâneci, deși și aceasta era destul de simplă.

— Arăți foarte bine.

Era o replică excelentă pentru a-mi da încredere, și cel puțin a reușit să îmi destindă mușchii feței într-un zâmbet. S-a aplecat din nou ca să mă pupe pe obraz, căldura citrică a aftershave-ului său a blocat pentru o secundă mirosul crinilor.

— Mulțumesc tare mult pentru că ai fost de acord să vii astăzi. Știu că nu ți-am cerut puțin.

— Nu-ți face probleme! a fost drăguț Liam să spună, arătând spre băncuță. Să ne așezăm un pic? E încă foarte devreme.

Îi simțeam privirea, analizând discret starea mea, observând mâinile mele agitate și tremuratul continuu al picioarelor încrucișate.

— Aș fi sugerat să bem o cafea, dar am senzația că deja ai făcut exces în dimineața asta.

Mi-am țuguiaț îngrijorată buzele.

— Ai reuși să dormi măcar puțin azi-noapte? m-a întrebat Liam grijuliu.

Preț de o clipă m-am gândit că ori era foarte perspicace, ori corectorul cu care mi-am ascuns cercănele de sub ochi nu-și făcea treaba.

— Nu mult, i-am mărturisit.

— Sunt atât de multe în joc astăzi. E imposibil să le las deoparte.

— Totul o să fie bine, Beth!

— Asta e o părere profesională sau una personală?

S-a uitat duios în ochii mei.

— Câte puțin din amândouă.

A făcut o scurtă pauză să se gândească dacă era momentul potrivit pentru a destinde atmosfera.

— Bill a fost cu siguranță curios, când i-am zis că vreau să te însoțesc astăzi.

— Nu e o problemă, nu-i așa? Se compromite cazul dacă ești aici?

Era obositor să mă îngrijorez că cele mai mici lucruri ar putea fi o capcană, dar nu reușeam să mă scutur de obiceiul ăsta.

— Nu. Deloc.

M-a liniștit imediat. Și-a reluat zâmbetul și a adăugat:

— Deși îmi imaginez că, atunci când se va afla că am fost aici, va fi

un subiect fierbinte de discuție la birou.

Am răsuflat ușurată. Lumea poate să creadă ce vrea despre mine și Liam; știam amândoi că nu se întâmplă nimic nepotrivit aici. Suntem stăpâni pe faptele noastre.

Telefonul lui Liam a vibrat și l-a scos afară din buzunar, având o expresie indiferentă în timp ce citea mesajul primit.

— Este de la William. A zis că sunt gata și că ne așteaptă în sala de întâlniri.

Eram neliniștită de la început. Încă așteptam ca ei să intre pe uși, dar se pare că toată lumea era deja aici. Sosise timpul, iar eu nu eram pregătită. Nici măcar puțin.

— Ceilalți oameni... cuplul X... sunt deja aici?

— Nu. Ei așteaptă în unul din saloanele mai mici. William îi va chema când ești gata pregătită.

Cred că arătam ca un iepure speriat, prins între benzi pe autostradă.

— Pot să aștepte mult și bine.

Am vrut să o zic în glumă, în schimb a sunat ca o prezicere.

Sala de întâlnire închiriată era la etajul patru, iar fără mâna lui Liam pe spatele meu ca să mă ghideze ușor, chiar nu cred că mi-aș fi convins picioarele să mă ducă acolo în loc să plec. Am intrat tremurând în cabina mică tapetată cu oglinzi lucind și m-am gândit că asta era cel mai greu moment. Chiar atunci mi-a fost dor mai mult ca oricând de prezența liniștitoare a tatălui meu. El ar fi știut ce să-mi spună ca să-mi ușureze tensiunea.

Oriunde mă uitam, vedeam reflexii multiple ale unui bărbat înalt, frumos, îmbrăcat complet în negru, și o femeie speriată, cu niște ochi care păreau de trei ori mai mari pentru fața ei. Liam și cu mine stăteam umăr lângă umăr, cu capul ridicat ca să urmărim cum se luminează numerele ascendente pe panoul de deasupra capului nostru. Am fost mereu ușor claustrofobă în lifturi și m-am simțit mult mai ușurată când în sfârșit s-au deschis ușile. Era foarte ciudat că acum voiam să opresc liftul. Bineînțeles că nu am făcut asta. Când a sunat să ne anunțe că am ajuns la etajul patru, fără voia mea l-am luat de mână pe Liam. Degetele lui m-au cuprins imediat.

— Nu te deranjează, nu-i așa? l-am întrebat.

Îl țineam de mână așa de puternic încât ar fi fost imposibil să scape de mine dacă nu avea o rangă ascunsă asupra sa. Nu-mi aduceam aminte când am ținut ultima dată de mână un bărbat. Trecuse ceva timp.

— Bineînțeles că nu! mi-a răspuns și m-a strâns ușor cu degetele, înainte să mă ghideze pe holul unde ne așteptau ceilalți.

Chipul lui William și-a schimbat expresia, o clipă surprins, și mi-am dat seama că ne-a văzut ținându-ne de mână, chiar dacă luasem distanță în momentul în care am trecut pragul sălii. Edward Patterson

ne-a salutat călduros, dar de data asta veselia lui ca de spiritul Crăciunului își pierduse puterea să mă facă să zâmbesc. Singura persoană care mai era prezentă era asistenta personală a lui William, Keeley, care era așezată la unul din capetele mesei de întâlniri, în spatele unui laptop. Mi-a aruncat o privire fugară plină de compasiune. Am observat că fața ei arăta palidă sub luminile puternice din tavan, schimbându-i culoarea obișnuită ca de piersică într-un galben sălcui. Mă gândeam că eu arăt mult mai rău decât ea.

Keeley s-a ridicat în picioare și ne-a turnat apă în pahare dintr-o carafă de sticlă, apoi a înmănat fiecăruia câte un document tipărit.

— Acesta doar menționează punctele discutate anterior.

M-a liniștit Edward atunci când am început să-l răsfoiesc frenetic, de parcă voiam să tocesc la un examen pentru care uitasem să mă pregătesc. Am încuviințat și am băut dintr-o singură înghițitură jumătate din paharul cu apă. Am surprins un schimb de priviri între William și Liam.

— În regulă, a zis William și glasul îi trăda o urmă de nerăbdare.

Îmi dădeam seama că era pregătit, ca un pilot de curse pe grila de start. Se vedea că era gata să înceapă după felul în care a luat telefonul mobil și a format un număr.

— Haideți să îi chemăm și pe ceilalți să ni se alăture, bine?

19

Izzy

— Ar fi trebui s-o port pe cea neagră. Roșu arată prea ușuratic, de parcă merg la o petrecere sau ceva de genul.

Am tras agitată de mânecile jachetei, pe care regretam acum că am ales să o port pentru întâlnirea cu părinții biologici ai fiului meu.

— Mă îndoiesc că ne va judeca cineva astăzi după haine, a remarcat Pete pe scurt, trecându-și degetele pe marginea gulerului de la cămașă fără să-și dea seama, de parcă aceasta încerca să-l sugrume.

— Zice bărbatul la costum, pe care îl poartă de obicei doar la nunți și înmormântări.

Pete s-a întors către mine de pe locul șoferului și mi-a zâmbit șmecherește:

— *Touche!* i-a răspuns.

Ochii i-au coborât spre fusta mea creion simplă, neagră, și bluza de mătase fără mâneci. Nu arătam ca mine și nu era nevoie să văd expresia lui ca să-mi confirm asta. A zâmbit ușor, nu la mine, ci la jacheta roșu aprins.

— Mereu mi-a plăcut. Ți stă bine în culoarea asta.

Mi-am mușcat buza și m-am întors cu capul spre geamul din lateral ca să ascund efectul pe care îl aveau cuvintele lui asupra mea. Atâtea lucruri din trecut mă legau de acest bărbat. Avea o istorie nu doar cu

mine, dar și cu hainele mele care atârnavă în șifonier. Cum ar putea altcineva să mă cunoască atât de bine? Oare mi-aș dori asta? Era o întrebare prea importantă la care să mă gândesc acum, când erau multe altele care îmi necesitau atenția.

Mi-am îndreptat privirea spre maiestuosul hotel în stil victorian care ne umplea cadrul vizual prin parbriz. Eram parcați afară de patruzeci și cinci de minute, de parcă eram pregătiți pentru o lovitură iminentă.

Nu cred că aș fi avut emoții mai mari dacă am/z plănuir să dăm o spargere în acest loc. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre noi va trebui să își facă curaj și să sugereze să ieșim *pe bune* din mașină și să mergem înăuntru.

— Crezi că sunt deja înăuntru? am întrebat agitată.

— Nu știu. Posibil.

Știa că nu m-am referit la avocații care au stabilit întâlnirea. Pe cât știam că vor fi de intimidanți, însă nu ei erau cei responsabili pentru cearcănele noastre sau pentru șirul de mese de care nu ne-am atins în ultimele zile.

Pete a tras adânc aer în piept.

— Abia aștept să îi întâlnesc față în față. M-am săturat să-mi tot imaginez dacă mă măsoară în puteri cu un super-tată, un tată erou de acțiune. Prefer să știu *exact* cu cine avem de-a face.

— Așa vrei? am spus vocea la fel de speriată ca expresia ochilor mei.

— Eu aș fi preferat să nu fiu niciodată nevoită să o întâlnesc pe această femeie, pe soțul ei, sau pe a locațiilor pretențioși.

Am tras în jos parasolarul și m-am uitat încă o dată în mica oglindă fixată pe interior. Nu conta de câte ori mă ciupeam de obraji, pentru că arătau în continuare înfricoșător de albi. Arătam ca fantoma unei femei care *a fost* mama lui Noah.

— *Dichiseală*, Izzy? Pe bune?

Fără să mă uit spre el știam că buzele lui Pete sunt strânse într-un zâmbet de tachinare.

— Mai folosește lumea cuvântul ăsta?

— Această „lume“, da, i-am răspuns, închizând parasolarul cu reflexia mea palidă.

Știam ce voia să facă – încerca să îmi ușureze starea disperată și să insereze un pic de normalitate înapoi în viețile noastre în care totul din jurul nostru se dărâma ca la popice. Mereu s-a priceput, dar de data asta cred că nu mai funcționa tehnica bine cunoscută.

Telefonul meu, pe care îl lăsasem pe bord, a început să se miște și să vibreze pe suprafața de vinii. Am deschis noul mesaj, iar inima mea părea că vrea să se elibereze din piept.

— E de la Frankie, l-am anunțat pe Pete, însă citea fără rușine peste umărul meu. Ne așteaptă în foaier.

Pete a ieșit din mașină și a deschis ușa pasagerului înainte ca eu să apuc să-mi desfac centura. Și el era la fel de nerăbdător ca mine să încheiem cu totul întâlnirea asta; doar că aveam moduri diferite de a arăta asta.

Hotelul era mult mai mare decât altele pe care le vizitaserăm până atunci. De fapt, eram mai mult genul de stat la motel, iar coloanele de marmură, candelabrele și portarii mă făceau să mă simt ca un figurant în plus dintr-un episod din serialul *Downton Abbey*. Eram recunoscătoare pentru mâna lui Pete mare și caldă, cu care se ținea strâns de mine când am intrat în recepția opulentă.

Frankie a fost ușor de observat pe lățimea foaierei, într-un astfel de mediu, probabil nu vedeai foarte des clienți care preferau părul roz la vârfuri, o fustă de piele și ghete de motociclist. A ridicat privirea din telefon încheind mesajul pe care îl scria și ne-a făcut semn să venim spre ea. Podeaua de marmură lucea ca un patinoar sub tălpile noastre, iar tocurile mele mici și subțiri tropăiau gălăgios ca niște mici copite. Până când am ajuns lângă Frankie mergeam practic pe vârfuri.

— Salutare, oameni buni! ne-a întâmpinat cu un zâmbet cald și o îmbrățișare rapidă. E un pic prea devreme și m-am gândit că am putea aștepta aici jos.

Mâna ei era pe spatele meu, mângâindu-mă ferm, dar ușor, pe coloană. Mergea ținut și suspicios de repede.

— În direcția asta, ne-a îndrumat.

A aruncat o privire rapidă peste umăr în timp ce ne conducea de-a lungul holului cu mochetă, care ne îndepărta de foaier. S-a încruntat puțin când eu am încetinit.

— Sunt acolo în spate, nu-i așa, ceilalți părinți? Erau în foaier.

Pete se încruntase și el, gândindu-se evident la ce nu fusese atent. Drept răspuns, Frankie a făcut un singur gest scurt din cap și apoi ne-a condus printr-o pereche de uși duble la o recepție.

— Au rezervat o sală de întâlniri. Acolo au decis să vă facă cunoștință. Ne vor suna imediat ce sunt gata.

Zâmbetul ei larg și luminos nu mă ducea de nas nicio secundă. Nu-i convenea că ceilalți avocați preluaseră controlul situației, cum nu-mi plăcea nici mie. Acest loc de întâlnire a fost evident alegerea *lor*. Oare așa va fi de acum încolo? Oare deja își impuneau autoritatea și încercau să ne intimideze nu doar pe noi, ci și pe tânăra noastră avocată?

Cu o surprinzătoare abilitate, Frankie reușise să-mi citească fiecare dintre temerile mele nerostite, de parcă le aveam tatuate pe față.

— Nu te îngrijora! mi-a spus conducându-ne la o fereastră cu vedere spre golf, unde se aflau trei fotolii cu spătar. Nu îi lăsa să te enerveze, pentru că în niciun caz nu vor reuși asta cu mine. *Tot* noi avem cel mai bun caz și ei știu asta.

Pete a zâmbit și a încuviințat din cap, auzind doar cuvintele de la suprafață, fără să se îngrijoreze de înțelesul ascuns din profunzime. Cât timp am așteptat să fim chemați, Frankie a profitat de ocazie ca să mai treacă o ultimă dată prin lista ei de lucruri de făcut și lucruri interzise.

— Pe scurt, să nu ziceți nimic. Să nu faceți nimic. Să nu fiți de acord cu nimic. Lăsați-mă pe *mine* să vorbesc. Trebuie doar să nu uitați că suntem azi aici doar ca să le auzim propunerea. Nu vom fi de acord cu absolut nimic. Doar dacă nu ne propun să renunțe la pretenții. Vom fi de acord cu *asta*.

A râs și apoi s-a oprit brusc, când a observat expresiile noastre.

— Mmm, asta e puțin probabil să se întâmple oameni buni. Îmi pare rău! A fost o glumă proastă.

Pentru prima dată pe ziua de azi, Frankie arăta stingherită. Expresia asta era încă pe fața ei câteva secunde mai târziu, când s-a auzit notificarea unui mesaj pe telefon. A citit textul de pe ecran apoi a ridicat privirea, cu ochii strălucind de nerăbdare.

— Mesajul este de la ei. Sunt gata. Să înceapă spectacolul!

20

Beth

Ea era mai scundă decât s-a așteptat, și subțire într-un fel care te ducea cu gândul că era așa mai degrabă prin dietă decât în mod natural. Soțul ei – am presupus că sunt căsătoriți, deși nimeni nu a confirmat asta – era înalt și bine făcut, cu fizicul unui jucător de rugby. Arăta ca o persoană care lucrează în aer liber; era evident că se simte incomod în costumul pe care îl purta cu cravată, pentru că tot timpul trăgea cu degetele de gulerul cămășii, ca și cum a luat ceva cu două mărimi mai mici. În contrast, Liam arăta extrem de relaxat și liniștit, dar era și normal să fie așa. Rezultatul întâlnirii de astăzi nu avea impact asupra vieții sale cum se întâmpla în cazul nostru.

O a treia persoană a pășit în încăpere, împreună cu părinții fiului meu, iar în alte circumstanțe ea mi-ar fi captat atenția, pentru că arăta ca și cum ar fi greșit sala, sau hotelul. Părul ei negru coafat în țepi, presărat cu șuvițe roz deschis, îi dădea un aspect de pasăre periculoasă. Avea un tatuaj pe exteriorul încheieturii de la mână, vizibilă doar când a întins mâna omologilor săi la costum. William era un profesionist desăvârșit ca să afișeze vreo reacție legată de aspectul ei, deși îmi imaginez că nu mulți avocați au urechile cu atât de mulți cercei, încât părea că nu mai e loc de alt decor.

La invitația lui William, toată lumea s-a așezat. În cele câteva secunde înainte să înceapă discuția, nepotrivirile din întâlnire m-au lovit ca o piatră aruncată prin fereastră, în afară de avocatul meu, toți păreau că sunt în locul nepotrivit. Avocatul cuplului X arăta ca pentru

o convenție de cărți comics; Edward părea că trebuie să fie într-o groță, înconjurat de elfi; Liam trebuia să coboare o clădire pe frânghie pentru a livra o cutie de ciocolată; pe când cuplul X și cu mine păream că trebuie să fim oriunde altundeva pe planetă... numai aici nu.

Introducerile au început de pe partea noastră de masă. William mă instruisese deja că la prima întâlnire nu era nevoie de nume de familie. Dar ca să mă prezint drept „Beth“ mi se părea prea informal, ca și cum eram la o plăcută întâlnire socială și în curând vom discuta despre vremea din ultimul timp. Era suficient să te uiți în ochii tuturor ca să-ți dai seama că nu era cazul deloc. Nimeni nu a făcut nicio mișcare pentru a da mâna, iar celălalt cuplu părea la fel de ușurat ca mine.

Liam a sărit să se prezinte singur, înainte ca William să aibă onoarea.

— Eu sunt Liam! Sunt aici în calitate de prieten cu Beth, dar nu sunt în niciun fel implicat direct în solicitarea sa.

De partea cealaltă a mesei, femeia care părea că are nevoie de câteva mese zdrene a tresărit, pe când soțul ei a rămas indiferent, sau cel puțin așa am crezut, până m-am uitat în jos, prin sticla groasă a mesei, și am văzut că ținea pumnii strânși pe genunchi. Asta nu era un semn bun.

— Eu sunt Frankie Burrows și reprezint cuplul X, m-a anunțat tânăra avocată. S-a uitat la clienții ei și am surprins-o când le zâmbea ca să-i încurajeze. Care în viața de zi cu zi își spun Izzy și Pete.

Tastatura a zăngănit în liniște, în timp ce degetele lui Keeley zburau pe laptop, notând ședința. Sunt sigură că a înregistrat cu acuratețe tot ce au spus avocații ambelor părți, dar nu avea cum să înregistreze teama și neîncrederea care plutea deasupra mesei ca un nor toxic.

— Înainte să începem, a zis William, trebuie să vă informez că am primit un raport preliminar cu investigațiile clinicii Westmore.

Toată lumea s-a îndreptat în scaune, ca popândăii în alertă. William s-a întins după un dosar și a scos un document dinăuntru. Am recunoscut sigla clinicii pe coperta din față.

— Fiecare are o copie, dar, ca să rezum constatările, clinica își recunoaște neglijența.

De partea cealaltă a mesei, bărbatul căruia Noah îi spunea tată a făcut un zgomot care suna ca un urs furios. William a făcut o scurtă pauză înainte de a continua:

— Știam deja *ce* se întâmplase, deci raportul se concentrase pe *cum* și *de ce*. Nu a fost nicio surpriză că au ajuns la concluzia că de vină a fost eroarea umană. Numele voastre erau similare.

William a ridicat capul din documentul pe care îl ținea în mână și s-a uitat la cuplul de pe partea cealaltă a mesei.

— Bănuiesc că la acel moment vă utilizați numele de domnișoară.

Femeia subțire cu ochii speriați a dat din cap.

— Eliza Bând și Elizabeth Brandon *sunt* asemănătoare, dar, dacă clinica și-ar fi urmat propriile protocoale și s-ar fi asigurat ca la recoltarea embrionului să mai fie prezent și un al doilea embriolog, s-ar fi găsit greșeala.

— Nu e suficient!

Cuvintele lui Izzy au țâșnit ca din pușcă.

— Aveți dreptate, nu este, a fost William de acord. Cu toții meritați răspunsuri mai bune decât acestea, dar, în realitate, e posibil să nu le primim niciodată, a spus avocatul și ochii i-au coborât din nou pe documentul din față. Clinica a descoperit că medicul embriolog Melanie Cuthbert ar fi suferit de stres posttraumatic. Se pare că a fost martora unui accident fatal de mașină, în acea dimineață, pe drum spre clinică.

— Atunci nu ar fi trebuit să mai vină la muncă în ziua aceea, am spus, înverșunată.

De partea cealaltă a mesei, Pete și Izzy mă aprobau cu tărie din cap. Bănuiam că era una dintre singurele dăți când am fi putut fi de acord cu ceva.

Mi-am dat seama că ceva l-a determinat pe Liam, care stătea lângă mine, să devină rigid. Cu privirea periferică, l-am văzut că se întinde după documentul de pe masă și îl trage mai aproape de el, concentrându-se pe data la care clinica a făcut greșeala. Habar nu aveam ce i-a atras atenția.

Între timp, vocea lui William era lină și împăciuitoare.

— Evident, revendicarea noastră este împotriva clinicii, nu împotriva unei persoane. Chiar dacă cei de la conducerea de la Westmore s-au străduit să ne asigure că domnișoara Cuthbert nu mai este angajata clinicii.

— Oricum, clienții mei nu cred să mai folosească vreodată serviciile clinicii de fertilitate Westmore, asta e oarecum irelevant, a intervenit Frankie, care i-a făcut un semn liniștitor lui Izzy și i-a aruncat un zâmbet trecător. Am aranjat deja ca embrionii rămași să fie transferați la o altă clinică.

Vorbele ei s-au simțit ca o înjunghiere de cuțit. Izzy și Pete încă mai aveau alți embrioni, alte șanse pentru o familie, pe când singura mea șansă s-a pierdut.

În acel punct, avocații au preluat discuția, ambele părți au umplut aerul cu vorbe care nu spuneau nimic. În timp ce ocoleam motivul pentru care a fost întrunită această întâlnire, glasul lui Edward a devenit mai autoritar și grav. Comentariile lui Frankie Burrows erau mai puțin ortodoxe și, deși nu ar fi trebuit să-i admir duritatea, o parte din mine totuși o făcea. Atâta timp cât nu stătea în calea a ceea ce speram să reușesc.

După un comentariu „greu de urmărit dacă nu ai făcut facultatea de

drept“ al lui William, am observat că începe să se schimbe starea de partea cealaltă a mesei. Frankie Burrows s-a aplecat, iar colecția de brățări de argint s-a lovit zgomotos de sticla mesei.

— Hai să trecem... la subiect, a zis ea și toată lumea prezentă știa că a omis cuvântul „naibii“ din propoziție, chiar în ultimul moment. Ce anume dorește clientul vostru?

Nu m-am gândit că o să vorbesc peste William, până când vorbele nu mi-au ieșit rostogolindu-se din gură.

— Vreau să-mi pot cunoaște copilul. Vreau să fac parte din viața lui.

Izzy a scos un sunet între suspin și strigăt de disperare, își mișca dintr-o parte în alta capul, fluturându-și părul care se lovea de obrazul soțului său la fiecare cuvânt categoric de „nu“ nerostit.

— Nici nu am știut dacă am un fiu sau o fiică până când cineva a dezvăluit această informație, am spus disperată.

— Da, despre asta... a început Frankie, încercând evident o diversiune, dar a fost întreruptă de propriul client.

— Asta pentru că nu *tu* ai avut un fiu sau o fiică, a spus Izzy. Glasul ei era încordat și foarte precis. Eu am avut.

— Era embrionul meu, i-am răspuns cu emoție în glas.

Foarte subtil l-am simțit pe Liam înclinându-se un pic mai aproape spre scaunul meu.

— Care a crescut drept *copilul meu*, a continuat Izzy și s-a întors cu privirea spre soțul ei, care dădea din cap încurajator, cu ochii plini de mândrie. Bebelușul nostru. Copilul nostru. Fiul nostru.

Izzy a tras prelung aer în piept, respirând egal înainte de a continua, lovindu-mă cu fiecare cuvânt.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Știu că nu e vina ta. Dar și noi am fost la fel de răniți de întâmplarea asta ca și tine.

— Mă îndoiesc, am mormăit cu ură.

Vedeam lângă mine că avocații căutau momentul potrivit să intervină și să reia controlul întâlnirii.

— Nu vreau să par lipsită de inimă, dar sunteți pe aceeași poziție cu oricine donează embrioni nedoriti clinicilor de fertilitate. Da, clinica a făcut o greșeală, și avem de ambele părți un caz împotriva lor, dar nu aveți niciun drept asupra copilului nostru.

L-am auzit pe Liam răsuflând chiar când a început Edward să vorbească, dar au pierdut în fața a ceea ce Izzy o fi crezut că e argumentul ei câștigător.

— Tu și Liam mai puteți face alți copii împreună. Și sper asta. Sper că următoarea rundă de fertilizare in vitro va fi de succes, dar asta tot nu-ți dă dreptul să faci parte din viața copilului nostru.

Erau atâtea pe care era evident că nu le înțelegea. Nu în ultimul rând presupunerea ei că Liam era tatăl biologic al embrionului pe care îl primise cu opt ani în urmă. Măcar acest lucru îl puteam corecta.

— Liam nu este partenerul meu. E doar un prieten. Embrionul care trebuia să fie fiul meu a fost congelat acum zece ani de mine împreună cu soțul meu.

Izzy a devenit palidă. Am văzut cum s-a albit bolnăvicios la față. Era ca și cum știa ce urmează să spun.

— Ne-am congelat embrionul înainte ca soțul meu să înceapă tratamentul pentru cancer. Mai aveam unul singur depozitat. Sau cel puțin așa am crezut mereu.

Izzy s-a uitat la Liam și apoi înapoi la mine.

— Tratamentul soțului meu nu a reușit. L-am pierdut acum cinci ani. Acel ultim embrion era tot ce mai aveam. Era singura speranță de care mă țineam din ziua când a murit. Tot ce aveam s-a năruit – viitorul nostru, visul nostru de a îmbătrâni împreună, familia pe care voiam să o întemeiem.

Vocea acum mi se întrerușea, dar nu aș fi putut să-mi țin lacrimile nici dacă aș fi încercat.

— Tot ce îmi rămăsese era șansa de a avea copilul nostru. Și vi l-au dat vouă în loc să mi-l dea mie.

Nu sunt sigură care dintre avocați a sugerat să luam o scurtă pauză. Atmosfera din încăpere devenise așa de tensionată încât simțeam că vom face implozie.

— Ce ziceți să ne regroupăm în treizeci de minute? a sugerat William.

Frankie Burrows prea ocupată ca să-și conducă deja clienții spre ușă, s-a întors uitându-se peste umăr, aprobând cu un semn din cap.

Am numărat până la treizeci, dându-i lui Izzy și soțului ei mai mult decât suficient timp să elibereze holul, înainte de a mă ridica nesigură pe picioare. Nu eram obișnuită cu confruntările și mă simțeam fizic stoarsă de energie după scena prin care trecusem.

— O să comand o cafea prin telefon, a zis William când a văzut că îmi iau geanta.

Am refuzat cu o mișcare a capului.

— Am nevoie de o gură de aer, am precizat.

L-am văzut pe Liam ridicându-se în picioare, dar i-am făcut un semn cu mâna să se așeze la loc. Cineva zicea ceva, dar cuvintele erau distorsionate de un zgomot brutal. Îmi imaginam că încercam să mă descurajeze să plec, dar mă concentram numai pe ușă și pe nevoia de a reuși să ies înainte de a mi se face rău.

Din fericire, holul era gol, dar nu voiam să risc să dau peste cineva în foaierea hotelului, așa că am urmărit semnul ieșirii de urgență. În ciuda tocurilor și a rochiei strâmte, coborâsem deja prima jumătate a scărilor, când Liam a reușit să mă prindă din urmă.

— Beth! m-a strigat, iar cu mâna m-a prins de braț.

După urgența din glasul său, mă îndoiam că era prima dată când mă striga pe nume. Strânsoarea lui m-a dezechilibrat și m-am împiedicat în față, simțind pe pielea mea apucătura degetelor sale care m-au strâns mai tare, reușind să mă echilibreze.

— Ai grijă! m-a prevenit îngrijorat. Era gata să cazi.

— Doar pentru că tu m-ai apucat, i-am răspuns, cu inima bătând de două ori mai repede decât de obicei, dându-mă de gol.

Avea destul bun-simț, încât să nu insiste cu acel argument.

— Doar mergi un pic mai încet. Te rog!

Ochii îi avea aproape negri în lumina artificială fluorescentă și revărsau genul de compasiune care ar fi putut cu ușurință să mă facă să mă răzgândesc. Mă aflu pe marginea prăpastiei și mă ținam doar cu buricele degetelor, dar trebuia să mă trag sus înapoi. Nu puteam să-l las să mă mai ajute.

— Lasă-mă să vin cu tine!

M-a implorat știind deja că îl voi spune „nu“. Era curios cum acest bărbat, pe care abia dacă îl știam, mă cunoștea mai bine decât propria familie. Am călătorit amândoi într-un loc pe care puțini oameni de vârsta mea l-au vizitat, iar călătoria asta ne-a schimbat în feluri care încă mă uimesc. Simțeam legătura dintre noi devenind mai puternică.

— Spune-mi doar atât: te mai întorci?

Am dat cu putere din cap, înainte să-l întreb și eu ceva:

— Nu va merge în favoarea noastră, nu-i așa?

Liam nu s-a grăbit să-mi răspundă, ceea ce m-a făcut să mă întreb oare câte replici a schimbat în cap până să vorbească:

— Sentimentele ajung mereu la cote înalte.

Era o replică de politician, iar sprânceană mea ridicată i-a dat de înțeles exact ce gândeam despre asta.

— Ar fi putut să meargă mai bine, a admis cu seriozitate, apoi s-a uitat lung la mine. Ne vedem înapoi sus.

În ciuda nevoii mele de aer curat, am rămas pe scară uitându-mă la Liam cum urca înapoi scările, pe care tocmai alergase ca să ajungă la mine. Am fost aproape să strig după el, nu doar o dată, ci de mai multe ori. Când a dispărut din raza mea vizuală, numele lui era încă pe buzele mele, gata să fie eliberat.

Memoria m-a condus la destinație, am mers la parter, iar apoi printr-un pasaj șerpuit, până când am ajuns la un set de uși de oțel. Le-am împins și am pășit în oaza caldă, plină de soare, a grădinii din curtea interioară a hotelului. Era o zonă pe care o decorasem de mai multe ori cu ghirlande de flori, țesute în arcade de nuiete pentru nunți în aer liber. Din fericire, nimeni nu părea să fie programat astăzi, deci nu împărțeam curtea interioară cu nimeni, în afară de câțiva porumbei moțați.

Ca un scufundător care tăia suprafața apei, mi-am ridicat fața spre

cer și am tras aer în piept cu putere, plutind în seninătate – sau pe cât de aproape se putea de asta – luând guri mari de aer, fortifiante. Nu mi-am deschis ochii pentru cel puțin un minut, permițând căldurii de la soare, brizei care îmi flutura părul și florilor parfumate din grădina de trandafiri să mă recalibreze și stabilizeze.

Acestea erau momentele în care încă îl simțeam pe Tim alături de mine – nu la modul înfricoșător „*Văd oameni morți*“, dar într-un mod profund, aproape într-o manieră fundamentală, în conexiune cu natura. Adierea de pe obrajii mei era respirația lui stând lângă mine noaptea; razele soarelui care mă încălzeau erau brațele sale în jurul taliei mele; iar foșnetul frământat al frunzișului erau secretele noastre spuse în șoaptă.

Deodată, mi s-a făcut dor de el cu atâta intensitate că mi-era greu să respir.

— Nu știu cum să fac asta fără tine! i-am mărturisit grădinii pustii. Nici nu mai știu dacă fac ce trebuie. Oare asta îți dorești? Aș vrea să-mi poți spune sau să-mi dai un fel de semn.

M-am uitat în sus, la norii denși și pufoși, urmărindu-se unul pe altul de-a lungul cerului senin, dar nu erau forme care să însemne ceva în forma lor adâncă de vată de bumbac; erau doar nori.

Cincisprezece minute mai târziu, mi-am forțat picioarele încălzite la soare pe bancă și m-am pregătit să mă întorc în sala de întâlniri de la al patrulea etaj. Ceafa mea avea broboane de sudoare și aveam cu siguranță nevoie să trec pe la toaleta femeilor pentru o îmborsărire, înainte de a mă confrunta din nou cu familia lui Noah.

Am luat singură liftul până la etajul patru, observând prea târziu că era mult mai greu fără alinarea lui Liam alături de mine. Poate m-am grăbit să-l îndepărtez, mă gândeam în timp ce apăsam mânerul unei uși cu silueta unei femei.

Toaleta era minunat de răcoroasă. S-au auzit tocurile mele răsunând pe podeaua de marmură, mergând spre un șir de lavoare de un alb strălucitor. Am ignorat tentația unei băncuțe capitonate de catifea și m-am dus în zona oglinzilor scotocind în grabă după trusa de machiaj. După câteva rețușuri, mi-am strâns cosmeticele împrăștiate și le-am înghesuit înapoi în poșetă, oftând enervată că rimelul s-a rostogolit pe jos. M-am aplecat să-l iau și am observat ceva mototolit pe marmura din spatele băncuței de catifea: ceva moale, din lână și de culoare roșu aprins. L-am ridicat, amintindu-mi unde am văzut îmbrăcămintea: atârna de brațul lui Izzy când a ieșit din sala de întâlniri.

Ochii mi-au fugit spre rândul de cabine, la o distanță mică de lavoare. La prima vedere păreau goale, dar acum m-am uitat mai bine și am observat că ușa toaletei de la capătul rândului era închisă. Am luat rimei ul și l-am aruncat în geantă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să dau nas în nas cu Izzy la toaleta femeilor, dar zgomotul

de balama care culisează îmi spunea că exact asta avea să se întâmple.

A făcut ochii mari când a ieșit din cabină și m-a văzut. A mers cu pași sacadați și instabili spre lavoare. Nu a zis nimic, dar cu ochii mă fixa în oglindă, și eu făceam la fel. Era un strat de sudoare pe fața ei, care îi dădea un aspect brânzos, și sunt sigură că nu asta își dorise în dimineața aceea. A pornit robinetul de apă rece la maximum și a luat o mână zdravănă de apă, folosindu-și palma ca o cupă cu care să-și clătească gura.

Am făcut un pas în spate, știind cât poate să mă urască pentru că o văd în momente vulnerabile. Pentru o secundă m-a învăluit un sentiment de milă, amintindu-mi că și eu m-am simțit rău după confruntarea noastră. Nu voiam să simt compasiune pentru această femeie, care era adversara mea, dar era aproape imposibil. *Pleacă de aici. Asta nu e treaba ta*, mi-am spus în sinea mea. *Asta nu are nicio legătură cu tine*. Și totuși, mi-a fost imposibil să părăsesc încăperea.

— Te simți bine? am întrebat stingher.

Din nou, ochii ei fixau reflexia mea cu privirea ca și cum comunicarea prin oglindă ar putea dezamorsa potențiala situație explozivă în care ne aflam.

— Sunt bine, a spus Izzy și era evident că mințea, pentru că nu mai văzusem pe nimeni în viața mea arătând așa de rău.

— Vrei să îl chem pe soțul tău?

Părea surprinsă și a părut că îi ia mult timp până să răspundă cu un semn din cap.

— Nu, dar... mulțumesc pentru întrebare.

M-am fâțâit incomodă în spatele ei, mutând jacheta de lână dintr-o mână în alta. Mișcarea i-a atras atenția și ochii i-au coborât la obiectul vestimentar pierdut. De data asta s-a întors. Eram mai înaltă ca ea, dar m-am simțit imediat eclipsată de prezența sa, într-un mod greu de explicat.

— Ea mea?

Am coborât privirea aproape surprinsă să găsesc îmbrăcămintea ei încă în mâinile mele.

— Ăăă, da, cred că da. Era pe jos, în spatele băncuței.

M-a fixat cu ochii ei verzi. A ridicat foarte lent un braț.

— *Voiam* să ți-o returnez, i-am spus încă ținând strâns materialul în mâinile mele.

Temperatura din toaletă era deja răcorită de aerul condiționat, dar puteam să jur că a scăzut cu câteva grade.

— Sunt sigură că asta aveai să faci. Pari sinceră. De încredere.

Complimentul părea autentic, dar să îl crezi pe cuvânt ar fi însemnat că suntem amândouă fraiere.

— Nu mă cunoști, nu știi cum sunt, i-am întors replica.

Mi s-a părut o secundă că văd o urmă de zâmbet pe buzele ei. A

încuviințat.

— E adevărat. Nu știu. Dar am instincte bune, iar ale mele spun că ești un om cumsecade, pe care te poți baza să faci ceea ce e corect.

Avocații ar fi înnebunit dacă ar fi știut ce se întâmplă chiar acum, la distanță de doar două uși de sala de întâlniri. Pentru început, cred că ne interziceau ca eu și Izzy să rămânem singure împreună, darămite să vorbim una cu cealaltă așa.

Ochii ei verzi erau magnetici și, oricât mi-aș fi dorit, era imposibil să mă rup de privirea ei. Brațul ei era încă întins în așteptare, iar când i-am înmânat jacheta, am ezitat înainte să-i dau drumul. Pe peretele de oglinzi vedeam reflexia noastră, cu pauză pe cadrul în care îmbrăcămintea era între noi, ca într-un joc în care trăgeam de sfoară și cine dădea drumul pierdea. Nu cred că vreuna dintre noi nu și-a dat seama de simbolistică.

Izzy a luat jacheta și a ținut-o pe lângă corpul ei subțire.

— Cred că fiecare dintre noi trebuie să facă ce trebuie făcut, Beth.

În mod straniu, am recunoscut în vorbele ei un sentiment ca de surori. În alte circumstanțe, într-o altă viață, îmi imaginam că aș fi îndrăgit-o.

Am dat ușor din cap, m-am întors și am părăsit toaleta fără să mai scot vreun cuvânt.

21

Beth

Era o schimbare subtilă a atmosferei din sala de întâlniri, după pauză. Ar fi fost exagerat să spui că ne-am împrietenit, dar se putea observa o schimbare vizibilă.

— Hai să fim sinceri, a zis Edward, ridicând privirea din hârtii spre Izzy și Pete. Nu e în interesul nimănui ca acest caz să ajungă în instanță.

— Nu sunt de acord, l-a întrerupt avocata lor, căreia îi luceau ochii provocator. Acest caz este prea mare și prea important ca să se încheie între acești pereți.

Edward clătină din cap, vrând să sugereze că e păcat de anii de experiență și înțelepciune în raport cu tânăra femeie avocat, ce părea foarte pregătită pentru o luptă în instanță. Poate un pic *prea* pregătită?

— Acest caz va deveni hrană frenetică pentru mass-media. Povestea voastră va fi împrăștiată pe prima pagină a multor tabloide, i-a avertizat Edward. Luați-vă un moment să vă gândiți cum vă va afecta viața de adulți, apoi înmulțiți cu o sută – pentru că așa va fi pentru Noah.

Izzy a tresărit, ca și cum bărbatul care arăta ca Moș Crăciun ar fi înjunghiat-o.

— Țineți minte că instanța va fi de partea lui Noah. Sunt convinsă

că vor lua o decizie bazată strict pe cel mai bun interes al lui.

— Cel mai bun interes al lui este să rămână cu mama lui! a zis Izzy cu glas înflăcărat.

— Care mamă? a întrebat Liam încet, atrăgând toate privirile din încăpere.

Am văzut în ochii lui Izzy și Pete teama reală că ar fi posibil să se decidă în favoarea *mea* custodia comună, în locul lor.

— Legea vrea să se asigure că fiecare copil are acces la dreptul său din naștere.

— Nu credeți că Noah merită să știe din cine provine? i-am întrerupt, incapabilă să mai rămân tăcută încă un moment.

Eram deplasată, vorbind când nu trebuia și ignorând recomandările pe care le stabiliseră Edward și William.

— Poate când va fi mai mare, a admis Pete și s-a uitat la soția sa, care a sărit în scaun la această sugestie ipotetică.

— *Mult* mai mare, s-a grăbit să adauge. Poate când va fi major sau cam pe acolo.

— instanțele vor decide altfel.

Cuvintele lui Edward au fost rostite cu solemnitate și ne-au adus pe toți înapoi la discursul pe care îl pregătise. Oricât de mult îmi imaginam că și-ar fi dorit să contrazică fraza asta, Frankie Burrows nu a contestat-o.

— Am pierdut deja primii opt ani din viața lui, am vorbit frământându-mi mâinile. Dar, mai mult de atât, și *Noah* a ratat asta.

Izzy s-a făcut imediat arici la auzul criticii sugerate și știam că am doar câteva secunde să o temperez după vorbele pe care le spusese deja.

— Are o întreagă familie pe care merită să o cunoască. Are verișori – unul e aproape de aceeași vârstă cu el. Nu credeți că are dreptul să îi cunoască? Și pe bunicii lui la fel?

Pete dădea încet din cap, dar Izzy și-a ridicat privirea și s-a uitat drept în ochii mei.

— Și ar trebui să știe ce s-a întâmplat cu tatăl său.

Izzy La luat instinctiv de mână pe Pete, și i-a strâns-o ca să se liniștească, dar mă fixa în continuare cu privirea. Mi-am dat seama că ajunsese într-un punct critic și eram aproape speriată să mai continui, de teamă să nu zic ceva greșit, dar trebuia să pun presiune, înainte ca acest mic avantaj să-mi scape printre degete.

— Nici măcar nu știu cum arată Noah.

O bună bucată de timp a fost tăcere. Singurul zgomot pe care îl auzeam, era al tastaturii cu care Keeley transcria vorbele noastre pe ecranul laptopului. Izzy s-a întins încet după geantă, ignorând sau poate doar fără să vadă expresia consternată de pe fața soțului ei. Începusem să mă simt ușor amețită pentru că îmi ținusem răsuflarea

prea mult, temându-mă că cel mai mic sunet o va trezi din starea hipnotică în care se afla.

— Iz? a întrebat-o Pete, când a scos geanta neagră.

Degetele ei au rămas pe clapetă, a ezitat un pic și eram aproape să strig de frustrare. Dar intrasem degeaba în panică.

— Poate să vadă o poză, a zis ea, uitându-se adânc în ochii soțului ei.

Pentru o secundă, ziceai că ceilalți din jurul lor dispăruseră. Și-au vorbit din priviri câteva secunde, într-o limbă pe care nimeni nu ar fi putut s-o înțeleagă. Nu știu ce i-o fi spus ea, dar, până la urmă, l-a convins, pentru că, într-un final, Pete a aprobat ușor din cap, iar Izzy și-a deschis geanta. Era o fotografie mică, de genul acela care părea tăiată de pe o coală cu patru mostre. A scos-o din protecția de plastic și s-a uitat la ea mai mult timp, ținând-o în mână ca pe o carte de joc.

Nu știu cât de greu i-a fost, dar am observat degetele ei tremurând când a așezat fotografia pe masă. A întors intenționat imaginea în direcția mea. Inima mi se zbătea așa de tare, încât mă miram că Keeley nu transcria și bățile ei puternice. Cu o unghie îngrijit tăiată, Izzy a împins fotografia pe geamul mesei, înspre mine.

Mi-am tras sufletul, așa cum mi-am imaginat că a făcut Izzy când i-au pus în brațe nou-născutul. Când îți vezi pentru prima oară copilul rămâne unul dintre momentele cele mai de preț. Simțeam că mi se umplu ochii de lacrimi și mi-era mai greu să-i văd ochii căprui adânci, nasul drept și gura plină, întinsă larg într-un zâmbet siropos. Părul negru contrasta cu fundalul de un albastru pal, pe care îl folosise fotografu școlii. Îi cunoșteam deja textura părului ondulat, și coroana dublă, care era de vină pentru micul moț din creștetul capului. Degetele mele cunoșteau fiecare buclă a aceluia păr. Mă uitam la fața pe care nu o văzusem niciodată, dar pe care o cunoșteam mai bine decât propria reflexie.

Fără niciun cuvânt, m-am întins și eu după geantă, făcând ca în oglindă aceleași gesturi ca femeia de partea opusă a mesei. Ca pe un As câștigător, am așezat foarte ușor pe masa de sticlă fotografia lui Tim și am împins-o spre ea. Surprinderea nu a fost la fel de tare ca a mea, dar șocul de pe fața ei a fost la fel de evident. Avocații s-au pregătit să facă teste ADN, dar în acea secundă nu cred că mai era cineva în încăperea care să nu creadă că e doar o formalitate de bifat. Aproape că mă așteptam ca cineva să strige „Bingo!”, pentru că vedea toată lumea că Noah era o copie în miniatură a răposatului său tată.

Cu multă șovăială, am împins fotografia lui Noah spre proprietarul ei de drept.

— Crezi că ar fi posibil să facem rost de o copie? M-am întors nesigură către William și Edward. E în regulă să cerem asta?

Înainte ca ei să răspundă, Izzy m-a surprins din nou.

— O poți păstra.

Chiar și soțul ei era surprins de gestul ei neașteptat de generos.

— Mulțumesc! i-am răspuns delicat.

Am adunat ambele fotografii pe care le-am pus în portofel înainte ca Izzy să apuce să se răzgândească, deși ceva îmi spunea că nu era cazul să facă asta. Probabil că nu voi avea cum să o cunosc pe femeia aceasta suficient de bine ca să-mi dau seama dacă îmi place sau nu, dar, chiar și azi, când erau atâtea de rezolvat între noi, o respectam deja. Câștigase asta.

Mă împlinea liniștitor să știu că cele două fotografii stăteau acum împreună în același buzunar de piele. Tată și fiu. Împreună, în sfârșit.

— Ești sigur că nu faci un ocol? Aș putea foarte bine lua un taxi.

— Nu e nicio problemă! m-a liniștit Liam fără efort, când traversam strada aglomerată din fața hotelului. Am parcat pe una dintre străzile laterale în direcția aceasta, mi-a explicat și m-a ghidat ținându-și mâna pe curbura spatelui meu.

După ce Izzy mi-a dat fotografia, întâlnirea și-a urmat cursul firesc.

— Aveți deja propunerea noastră pentru custodie comună, a zis

Edward, făcând un semn cu capul spre documentul pe care Frankie îl punea într-un ghiozdan de piele roșu aprins, care era probabil cel mai apropiat articol de o valiză convențională pe care îl putea accepta.

— Da. Vom lua legătura după ce vom avea timp să o parcurgem.

— Cred că o veți găsi rezonabilă și absolut corectă.

William i-a garantat zâmbind ca un politician.

— Poate pentru clientul *tău*, i-a dat replica, scuturând din cap. Cred că ai mei preferă să lăsăm instanța să decidă ce este corect.

A fost meritul lui William că zâmbetul nu i s-a clintit un milimetru.

— Hai să vorbim curând.

Izzy și Pete erau deja la ușă, evident nerăbdători să plece. Asta aveau cu siguranță în comun. Mâna lui Pete era pe clanță, când Izzy s-a apropiat și i-a șoptit ceva la ureche. A dat scurt din cap și i-a dat drumul la mână fără tragere de inimă. Pe măsură ce pășea spre mine, palmele îmi erau umede și transpirate de nervi. Mă gândeam cât de rău s-ar observa dacă le-aș fi șters pe rochie atunci când mă ridicam în picioare. Dar nu se gândea să dăm mâna. În ciuda incidentului de la toaleta femeilor și a generozității cu fotografia lui Noah, tot eram la mii de kilometri depărtare de gesturi precum o strângere de mâini.

— Sunt o mamă bună, mi-a zis calmă și încrezătoare, iar cu ochii mă fixa de suficient timp încât să nu pot trimite o privire echipei mele de avocați, cerând ajutor. Noah are tot ce îi trebuie unui băiețel. Are doi părinți care îl iubesc mai mult decât orice pe lumea asta și o viață în siguranță și liniștită. E un băiețel vesel, fără griji. Te rog nu schimba asta. Nu-l trage într-un coșmar pe care e prea mic ca să-l înțeleagă. Dacă tu chiar îl iubești – și îmi dau seama după felul în care te porți că da –, atunci trebuie să-l iubești suficient încât să renunți și să-i lași viața neatinsă. Te rog!

Era o frază puternică de încheiere și m-a surprins așa de tare că nici nu am observat când ea și Pete au ieșit din sală, urmați îndeaproape de Frankie Burrows.

— Să notez și asta? a întrebat Keeley cu mâinile pe laptopul pe care apucase să-l închidă la finalul întâlnirii.

— Nu. Întâlnirea s-a încheiat deja. Acele comentarii au fost neoficiale și nu trebuie notate, a hotărât Edward.

Eram de acord cu el; nu era nevoie să fie notate, pentru că îmi intraseră deja atât de puternic în inimă.

Interiorul mașinii lui Liam mirosea a tapițerie scumpă de piele și a aftershave-ul subtil, dar distinctiv pe care îl folosea. Nasul meu descifra arome diferite, aveau un straniu obicei, dar capul îmi era tot la observațiile echipei mele de avocați luați prin surprindere după ce Izzy și-a ținut discursul pasional de la plecare.

— După cum vorbeau, nu ți-ai dat seama că ea și soțul ei nu au

locuit împreună în ultimele nouă luni, nu-i așa? a remarcat William.

A fost o scăpare indiscretă, un indiciu că a fost zdruncinat și poate că nu era așa de încrezător în șansele noastre de succes așa cum pretindea.

— O situație de care cred că avocatul lor se va ocupa până când vom ajunge în instanță, s-a grăbit Edward să răspundă.

Pentru prima dată l-am întrezărit pe avocatul de drept familial, pe care tatăl meu mi-l recomandase, mai degrabă tăios decât jovialul alter-ego cu barbă albă.

I-am ținut cu ochii pe cei doi avocați.

— Izzy și Pete sunt divorțați?

Mai târziu aveam să mă cert pentru că am sperat că, dacă erau divorțați, asta ar putea echilibra lucrurile, în caz că ajungeam în instanță.

— Nu. Nu încă. Dar fost *despărțiți*, ceea ce e ceva ce am putea sublinia dacă lucrurile merg în direcția aia.

— Izzy și Pete arătau foarte apropiați pentru un cuplu care trece prin probleme în căsătorie, mi-am prezentat observația, atunci când Liam intra în traficul de după-amiază și m-am întors ușor în scaun ca să-l pot privi. Crezi că jucau un rol? Că încercau să creeze iluzia unei familii unite ca să își întărească poziția?

Liam a depășit o dubă parcată prost, și nu-mi dădeam seama dacă ridurile fine de încruntare dintre ochi erau din acest motiv sau datorită întrebării mele.

— Mi se pare prea mult să presupunem ceva ce nu putem ști cu siguranță. Și nu aș vrea să-i judec, chiar dacă asta e ceea ce i-a adus împreună din nou. Situațiile grele pot face asta.

M-am sprijinit pe spate și m-am uitat, prin parbriz, în gol. Vorbele lui Liam de acum ar fi putut la fel de bine să fi fost ale lui Tim. Nu observasem nici cea mai mică asemănare între cei doi bărbați, așa că era cu atât mai tulburător să realizez că aveau moduri de gândire similare.

— Tu și Ana ați avut o căsnicie fericită?

Mintea mea sărea în toate părțile, ca o lăcustă agitată, dar Liam părea că nu avea probleme să țină pasul.

— Foarte, mi-a spus categoric, iar buzele i se curbau ușor amintindu-și. Dar tu și Tim? mi-a întors întrebarea.

— Absolut. L-am iubit din prima zi când ne-am întâlnit.

— Înseamnă că *noi suntem* cei norocoși.

Părea o afirmație bizară, având în vedere că ne trăiam amândoi viețile fără persoanele pe care le iubiserăm cel mai mult pe lumea asta, dar, în mod straniu, eram întru totul de acord cu el.

— Da. Suntem într-adevăr.

O vreme, singurele zgomote care s-au auzit în mașină au fost motorul care torcea și ecourile amintirilor în care ne pierduserăm amândoi. Așa că a fost un pic surprinzător când Liam a tăiat în sfârșit liniștea cu una dintre cele mai prozaice replici.

— Nu știu cum ești tu, dar eu sunt lihnit de foame. Vrei să luăm ceva de mâncare undeva, sau trebuie să te întorci la florărie?

— Nu. Azi e deschisă doar jumătate de zi, i-am răspuns și m-a uimit să-mi dau seama că și mie mi-era la fel de foame.

Nici cu o seară înainte nu reușisem să mănânc mare lucru, când nu făcusem altceva decât să aleg cu inima îndoită o mâncare semipreparată, de parcă aș fi săpat după ea cu furculița.

— Îmi este foame, am recunoscut, dar nu sunt sigură că aș face față acum unui restaurant sau pub aglomerat. Îmi pare rău. Cred că întâlnirea din dimineața aceasta m-a lăsat un pic în stare de șoc.

Degetele lungi ale lui Liam băteau ușor volanul ca și cum urmau un ritm auzit departe. Era ceva ce făcea și Tim mereu când conducea. *Oprește-te!*, mi-am spus furioasă. În anii de când murise am fost mereu atentă când și cum îmi lăsam libere amintirile lui Tim. Însă recent au început să găsească crăpături în zidurile pe care le ridicasem, și treceau prin ele exact când mă așteptam mai puțin. Ca acum.

— Te-ai simți în largul tău dacă ai veni la mine? Fac o omletă destul de bună, sau cel puțin așa mi s-a spus.

Am ezitat câteva secunde. Poate că nu îl cunoșteam pe omul acesta de suficient timp ca să accept cu voioșie să merg la el. Dar își reorganizase toată ziua în ultimul minut, după ce l-am sunat și l-am rugat să mă însoțească. Cu siguranță, și-a câștigat dreptul de a avea încredere.

E OK, Beth, am auzit în mintea mea glasul reconfortant al lui Tim, un glas ce revenea suficient de des cât să încep să-mi fac griji. *Tipul e în regulă. Ești în siguranță cu el.*

Partea nostimă e că nu aveam nevoie să-mi spună asta soțul meu mort. Am știut cumva de la început.

22

Izzy

Au fost cele mai lungi și epuizante emoțional ore din viața mea. Mă simțeam ca un șofer care trece prin decompresie, în timp ce stăteam între Pete și Frankie, în Starbucksul aglomerat, chiar la colțul străzii pe care era hotelul.

Frankie a adus cafelele, făcându-ne cu ochiul ca să ne aducă aminte că, de fapt, *noi* eram cei care plăteam. Pentru că nu o plătisera încă, nu știam la ce se referă, dar eram prea obosită ca să întreb. Niciunul nu a spus prea multe cuvinte de când am ieșit din sala de întâlniri. Această informare era importantă, pentru că, deși am ascultat cu

atenție tot ce s-a discutat în ziua aceea, tot nu aveam nicio idee cum au mers lucrurile de fapt.

Frankie a așezat cafelele pe masă și a luat o gură revigorantă din a ei, înainte să vorbească.

— Ei bine, a fost destul de bine având în vedere tot ce s-a întâmplat, nu credeți? ne-a întreat.

Eu și Pete am făcut un schimb de priviri la fel de confuzi.

— A fost?

— Sigur că da! a zis Frankie, care își înfipsea dinții într-una din cele trei brișe supradimensionate, pe care le cumpărase cu cafelele, iar noi am bănuat că doar a ei va fi mâncată.

Ar fi trebuit probabil să aștept să termine de mestecat, înainte să o întreb ce-mi stătea pe limbă de peste două ore.

— Știi...? Mă refer la soțul ei... Știi că e mort?

Frankie părea recunoscătoare pentru timpul de gândire acordat de brișă cu bucăți duble de ciocolată.

— Nu chiar, a zis întinzându-se după un șervețel cu care și-a tamponat rujul vinețiu, cu delicatețea unei debutante. Știam că e singură, dar asta ar fi putut însemna orice. Ar fi putut fi divorțată, despărțită sau doar o femeie care a ales să facă singură un copil.

— Asta va conta totuși, nu-i așa?

Frankie părea că vrea foarte mult să nege acest lucru, dar nu-i era ușor să mintă. Va fi un avocat destul de prost, fără abilitatea asta.

— Aduă un... *element* care înclină un pic lucrurile în favoarea lor, a mărturisit cu jumătate de gură.

Capul lui Pete se răsucea de la stânga la dreapta, străduindu-se să umple golurile discuției noastre.

— Dar nu suntem încă în avantaj? a întrebat confuz. Noi putem să-i oferim lui Noah avantajul a *doi* părinți iubitori. Nu cântărește asta mai mult decât dacă e unul singur?

M-am uitat cu tristețe la el.

— E văduvă, Pete. Și una foarte tânără. Copilul la care ea și soțul ei au visat să-l aibă nu se va mai naște niciodată din ea, pentru că Westmore a greșit. Nu are nicio altă șansă.

— Zici că ești de partea ei! mi-a răspuns el acuzator, iar eu m-am pregătit moral, pentru că îl cunoșteam și am înțeles perfect ce urmează. De asta ai făcut-o? Din acest motiv i-ai dat fotografia cu Noah, pentru că îți pare rău pentru ea?

— Chiar *îmi* pare rău pentru ea, m-am apărat ușor jenată să realizez că eram aproape să plâng. Și *îmi* pare rău pentru Noah, și pentru tine, și pentru mine. *Îmi* pare rău pentru toată lumea.

Fața lui Pete era de piatră și nu avea nicio urmă din bunătatea obișnuită în ochi atunci când mă privea.

— I-am dat fotografia. Nu i l-am dat pe Noah, am spus defensiv,

simțind cum mă privesc amândoi cu greutate. Apoi mi-am coborât privirea spre ceașca mea de cafea. Mi-am dat seama după ce am vorbit cu ea că îi este la fel de greu să facă față situației cum ne este nouă.

— Ai vorbit cu ea?

Nu știi dacă Frankie a vrut să ridice vocea, dar vorbele i-au ieșit cu câțiva decibeli mai sus decât tonul ei obișnuit.

— Când anume ai vorbit cu ea? Și mai important, de ce? Îți dai seama că poate folosi orice ai zis împotriva noastră?

M-am simțit ca un gândac la capătul unui băț, încet tranșată de ei. Mi-am dres glasul și mi-am dat seama că mi-a revenit culoarea în obraji. Îi simțeam arzând de furie.

— Nu a fost așa. M-am ciocnit de ea la toaletă.

— Despre ce ați vorbit? a aruncat Frankie înspre mine cuvintele, ca niște gloanțe.

Iau înapoi ce am zis mai devreme. Suna exact ca un avocat într-o telenovelă în instanță. Frankie avea să fie un avocat *formidabil*.

— Nimic despre caz, sau Noah.

— Pfiu! a zis Frankie vizibil ușurată, făcând pantomimă că își ștergea fruntea de sudoare. Atunci ar trebui să fie OK.

— Deci ce se întâmplă în continuare? a întrebat Pete. Vor dori să se întâlnească din nou cu noi pentru alte discuții?

— S-ar putea, a admis Frankie. Dar, dacă vor sugera, eu voi recomanda să refuzăm politicos.

Pete și cu mine ne-am așezat mai dreپți pe scaun când Frankie s-a aplecat apropiindu-se de noi.

— Ne-am făcut treaba astăzi. Am mers și am ascultat ce au avut ei de zis.

Pete și cu mine am încuviințat la unison, ca două modele de câini de jucărie pe parbrizul unei mașini.

— Au încercat să ne orbească cu precedente care nu au nicio legătură cu circumstanțele noastre particulare. Ne subestimează. Și *mă* subestimează, a zis Frankie cu un zâmbet crispat. Se întâmplă destul de des, de fapt.

Și eu, și Pete am rămas tăcuți, din tact.

— Dar chiar nu contează, pentru că înțeleg că, până la urmă, nu s-a schimbat nimic. Niciunul dintre voi nu dorește să-i ofere șansa lui Elizabeth Brandon să ajungă la Noah, sau să îi oferiți orice fel de custodie comună, nu?

— Cu siguranță, nu! am rostit cuvintele într-o perfectă sincronizare, ca și cum cântam un duet.

— Așa credeam și eu. Îi mai las câteva ore să-și lingă rănila, apoi îl sun pe William Sylvester mai târziu, în după-amiaza asta.

Frankie s-a străduit să-ți țină zâmbetul, dar era o luptă pierdută.

— O s-o aranjez frumos. Le mulțumesc pentru întâlnire, bla-bla-bla. Dar, de fapt, am un singur lucru să le comunic. A făcut pauză de o secundă înainte de a spune replica perfect: Ne vedem în instanță.

Atmosfera a rămas curios de tăcută după plecarea lui Frankie.

— Nu cred că mai avem încotro, a zis Pete cu regret. Cred că acum va trebui să vorbim cu Noah despre toate astea.

Panica m-a zguduit, ca un curent electric.

— Nu încă. Hai să mai așteptăm până vor stabili data audierii. Orice se poate întâmpla înainte de asta.

Măinile lui Pete erau încleștate pe fața de masă, degetele bătătorite pătate de ulei îi contrastau cu costumul.

— Vom fi în regulă cu asta, Izzy? Suntem gata să fim pe prima pagină a tuturor ziarelor? Să se vorbească despre noi – să ne critice – prin toată țara?

— Nu văd cum am putea rezolva altfel, i-am răspuns.

Frankie cu siguranță nu ne-a luat degeaba la pumni când ne-a avertizat că drumul pe care vom merge nu va fi ușor.

— Vom avea suporteri din toată lumea. Dar să fiți pregătiți – vor fi și injurii. Vor fi mesaje de ură. Vă veți schimba numerele de telefon de nenumărate ori și presa tot va face rost de ele. Și probabil vor fi trolci în tot internetul.

Aproape că am râs la expresia lui Pete la fraza asta. Era clar că se gândea la genul de trolci cu păr orange aprins și năsucuri rotunjite, care locuiau sub poduri.

— Suntem pregătiți! am zis cu un fel de încredere oarbă, de care nu sunt sigură că vreunul dintre noi dădea cu adevărat dovadă.

Ceva mă deranjase în timpul întâlnirii – o iritare mentală pe care nu o pot defini, și abia când ne-am ridicat, la plecare, mi-a revenit memoria.

— Bărbatul de astăzi, cel cu care a venit Beth Brandon... îl cunosc.

Pete era șocat pe bună dreptate.

— De ce nu ai zis nimic?

— Nu mi-am dat seama de unde îl știu până acum. Este client la cabinet. Are un mic Jack Russell.

Gura lui Pete se încordase.

— Probabil că ar trebui să-i spui lui Frankie, a zis necăjit. Ar putea fi un conflict de interese... sau ceva.

În ultima vreme ne făceam amândoi vinovați de scăparea unor termeni legali în propoziții, fără nicio idee despre ce înseamnă.

— Așa ar trebui.

Am oftat fără să-mi placă lumea nouă în care locuiam deodată, nimic nu mai era simplu sau direct de descifrat.

— Oricum vreau să o întreb de factură. Mă gândeam dacă putem plăti în tranșe.

Pete rareori se înroșea, dar acum îl cuprinsese un val care începea de la gât și urca încet spre obraji. Rozul era în contrast puternic cu tricoul lui alb.

— Nu e nevoie. M-am ocupat eu de asta.

Mi-am întors capul așa de rapid că m-au durut mușchii gâtului.

— Cum? De unde ai făcut rost de bani?

— Asta nu contează.

— Ba da, de fapt. Nu ai... mi-am auzit tonul neîncrezător din glas. Nu ai făcut nimic... ilegal, nu-i așa?

Meritam privirea urâcioasă pe care mi-a aruncat-o. Îl cunoșteam mai bine de atât. Pete era genul care le atrăgea atenția casierilor dacă îi dădeau mai mult rest. El nu știa să nu „fie” onest.

— Un împrumut bancar? l-am întrebat, știind cât de puțin probabil era, având în vedere istoria datoriilor noastre.

A scuturat capul și s-a încruntat, dându-și seama că nu o s-o las așa.

— M-a ajutat un prieten, a recunoscut în sfârșit. Hai s-o lăsăm așa, te rog, Izzy.

Pentru el era un subiect încheiat, dar pentru mine era cutia Pandorei, de care nu puteam sta departe. Trebuia să fie Maya. Nu avea cum să fie altcineva. Pete a amintit acum mai mulți ani că familia ei era extrem de bogată. El insista că sunt doar prieteni, dar oare prietenii își împrumută sume așa mari? Oare cu ea petrecea serile, și cât mai era din această relație și nu voia să spună? Nu e de mirare că nu a vrut să vorbească despre asta.

Ziua în care am sperat că scăpasem de primirea veștilor neplăcute a păstrat ceea ce era mai greu la final.

Sunt sigură că era mai mult pentru binele lui Noah, decât al meu, atunci când Pete a întrebat, aproape ezitând, dacă ar putea să ni se alăture la cină în seara aceea.

— Nu e nevoie să mă întrebi așa ceva, i-am spus cu inima strânsă când am văzut neîncrederea din ochii lui. Asta e încă și casa ta.

Îmi dădeam voie să mă prefac că nu se dă râma încetișor lumea noastră, în timp ce îi pregăteam lui Noah pastele lui favorite pentru cina la care ne-am așezat toți trei la masă, ca și cum nimic rău nu ni se putea întâmpla. După masă ne-am jucat Monopoly pentru copii, trecând cu vederea când Noah fura de la bancă crezând că nu vedeam.

Trăsătura necinstită nu o avea cu siguranță de la tatăl său, m-am gândit zâmbind văzându-l cum delapida un teanc de bancnote în mână. Doar că Pete nu era tatăl lui Noah și nu știam mai nimic despre tatăl lui biologic. Dacă erau lucruri importante pe care ar trebui să le știm? Deodată au început să aibă sens sute de întrebări adresate

doctorilor de-a lungul anilor.

— *Sunteți sigură că nu aveți pe nimeni în familie cu istoric de alergii, doamnă Vaughan? Dumneavoastră sau soțul dumneavoastră ați suferit în copilărie de astm sau eczemă?*

— *Nu, niciunul dintre noi. Nici bunicii. Nu avem pe nimeni în familie cu niciun istoric de genul ăsta sau asemănător.*

Numai că acum ar putea fi. Era vorba despre o altă familie. Familia reală a lui Noah.

23

Beth

Dacă ar fi fost să ghicesc ce fel de casă are cineva ca Liam Thomas, aş fi zis că e mai degrabă un apartament elegant de burlac, într-un bloc întreţinut, cu pază şi împrejmuire, şi cu multă sticlă şi crom. Sau poate un apartament de lux, cu o terasă stilată pe acoperiş, cu cea mai bună vedere din oraş.

Întinderea de case de familie care se înfăţişa m-a luat prin surprindere. Am condus printr-un labirint de străzi întortocheate, trecând pe lângă locuinţe „de directori“ practic identice. Se zăreau pridvoare pline de cizme de cauciuc colorate, şi curţi pietruite cu biciclete împrăştiate, triciclete şi skateboarduri care pavau calea spre uşă. Era genul de loc în care serile de vară se scăldau în aroma grătarelor şi râsetele copiilor. Era o alegere curioasă pentru un văduv la patruzeci şi ceva de ani.

Parcarea generoasă a lui Liam – spre deosebire de celelalte din cartierul său – era ordonată şi nu adunase obiecte, deşi s-a văzut imediat că nu locuia singur, după sunetul lăbuţelor care venea de pe partea cealaltă a uşii. Am rămas câţiva paşi în urmă ca să descuie, dar a fost prea lent ca să evite năpustirea unei mici creaturi, care şi-a luat avânt de pe lungimea holului şi s-a lansat spre mine.

— Sally! Sally! Nu! Dă-te jos!

Căţeluşa sărea în jurul genunchilor mei şi nu mi-era clar dacă dinţii ei mici erau o ameninţare sau un strigăt de bucurie, de bun venit. Liam s-a aplecat şi i-a apucat cu degetele zgarda de piele, trăgând-o înapoi.

— Nici nu-ţi dai seama că nu am trecut clasa la lecţiile de dresaj, nu-i aşa?

— E în regulă. Sunt sigură că doar îşi protejează teritoriul... sau pe tine.

— Hmm, a murmurat Liam conducând câinele arţăgos în sufragerie şi a închis bine uşa după ea.

— Îmi pare rău! Nu e obișnuită cu vizitatori, şi-a cerut scuze. Nu avem prea mulţi în vizită.

Cu asta mi-a spus mult mai mult decât a vrut să dezvăluie şi a

căutat să revină repede la motivul pentru care ne aflăm aici.

— Bucătăria e pe aici, mi-a spus cu intonație mai degrabă de agent imobiliar decât de gazdă.

Chiar nu era obișnuit să își întrețină invitații, ceea ce era ciudat pentru că nu era deloc nesociabil. Era un mister la care mă gândeam urmându-l de-a lungul holului. *Și câți oameni – care nu sunt rude cu tine – ai invitat recent?*, întreba vocea din mintea mea. *Touche*. Nu erau prea mulți.

— Ce pot să-ți aduc? m-a întrebat Liam. Ceai, cafea sau un pahar de ceva mai tare? Am niște rin la frigider.

Am încercat să nu mă holbez invidioasă la bucătăria lui mare, bine echipată, și m-am concentrat la întrebarea sa.

— Ce aș vrea cu adevărat, dacă se întâmplă să ai, ar fi paracetamol. Am o durere cumplită de cap.

— Nu e de mirare. A fost o dimineață grea.

Nu am avut contra argument.

— Am câteva feluri din care poți alege, mi-a spus și s-a răsucit pe călcâie, traversând înapoi holul cu pași mari.

A durat o fracțiune de secundă până mi-am dat seama că vrea să îl urmez.

Baia de la parter era destul de spațioasă, atât cât sunt majoritatea, dar chiar și așa, era destul de evident că nu fusese proiectată având doi adulți în minte. Mi-am dat seama deodată de limitele personale pe care le încălcăm amândoi. Am stat cât am putut de în spate, când Liam a deschis ambele uși ale dulapului suspendat. În reflexia din oglinzile de pe ușă arăta temător, iar când mi-am îndreptat atenția spre rafturile pline ale dulapului, mi-am dat seama de ce. Ultima dată când am văzut atâtea medicamente era când am fost în farmacia locală.

— Uau! Sunt norocos dacă găsesc un plasture la mine acasă.

I-am aruncat o privire piezișă. Era dulapul unui grav ipohondru ori al unui strângător în caz de orice nevoie și nu mi-l imaginam pe Liam în niciuna din variante.

— Nu sunt ale mele, mi-a explicat ușor jenat. Sunt ale Annei.

Cum soția lui murise acum mai bine de opt ani, nu făcea ca lucrurile să fie mai puțin ciudate.

— Își dorea să fie pregătită.

Liam a zâmbit cu afecțiune când mi-a întins medicamentele de pe raft.

— De câte ori zburam, ne taxau pentru bagaje suplimentare, pentru că insistam să luăm toate acestea cu noi.

S-a întors spre mine, iar umorul de pe chipul său s-a schimbat brusc în ceva mult mai vulnerabil.

— La câțiva ani după accident am aruncat totul – erau oricum

expirate. Dar în noaptea de înainte să se golească pubelele, m-am trezit la două dimineața și le-am pus pe toate la loc.

Medicamentele pentru durere din dulap nu mai păreau la fel de apetisante, dar Liam zâmbea cu tristețe, dând din cap.

— Le-am dus pe toate la farmacie și le-am înlocuit pe fiecare cu altele noi.

Degetele i-au rămas pe trei cutii subțiri, pe care le-a scos din dulap.

— De atunci încoace fac același lucru o dată la câțiva ani, mi-a mărturisit, dându-mi pachetele de antiinflamatoare. Nu am zis nimănui asta până acum. M-am gândit că sună prea nebunește. Iar acum, că le zic cu voce tare... îmi dau seama că am avut dreptate. E nebulie.

Am rămas mai mult decât era nevoie la cuier, dându-i timp lui Liam să își revină. Sunt momente în care și cea mai bună armură poate să se fisureze un pic; a mea era ruptă peste tot. După ce am crezut că au trecut suficiente minute, m-am realăturat lui în bucătărie, dar nu înainte să dau, în drum, peste un câine mic, cu atitudine colosală.

Sally s-a uitat în sus la mine, cu o privire provocatoare în ochilor ei căprui și bătrâni. M-am gândit să-l strig pe Liam, dar, în schimb, am făcut un pas prudent în față. Bătrânul Jack Russell a mârâit încet, iar eu m-am prefăcut că nu sunt deloc intimidată.

— E OK, micuțo, totul e în regulă!

Căinele a întors capul într-o parte, atentă la mine, apoi, fără niciun avertisment, s-a trântit pe spate, dând din picioarele din față și lovind constant cu coada de podea. Nu știu prea multe despre câini, dar puteam să recunosc o invitație când o vedeam. M-am aplecat să-i mângâi blănița ondulată de pe burtă și tot asta făceam când Liam a ieșit din bucătărie și a rămas în pragul ușii, privindu-ne cu o expresie imposibil de citit.

— Nu am mai văzut-o de mult făcând asta cu cineva, a spus el încet.

A fost ocupat cât am lipsit eu. Două locuri erau aranjate la bar și era un bol lângă aparatul de gătit cu șase ochiuri, plin cu prea multe ouă pentru doar doi oameni.

M-am așezat pe unul dintre scaunele înalte, m-a refuzat ferm când m-am oferit politicos să ajut, iar Liam s-a ocupat de omlete. În timp ce gătea, m-am uitat prin bucătăria bine amenajată, care s-ar fi potrivit într-un editorial din revista *Case frumoase*. Avea tot echipamentul pe care să ți-l dorești într-o bucătărie care nu era pentru profesioniști, inclusiv o tablă magnetică cu toate dimensiunile de cuțite de bucătărie de care ai putea avea nevoie, de la cele pentru filat pește la cele pentru a dezmembra un intrus.

— E o bucătărie grozavă pentru cineva care gătește doar ouă.

— Anna a fost adevăratul bucătar.

Mi-a confirmat ceea ce puteam deja să ghicesc. Mi-a făcut semn spre

butoanele cuptorului, care arătau ca într-o cabină de pilotaj.

— Încă nu știu la ce folosesc jumătate dintre ele.

Râdea pe seama asta, arătând cu capul spre cuptorul cu microunde de pe blatul de bucătărie.

— Dar pe acela îl pot folosi.

Am râs, simțind că ne leagă ceva și mi-a scăpat o mărturisire.

— Încă mai am pianul mare cu coadă al lui Tim în sufragerie, chiar dacă ocupă jumătate din spațiu. Îl șterg săptămânal de praf și îl acordez de două ori pe an.

— Nu cânți, nu? a ghicit Liam.

— Nicio notă. Nici măcar „Chopsticks” – și practic toată lumea de pe glob știe să o cânte.

Zâmbetul lui Liam era ironic și înțelegător. Eram din aceeași lume, dar pentru multă vreme am crezut că sunt singura ocupantă. Era ciudat să descopăr că nu mai era așa.

Am pălăvrăgit la omlete, care erau surprinzător de bune. Am avut impresia că Liam încerca intenționat să direcționeze discuția noastră de la evenimentele din dimineața aceea, dar ca un dinte care nu te mai lasă în pace, eu tot reveneam la ele, chiar dacă era dureros.

— Cât timp crezi o să treacă până când o să primim vești de la avocatul lor? l-am întrebat pe când îmi aliniam frumos tacâmurile în poziția ora 12 pe farfurie.

Îmi fusese mai foame decât credeam, iar în ciuda dimensiunii generoase a omletei, am mâncat până la ultima firimitură.

— E imposibil de zis.

— Dar dacă ar fi să ghicești? am insistat.

Liam a dat din cap, refuzând să fie atras în cursă.

— Cred că, cu cât trece mai mult timp ca să revină cu un răspuns către Edward, cu atât cresc șansele ca să decidă să nu meargă în instanță.

A luat farfuriile noastre murdare și le-a pus în mașina de spălat vase, scuturându-și capul a regret spre micul câine care se uita la el sperând să primească ceva. A dat târcoale pe sub scaunul meu în tot timpul mesei. Era evident că arătam ca cineva care ar fi dat mâncare pe jos.

— Oricât de greu o să-ți fie, singurul sfat pe care ți-l pot da este să lași toate astea deoparte pentru moment. Lasă avocații să facă lucrul pentru care sunt plătiți cu sume uriașe de bani.

Am împroșcat un pic din gura de apă pe care o sorbeam.

— Aici ai dreptate.

Liam a surâs și am simțit că s-a schimbat ceva în sufletul meu, ca în cutia de viteze. Am trecut linia dintre a fi cunoștințe și prieteni și nu cred că vreunul dintre noi a prevăzut asta așa curând.

Barul de bucătărie era amplasat direct sub un luminator, care

noaptea te-ar fi făcut să simți că iei cina sub cerul înstelat, dar într-o zi călduroasă ca asta efectul era mai degrabă că iei masa într-o saună turcească. Am încercat, dar nu am reușit să-mi ascund un căscat.

— De ce nu te duci să te așezi în salon cât fac eu niște cafele, a sugerat Liam. E mai confortabil și cu vreo douăzeci de grade mai răcoare.

— Ar trebui să te ajung să strângi.

M-am împotrivit, înghițind un alt căscat. Noaptea pierdută mă prindea în sfârșit din urmă și îmi simțeam ochii atât de grei, încât tot ce mai puteam să fac, era să-i mai țin deschiși și să mă mut în salon așa cum a sugerat Liam. Cumva era drăguț să o văd pe Sally ridicându-se, tremurând ușor de la artroză și să venind după mine, de parcă acum o jumătate de oră nu avea de gând să-mi sară la gât.

— Ți-ai făcut o prietenă, a observat Liam micul câine pășind alături de mine, iar din tonul lui îmi dădea seama că asta nu se întâmplă des.

— Așa e. L-am privit fără să mă gândesc la ceva anume și m-am înroșit, ceea ce sper că nu a observat. Chiar mi-am făcut.

Aveam un bebeluș în brațe și asta în sine se simțea ciudat și nefamiliar. Capul copilului se odihnea în curbura brațului meu; greutatea i-o susțineam pe burta mea. Oare eram într-o sală de naștere? Nu cred, mai ales pentru că eram complet îmbrăcată. Însă visele nu dau atenție celor mai mici detalii ca în realitate. Era un vis frumos, în care îl simțeam pe Tim lângă mine, chiar dacă chipul său era în umbră.

— El este Noah? a întrebat în șoaptă, uimit.

Am deschis gura, dar altă voce pe care nu o vedeam i-a răspuns înainte să apuc eu.

— Este Edward.

Am dat nedumerită din cap. Nu aș fi ales acest nume pentru copilul nostru. Dar vocea misterioasă persevera.

— Beth! E Edward. Trezește-te!

Visul și-a dat lupta decisivă cu subconștientul meu înainte să se risipească complet.

„Bebelușul” din brațele mele se foia și-mi linge nasul, dând cu coada într-un imprimeu de pe perna fotoliului.

— Sally dă-te jos! i-a dat Liam comanda, iar cu o mână mi-a scuturat umărul ca să mă trezesc de-a binelea.

În cealaltă mână avea un obiect subțire și trandafiriu, telefonul meu mobil, pe care îmi aminteam că l-am lăsat pe bar înainte să mă mut în salon.

Am clipit uitându-mă năucă la el și mi-am luat telefonul, care, între timp, s-a oprit din sunat.

— Cât timp am dormit?

Îmi frecam ochii încercând să mă concentrez să văd ecranul. Până și

vocea îmi suna ciudat, ca și cum cineva se strecurase cât am dormit și îmi umpluse gura cu vată.

— Doar un pic peste o oră, mi-a zis Liam, scuzându-se. Păreai așa de obosită și nu m-a lăsat inima să te trezesc.

Abia dacă s-a văzut că mă simțeam jenată că am adormit într-o casă străină, când m-am ridicat. Sally mi-a aruncat o privire de dezamăgire înainte să-mi sară din poală și s-a instalat, în schimb, la picioarele mele. În sfârșit, ochii mei erau capabili să descifreze cuvintele de pe ecranul telefonului.

— Trei apeluri pierdute, am citit rece și cu curaj.

— Toate sunt de la Edward.

— Am văzut.

Liam a încercat să-și ascundă îngrijorarea.

— Îmi pare rău. Eram la etaj și am auzit că sună abia acum un minut.

— De ce crezi că m-a sunat? E prea devreme, nu-i așa? Ai zis că cu cât durează mai mult ca avocatul lor să ne contacteze, cu atât mai bine.

— Nu trebuie să uiți că de multe ori nu știu despre ce vorbesc.

Nu l-am crezut nicio secundă, chiar dacă m-a făcut să zâmbesc ușor.

— Ar trebui să-l sun înapoi.

L-am privit pe Liam dorindu-mi să-mi spună să nu fac asta. În schimb, a încuviințat solemn. Nu era de bine. Ea foarte, foarte rău. Aveam un presentiment urât, de care în mod normal nu aș ține seama.

Aveam limba grea, ca și cum mi-ar fi sabotat oricum apelul rămânând pe cerul gurii ca să mă reducă la tăcere. Am observat o ceașcă pe masa de lângă mine, care nu era acolo înainte să adorm, m-am întins după ea și am luat o gură mare chiar dacă cafeaua era neplăcut de rece.

Liam s-a strâmbat.

— Îți fac una proaspătă, s-a oferit, și te și las să poți vorbi la telefon.

A vrut să-mi ia ceașca, dar l-am oprit înainte să mă gândesc, ținându-l de braț. La un moment dat și-a suflecat mânecile cămășii negre, iar mâna mea l-a prins direct de piele, în locul materialului. Antebrațul său era mai musculos decât al lui Tim, dar, fără părul moale închis la culoare, pe care mi-l aminteam foarte bine pe corpului soțului meu.

— Rămâi, te rog! i-am cerut hotărâtă. Mi-ar prinde bine suportul moral. Am o presimțire rea.

Mi-a părut bine că Liam nu mi-a zis că mă las furată de imaginație, sau că exagerez, sau chiar că mă port prosteste. Pur și simplu a dat din cap și s-a așezat pe canapea, lângă mine, atât de aproape că mă atingeau cu șoldul. Am apăsat pe ecran ca să revin la apelul lui Edward Patterson, iar Liam s-a aplecat și a scărpinat-o pe Sally pe cap, chiar

între urechi. Era clar că era singura din încăpere care nu părea îngrijorată.

Edward a fost mai concis și mai acut cum nu a fost niciodată în alte discuții anterioare. Nu mai era nici urmă din voioșia lui Moș Crăciun în glasul său, trecând direct la miezul problemei.

— Mă tem că nu sunt vești bune, Beth. Frankie Burrows a respins în numele clienților săi propunerea noastră pentru custodie comună. În plus, au închis ușa viitoarelor negocieri. Au decis să-și încerce norocul în fața unui judecător. Este o decizie pe care sunt sigur că o vor regreta.

— Am... am înțeles.

În ciuda faptului că Edward era încrezător, eu simțeam deja cum mă trecea fiorul eșecului, scoțând la suprafață primele urme de speranță pe care le lăsasem stupid să pătrundă. După ce le-am explicat despre Tim, după ce Izzy m-a lăsat să păstrez fotografia cu Noah, îndrăznisem să cred că am putea găsi o modalitate să ne înțelegem. Era foarte dureros să-ți calce cineva în picioare astfel de sentimente.

— Am știut de la început că asta poate fi una dintre posibilități, a continuat Edward calm. Cred cu adevărat că asta nu va schimba ce vom obține la final; înseamnă doar că ne va lua puțin mai mult ca să ajungem acolo.

Nu-mi aduc aminte când am închis telefonul, sau dacă mi-am luat rămas-bun. E foarte posibil să nu fi făcut niciunul dintre aceste lucruri. Telefonul meu era din nou în mâinile lui Liam, iar el l-a așezat cu grijă pe masă.

— Asta nu înseamnă că ai pierdut, mi-a zis Liam, cu o încredere total nejustificată.

Adevărul era că nimeni nu știa cum va hotărî tribunalul în acest caz, pentru că niciun judecător nu a mai fost în situația asta. Niciodată. Lupta ar fi putut fi evitată astăzi – în schimb, Izzy și Pete au ales să declare război.

24

Izzy

Visul a revenit în noaptea aceea.

— Noah! Noah! Noah!

Am țipat până m-am trezit, așa cum mai făcusem și alte dăți, de nenumărate ori. Doar că acum nu mai era Pete alături de mine ca să mă ia în brațe și să mă liniștească. De fapt, ca să fiu corectă, nu era prea departe.

Eram încă pierdută în lumea creată de subconștientul meu, când s-a deschis deodată ușa de la dormitor, iar Pete se afla în cadrul ei, în contra luminii din hol. A cuprins totul cu privirea: așternuturile ude leoarcă din jurul meu, părul lipit de frunte și greutatea cu care

respiram din piept, trecând din nou prin cea mai înfricoșătoare experiență din viața mea. Nu avea nevoie să întrebe ce s-a întâmplat. Știa deja.

Cum cuvintele „despărțire” sau „divorț” nu ne intraseră încă în vocabular, Pete s-a urcat în pat și m-a luat în brațe. M-am lăsat de bunăvoie îmbrățișată, înfundându-mi fața în pieptul său gol, pe care îl cunoșteam așa de bine.

— Șșșt... șșșt... a fost doar un coșmar, mi-a șoptit în păr, fredonând ce îmi spunea ca pe un vechi refren. Totul e bine. Acum ești bine.

M-am zbatut încercuită de brațele sale ca de oțel și mi-am ridicat fața spre el, în lumina slabă a dimineții.

— Nu puteam să-l aduc în mașină. Toată lumea plecase acasă. Nu era nimeni care să ne ajute. Nu l-am putut salva.

— Dar *nu* așa s-a întâmplat, Izzy!

Pete avea dreptate, și știam și eu asta foarte bine, având în vedere că Noah dormea liniștit în camera alăturată.

— Încă mai era lume la magazinul serei. Unul dintre ei a chemat ambulanța. A ajuns acolo în trei minute.

Treptat, coșmarul se diferenția de realitate, disipându-se ca norii care descopereau adevărul. Pete vorbea calm și cu măsură, trezindu-mă la realitate, ca întotdeauna.

— Am avut noroc că paramedicii au avut un Epipen în ambulanță. I-au făcut doza chiar acolo, pe terenul parării.

Pete continua ca și cum ar fi fost acolo personal, ceea ce bineînțeles nu era cazul. Doar un părinte era de vină pentru ce i se întâmplase atunci lui Noah – iar acela eram eu.

— Până când ai dat telefon din ambulanță, Noah deja se simțea mai bine și respira mai ușor. Ții minte?

Am dat din cap, deși o parte din mine încă era dintr-o lume în care nu existau paramedici; nici doze salvatoare de viață de epinefrină; nicio ambulanță care să se grăbească la spitalul la care Pete deja se grăbea să ajungă la noi, la ATI.

Mi-a dat cutia de șervețele de pe dulapul care obișnuia să fie pe partea sa de pat. Picioarele noastre de împletiseră ca niște figurine din sfoară: coapsele sale trecând între ale mele, brațul său drept încă strâns în jurul meu, cu care mă ținea suficient de aproape încât să-mi trezească din hibernare un milion de amintiri vechi.

M-am înroșit pe întuneric, bucuroasă că nu mă poate vedea. Inima îmi bătea încă foarte rapid, dar era cu siguranță un efect al coșmarului și nu avea nicio legătură cu intimitatea împărțită cu aproape fostul meu soț.

— Hai, vrei să-ți fac un ceai? Asta ajută întotdeauna.

Nu la fel de mult cât să mă ții tu în brațe. Am fost cât pe ce să zic asta cu voce tare. În schimb, am mormăit:

— Un ceai ar fi minunat!

Era greu să ignor sentimentul straniu de abandon pe care l-am simțit imediat ce s-a îndepărtat.

S-a întors mult mai repede decât m-am așteptat, luându-mă pe nepregătite. Am profitat de absența sa pentru a mă schimba de pijamaua în care transpirasem destul de mult, m-am îmbrăcat cu o pereche nouă de pantaloni scurți și urma să iau un nou maiou cu bretele subțiri. Aveam brațele ridicate deasupra capului, ca și cum mă predam poliției, când a intrat Pete cu ceaiul. Știam că mă văzuse dezbrăcată. Oglinda mare din dormitor a surprins momentul în care s-a oprit brusc, chiar dacă era prea întuneric să i se vadă și expresia de pe față. A scos un sunet slab; imposibil de zis dacă era doar suflul respirației sau era doar surprindere.

— Am prăjit și niște pâine.

Când a lăsat tava pe pat, vocea i-a devenit dintr-odată mai gravă, mai răgușită.

— Trebuie să mănânci mai mult, Iz. Ai slăbit prea rău.

Am vrut să-l întreb dacă se referea la o stare generală sau doar la situația asta anume.

— Vrei să... vrei să rămâi cu mine? Încă puțin. Până trece.

Nu avea nevoie de mai multe explicații. Știa cum funcționează coșmarul; înțelegea că mă lucra la nivel subconștient, devenindu-mi imposibil să mai pot adormi la loc. Mi-am dat seama după fața lui că e indecis și am văzut exact momentul în care își ignora vocea care îl avertiza că e o linie pe care nu ar trebui să o treacă.

— Sigur. Stau cu tine până când adormi.

Am mâncat pâinea prăjită, nu pentru că îmi doream, ci pentru că aprobarea din ochii lui făcea să-mi fie mai ușor să dorm într-un pat plin de firimituri.

— Așa e mai bine, m-a încurajat. Trebuie să revii la formele de dinainte.

Am vrut să-l întreb de ce. Ce conta dacă blugii erau largi pe coapse, sau că toate sutienele mele mi-erău acum prea mari? Deodată, mi-a trecut prin minte comparația cu decolteul voluptos al Mayei versus al meu, practic inexistent. Am mai luat o felie de pâine prăjită.

Când mi-am terminat de băut ceaiul, m-am așezat din nou pe perne. Pe vremuri, acum m-ar fi luat strâns în brațe, iar brațele și picioarele ni s-ar fi răsucit și încălzit ca vița-de-vie. Evident că asta ar fi fost foarte ciudat acum, dar tot s-a sprijinit de tăblia patului, deasupra pilotei. M-am dat un pic mai aproape, iar el m-a cuprins cu un braț pe după umeri.

— Mulțumesc! i-am șoptit pe întuneric.

Nu m-a întrebat dacă m-am referit la ceai, la pâinea prăjită; la alungarea coșmarului; sau la faptul că niciodată nu m-a învinovățit

pentru că am pus în pericol viața copilului nostru. Nu ar fi făcut asta vreodată; era treaba *mea* – și mă pricepeam de minune la ea.

Am adormit ascultând cum respira, mirosul lui familiar mi-a umplut plămânii la fiecare respirație. Câteva ore mai târziu, când primele raze ale soarelui au început să pătrundă prin draperiile dormitorului, m-am întins după el, dar nu mai era. Așternuturile erau reci, însemnând că plecase de ceva timp. Era o mică urmă în forma lui pe perna unde stătuse cu capul și mi-am afundat fața în ea și le-am mărturisit penelor de rață cât de mult îmi mai iubeam soțul.

25

Beth

— Ce ar trebui să fie? a întrebat Natalie, strângând din ochi și făcând un pas înapoi ca să privească din alt unghi.

Mai multe sunete pocnind au umplut florăria, ca niște rafale scurte de mitralieră, atunci când a călcat pe o mulțime de fâșii de folie de împachetat cu bule, care erau în picioarele noastre.

— Nu cred că trebuie neapărat să *fie* ceva anume. E abstract.

Natalie s-a încruntat și a dat din cap de parcă se confrunta cu o ecuație grea de algebră, în loc de o lucrare de artă.

— Îmi place ca picturile să arate a ceva, știi, nu?

— Ei bine, îmi aduce aminte de un câmp de maci, am repetat ce i-am zis lui Liam când am văzut prima dată această pânză supradimensionată, agățată la el în sufragerie.

— *Tabloul ăsta este minunat. E așa de vibrant și captivant*, îi spuseseam eu.

Expresia lui Liam s-a transformat atunci într-un amalgam de mândrie, recunoștință și iubire.

— Da. Întotdeauna mi-a plăcut mult lucrarea asta, mi-a mărturisit el.

S-a uitat în jur, la fiecare perete care deținea cel puțin una din creațiile răposatei sale soții și părea agitat, de parcă picturile trăgeau cu urechea.

— Îmi plac toate, bineînțeles.

S-a înconjurat de ele, mi-am dat seama în câteva secunde atunci când m-a primit la el acasă. S-a înconjurat de *ea*.

Picturile erau în hol, în sufragerie, și urmăreau scara până la etaj. Și, bineînțeles, le știam deja pe cele care îi decorau pereții biroului.

— Dacă Anna ar fi intrat acum aici, ar fi șocată.

Cred că am fi cu toții, m-am gândit, dar nu m-am aruncat să spun asta, pe moment.

— Avea o regulă să nu-și afișeze mai mult de un tablou odată. A fost modestă – aproape timidă – în a arăta altora ce lucra. Chiar dacă i-am spus că erau incredibile, cumva ea a crezut mereu că sunt subiectiv.

Am zâmbit ușor, la descrierea care mai dezvăluia un strat din femeia pe care a iubit-o. Mi-am dat seama că mi-ar fi plăcut de ea. Știam asta cu o siguranță care m-a întristat pentru că nu am avut șansa să o întâlnesc.

— Mai ai multe dintre lucrările ei? am întrebat inocentă, total nepregătită pentru zâmbetul larg și copilăresc pe care l-a afișat Liam când mi-a răspuns.

— Două dormitoare pline de ele, și jumătate de pod. O să ți le arăt altădată.

De parcă era de la sine înțeles că o să mai merg la el acasă cândva. Asta era surprinzător, pentru că nu-mi imaginam că se va mai întâmpla vreodată.

— A avut vreo expoziție? Sau le vindea printr-o galerie?

Zâmbetul i-a dispărut instantaneu și mi-am dat seama că întrebarea mea l-a întristat.

— Nu. Niciodată.

Nu pusesem întrebarea potrivită, iar Liam nu doar că închidea ușa acestei conversații, o trântea de-a dreptul.

Iar acum, total neașteptat, a sosit un curier la *Crazy Daisy* cu imens pachet dreptunghiular. Știam cu mult înainte să mă ajute Natalie să desfac straturile de hârtie maro și folie de protecție cu bule că Liam îmi făcuse cadou tabloul pe care l-am admirat în sufrageria sa. M-a emoționat așa de tare încât mi s-au umplut ochii de lacrimi și mi-a fost greu să mai citesc biletul prins de spatele tabloului.

Acesta mă face mereu să zâmbesc. Sper ca același lucru să ți se întâmple și ție.

Liam

— Unde o să-l așezi? a întrebat Natalie, fiind mult mai practică decât mine.

Era mare lucru să-mi dăruiască una dintre picturile Annei, mai ales pentru că bănuiam că nu-i era ușor să renunțe la ele de când ea plecase dintre noi.

— E prea mare pentru sufrageria mea, i-am spus, dar știam deja unde vreau să agăț tabloul. Dar se potrivește perfect acolo.

Am arătat spre un perete mare și gol din spatele teighelei.

— Acolo va fi observat de toată lumea care intră.

— Hmm... a făcut Natalie, părând încă nesigură și s-a mai uitat o dată la tablou. Poate că aduce într-adevăr a flori, a acceptat până la urmă. Poate ar trebui să adăugăm maci la următoarea comandă la furnizor.

Am zâmbit, simțindu-mă deodată mai ușoară, m-am dus în camera din spate după un ciocan și niște sfoară pentru a agăța tabloul. Dacă asta și-a dorit Liam să obțină cu acest dar foarte generos înseamnă că

planul său a funcționat perfect.

Poate că am rămas fără persoane din familie cu care să vorbesc despre situația procesului meu, dar aveam pe cineva căruia mă puteam confesa, cineva care a devenit în mod neașteptat un bine-venit nou stâlp de susținere în viața mea. Totul a început când l-am sunat ca să-i mulțumesc pentru tablou.

— Ești sigur că vrei să te despați de el? l-am întrebat pentru că mi se părea de bun-simț, chiar dacă mi-ar fi fost deja dor de tablou, despre care fiecare client a zis ceva de când l-am atârnat în florărie.

— Nu ți l-aș fi dăruit dacă nu eram sigur că ajunge la persoana potrivită.

M-a trecut o emoție necunoscută la auzul vorbelor sale. Nu eram mândră, nici bucuroasă, dar cu siguranță era ceva pe aproape.

— Îți promit că voi avea grijă de el, iar dacă te răzgândești și-l vrei înapoi trebuie doar să-mi spui.

Râsul lui Liam a răsunat în telefon.

— Nu am obiceiul să-mi cer înapoi cadourile pe care le-am oferit, Beth. Tabloul este al tău.

A doua zi i-am trimis o poză cu tabloul atârnat la loc de cinste în florărie, cu textul: „*Vederea mea azi la muncă*“, iar el a trimis înapoi una cu un maldăr de dosare uriaș, cu textul: „Iată și vederea mea“. Și așa a început, cu fotografii stupide – majoritatea cu Sally făcând ceva drăguț sau cu și linkuri cu meme amuzante de pe internet. Făceam haz în mod inocent, fără niciun substrat de flirt. Nu era niciun „x“ la finalul mesajelor noastre, dar după două săptămâni nu m-am mai comportat ca și cum singura legătură cu Liam era jobul la firma de avocați, care lucra la cazul meu. Aproape fără să-mi dau seama și-a făcut un mic loc în sufletul meu și trecuse foarte mult timp de când nu mai reușise cineva să facă asta.

Poate asta explică de ce Liam era prima persoană la care am apelat după... după ce s-a întâmplat.

Am trântit ușa din fața casei de parcă mă urmărea cineva și m-am sprijinit cu spatele de ea, încercând să-mi controlez panica și ritmul respirației. Încă îmi curgeau lacrimile când am luat telefonul și i-am format numărul. Nevoia de a vorbi cu cineva care înțelegea, nevoia de a lua legătura cu el, a fost dintr-un reflex la care nu m-am gândit.

Totul începuse în după-amiaza aceea cu un nume și un număr de telefon scrise pe un post-it galben. Era lipit pe mijlocul monitorului, singurul loc din camera din spate unde nu s-ar fi putut rătăci printre tulpini tăiate, capete de flori și resturi de panglici.

— Bridget? am strigat, privind scrisul aproape de necitit al lui Natalie.

— A, da! a exclamat autorul biletului. Am uitat să-ți spun că a sunat

cineva.

Am zâmbit cu indulgență. Am angajat-o pe Natalie pentru abilitățile ei artistice cu florile, nu pentru cele de secretară și nu era prima dată când aproape ratam un mesaj.

— Ce dorea? am întrebat-o făcând în același timp curat pe blatul de lucru, care era, ca de obicei, într-un stadiu de haos organizat.

— Se căsătorește și vrea să vorbească cu noi să ne ocupăm de florile de la nuntă. Întreba dacă ești liberă să vă întâlniți diseară după muncă, la *The Crown*, la șase și jumătate.

M-am încruntat. Nu mă deranja să mă întâlnesc cu clienți în afara programului. Deseori, seara era singurul moment în care cuplurile își discutau planurile în amănunt, dar n-aveam de gând să fac afaceri în pubul local.

— Ce i-ai zis?

— Am verificat orarul tău și i-am spus că ar putea fi în regulă, dar i-am luat numărul de mobil să poți reprograma dacă ai alte planuri și n-ai cum să ajungi astăzi.

Asta e problema să fii și să locuiești singur, fără nici măcar scuza de a avea un animal de companie, precum Sally, care să te aștepte la final de zi. Nu ai aproape niciodată motive să spui „nu”. Chiar și așa, preferam să aleg un loc mai potrivit și profesional decât *The Crown*.

M-am uitat la ceas. Era aproape cinci și jumătate, deci probabil cam târziu să mai schimb planurile pe care Natalie le confirmase. Am încercat să mă scutur de un sentiment de neliniște care mă cuprinsese din senin. Mi-aș fi dorit să fi văzut mai devreme biletul lui Natalie, când încă mai era timp să schimb ceva.

— Mă întâlnesc cu ea și cu logodnicul ei? am întrebat-o pe Natalie. Ți-a spus numele de familie sau cât de curând va fi nunta?

Natalie a reușit să arate în același timp și vinovată și stânjenită.

— Of, Doamne! Sunt așa de toantă! Nu am întrebat nimic.

Am zâmbit și am înclinat capul, arătând spre ea că „E în regulă. Dar încearcă să obții mai multe detalii data viitoare”.

Natalie își mușca buza și îmi dădeam seama că era încă îngrijorată.

— E în regulă, pe bune. E doar muncă, i-am spus și i-am strâns ușor brațul. Totul e în regulă! Bănuiesc și că nu ți-a spus cum să o recunosc?

Pentru prima dată, Natalie a zâmbit cu gura până la urechi.

— A zis că nu ai cum să o ratezi, pentru că are părul roșu aprins.

Mă uitam după o femeie cu părul ca Ed Sheeran, și am trecut de trei ori pe lângă bar, fără să văd pe cineva care să semene cu ce căutam. M-am promis că mai stau cinci minute și apoi plec, am ridicat privirea și i-am zâmbit barmanului în treacăt. Îmi dau seama că se gândea probabil că am fost lăsată baltă la o întâlnire, și asta m-a făcut să

zâmbesc mai tare, pentru că, într-un fel, asta se întâmplase.

Apoi s-au deschis ușile pubului și chiar între ele se afla femeia cu care trebuia să mă întâlnesc. Mă uitasem total greșit după roșcate, crezând că va fi ceva de la natură. Bridget avea culoarea pe care o vezi pe cutii poștale și autobuze, și era clar că intenția era a unei culori direct din tub.

S-a uitat la bar și, chiar dacă nu știa cum arăt, a zâmbit larg, cu toți dinții, când m-a văzut.

— Elizabeth!

M-a strigat așa de tare, că s-au întors câteva capete de la bar în direcția mea. Zâmbetul meu politicos era cam palid când m-am apropiat de ea. Bridget avea ceva care îmi activase puternic antenele. Poate că din cauza faptului că mi-a zis pe numele întreg, pe care aproape nimeni nu-l folosea de când m-am botezat încoace. Oare Natalie i-a spus numele meu?

— Doar Beth, am corectat-o, cu mâna întinsă pentru salut.

A ezitat o secundă, dar nu i-am purtat pică; unii oameni pur și simplu nu se simt în largul lor cu un salut oficial. Oja de unghii a lui Bridget de culoare purpuriu-închis începuse să se descojească, iar mâna ei era un pic neplăcută, având palma lipicioasă de la transpirație, dar niciunul dintre aceste motive nu era suficient de bun ca să nu-mi placă de cea pentru care venisem să ne întâlnim. Cu toate acestea, nu o plăceam. Sentimentul era imediat din instinct, iar de-a lungul anilor am învățat să mă bazez pe judecata mea; chiar dacă părea irațională, rareori dădea greș.

„*E doar muncă*”, îi spuseseam lui Natalie și mi-am adus aminte de asta când am sugerat să găsim o masă liniștită în colțul salonului. *Crazy Daisy* o ducea destul de bine, dar nu atât de bine încât să refuz o nuntă pentru că nu-mi plăcea mireasa.

— Să luăm ceva de băut înainte să începem? am întrebat, pe un ton amical. La ora asta cred că încă ne-ar mai pregăti niște ceai și cafea dacă îi rugăm.

— Mai degrabă aș bea un rom cu cola, dacă nu te deranjează.

M-am gândit să zâmbesc și sper că așa am și făcut, chiar dacă mă strâmbam pe dinăuntru. M-am străduit, în timpul în care barmanul ne-a pregătit băuturile, să îmi ajustez atitudinea. Poate că am pornit pe picior greșit, dar îmi dădeam seama că problema era mai degrabă la mine decât la Bridget. Mi-am luat ceea ce speram a fi o expresie cu adevărat prietenoasă și am dus băuturile la masă.

— Noroc! a zis Bridget, ciocnindu-și paharul de al meu cu așa elan încât m-a stropit pe mână cu limonada pe care o beam.

Am preluat controlul, chiar dacă eram într-un pub aglomerat, era totuși o întâlnire de afaceri și mi-am scos din geantă un carnetel și un pix. Bridget s-a uitat atentă la mine, la cum întorc pagina și scriu cu

grija: „*Bridget* M-am oprit cu pixul la câțiva centimetri deasupra hârtiei liniate. *Bridget* s-a uitat la mine absentă pentru o secundă. Și-a ridicat sprâncenele pline de cercei.

— Logodnicul tău, am întrebat încet. Cum îl cheamă?

Nu trebuia să fie o întrebare grea, dar părea că are nevoie de o secundă sau două înainte să-mi răspundă.

— Jerry.

Vârful pixului meu aproape că s-a așezat pe hârtie.

— Este cu G sau J?

— Cum?

OK, acum începea să fie ciudat.

— O, este cu... cu J, a zis, dând ușor din cap, de parcă nu ar fi fost de acord cu tacticile mele de Gestapo.

Am notat numele logodnicului său încet și cu grijă, dându-ne un moment de respira. Ce naiba se întâmpla cu mine? De obicei, nu aveam nicio problemă în a mă înțelege cu lumea. De fapt, comunicarea cu clienții era partea preferată din comerț. Dar astăzi simțeam că trag cu dinții de situație.

— Deci... când anume e nunta voastră?

Măcar părea să știe răspunsul la asta.

— Pe 17 noiembrie.

— O, într-o marți, ce neobișnuit! am spus tare ca să verific dacă am auzit bine.

Ar putea fi o calitate inutilă în alte domenii, dar pentru un florar era întotdeauna de ajutor să știi cum picau duminicile în an.

Bridget a luat o gură mare din băutura sa, sorbind mare parte din pahar înainte să-l așeze înapoi pe masă.

— E mai ieftin în mijlocul săptămânii.

Asta era, fără îndoială, adevărat, așa că doar am zâmbit și am notat data în carnet.

— Și presupun că aveți deja un spațiu rezervat.

Dacă răspunde că „nu“, probabil că pierdeam amândouă vremea. Dar *Bridget* avea deja răspunsul pregătit. Mi-a dezvăluit localul pentru nunta sa, arborând un zâmbet ușor arogant.

— Hamley Manor. Îl știi?

Mi-am închis ochii o secundă și am văzut o invitație de culoare crem cu numele meu și al lui Tim cu argintiu în relief sub numele localului. Am forțat un zâmbet.

— Da, da îl știu. Este un loc foarte frumos pentru nunți.

Ochii lui *Bridget* erau mici și luminoși, ca ai păsărilor, m-am gândit un pic răutăcioasă. Și, cu siguranță, avea ceva, în felul în care mă privea, acum că m-am decis că e aviară. Aveam senzația că *știe* că acolo m-am căsătorit. Așa îmi șoptea o voce, pe care am ignorat-o pentru că n-avea de unde naiba să știe așa ceva! Această femeie îmi

era complet străină. Felul în care arăta era foarte distinct; iar dacă aş fi întâlnit-o înainte, cu siguranţă nu aş fi uitat.

— Te-ai gândit la ce fel de flori ți-ar plăcea? Ai adus cu tine cumva fotografii sau decupaje?

— Nu, a zis Bridget golindu-și paharul și așezându-l la loc pe masă. Intenționat nu m-am oferit să-i iau o nouă băutură, motiv pentru care a strâns din buze.

— Ar fi trebuit?

Am dat din cap, încercând în continuare să mă conving că nu era ceva „aiurea“ cu întâlnirea asta.

— Nu. Nicidecum.

M-am lansat în discursul meu obișnuit despre flori pentru nunți și, deși ochii lui Bridget m-au fixat cu privirea în tot acest timp, nu cred că a fost atentă la niciun cuvânt din ce spuneam.

— La ce paletă de culori v-ați gândit, tu și Terry?

Bridget m-a privit lung și calculat, iar gura i s-a strâmbat într-un zâmbet admirativ.

— Jerry, m-a corectat. Cu .1, nu mai ții minte?

Se juca cu mine de-a șoarecele și pisica, iar brusc nu mi-a mai păsat la câți bani renunț, nu voiam să lucrez pentru nunta acestei femei.

Se pare că moștenesc din familie lipsa talentului actoresc, pentru că nu s-ar fi dat Oscarul pentru felul în care mi-am dat deodată una peste frunte, icnind fals a disperare.

— O, nu! Tocmai ce mi-am amintit că am deja un alt eveniment rezervat în ziua aceea. Îmi pare rău, se pare că, până la urmă, nu am cum să vă ajut!

— Parcă ai spus că sunt neobișnuite nunțile într-o zi de marți, a observat Bridget și ceva din glasul ei mi-a făcut inima să bată mai repede. Ce păcat, pentru că cineva cunoscut te-a recomandat foarte mult.

Am închis carnetul și l-am băgat înapoi în geantă, încă dispusă să mă mai prefac că această femeie chiar se va căsători, ceea ce mă îndoiam acum serios.

— Prietena mea spera să lucreze cu tine și pentru nunta ei, dar planurile ei sunt suspendate momentan. Trece printr-o perioadă dificilă a carierei. Mai multe persoane de unde lucrează și-au pierdut recent jobul.

— Sunt vremuri grele din punct de vedere financiar, i-am spus, așteptând să tragă și ultimul glonț metaforic, pentru că era clar că venise aici deja armată și nu avea de gând să plece înainte să-mi spună ce avea de zis.

— Într-adevăr. Ea lucrează la clinica Westmore. Poate ai auzit de ea...

Am simțit că mă albesc la față; s-a întâmpnat deodată, într-o singură

secundă.

— Nu sunt sigură. Nu cred.

— Hmm... Se pare că este în desfășurare un caz important pentru daune. Dar cred că știi deja totul despre asta, nu-i așa, doamnă Brandon?

Făcând aceleași gesturi ca-n oglindă, Bridget și-a băgat mâna în geanta de mână și a scos un carnet.

— Aveți ceva de spus? Vă promit că ziarul meu este dispus să plătească o sumă foarte bună pentru un interviu exclusiv.

M-am ridicat așa de repede în picioare că aproape mi-am dărâmat scaunul.

— Nu am nici cea mai mică idee la ce vă referiți.

Bridget a dat din cap, ca și cum avea de-a face cu un copil recalcitrant.

— Mă dezamăgești, Elizabeth! Trebuie să știi că îți va ajuta să ai publicul de partea ta. Pot face asta pentru tine.

Simțeam că mă pătrunde tremurul, de parcă eram pe punctul de declanșare al unui sindrom febril. Speram doar că reportera nu observa.

— Nu avem ce discuta, pentru că ai greșit persoana.

A dat din nou din cap.

— Nu cred. Poate că mama care a născut copilul va fi mai dornică să stea de vorbă cu mine.

M-am simțit ușor mai liniștită, pentru că tonul ei încrezător a scăzut puțin în intensitate. Poate că Bridget știa deja cine sunt *eu*, dar eram aproape sigură că identitățile lui Izzy, Pete și Noah sunt încă un mister pentru ea. Slavă Domnului!

— Mă tem că ai făcut o mare greșală și am pierdut nu doar timpul meu, dar și din al tău pentru această pretinsă întâlnire.

M-am simțit bine să observ urma de îndoială din ochii ei, chiar dacă a încercat să pară degajată.

— Chiar *mă* căsătoresc, să știi!

Am scuturat din cap încet neîncrezătoare în privința tupeului ei nemăsurat.

— Atunci, mult noroc... am apucat să spun și am văzut că a deschis gura să-mi dea replica, dar am sărit înainte să vorbească... logodnicului tău! Îmi imaginez că va avea nevoie.

Furia m-a ținut pe tot drumul spre casă. Însă, la un moment dat, în cele cincisprezece minute de drum, adrenalina care m-a scos afară din pub ca pe o războinică amazoniană s-a disipat într-o reacție tremurândă. Plângeam fără să-mi dau seama, sau fără să știu de ce. Nu făcusem nimic greșit. Nu îi dădusem nicio informație în plus reporteritei, și totuși mă simțeam ca și cum am deschis cu forța ușa unei cripte, iar acum o mulțime de lucruri neplăcute aveau să-și

găsească drum prin deschizătură.

Ei nu știu cine e Noah. El e încă în siguranță. Am încercat să mă liniștesc. Dar nu conta de câte ori îmi spuneam acele cuvinte, pentru că tot simțeam că jucăm cu toții un joc periculos de-a v-ați ascunselea, iar acum, orice reporter amărât va sta la pândă fredonând: *Cine nu-i gata îl iau cu lopata.*

— Liniștește-te, Beth! Trage aer în piept și spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— Un reporter m-a păcălit să ne întâlnim în seara asta, pretinzând că e un client. Cred că probabil i-a spus cineva de la clinica Westmore.

Am făcut o mică pauză ca să-mi potolesc emoțiile înainte să continui tremurând.

— Probabil de acolo e scurgerea de informații.

— De fapt, nu cred...

Liam s-a oprit din ce avea de gând să spună și o bună bucată de vreme a fost tăcere la celălalt capăt al telefonului.

Era și mai greu să ascund că plâng.

— Ești OK? m-a întrebat deodată Liam.

Capul mi se zgâlțâia frenetic dintr-o parte în alta, chiar și când am răspuns:

— Da, sunt bine.

A fost o pauză atât de lungă încât mă întrebam dacă nu s-a pierdut legătura.

— Nu, nu ești bine, a spus Liam pe un ton pe care nu cred că l-am mai auzit înainte.

— Vin spre tine.

— Nu, serios. Nu e nevoie să faci asta. Voi fi bine.

— Sunt pe drum, a zis Liam hotărât și a închis înainte de a avea șansa de a-l convinge altceva.

M-am uitat la telefonul din mână câteva momente bune.

— Mulțumesc, am șoptit încet în microfon.

26

Beth

— Îmi pare rău, nu am deloc bere!

M-am îndreptat, fără să știu de ce m-am mai dus să verific. Ar fi fost surprinzător dacă *aș fi* găsit un bax uitat prin frigider, având în vedere că nu a fost de cinci ani pe lista de cumpărături.

— E un magazin deschis non-stop în capătul străzii, *aș* putea...

— Beth, *chiar* nu contează, mi-a înfrânat Liam avântul. Mă mulțumesc cu vin, mi-a zis cu ochii la sticla de Sauvignon Blanc pe care o scosesem din frigider.

Mi-a plăcut că Liam nu a intrat în rolul de bărbat alfa, care să se

ofere să mă ajute când mă chinuiam cu tirbușonul. Măcar demonstrez că nu am obiceiul să beau singură, mă gândeam murmurând câștigătoare când am scos în sfârșit tirbușonul din sticlă. Însă astăzi, vinul trebuia să mă facă să uit de privirea plină de reproș a lui Bridget și să mă dezinfectez de gustul rău pe care mi l-a lăsat întâlnirea cu reportera.

Liam a luat unul dintre paharele mari în care turnasem și a pășit în urma mea spre sufragerie. S-a oprit un pic atunci când l-am invitat să se așeze. Am văzut privirea lui neobișnuită, a ochilor de culoare fumurie, în direcția fotoliului singuratic din încăpere (fotoliul lui *Tim*, mi-a amintit o voce din capul meu). După ce a stat nehotărât un moment lung, s-a așezat pe canapeaua de trei locuri, la unul dintre capete, lăsând un spațiu enorm între noi. Îmi lua mai mult decât mă așteptam să mă liniștesc, în sanctuarul protector al casei mele.

— Îți mulțumesc din nou că ai venit! i-am spus încă o dată, deși îmi dădeam seama că era a patra sau a cincea oară când îi mulțumeam în ultimele douăzeci de minute de când sosise.

Liam cred că a lăsat, la propriu, totul baltă, și s-a urcat direct în mașină după apelul meu, pentru că a ajuns aici foarte repede. A trecut ceva timp de când cineva din afara familiei mele s-a preocupat de starea mea, și de fiecare dată când mă gândeam la gestul său mi se pune un nod în gât. După ce Tim a murit, am avut un șir nesfârșit de prieteni care m-au sprijinit, dar, cu timpul, numărul lor s-a diminuat încet-încet. La fel și invitațiile, pe care le refuzam așa de des, că până la urmă nu m-a mai invitat nimeni nicăieri. Nu le purtam pică; viața merge mai departe, așa trebuie să se întâmple. Doar cei care rămân în urmă sunt prinși într-un cerc vicios, între trecut și prezent.

Poate de aceea îmi era mai ușor să mă relaxez în prezența lui Liam, mă gândeam eu, privindu-l cum pare că se simte ca acasă într-un loc pe care nu l-a mai vizitat niciodată. Era genul de bărbat care se simțea bine în pielea sa și cu sine. Oare așa a fost dintotdeauna? mă întrebam. Chiar și înainte ca Anna să moară? Nu părea genul de întrebare pe care să o pot pune, așa că am încercat alta.

— Putem să facem ceva ca să nu se mai întâmple asta? Ar putea William sau Edward să-i protejeze identitatea lui Noah? Cum ar fi un ordin de restricție sau altceva care să nu le permită să-l găsească?

Liam a dat trist din cap.

— Tânăra lor avocată țăfnoasă sigur a solicitat până acum să le țină secretă identitatea clienților săi, dar nu așa îmi imaginez că se scurg informațiile.

Căutam pe chipul său răspunsul.

— O mulțime dintre angajații firmei au acces la dosare. Nu e nevoie decât de un prieten, partener sau de o rudă care să afle ceva, iar aceștia vor spune altora și tot așa...

Am îngânat cu amărăciune și nu mai era nevoie să continue cu explicațiile. Era răspunsul de care mă temeam deja. Ne jucam un joc periculos al telefonului fără fir, iar mai devreme sau mai târziu, cineva avea să murmure ceva în urechea care nu trebuia. Era aproape inevitabil.

— Știi că intruziunea este detestabilă, dar presa doar își caută următoarea poveste de succes. Asta fac ei. Iar dacă nu încalcă legea sau nu te hărțuiesc în public, nu prea avem ce face ca să te protejăm.

— Doar dacă renunț la proces, am zis încet.

Nu știi care dintre noi era mai surprins de sugestia mea neașteptată. Liam s-a întors imediat spre mine.

— Asta e ceea ce te gândești să faci, Beth?

Așa e? mă întreba Tim, din numeroasele fotografii dimprejurul camerei.

— Nu știu.

M-am simțit jenată să-mi aud vocea spartă. Nu sunt sigură cum s-a întâmplat. Cu siguranță, nu eu am făcut prima mișcare, dar nici nu cred că a fost Liam. Însă unul dintre noi trebuie să fi fost, pentru că paharele noastre de vin erau așezate jos, iar brațul lui Liam era în jurul meu, trăgându-mă spre el. M-am lăsat pe umărul lui, umplându-mi plămâni cu mirosul lui, chiar dacă mintea și inima mi erau umplute de un alt bărbat. Tim se uita în jos la noi dintr-o ramă argintie de pe pianul său. De parcă ar fi simțit prezența altui bărbat, Liam s-a întors spre instrumentul negru și poza de deasupra. Cunoșteam fiecare pixel al acelei fotografii: chipul meu radia; bucăți de confetti încă mai erau prinse în părul meu și mă uitam cu dragoste în ochii proaspătului meu soț. Acel cuplu a fost atât de fericit, atât de ignorant, din fericire, cu privire la ceea ce viitorul avea rezervat pentru ei. Devenisem foarte protectivă cu ei, care locuiau într-o fericită ignoranță înăuntrul ramei argintii, îmi era dor de el, dar eram la fel de surprinsă să constat că îmi era dor și de ea, aproape la fel de mult.

Liam și-a întors capul și am avut impresia că cei doi bărbați au ajuns la o înțelegere tăcută. Foarte subtil, și-a retras brațul din jurul meu și s-a așezat un pic mai departe, în colțul său de canapea.

— Nu lua nicio decizie încă, dar cu siguranță nu una bazată pe ce s-a întâmplat în seara aceasta cu reportera, m-a sfătuit el. Mai așteaptă câteva zile.

— Dar vor fi și mai mulți, i-am spus plină de amărăciune. Vor continua să apară. Cu toții m-ați avertizat despre asta. Nu vom putea să ținem totul secret. Dacă un reporter a dat de mine, înseamnă că și alții vor face asta, și poate că data viitoare vor avea mai mult succes să-i găsească pe Noah, Izzy și Pete.

Liam era prea înțelept ca să neghe predicția mea.

— Și să spunem că mergem mai departe, că dăm dracului presa, și tot pierdem solicitarea. Ar însemna să trecem cu toții prin acest coșmar degeaba.

Liam mi-a luat mâna, care se agita nervos pe locul dintre noi. Palma sa a presat-o pe a mea, degetele ni s-au încolăcit ca niște turnulețe care se prăbușeau încet unele în altele. Tăcerea s-a prelungit, dar nu era ciudat sau apăsător. Am terminat sticla de vin pe care o adusesem din bucătărie și am început să bem suficient de mult dintr-a doua, dar Liam nu părea să se grăbească să plece. Era ancora mea care mă stabiliza când mintea mi-o lua razna, pe căi nesfârșite care păreau să mă aducă în același punct.

— Vorbește cu William, m-a sfătuit Liam, de parcă reușise să urmărească cutreierările mele sinuoase în legătură cu toate *întrebările*. Vorbește cu el și vezi ce zice. Fă-te luntre și punte.

Am făcut ochii mari când am auzit expresia preferată a soțului spusă de alt bărbat. Era înfiorător, ca un pahar cu apă rece azvârlit pe fața mea. Mi-am tras mâna dintr-a lui și Liam nu a făcut nicio mișcare ca să mă oprească.

— Nu-ți face griji în privința stabilirii unei întâlniri, mi-a spus ridicându-se în picioare și scoțându-și telefonul.

Trebuie doar să suni la birou oricând în următoarele zile și voi avea grijă ca Bill să își facă timp să te vadă.

Am crezut o secundă că îl sună chiar acum pe William, până când am văzut sigla cunoscută de Uber pe ecran.

— Chemi o mașină? l-am întrebat pentru că, din cauza vinului, nu înțelegeam de ce face asta.

— Am băut prea mult ca să conduc, a răspuns el foarte simplu.

— Ai putea să rămâi aici, dacă vrei.

M-am înroșit puternic când mi-am dat seama cât de ușor ar putea fi interpretată invitația mea. Dar nu și de Liam, care a dat din cap ușor.

— Nu. Mulțumesc că te-ai oferit, dar nu pot! Trebuie să mă întorc la Sally.

Brusc, mă bucuram că Anna a lăsat în urmă un terier care cere multă atenție și pentru care trebuia să se întoarcă. Pentru că nu știu ce aș fi făcut dacă Liam ar fi acceptat invitația mea impulsivă și eram mult mai ușurată să știu că nu aveam să aflu niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă rămânea.

27

Izzy

— Este de la școala fiului tău, m-a anunțat asistenta, fixându-mă cu privirea.

E uimitor cum câteva cuvinte simple, în exact ordinea aceasta, pot induce spaima în inima oricărei mame. Cât timp mi-a luat să ajung la

recepție și să iau receptorul din mână asistentei veterinarului, îmi făcusem deja o listă întreagă de posibile scenarii. De la căzături de la înălțimi periculoase până la înec în timpul scufundărilor în iaz. Imaginația mea era capabilă să găsească cele mai catastrofice și mai senzaționale variante.

— Bună ziua, sunt Izzy Vaughan. Îmi dădeam seama că respir mai precipitat decât de obicei. Noah e bine? S-a întâmplat ceva?

— Noah e bine, mi-a spus învățătoarea de la clasa întâi, care a fost desemnată să mă sune.

Mi s-a părut că aud un oftat aproape imperceptibil și sunt sigură că s-a gândit că iar are de-a face cu o mamă exagerat de protectivă. Bănuiesc că nu are copii ai ei. *Mai așteaptă câțiva ani și o să vezi cum te vei simți să fii la capătul unui astfel de telefon.*

— Vă sun pentru că Noah s-a plâns toată dimineața că se simte un pic „ciudat”. Suntem siguri că nu e nimic îngrijorător, dar ne-am gândit să vă anunțăm.

— *Ciudat?* Ce anume înseamnă asta?

Din momentul când am răspuns la telefon am și început să calculez cât timp îmi va lua ca să ajung la școală; acum mă gândeam cum să reușesc să ajung mai *repede*.

— Nu poate să explice cum trebuie. De aceea ne-am gândit să vă sunăm. Poate doriți să-l luați de la școală?

Nu era vorba de niciun „poate”.

— Sunt pe drum, am spus aruncând o privire teancului de dosare de pe masa mea, toate marcate cu „urgent”, dar nu atât de urgent ca asta.

Înainte să închid, mai era un detaliu important de clarificat.

— Noah are stiloul la el? Este unul în rucsacul lui, iar încă unul, în dulapul de la școală cu numele său.

M-am gândit că îmi pierd cumpătul dacă se gândește că e vorba de un pix în loc de o injecție salvatoare cu epinefrină, și am strâns mai tare telefonul. Dar școala și ea erau mai pregătite decât îmi închipuiam.

— Bineînțeles. Este primul lucru pe care îl verificăm la copiii cu alergii. Dar nu pare să fie nimic de genul ăsta. Pur și simplu... nu e în largul lui astăzi.

Am ieșit din parcare și cabinetului de parcare aș fi condus o mașină furată și am înjurat ca un marinar la fiecare semafor roșu pe care l-am prins, ocolind pe străzi laterale ca să evit lucrări ale drumurilor sau alte diversivități din jurul școlii. Aveam senzația că consiliul local mă împiedică *intenționat* să ajung la Noah. Învârteam cu mâinile volanul, plină de frustrare, când am văzut coada de mașini în așteptare pe drumul spre școală.

Cu un scârțâit care însemna probabil că am lăsat urme de cauciuc

pe asfalt, am frânat tare și am ieșit din rând. Am executat o întoarcere în U impresionantă, pe un drum unde era interzisă întoarcerea, și am coborât pe o stradă laterală unde am parcat mașina. Eram la ceva distanță de școală, dar era mai rapid să merg pe jos. Mă conducea o nevoie arzătoare de a fi în mișcare ca să-l iau pe Noah cât mai repede. Ca majoritatea mamelor, am fost sunată să-l iau de la școală sau de la cabinetul medical, de mai multe ori, de-a lungul anilor. Dar de data asta se simțea diferit și nu puteam pune degetul pe ceva anume. Era oare iminenta audiere în instanță care mă făcea să mă simt așa? Oare voi lega de asta toate lucrurile rele din viața noastră, ca de un blestem de care nu puteam scăpa?

M-am grăbit de-a lungul trotuarelor, trecând pe lângă șirul de mașini care mergeau la ralanti, sandalele mele tropăind pe asfalt, abia aținându-mă să nu o iau la fugă. Am recunoscut-o pe secretara de vârstă a doua care mi-a dat drumul la interfon, dar pe moment nu-mi aminteam cum o chema. Era micuță, durdulie și amabilă, purta ochelari colorați teatrali ca Dame Edna, iar sânii ei păreau a fi niște perne.

— Noah vă așteaptă la mine în birou, mi-a explicat și m-a condus pe un hol mic, spre biroul său.

Nu știu la ce mă așteptam, dar am fost extrem de ușurată când l-am văzut pe fiul meu stând la un birou liber, bâțâind din picioare și învărtindu-se cu scaunul dintr-o parte în alta. Abia când am parcurs încăperea am observat că există niște semne care arătau că nimic nu era în regulă. Pistrii lui de pe nas abia dacă mai aveau culoare într-o față lipsită de radieră obișnuită. Noah nu era un plângăcios, dar i-am observat urmele unor lacrimi uscate pe obraji. Brusc mă bucuram foarte, foarte tare că eram acolo.

— Nu te simți prea bine, puștiule, nu? l-am întrebat aplecată ca să-l sărut pe frunte, reușind, în același timp, să verific discret dacă are temperatură. Nu avea. Te doare burtica? Te simți rău? Te doare capul?

A dat din cap drept răspuns la fiecare întrebare pe care i-am pus-o. Doamna care semăna cu Dame Edna mi-a zâmbit de pe partea cealaltă a camerei. I-am studiat atent chipul lui Noah, încercând să nu mă încrunt, observând că e umflat peste tot. Alergiile lui s-au întors, luându-și revanșa de câteva săptămâni încoace, iar în ciuda a două vizite la medicul generalist și nenumărate medicamente noi, nimic nu a fost de ajutor.

— Am toate lucrurile lui aici, mi-a spus secretara, înmânându-mi un pachet cu lucrurile lui Noah.

Creierul meu era ocupat să răsfoiască fiecare pagină din enciclopedia alimentelor pentru copii și căutam pe pilot automat să văd dacă Epipen-ul era la îndemână în ghiozdanul său.

— Vrei să mergem? l-am întrebat, ținând mâna întinsă înspre Noah, uitându-mă atentă la cum se ridică în picioare.

Era oare un pic mai slăbit decât de obicei?

— Mă tem că am fost nevoită să parchez cam departe.

— Nu poți să-mi spui altceva decât că te simți „prost“, dragul meu?

Mergeam înapoi spre mașină – frustrant de încet, pentru că Noah se tot uita peste umăr la colegii săi, care se jucau pe terenul școlii.

— Nu chiar, a mormăit el.

Arăta așa de jalnic încât am decis să nu mai insist până când nu ajungem acasă, ceea ce nu va fi prea curând, mergând în ritmul melcului.

— Mă dor picioarele de la pantofi, s-a plâns el când l-am rugat să se grăbească. Mă strâng. Cred că am nevoie de unii noi.

— Dar ieri erau buni. Picioarele nu cresc peste noapte – doar dacă nu te transformi într-un hobbit.

Mă așteptam să râdă, sau măcar să zâmbească, dar nu a făcut niciuna din astea. În schimb, s-a oprit brusc, arătând așa de mic și vulnerabil că m-am grăbit imediat să ajung lângă el.

— E altceva care te preocupă, dragul meu? Știi că-mi poți spune orice.

Noah a dat din cap, dar buza de jos tremura de greutatea a ceea ce voia să spună.

— Roland Carter a zis că ochii mei arată ciudat. Ca și cum am plâns, mi-a șoptit. Și m-a întristat așa de tare încât chiar *am* plâns. Iar el doar a râs.

Mi-am mușcat limba ca să nu zic ceva răutăcios la adresa colegului lui Noah. Apoi mi-am dat seama că era gata să plângă din nou și, înainte să dezamorsez suferința, primele lacrimi deja se desprindeau de pleoapele sale umflate. Mi-am deschis larg brațele și a sărit direct în ele. Lucrurile lui au căzut pe trotuar, unde le-am lăsat să pice fără să mă gândesc, dar niciunul nu a observat, pentru că nu ne păsa de asta acum.

Chiar când îl linișteam cu vorbe precum „*Totul va fi bine în curând*, o voce îngrijorată din mintea mea mă întreba cât de sigură eram de asta. Nu era ceva obișnuit pentru Noah, era un comportament atipic lui. Paranoia veche era ca un șarpe plin de speranță, care căuta o crăpătură în zidul prin care voia să pătrundă ușor. Când, într-un final, am ridicat capul din părul des și negru al lui Noah, șirul de mașini și dube de lângă noi era încețoșat de propriile temeri și lacrimi.

— Hai mai bine să luăm o înghețată și să nu ne mai obosim cu un prânz plictisitor, ce zici?

Am făcut o sugestie care suna mai degrabă a fi o idee de-a lui Pete decât a mea. Mi-a zâmbit instantaneu și s-a întristat doar foarte puțin

când am adăugat:

— Și apoi o să vedem dacă ne putem programa la doctor în după-amiaza asta.

Aș fi putut lua tânăra fată cu chip proaspăt din fața mea drept studentă la practică, dacă nu ar fi fost stetoscopul din jurul gâtului. Asta era a treia vizită la cabinetul de medicină generală în tot atâtea săptămâni și nu am întâlnit de două ori același medic. Medicul de astăzi era un rezident, care părea că abia și-a luat *carnetul de șofer*, nu că practica medicina.

— Care este problema, tinere? a întrebat ea veselă, dându-i atenție lui Noah.

În circumstanțe normale, l-aș fi lăsat să vorbească singur, dar era ceva straniu în comportamentul lui de astăzi care m-a împiedicat să tac.

— A zis că...

Tânăra rezidentă m-a întrerupt cu un zâmbet care nu avea legătură cu privirea sa.

— Hai să-l lăsăm pe Noah să-mi spună cu cuvintele sale, bine?

Vedeam că sunt deja un clișeu în ochii acestei femei. Genul acela de mamă care își sufocă copilul. Dar eram prea îngrijorată, prea bătrână și cu obrazul prea gros ca să mă simt insultată. Atâta timp cât își dădea seama ce nu era în regulă cu Noah, nu-mi păsa ce crede despre mine.

După ce Noah a mormăit o explicație, medicul generalist a stat câteva minute să răsfoiască prin notițele medicale pe calculatorul de lângă ea. Îmi arunca din când în când câte o privire, apoi se întorcea la istoricul medical al lui Noah. Vedeam la ce se gândește, de parcă era scris într-o bulă uriașă deasupra capului. *Mamă exagerat de anxioasă*. Mă întrebam dacă numărul vizitelor de pe ecran spunea la fel de multe despre istoricul *meu* medical cât despre al lui Noah.

Medicul a continuat să-i pună o serie de întrebări în timp ce îl examina, iar când a terminat de vorbit, eu am explodat cu tot ce aveau adunat.

— Niciunul din medicamentele pentru alergii nu pare să funcționeze. Și s-a întâmplat așa brusc...

— Înțeleg că așa pare, dar Noah *are* un istoric de alergii de când era bebeluș.

— Da... dar a fost mult mai bine în ultimul timp. Au trecut ani de când nu ne-am mai apropiat de Epipen.

— Mă tem că asta e natura alergiilor. Vin și pleacă.

Era așa greu de cerut o explicație mai bună de la cineva care a studiat medicina cinci ani?

— Asta e perioada cea mai grea din an pentru cineva cu

sensibilitatea lui Noah, a continuat, aruncându-i un zâmbet rapid. Pun pariu pe orice că în ultimele zile au tuns iarba de lângă școala ta.

Ochii lui Noah s-au făcut mari, de parcă era în prezența unui geniu. Ai mei nu chiar atât de mult. Medicul a zâmbit blând.

— Iată despre ce era vorba.

— Chiar nu cred că este... am început numai ca să fiu oprită de privirea sa.

Ai fi crezut că până acum știam mai bine cum să-i spun unui medic că eu cred că nu mi-a diagnosticat bine copilul.

— Doar că fața lui e așa umflată, în special în jurul ochilor, am adăugat, știind exact cum va răspunde și nu am greșit.

— Astea sunt semne clasice ale unei reacții alergice, doamnă Vaughan, mi-a spus, fără să aibă habar că probabil am citit mai multe pe acest subiect decât ea.

— Nu am găsit nimic în istoricul lui Noah, dar ați avut dumneavoastră sau domnul Vaughan alergii?

Noah a auzit această întrebare de nenumărate ori, dar acum era prima dată când ezitam înainte să răspund.

— Nu. Niciodată.

Medicul a ridicat din umeri și și-a îndreptat atenția spre tastatură. Camera s-a umplut de zgomotul degetelor ei apăsând pe taste, scriind altă rețetă pentru un medicament de care mă îndoiam că va funcționa mai bine decât celelalte.

S-a ridicat în picioare și era clar că această consultație s-a încheiat, din punctul ei de vedere. Am lăsat-o să ne conducă spre ușă, dar, după ce a deschis-o, mi-am pus mâna pe umărul lui Noah și l-am întrebat:

— Te superi dacă stai un minut în sala de așteptare, cât vorbesc un pic cu doamna doctor? Sunt niște jucării în colțul pentru copii cu care ai putea să te joci.

Nu e nimic mai nimicitor decât privirea unui copil de opt ani atunci când îi este insultată inteligența.

— Alea sunt pentru copii *mici*.

Am zâmbit și l-am ciufulit cu drag.

— Îmi pare rău, uriașule!

Tânăra doctoriță nu m-a condus spre scaune, așa că mi-am dat seama că trebuie să mă grăbesc; trecuseră deja cele douăsprezece minute ale consultației.

— Două lucruri, am zis grăbită. În primul rând, mă întrebam dacă niște analize de sânge ne-ar ajuta mai mult să ne dăm seama ce se întâmplă cu Noah...

Se pare că la douăzeci și ceva de ani și cu diplomă în medicină se pricepe de asemenea la priviri nimicitoare.

— Dacă vă liniștește asta, doamnă Vaughan, putem face analize, dar nu sunt convinsă că sunt necesare. Simptomele lui Noah sunt ca la

carte pentru un copil cu alergii. Ce *ar* ajuta ar fi să vă fac o recomandare la alergolog pentru mai multe teste.

Am dat din cap, căutând inconștient cu mâinile mânerul genții mele și am ajuns la a doua chestiune.

— Ați întrebat dacă are istoric de alergii în familie...

Am tras aer în piept și am zis cu ură următoarele cuvinte, pentru că simțeam că îl trădez pe Pete.

— Este posibil ca tatăl lui Noah să fi avut alergii în trecut. Ar ajuta la tratamentul lui Noah să știm dacă tatăl său a avut alergii?

— Bineînțeles. Orice informație pe care domnul Vaughan ne-o poate da poate fi de folos în a-l ajuta pe Noah.

Am deschis gura ca să o corectez și apoi am închis-o la loc. Nu-mi doream ca trecutul unic al lui Noah să apară peste tot în istoricul său.

— OK. O să văd ce pot să aflu.

28

Beth

Când am văzut mașina necunoscută de pe aleea mea, am clipit mai lung, apoi am strâns ochii bine, înainte să-i deschid din nou, ca să verific dacă nu cumva era un miraj indus de mahmureală. Nu, era tot acolo, la fel cum era și o atroce durere de cap, așa cum n-am avut de ani de zile. Tim zicea mereu că nu țin la băutură și îmi era ușor să-mi imaginez cum s-ar fi amuzat că am tresărit atunci când am tras pe deauna.

Începeam să-mi amintesc noaptea de înainte în mici frânturi de imagini. Îmi aminteam că l-am condus pe Liam la ușă, iar Uberul pe care îl comandase aștepta deja în fața trotuarului, și că i-am promis că nu voi lua o decizie pripită. Dar ce nu-mi aminteam era dacă ne-am luat rămas-bun sau dacă am discutat despre când își va prelua mașina. Acele amintiri s-au pierdut sub o avalanșă de rușine, pentru că am întors capul într-un moment nepotrivit, iar sărutul intenționat pentru obrazul meu a aterizat pe buzele mele surprinse. Au fost două secunde, poate trei, când vinul, memoria mușchilor, dar și momentul mi-au înmuiat buzele și le-au cuprins un pic pe ale lui. Dar apoi, o arcă de amintiri ne-a adus pe pământ. Nu cred că ne-am fi îndepărtat mai rapid de atât nici dacă buzele mele ar fi electrocutat. Ochii ca de cărbuni ai lui Liam m-au privit cu înflăcărare pentru o secundă, înainte să ne hotărâm amândoi să fim britanici și să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Doar că se întâmplase și acum nu puteam să uit expresia sa îngrozită, în timp ce se îndepărta de mine.

Un duș lung a ajutat cu siguranță la clarificarea unor momente încețoșate de la vin, și mă simțeam mult mai omeneste pe drumul înapoi spre dormitor, purtând doar un prosop ca pe o mantie și altul, răsucit într-un turban, pe cap. Mă mișcăm pe cât de repede mă lăsa

mahmureala, în caz că Liam avea de gând să-și recupereze mașina înainte să meargă la birou. Dar, chiar când îmi scuturam părul liber din prosop, am auzit inconfundabilul sunet al unui motor care a fost pornit. De la fereastra dormitorului nu puteam să intuiesc decât o figură obscură pe locul șoferului. Fără să stau să mă gândesc, am luat-o la fugă pe hol, lăsând urme ude de tălpi și am coborât alergând pe scările de lemn.

Chiar și așa, am fost prea lentă. Când am băgat codul de securitate, azeam deja cum vehiculul se îndepărtează, iar când am deschis ușa, mașina lui Liam a dispărut accelerând la lumina roșie a semaforului de la intersecția din apropiere.

Oare mi-a văzut silueta în cadrul ușii deschise, în oglinda retrovizoare? Dacă da, înseamnă că nu s-a răzgândit. Oare persista jena aceluia aproape sărut, sau ce-o fi fost, sau o fi fost nehotărârea mea de a continua procesul care îl făcea să rămână la distanță? Poate pur și simplu și-a dat seama că linia dintre avocat și prietenie e prea greu de încălcat?

Neliniștită, am pășit înapoi în casă și am călcat pe ceva mic și tare pe covorul de răchită de sub picioarele mele. Din fericire, ambalajul robust cu bule a protejat conținutul. Dar exteriorul cutiei era mult mai interesant decât conținutul său. Scrisul de mână a lui Liam era în jurul numelui unei firme de analgezice de pe fața pachetului și la dozaj. Am zâmbit citind:

Pentru că ai zis că niciodată nu ai la tine, și am o presimțire că vei avea nevoie în dimineața aceasta.

Câteva cești de cafea și două din pilulele de la Liam au reușit cu succes să rezolve durerea de cap, dar întrebarea care ricoșa în mintea mea nu dispărea ușor. *Ce aveam să fac?* Și la fel de important: *Ce ar fi vrut Tim ca eu să fac?*

Am ciugulit dintr-o felie de pâine prăjită și m-am întins după ziarul de dimineață. Nu am crezut niciodată în horoscop, dar, lucrând cu Natalie – care era un pic obsedată de ele probabil că mi s-a mai diluat scepticismul. Ea insista să mi-l citească în fiecare zi, ignorând împotririle mele că prezicerile erau vagi și că ar putea fi răstălmăcite să se potrivească oricărei situații. Ce ar fi zis acum, mă întrebam, dacă m-ar vedea alunecând cu degetul peste semnele astrologice, în căutarea unor cuvinte de înțelepciune pe care le oferea misticul din fotografia granulată din partea de sus a paginii?

„Nu-ți fie teamă să-ți pierzi calea”, am citit cu voce tare în lumina caldă a bucătăriei mele. „Ascultă-ți inima și vei găsi calea potrivită”, am încheiat cu o mică pufăială zeflemitoare.

— Sună mai degrabă a ceva ce ar zice GPS-ul meu, i-am spus astrologului și am împăturit ziarul. Bănuiesc că nu-ți cer prea mult

dacă sper să-mi trimiți un fel de semn, i-am sugerat, apoi, fotografiei lui Tim, care stătea lângă cărțile mele de gătit. Vreau să zic că nu trebuie să vină cu un fulger sau tunet.

I-am privit chipul zâmbitor de pe noptieră, înainte să mă aplec să mă închei sandalele.

— Doar ceva semnificativ ca să știu dacă tu crezi că ar trebui să continui cu procesul, i-am spus unui colaj de fotografii cu Tim, atârnat de o ramă cu mai multe cadre, de lângă oglinda din hol.

Câteva ore mai târziu, m-am trezit privind o săgeată mare din centrul unui indicator galben.

— Nu e chiar genul de semn la care mă gândeam, dragul meu.

Am râs la propria glumă, bătând cu degetele în volanul dubitei. Câțiva muncitori care inspectau o groapă pe drum au ridicat privirea să vadă ce e așa amuzant. M-am înroșit, pentru că am uitat să cobor geamurile la dubița de livrări și mi-am dorit ca luminile semaforului să se grăbească și să se facă verde, chiar dacă semnul de redirectionare avea să mă ducă la kilometri distanță de unde trebuia să ajung pentru ultima livrare din dimineața aceea.

M-am uitat prin parbriz și am mai văzut și alte semne de-a lungul drumului, toate direcționându-mă într-o zonă pe care nu prea o cunoșteam. Era din nou o altă frustrare pe care o adăugam pe lista începută de când m-am trezit. Bineînțeles că nu dădeam vina pe Val, șoferița noastră, care sunase să anunțe că era bolnavă în ziua aceea. De fapt, era așa de încredere și lipsea așa de rar, încât nu m-am obosit să caut un alt șofer. Ceea ce însemna că singura opțiune ca să fie livrate comenzile de la *Crazy Daisy* în ziua aceea era să le duc personal.

Nu eram îngrijorată să o las singură pe Natalie la florărie, pentru că făcea asta din ce în ce mai des în ultima vreme, preluând comenzile în timpul întâlnirilor mele cu William și Edward. Dar *eram* dezamăgită că dimineața care trebuia să fie liniștită, ca să-mi dea timp de gândire, a fost neașteptat de agitată. În ciuda acestui lucru, a fost o zi bună, până și planurile neașteptate ale consiliului local.

Pe vremea când eram doar o biată stagiară floristă, îmi plăcea întotdeauna partea cu livrarea. Sunt foarte puțini oameni care nu se bucură să te vadă atunci când le oferi un buchet de flori. Dar astăzi era foarte cald în dubă; aerul condiționat nu funcționa cum trebuia; mi-era foame; iar acum mă *îndepărtam* de ultima adresă în loc să mă apropii de ea. Cel puțin, așa am presupus că era direcția în care mă îndreptam. Să fiu sinceră, nu mai știam exact pe *unde* mă aflam. Semnele galbene m-au condus pe câteva străzi rezidențiale, am trecut de un parc și o înșiruire de magazine, iar acum, nu-mi venea să cred, părea că e *încă* un set de lumini temporare înainte.

Am tras frâna de mână și m-am alăturat unui lung șir de mașini, ținându-mi degetele bine încrucișate, ca duba mea la mâna a doua, cu tendința de a se supraîncălzi, să nu decidă astăzi să mă părăsească și să mă lase baltă la kilometri buni distanță de casă.

Se părea că doar câteva mașini reușeau să se strecoare, la fiecare rând, deci părea că voi mai rămâne aici o vreme. M-am uitat curioasă în jur, la cartierul necunoscut. Părea că e o zonă liniștită, cu case în stilul anilor '30 și cu grădini îngrijite în față. Un pic mai înainte puteam să văd un rând de parapete verzi, care păreau că sunt ale unei școli. Pe măsură ce m-am apropiat cu mașina, am văzut că am avut dreptate, *era* o școală, iar după corul de voci tinere puteam ghici că era o școală primară. Chiorăitul stomacului mi-a adus aminte că era ora prânzului, deci copii erau probabil pe terenul de joacă.

Chiar atunci, puful senzitiv de pe ceafa mea a început să gâdile și am rămas în alertă. O urmă de transpirație mi-a apărut pe buza de sus. M-am șters cu dosul palmei. Era ridicol la ce mă gândeam. Un oraș de dimensiunea asta, Dumnezeu știe câte școli primare o avea. Nu aveam niciun motiv să cred că soarta mă va purta chiar pe lângă școala la care merge Noah. Dar dacă așa era? Dacă doar câțiva metri mai sus pe drum, singurul lucru care mă despărțea de fiul meu era un șir de parapete din fier forjat?

Dacă aș fi știut la ce școală merge Noah; dacă aș fi avut cum să aflu. Măinile mele nu se mai odihneau lejer pe volan, ci strângeau așa de tare că încheieturile mi-au rămas fără culoare. *Dar există o cale, nu-i așa?*, mi-a zis o voce interioară, care persista enervant, ca o gâză care îmi dădea roată. *Știi exact cum să afli dacă asta e școala lui Noah.* Priveam în gol prin parbriz, fără să observ duba murdară din fața mea, pe care era scris în praf „spală-mă”; nu vedeam nimic altceva decât sala de întâlniri din hotel și fotografia împinsă ușor către mine.

Asta e, mi-a confirmat vocea, tot ce trebuie să faci este să îți verifici telefonul.

O luasem razna; *eu* eram nebună să cred că ceva – sau cineva – m-a condus pe drumul ăsta pentru acest motiv. Măinile mi-au tremurat ușor când am căutat mobilul în geantă. Undeva în capul meu auzeam un ecou al horoscopului citit de dimineață: *Ascultă-ți inima și vei găsi calea potrivită.*

Nu era nevoie să caut în galeria de fotografii, pentru că setasem imaginea lui Noah pe ecran. M-am uitat la fotografie, de data această fără să mă mai concentrez pe recunoașterea feței în miniatură a soțului meu, în schimb am observat tricoul verde al uniformei cu un logo auriu brodat. L-am studiat câteva secunde înainte să-mi ridic capul și să mă uit pe fereastră la semnul de pe parapetul de lângă mine, care afișa numele școlii, al directorului, iar în colțul din dreapta sus, blazonul școlii. Se potrivea perfect. În timp ce o parte din mine

era amețită de coincidența uimitoare, cealaltă parte nu era deloc surprinsă. Nimic nu era întâmplător. Mi-a fost destinat să fiu aici, în acest loc, chiar la această oră din zi.

M-am uitat printre parapete, căutând o dovadă, căutându-l pe Noah. Erau prea mulți copii. Se mișcau prea repede ca să le văd fețele, dar puteam să văd că nu era niciunul cu mult păr negru, așa cum îl moștenise de la Tim. Luminile s-au schimbat și am avansat cât trei mașini, într-o poziție de unde puteam să văd terenul întreg. Nicio față nu se potrivea cu cea din fotografie.

Mai întâi am auzit vocea ei. Când ne-am întâlnit, nu mi-am dat seama că nu m-a frapat, neavând un glas deosebit, și nu mi-am dat seama dacă am ținut minte tonul și timbrul ei, dar l-am recunoscut instantaneu.

M-am coborât mai mult în scaun, așa cum am văzut la polițiștii din filme cu urmăriri. Cred că arătam caraghioasă cu capul practic la nivelul bordului din dubă, dar nu m-a văzut nimeni, în special Izzy, care era atentă doar la copilul care mergea alături de ea. M-am mirat cu voce tare, dar, din fericire, erau prea departe ca să mă audă. Era înalt, mult mai înalt decât mă așteptam, aproape să-i ajungă la umăr lui Izzy. Era ca și cum cineva a deschis o ușă spre trecut, și puteam să văd cum a arăta Tim la vârsta aceea. Am dat drumul cu o mână volanului și am întins-o spre el dorind să-l ating. Noah privea în sus spre Izzy și doar când s-au apropiat am văzut urmele de lacrimi de pe obraji. Eram cu mâna pe portieră, gata să ies din dubă, înainte să îmi vină mintea la cap. Mă simțeam ruptă în două părți: jumătate din mine își dorea să iasă din mașină, indiferent câte mașini aș fi ținut pe loc. Cealaltă parte – mai întreagă la minte – îmi spunea să rămân exact unde sunt și să mă ascund când se vor apropia.

Dar ceva nu era în regulă, cel puțin așa părea. De ce plângea Noah și era luat de la școală în mijlocul zilei? Avea probleme? Am alungat ideea fără ezitare. Tim a fost cel mai blând și mai drăguț om pe care l-am întâlnit. Cu siguranță, fiul său i-ar fi moștenit acele calități pe lângă cele evidente de aspect.

Brațele lui Izzy erau pline cu lucrurile lui Noah: o caserolă Marvel pentru pachetul și o genată de care știam că o folosesc cei care studiază muzica. Am reținut aceste detalii pentru a mă gândi la ele mai târziu. Acum era imposibil să treci cu vederea chipul nefericit al băiatului și lacrimile. Iar apoi, ca și cum soarta a orchestrat totul, s-au oprit practic în dreptul dubei. Dacă vreunul dintre ei s-ar fi uitat în acel moment spre coada de mașini, m-ar fi văzut încovoiată ca un covrig în spatele volanului, privindu-i cu atenția și intensitatea unui obsedat.

Dar Izzy era atentă doar la Noah. Părea ca exersase și devenise eficientă să-i verifice temperatura cu dosul palmei pe fruntea

băiețelului, scriind propriile portative cu ce o fi simțit. Nu avea nici cea mai mică idee că sunt observați, când s-a aplecat și i-a șoptit ceva lui Noah la ureche. După un moment de ezitare, buza de jos i-a tresărit și a dat din cap suferind, înainte de a se arunca în brațele lui Izzy cea subțire. Geanta ei și lucrurile lui Noah i-au căzut chiar când îl cuprindea protector în îmbrățișare. Am ciulit urechile, dar nu am putut să disting altceva decât tonul vorbelor ei, decât ceva specific, și dragostea care radia în valuri de la perechea împletită. Erau rupti de restul lumii. În acel moment, Noah nu avea nevoie de nimic altceva, decât de brațele care îl legănau ușor, și care îl protejau, așa cum au făcut cu siguranță în ultimii opt ani. Nu se simțea bine, de asta îmi *dădusem* seama, dar oare aș fi știut ce să fac ca să-l ajut în situația asta? Bineînțeles că nu; nu aveam nici cea mai mică idee. Și nu ar vrea nimic de la mine acest copil pe care l-am creat. De ce ar vrea, când tot ce avea nevoie era chiar în fața lui?

Când îl ținea în brațe ca să-l liniștească, am observat lacrimi țâșnind din ochii disperați ai lui Izzy. Până s-au schimbat, într-un final, luminile și am condus mai departe, trecând de ei, obrajii mei erau la fel de umezi ca ai ei.

Erau baloane, destul de multe, și nu era genul de loc în care ți-ai fi imaginat că ai vedea așa ceva. Era imposibil să nu le vezi, prinse de biroul de la recepție părăsit. Fire subțiri de panglică le ținea bine prinse de buchetele de flori și de grămada de cadouri împachetate. O felicitare de mărimea unui panou publicitar era lângă acestea, cu textul „Ne pare rău că pleci“, inscripționat pe față.

O privire rapidă spre ceas mi-a confirmat că mai era o jumătate de oră până la închiderea birourilor, dar zgomotul de râsete și pocnetul dopului de șampanie desfăcut, care se auzea pe coridor, mi-a dat clar de înțeles că toată lumea a încheiat cu munca pe ziua aceea. Nu-mi puteam alege un moment mai prost ca să vorbesc în liniște cu William, pentru că se pare că am nimerit în mijlocul unei petreceri de rămas-bun.

M-am întors să plec, sperând să trec la fel de neobservată de recepție, precum la venire, dar, înainte să ajung la ușă, o voce cunoscută m-a strigat:

— Beth!

Am ezitat, dar vocea a insistat:

— Beth... doamnă Brandon, așteptați!

Mi-am luat un zâmbet și m-am întors cu fața spre Keeley Browning, asistenta lui William.

— Bună, Keeley. Ce mai faci?

S-a încruntat ușor.

— Sunt nedumerită, a recunoscut. Am crezut că i-am eliberat orarul

lui Bill pentru după-amiaza aceasta. Aveați cumva stabilită o întâlnire pe care am ratat-o?

Am scuturat din cap.

— Pfiu, ce bine! a zis și și-a șters fruntea, ușurată. Nu mi-ar plăcea să fi plecat cu o greșală stupidă.

Mi-a luat câteva secunde să înțeleg la ce se referea. Am arătat spre cadouri, flori și spre felicitarea de rămas-bun.

— Acestea sunt pentru tine? Pleci?

Ochii lui Keeley erau suspect de luminoși și a fost ceva nenatural în ciripitul cu care mi-a răspuns:

— Da, plec. E timpul pentru ceva nou.

M-a luat în mod neașteptat de braț.

— Aveți câteva minute?

Am încuviințat și am urmat-o curioasă, mergând pe un hol liniștit, departe de colegii care petreceau.

— Nu ar trebui să ne deranjeze cineva aici, a zis oprindu-se în fața unei uși fără marcate, pe care a descuiat-o.

S-a strecurat prin deschizătură, iar eu am urmat-o întorcând nasul la aerul uscat și prăfuit. Keeley a aprins lumina de deasupra, care a inundat încăperea cu o reflexie de tub fluorescent. Depozitul era plin cu rafturi de metal din podea până în tavan, pline cu papetărie, și era o mare diferență față de candelabru de cristal din zona recepției. Keeley a dat ușor din cap mulțumită, și a închis ușa.

— Dacă ne vede cineva aici, vor zice că mă servesc cu niște pixuri și post-ituri înainte să plec.

A făcut o glumă, având un simț al umorului ciudat, pe care nu-l întâlnisem până acum. Atras puternic aer în piept înainte de a începe:

— Mai întâi, trebuie să-ți spun că sunt perfect în regulă cu felul în care s-au desfășurat lucrurile.

Habar nu aveam la ce se referă, așa că doar îngânam politicoasă.

— Să fiu sinceră, sunt chiar ușurată că acum totul e pe față.

— O, păi... bine, am zis, zâmbind vag.

— Și nu regret, nici măcar o secundă. Ai dreptul să știi.

Nu aveam cum să continui să mă prefac că înțeleg ce se întâmplă.

— Ce *anume* să știi?

— O, credeam că Liam ți-a spus. Am crezut că voi doi...

S-a oprit și obrații i-au devenit roz. Nici ai mei nu erau foarte în urmă, având în vedere ce insinua. Keeley a tras din nou aer în piept înainte să spună dintr-o suflare tot ce avea de zis:

— *Eu* am fost cea care ți-a spus numele lui Noah. *Eu* am fost cea care ți-a trimis felicitarea.

Mă așteptam să-mi spună orice altceva în spațiul privat al depozitului, mai puțin asta.

— Știam exact ce fac și care sunt riscurile, dar erai într-o situație

așa de îngrozitoare... iar informația era chiar acolo, în dosare și nimeni nu-ți spunea nimic.

A ridicat un pic din umeri, în contrast cu imensitatea acțiunilor sale.

— Așa că am făcut eu asta.

— Am... am înțeles, i-am spus gândindu-mă la neașteptata dezvăluire, înainte să-mi amintesc că Keeley – care a încălcat regulile din cauza mea – urma să plece acum din firmă. Ți-ai pierdut slujba din cauza asta? De aceea pleci?

S-a format încet un zâmbet pe fața tinerei femei și a încuviințat.

— Ei bine, nu mă calificam pentru angajata lunii, dar a fost mai degrabă o decizie de ambele părți. Deși, într-un fel, ești responsabilă pentru că am vrut să plec.

— Sunt?

— Păi, și tu și Izzy, ca să fiu corectă. Lucrând la cazul vostru, mi-am dat seama cât de ușor putem pierde ceva de preț. Partenerul meu își tot dorea să călătorim înainte de a ne așeza și a întemeia o familie. O bună bucată de vreme nu am fost sigură că asta îmi doresc, acum știu.

Poate că nu a fost potrivit, dar mi-am ascultat impulsul și am îmbrățișat-o pe această tânără femeie, căreia i-am atins viața.

— Îți doresc tot norocul din lume! i-am spus emoționată. Mă bucur că lucrurile s-au aranjat pentru tine.

— Sper că și pentru tine. Pentru voi *toți*.

Nimeni nu a înțeles, dar nu era nicio problemă, pentru că nici nu mă așteptam să înțeleagă. William și-a ascuns bine iritarea, dar tot simțeam că îi scapă prin crăpături.

— Iar procesul împotriva clinicii... renunți și la acela?

— Nu. Clinica Westmore a fost neglijentă și trebuie să răspundă pentru asta. Vreau în continuare să mergi mai departe cu solicitarea de care spuneai sub incidența legii drepturilor omului.

William a dat din cap, dar părea un pic dezumflat, iar singurul interes pe care eu îl aveam, în privința despăgubirilor, era ca să-i înapoiez tatei banii împrumutați.

Părinții mei au fost dezamăgiți de hotărârea mea, chiar dacă au pierdut patruzeci și cinci de minute la telefon ca să mă convingă altceva. Doar Karen a aplaudat decizia, chiar la propriu de fapt, dând din palme ca și cum câștigasem un premiu.

— Cu siguranță, este cel mai bine așa, m-a asigurat ea din grădina ei însorită din Australia. Sunt așa mândră de tine, Beth. Știu cât de greu trebuie să-ți fi fost.

Am fost puternică până atunci, hotărâtă să nu plâng, dar vorbele ei m-au înmuiat, ca și cum nu fusesem tare niciodată.

— Am vrut doar să fiu mamă, am zis cu tristețe.

Karen s-a aplecat un pic mai aproape de laptopul său, de parcă cei

câțiva centimetri în plus ar sublinia ce urma să spună.

— Ești deja mamă. Ți-ai sacrificat dorința pentru binele copilului tău. Dacă asta nu înseamnă să fii mamă, atunci nu știu ce altceva.

29

Izzy

Sunt momente în viață în care ți se schimbă întreg viitorul. Ca, de exemplu, atunci când iubitul îți cade pe neașteptate în genunchi, în față la WH Smith, și te întreabă dacă te căsătorești cu el; sau când, după ani în care ai crezut că nu se va întâmpla niciodată, în sfârșit vezi cum apar două linii albastre pe bățul pe care tocmai ai făcut pipi; sau când te sună avocatul și primul lucru pe care îl spune este: „*Stai jos?*”

Telefonul suna deja când băgasem cheia să descui ușa din față. Jonglam cu cele trei sacoșe de cumpărături și, deși văzusem că Pete e acasă – mașina lui era parcată pe alee –, nu știu din ce motiv nu răspundea la telefon.

— Ai răbdare.

M-am grăbit, folosindu-mi umărul ca să țin ușa deschisă și piciorul ca s-o închid. Rămâneam fără părți ale corpului pe care le-aș fi putut folosi, am dat peste ghetele de muncă abandonate ale lui Pete și am sărit să ridic receptorul telefonului înainte să intre căsuța vocală. La etaj, auzeam pe cineva cântând bucurios – și oarecum nearmonios – cu radioul. Țsta trebuia să fie Pete; Noah nu era capabil să greșească așa de multe note într-un refren.

— Stai jos?

I-am recunoscut imediat glasul lui Frankie, deși recunoșteam că suna considerabil mai tensionată decât de obicei.

— Abia am intrat pe ușă, deci nu.

Deja inima îmi bătea mai repede. Aveam impresia că organele mele știau cât de importante aveau să fie următoarele minute.

— Încerc de secole să vă prind pe amândoi pe mobil. La final a trebuit să sun pe fix.

Am zâmbit. Frankie făcea să pară că trebuia să sară într-o mașină veche Delorean și să călătorească în trecutul anilor nouăzeci.

Am așezat una dintre sacoșele de cumpărături jos, observând că telefonul lui Pete era pe blatul de bucătărie la încărcat.

— Scuze, probabil am fost într-o zonă cu semnal slab. Ce s-a întâmplat?

— Sper că ești pregătită, a zis Frankie.

Abia atunci mi-am dat seama că îi tremură vocea. Pulsul mi s-a mărit cu zece bătăi pe minut.

— Ce s-a întâmplat?

Frankie și-a dres glasul, ca și cum ce urma să spună era prea

important și ar fi putut să o lase fără aer.

— Ea renunță la proces.

— Ăăă... ăăă... ce?

Nu era ca și cum nu înțelesesem ce mi s-a spus; doar că era o veste prea mare de gestionat imediat. Nu era de mirare că mă rugase să mă așez.

— Beth Brandon renunță la solicitarea pentru custodia lui Noah, mi-a zis Frankie, pronunțând fiecare cuvânt încet și cu grijă, de parcă eram străină.

Mi-au căzut restul de sacoșe din mână. O parte a creierului meu m-a lăsat să văd cum s-au rostogolit libere vreo șase portocale pe podeaua holului; cealaltă parte era pur și simplu inactivă de uimire.

— Izzy, mai ești acolo? Sper că nu mi-ai leșinat, nu-i așa?

— Nu. Sunt încă aici, am șoptit în receptor.

Aveam picioarele moi și am pășit în spate până când am simțit treptele scării în spatele meu. M-am așezat recunoscătoare pe ele.

— Cum s-a întâmplat? De ce s-a întâmplat?

Râsul lui Frankie a traversat cu veselie linia telefonică.

— Aș vrea să spun că e datorită faptului că și-a dat seama ce avocat al naibii de bun sunt eu și că nu ar fi câștigat niciodată în instanță – dar adevărul e că pur și simplu nu știu. Ceea ce știu este că e sută la sută decizia ei. Am avut impresia clară că nici William Sylvester, nici Edward Patterson nu au fost de acord, dar, până la urmă, ea este clientul și trebuie să-i îndeplinească dorințele.

— Și chiar nu vrea să facă parte din viața lui Noah? Sub nicio formă?

Mă străduiam să înțeleg această veste năucitoare.

— Nu. Nu știu din ce motiv, dar și-a retras partea aceea de acțiune în justiție. Îmi imaginez că nu va renunța la procesul împotriva clinicii, dar, cum v-am mai zis și altă dată, Westmore va dori să se înțeleagă cu ambele părți în afara instanței, deci așa scăpați de necazul cu presa. Iar pentru tine, Pete și Noah, asta e o situație din care ambele părți au de câștigat.

Mă obișnuisem să rămân în umbră încât mi-era greu să cred că în sfârși a ieșit soarele din nori.

— Dar dacă se răzgândește mai încolo? Dacă își va dori, pe viitor, să vrea să-l cunoască pe Noah?

— Ți-am luat-o înainte, Izzy. Am fost foarte clară cu William că vrem un document legal în care să renunțe la drepturile de acum, dar și la orice solicitare pe viitor a embrionului... a lui Noah, s-a corectat Frankie. Mai avem de pus la punct detaliile de bază, dar, în principal, asta e loteria câștigătoare și găsirea peștișorului de aur în aceeași zi. E un moment pentru desfăcut șampania și nu mai contează ce oră este.

Am început încet să zâmbesc, nevenindu-mi a crede că s-a încheiat

coșmarul. Încă nu-mi venea să-mi cred urechilor când Frankie a vorbit din nou:

— Acum, vrei să-i dai tu vestea lui Pete, sau să mai încerc să-l prind pe mobil?

Zâmbeam așa de larg că îmi era greu să vorbesc.

— Nu, e în regulă. Îi spun eu.

După ce Frankie a închis, am mai stat pe scări câteva minute, fără să-mi pese că se dezghețau în pungi cumpărăturile congelate. Beth Brandon era pe cale să iasă din viața noastră la fel de neașteptat precum a intrat. Nu aveam nicio idee ce a determinat-o să ia decizia asta, sau dacă a influențat-o ceva din ce am spus eu. Nu aveam niciun indiciu de ce s-a răzgândit inexplicabil, și poate că nu voi afla niciodată.

— Mulțumesc, Beth! am murmurat singură pe hol. Mulțumesc că ai dat viață fiului nostru, dar, mai mult de atât, mulțumesc că ni l-ai redat.

Am alergat pe scări exact așa cum îmi spuneam mereu lui Noah să nu facă – sărind câte două trepte odată, degetele mele abia dacă călcau înainte să zboare spre următoarea treaptă. Din fericire, Noah nu era acasă ca să fie martor la această pozna. Școala intrase în vacanță și îmi amintesc acum că își petrecea după-amiaza la un coleg de clasă. Era mai bine așa, pentru că bucuria care mă traversa era prea mare pentru a vorbi în șoaptă. Era genul de veste care trebuia spusă cât mai tare.

Erau câteva reguli nescrise de când Pete s-a mutat înapoi în vechea sa casă. Una dintre ele era să aștepti să ți se răspundă în fața unei uși închise. Dar astăzi nici nu m-am *gândit*, darămite să mai și bat. Am deschis ușa așa de larg că am auzit mânerul lovindu-se de peretele de rigips, marcând momentul în care ni se schimba din nou cursul vieții.

Am trecut pragul în avântul momentului și eram atât de bucuroasă încât mi-a luat câteva secunde să observ că Pete era complet dezbrăcat. S-a întors când a auzit că s-a deschis ușa; prosopul ud era aruncat pe covor – unele lucruri nu se schimbă niciodată – și era prea departe ca să se poată acoperi cu ceva. În acele câteva clipe de surprindere, înainte să caute ceva cu care să se acopere, îmi ieșise din cap motivul pentru care mă aflam acolo, din cauza unor gânduri neliniștitoare. Primul era că și Pete slăbise în ultimele luni și arăta chiar bine așa. Încordarea abdomenului – care nu a fost niciodată musculos – era acum mai proeminentă decât îmi aminteam. A doua surpriză a fost reacția corpului meu, care s-a simțit ca un șoc electric.

Creierul meu a apăsat rapid pe butonul de „resetare” și i-am spus dintr-o suflare motivul pentru care eram acolo – despre telefonul primit și tot ce implica minunat – au țâșnit toate din mine într-o

avalanșă de nedeslușit.

— Iz, mai încet! Nu înțeleg ce spui, mi-a zis Pete, încercând în continuare să-și ascundă nuditatea după o jucărie de pluș, ursulețul Paddington[7], pe care mi-l dăruise la prima aniversare a nunții noastre.

— A sunat Frankie. S-a terminat totul. Ea a renunțat la proces.

Pete s-a încruntat.

— Vrei să spui că nu ne mai reprezintă? Trebuie să găsim un alt avocat?

Am dat din cap că nu, întrebându-mă de ce Pete devenea încețoșat pe margini. Lacrimi de bucurie îmi ieșeau din ochi și, când am mișcat capul, s-au prelins pe obrajii mei.

— Nu, Frankie, i-am spus printre sughituri. Beth. *Ea* este cea care renunță la caz!

Pete a făcut un pas spre mine, ținând ursulețul pe poziție. A fost unul dintre cele mai frumoase lucruri să fiu martora momentului când i se citea în ochi că a înțeles ce s-a întâmplat. Niciun răsărit la Marele Canion, niciun apus în Sahara sau auroră boreală nu puteau fi mai minunate.

— S-a terminat? a întrebat, doar un pic mai tare decât în șoaptă. Pur și simplu renunță?

Am încuviințat, prea emoționată ca să vorbesc, deși am observat când ursulețul a căzut din mâna lui Pete direct pe covor.

Era imposibil de spus care dintre noi s-a apropiat mai întâi. Îmi place să cred că am fost amândoi. Tot ce știu e că am căzut în brațele sale deja deschise, și am luat foc când m-a strâns mai puternic ca niciodată.

— Doamne, Izzy, chiar s-a terminat? a murmurat în părul meu. Nu va mai cere custodia?

— Nu. Se retrage.

I-am răspuns înfundat, pentru că vorbeam cu fața în pielea goală a umărului său. Mirosea a gel de duș și a un amestec de feromoni, care făceau un cocktail de neuitat al său. Am inhalat pe ascuns, păstrând amintirea și ignorând semnalul de alarmă din mintea mea.

Poate că l-a auzit și Pete, pentru că mi-a dat drumul din îmbrățișare. Am făcut un pas înapoi, pierzându-mi echilibrul când am călcat pe ursulețul căzut pe jos. Pete m-a ajutat să îmi recapăt echilibrul. Stând așa, la distanță de un braț, era imposibil să ignori corpul lui dezbrăcat sau reacția lui la apropierea de mine.

Privirea mi-a căzut la ursuleț, care părea în acel moment cel mai sigur punct în care să mă uit. Când m-am aplecat să-l ridic, umorul situației m-a lovit din plin. Cumva, făcusem călătoria de la o tragedie greacă la o farsă franțuzească doar cât ai clipi.

— Ei bine, dacă asta nu-l duce înapoi în întunecatul Peru, atunci

nimic nu poate.

Degetele au mângâiat blana de pluș, încă udă dintr-un loc, în care cu siguranță nu mai fusese până atunci.

Pete și-a dat capul pe spate și a râs așa de molipsitor, încât era imposibil să nu i te alături. Umorul nostru a trecut linia dintre a râsufla ușurați și isterie. Era o nevoie de o reacție fizică de eliberare, și poate la fel a fost și ce s-a întâmplat după.

Poate nu e neobișnuit ca emoțiile intense să se reverse și să-și urmeze calea. Mi-aduc aminte că am citit odată că sunt șanse mai mari ca oamenii să facă sex după o înmormântare decât după ce au fost la o nuntă. Scăpasem, în sfârșit, de spaima care ne-a dat târcoale mult timp și, practic, puteam gusta eforia din aer.

Hainele mele au atins podeaua dormitorului, iar mâinile lui Pete se mișcau pe corpul meu cu aceeași poftă cu care mâinile refăceau drumul început de el. Ne-am trântit în patul din camera de oaspeți și am făcut dragoste sărbătorind plini de pasiune, ajungând într-un loc pe care nu credeam să-l mai vizitez.

30

Beth

„Vederea mea azi – sau, mai precis, primul lucru pe care l-am văzut astăzi!”

Dădeam click a șasea sau a șaptea oară pe poză și tot mă făcea să râd. La început m-am chinuit să-mi dau seama dacă încăperea din poză e bucătăria lui Liam, pentru că toată podeaua era sub o explozie de ceva alb și spumos.

Abia când am mărit imaginea, mi-am dat seama că nu era o mare de bule peste gresia gri cenușie, ci umplutura unui fotoliu de două locuri, care arăta ca și cum cineva i-a scos măruntaiele. Lângă canapeaua distrusă stătea făptașa, având o mutriță inocentă pe care doar cocoloașele de umplutură ieșindu-i din gură o mai dădeau de gol.

Am zâmbit și am derulat peste mesajele pe care le-am schimbat.

„O, nu! Ce a făcut?”

„Se pare că în mijlocul nopții s-a supărat pe canapea. Acum suntem în drum spre veterinar pentru radiografie. Din nou!”

Am așezat telefonul pe tejgheaua magazinului de flori, cu zâmbetul încă pe buze. Oricât de mult se plângea Liam de câinele fostei soții, ar fi fost primul care să recunoască că ar fi distrus dacă s-ar întâmpla ceva cu el. Era mai mult decât o legătură cu trecutul; era un păstrător loial și credincios al amintirilor sale. Și, în plus față de asta, era o sursă garantată de amuzament.

Poate că eu aveam nevoie de Sally în viața mea, cugetam în timp ce sortam livrarea de dimineață de la seră. Ar fi ușor să mă las copleșită de tristețea visurilor neîmplinite. Dar nu aveam de gând să fac asta,

pentru că decizia pe care am luat-o a fost cea potrivită. Am ales să nu distrug ceea ce eu și Tim am creat împreună, deci cum ar putea asta să fie greșit?

M-am oprit cu degetele pe florile pe care le ridicam absentă din ghiveci. Calele. Deși foarte cunoscute pentru că erau populare printre mirese, nu le-am ales pentru frumusețea lor cerată incontestabilă, ci pentru ceea ce însemnau în limba florilor: noi începuturi.

Fredonam încet, doar pentru mine, începând să aranjez vitrina, nu chiar fericită, dar mai împăcată cu decizia mea decât am crezut că voi fi. Pe măsură ce aranjamentul lua formă, cuvintele îmi circulau prin cap ca un stol de păsări care a găsit, în sfârșit, un loc pentru aterizat. *Noi începuturi, noi orizonturi, visuri noi.*

Bâzâitul telefonului a întrerupt liniștea din florărie. Figura lui Sally a umplut ecranul. Dacă ar putea câinii să zâmbească, era exact ce făcea ea. Am citit mesajul de sub poză și am răsuflat ușurată.

„Nicio rană serioasă, cu excepția canapelei și a portofelului meu!”

Am adăugat încă un obiect listei pe care o alcătuiam mental, căutând motive pentru a privi înainte, în loc să privesc înapoi: *Noi prieteni.*

Eram vinovată pentru că eram mulțumită? Oare am luat ca atare lucrurile de care nu am vorbit niciodată? Oare de asta totul a luat o întorsătură urâtă în doar câteva ore scurte, mai târziu?

Totul a început cu clientul în cămașă extravagantă cu imprimeu psihedelic și cu sacou de designer. A comandat un aranjament floral foarte scump, iar în ultimul moment a adăugat trei duzini de trandafiri cu tulpină lungă. A fost un bonus neașteptat la finalul unei zile liniștite, și chiar atunci îi procesam plata, când m-a surprins cu dorința de a mai cumpăra ceva.

— Tabloul pe care îl aveți acolo nu este de vânzare, nu-i așa?

Au fost destui clienți care au discutat despre vibranta operă de artă primită de la Liam, dar era prima dată când cineva își dorea să o cumpere. Cred că de aceea am fost pe picior greșit și am ezitat când i-am răspuns:

— Ăăă... nu. Adică... nu. Nu e al meu... adică... este... dar nu este de vânzare.

— Păcat! a zis bărbatul.

Apoi a așezat trandafirii pe tejghea și a mers spre tablou ca să-l observe mai de aproape, cu un interes pe care îl bănuiam mai mult decât trecător. După câteva momente, s-a uitat peste umăr la mine și a întrebat:

— Sunteți sigură că nu vreți să vă despărțiți de el?

Mi-a comunicat suma pe care era dispus să o plătească pe loc, sumă

care era cu mult mai mare decât mă așteptam, iar eu am înghițit în sec, neprofesional. Tocmeala nu era chiar punctul meu forte.

— Nu. Îmi pare foarte rău, dar răspunsul meu tot „nu“ este. A fost un cadou, am adăugat.

Bărbatul a dat din cap așteptându-se să dau înapoi.

— Soțul arteiștii mi l-a dăruit, i-am explicat.

— Serios? a exclamat bărbatul, care părea brusc mult mai interesat decât cu câteva secunde mai înainte.

A scos un suport cu cărți de vizită, ca un magician care își făcea trucul, și a tras una pentru mine. Am luat bucata de hârtie cartonată din mâna sa.

— Tetra Art Galery, am citit cu voce tare.

Nu auzisem de ea, dar, după calitatea cărții de vizită și după aspectul bărbatului, bănuiam că e o instituție prestigioasă.

— Se întâmplă să știți dacă soția sa mai are și alte lucrări, pe care să le vândă? voia să știe Andrew Cartwright, proprietarul galeriei – dacă mă luam după ce scria cu auriu pe cartea de vizită.

Acela a fost momentul în care puteam să opresc totul. Puteam să primesc cartea de vizită și apoi să o arunc pur și simplu, când pleca din magazin. Cu siguranță, asta ar fi *trebuit* să fac. Am pierdut mult timp, revăzând acțiunile mele din ziua aceea și mi-am analizat motivele, și încă nu știu de ce nu am acționat așa.

— De fapt, soția sa a murit... într-un tragic accident de mașină, acum înjur de opt ani, așa că trebuie întrebat soțul dacă vrea să vândă lucrările ei de artă.

— Dar sunt mai multe lucrări? a testat terenul Cartwright.

Scânteia de entuziasm care i s-a văzut în ochi ar fi trebuit să mă avertizeze că acest bărbat nu era genul care să accepte un refuz. În schimb, am continuat cu voioșie, săpându-mi groapa din care aveam să aflu curând că va fi imposibil să mai ies:

— Doamne, da! Are o mulțime. Le are în toată casa și la birou. Cred că are câteva camere pline acasă la el.

— Ce interesant!

A fost ceva în glasul său care m-a pus deodată pe gânduri și mi-am dat seama că poate din acest motiv Liam nu vrea să fie implicat. De ce mi-am dat seama abia *acum*?

— Dar sunt destul de sigură că nu va dori să vândă nimic, având în vedere circumstanțele.

— Absolut. Înțeleg perfect. Dar poate ar fi interesat să facem o expoziție cu lucrările, a zis el privind la tabloul din florărie. În special dacă sunt ca acesta.

O expoziție în locul unei licitații. Cu siguranță, Liam nu ar avea ceva împotriva? Nu și-ar fi dorit el ca picturile minunate ale Annei să fie văzute de un public mai mare, un public care, evident, aprecia și

înțelegerea artei?

— Toate *sunt* la fel de bune ca acesta! am exclamat, simțind cum mă ia valul entuziasmului la gândul că aş putea să ajut la expunerea picturilor într-o galerie de artă. Uite, i-am spus căutând carnetul și răsfoind până când am găsit o pagină goală. De ce să nu-ți dau numărul său de telefon, ca să îl poți contacta direct?

Poate chiar atunci ar fi fost posibil să salvez greșeala mea de a interveni, dacă îi dădeam telefonul lui Liam de la muncă, dar prostește, nu am făcut asta. Fără să mă gândesc, am notat numărul lui personal pe hârtie. Și uite așa, răul fusese făcut.

Liam m-a sunat în seara aceea și la început abia l-am recunoscut, pentru că lipsea total căldura din salutul său. Nu a pierdut timpul cu introducerea.

— De ce i-ai spus acelui client că vreau să expun picturile Annei?

— Nu i-a zis. Adică... i-am spus cumva... dar nu chiar.

— Ei bine, cum e, de fapt?

Întrebarea părea ieșită direct dintr-un manual avocătesc, dintr-un capitol denumit „Cum să interoghezi un martor“. Mă simțeam sub jurământ atunci când am bâlbâit răspunsul:

— Bărbatul a venit la florărie și s-a interesat de tablou. A vrut să-l cumpere și...

— Picturile Annei nu sunt de vânzare.

Liam a tăiat prin explicația mea ca înarmat cu o sabie.

— Da. Asta i-am spus. Dar apoi a început să vorbească despre o expoziție și am...

Era o tăcere plină de nervi la celălalt capăt al telefonului și glasul mi s-a stins. Dacă îmi ciuleam urechile, abia dacă puteam să aud sunetul respirației sale.

— Liam, îmi pare rău! Nu am vrut să mă bag.

Acum ar fi putut să spună ceva de genul: *E OK. Nu îți face griji!* sau *Sunt sigur că ai avut intenții bune* sau chiar – deși acum mi se pare puțin probabil – *Mulțumesc pentru că i-ai dat numărul meu de telefon!*

A oftat prelung înainte să vorbească, iar cuvintele lui m-au ars ca o explozie de gheața dintr-o peșteră de la Polul Nord.

— Ți-a spus că interesul pentru expoziție ar fi mult mai mare pentru că Anna a murit?

Mi s-a făcut rău, chiar fizic rău, la auzul vorbelor sale.

— Nu. Nu, a zis asta.

— Nu ai cunoscut-o pe Anna, deci nu știi cât de modestă era în legătură cu munca sa. Ar fi urât să aibă o încăpere plină de străini holbându-se și criticându-i picturile.

Avea dreptate. Am întrecut limita și am călcat fără băgare de seamă ceva sfânt: relația lui Liam cu răposata lui soție. Ca un intrus surprins

cu lanterna, am încercat să dau înapoi, dar era prea târziu, răul fusese deja făcut.

— Îmi pare rău, Liam. Trebuia să mă fi gândit. Tipul m-a prins nepregătită și pur și simplu m-am entuziasmat la ideea unei expoziții.

— Pe care Anna ar fi urât-o, mi-a adus aminte, în caz că mai era vreo îndoială.

— Da, bine, poate că așa ar fi făcut. Evident că ai cunoscut-o mai bine decât oricine. Dar trebuie să-ți spun că e dezamăgitor că nu ai mai multă încredere în opera sa.

A oftat ascultând vorbele mele și cred că și eu aș fi făcut la fel. Dar, dacă tot am început, aș putea să bat și ultimul cui în sicriul prieteniei noastre.

— Nu vorbești decât de felul în care s-ar fi simțit în legătură cu critica. Dar ceea ce nu spui – și nici nu pare să fi luat în *considerare* – este despre cum s-ar fi simțit în legătură cu admirația și laudele. Nu ar fi meritat să audă și asta?

Liam nu a zis nimic, deci era greu să-mi dau seama dacă am vorbit unor urechi surde sau receptive. Am mai făcut o singură încercare să repar lucrurile.

— Nu mai bine îl sun pe Andrew Cartwright să îi explic că am acționat impulsiv și să îl rog să nu te mai deranjeze vreodată?

— Asta nu va fi necesar, mulțumesc. Domnul Cartwright *nu* mă va mai suna vreodată.

M-a apucat tremuratul la auzul vorbelor sale, fără să realizez că proprietarul galeriei nu era singura persoană cu care Liam intenționa să nu mai vorbească în viitorul apropiat.

31

Izzy

— Ești sigur că nu se supără nimeni dacă vin cu tine?

Era probabil a cincea oară când mă întreba asta în ultimele două zile. Am așezat cana cu cafeaua de dimineață pe masa din bucătărie și am zâmbit în direcția lui Pete. Era ceva ce făceam des în ultimele patruzeci și opt de ore, exersându-mi mușchii faciali, ca să văd dacă mai țin minte să zâmbescă. Se pare că știau.

— Maggie nu va avea nicio problemă. Va fi o nuntă foarte lejeră, iar invitația inițială te includea și pe tine, i-am amintit eu, uitând în mod convenabil că până au fost trimise invitațiile pentru nunta fiului său, noi deja nu mai locuim împreună.

Ochii lui Pete s-au încrețit la margini. Cum aș fi putut uita cât de mult îmi plăcea când făceau asta?

— Hmm, dar s-au schimbat multe de atunci.

A ocolit cu grijă un subiect pe care nu l-am discutat cum trebuia. Au trecut două zile de la telefonul lui Frankie; două zile de când am ieșit

clipind și năuci din umbra în care am locuit; și două zile de când am făcut dragoste pentru prima dată de acum mai bine de un an...

Nu am vrut să adormim după aceea, dar dormitorul scăldat în lumina soarelui de amiază a creat o atmosferă caldă și confortabilă. Capul meu și-a găsit drumul natural în golul familiar lăsat de umărul lui Pete, iar brațele sale s-au înfășurat strâns în jurul meu, ținându-mă aproape, în timp ce ne sincronizam încetișor respirația, iar pleoapele ni s-au îngreunat. A fost zgomotul unei bătai persistente care m-a trezit. Primul lucru pe care l-am observat a fost că soarele s-a deplasat în colțul cel mai îndepărtat și brațelor mele goale le era răcoare fără mângâierea caldă. O secundă nu mi-am adus aminte unde sunt și ce s-a întâmplat. Apoi amintirile au revenit, aducând cu ele o roșeață fierbinte în obraji mei.

— Ce naiba e cu zgomotul ăla? a mormăit Pete somnoros, realizând mai greu decât mine că cineva bătea cu putere în ușa din față.

— Rahat! Trebuie să fie Belinda, care îl aduce acasă pe Noah, am exclamat.

Am făcut ochii mari când am văzut cât era ceasul. Adormisem ore întregi. M-am ridicat perfect dreaptă și m-am smuls din strâmtoarea lui Pete. M-am înduișat când mi-am dat seama că nu mi-a dat drumul din îmbrățișare cât am dormit, dar de nevoie am dat sentimentele la o parte, ca să ajung la ușă înainte ca Belinda să-și aducă aminte unde i-am spus că am ascuns cheia de rezervă.

M-am răsucit din pat, acoperindu-mi cu brațele, instinctiv, sânii goi, și am adunat de pe jos hainele mele împrăștiate. Mi s-a părut că zăresc buzele lui Tim tresărind brusc la vederea pudorii mele, dar mă îmbrăcam deja cu cămașa înainte să apuce să zică ceva. Mi-am vârât picioarele în blugi și încă îmi trăgeam fermoarul și mă încheiam la nasturi, când am luat-o desculță pe scări, alergând să răspund la ușă.

— Eram gata să intru prin efracție! a zis Belinda, care părea aproape dezamăgită că i-am stricat planurile deschizând larg ușa.

S-a uitat cu o expresie curioasă la mine, observând părul ciufulit și culoarea care îmi cuprinsese fața și pieptul. Și-a mișcat gura ca și cum savura o caramela delicioasă și apoi buzele ei au format litera O, surprinsă să-l vadă pe Pete, tot desculț și răvășit, alergând pe scări în urma mea.

— Bună, B! a salutat încet, privind în spatele ei și zâmbind călduros la cei doi băieți care o flancau, ca niște pagini în miniatură. Bună, băieți! V-ați distrat?

— Am adus cu mine doi tineri foarte obosiți: unul e al vostru, unul e al meu, a răspuns Belinda, în timp ce Noah s-a repezit și i-a oferit o îmbrățișare mare tatălui său.

Le-am zâmbit băieților, dar nu am putut să nu observ că Noah arăta

mult mai obosit decât prietenul său cel mai bun, Archie.

— Am fost la înot și la ciclism, și apoi am construit un ascunziș imens în grădină, ne-a enumerat Belinda toate activitățile, pe când băieții îl urmau pe Pete de-a lungul holului. Am avut o după-amiază grozavă.

Ochii îi dansau răutăcios urmărindu-i pe cei trei cum ies din raza auditivă.

— Cum bănuiesc că ați avut și voi.

S-a aplecat un pic mai aproape și s-a uitat în jos la bluza mea.

— Ai ratat un nasture, mi-a șoptit.

În acel moment, precum cameleon, mi-am schimbat culoarea obrazilor în exact nuanța roz a bluzei, dar, din fericire, întoarcerea lui Archie la mama sa m-a asigurat că încheiam subiectul.

În bucătărie, Pete îl asculta pe Noah cum înșira toate distracțiile din după-amiaza aceea, iar eu încercam din răspuțuri să nu las să iasă la suprafață gândurile noastre. Mi s-a părut nepotrivit să tai legume și să pregătesc cina, când mintea îmi era plină de imagini cu Pete deasupra mea, și cum a tremurat înainte să-și contopească trupul de al meu, de parcă era pentru prima dată.

Am rămas în sfârșit singuri abia când Noah a fugit să-și vadă serialul TV preferat. Aproape rușinoasă, l-am privit de la distanță din bucătărie. Pentru o secundă, totul s-a estompat: nu mai auzeam vâjâitul mașinii de spălat; muzica de la televizor; sau unul din cele o sută unu zgomote banale care alcătuiau fundalul sonor al casei noastre. Nu-mi auzeam decât bătăile inimii, lovind ca într-o tobă în urechi. Un pic din sosul în care încă învârteam a sărit din cratiță, iar eu abia dacă am observat.

— Ar trebui să vorbim, a zis Pete calm, furându-mi fraza cu care ar fi trebuit eu să deschid discuția.

I-am făcut semn că sunt de acord. Căldura de la aragaz s-a adăugat, dar deja eram încinsă de la felul în care mă ținea captivă cu privirea, care știam că mă va ține trează toată noaptea.

— Vreau să știi, mi-a spus cu ochii la ușă ca să se asigure că Noah nu vine peste noi, că nu a fost doar pasiune de moment – cel puțin, nu pentru mine.

Cum era posibil să mă simt timidă în fața unui bărbat care a fost alături de mine în cele mai frumoase și mai grele momente din viață? Dar chiar așa mă simțeam. Foarte blând, Pete mi-a ridicat bărbia cu un deget, obligându-mă să-i întâlnesc ochii.

— Nu regret ce s-a întâmplat azi, Izzy. Și sper că nici tu, dar...

Totul a mers așa de bine, până la acel „dar“ îngrijorător.

— ... dar nu cred că trebuie să grăbim lucrurile sau să facem presupuneri unde ne-ar duce.

Am încercat să-i înfrunt privirea, ascunzând faptul că, de când ne-a

trezit Belinda cu bătaile în uşă, nu am făcut altceva decât să presupun ce se va întâmpla.

— Trebuie să luăm lucrurile încet. Nu doar de dragul lui Noah, dar şi al nostru. Mi-e teamă să nu greşim din nou.

Mă speria să ştiu că se gândea la eşec chiar dinainte să se formeze ceva între noi.

— Nu. Nu, bineînţeles că nu, am minţit, şi mi-am îndreptat toată atenţia către sos.

Până când Pete a urcat la etaj ca să-l culce pe Noah – un ritual care nu s-a demodat pentru niciunul dintre ei de când s-a întors –, m-am lăsat cuprinsă de dezamăgire.

Am ascultat prin tavan zgomotul paşilor pe podeaua care scârţâia, în timp ce tată şi fiu se mutau din baie în dormitor.

Am oprit sonorul televizorului, preferând să ascult timbrul profund al vocii lui Pete, care îi citea lui Noah o poveste de noapte bună.

Cât timp am aşteptat, am scos o sticlă de vin din frigider şi am turnat în două pahare. Asta era încă o zi de sărbătorit, mi-am amintit luând o gură din răcorosul Pinot Grigio. OK, deci nu se termina ca într-un scenariu hollywoodian de comedie romantică, dar asta era viaţa reală, şi eram suficient de matură şi de sensibilă să ştiu că nu orice poveste se termină cu personajele fericite până la adânci bătrâneţi.

Pete a băut dintr-o înghiţitură ce mai rămăsese din cafeaua de dimineaţă şi a pus ceaşca înapoi pe masă. Când îşi dregea glasul era un semn sigur că urma să-mi spună ceva important.

— Am avut o discuţie lungă cu Maya ieri şi i-am spus că ar fi mai bine să facem pauză cu totul de acum înainte.

Simţeam că faţa mi se schimbă, luând o multitudine de expresii, ca un caleidoscop învârtindu-se, ca roata norocului. Care ar fi faţa potrivită pentru atunci când soţul te anunţă că s-a despărţit de iubita lui?

— Cum a reacţionat?

— A fost uşurată, cred.

Pete şi-a aşezat degetele deformate pe laptop. Erau groase şi boante, şi niciodată fără o urmă de ulei persistent. Erau mâini care încă mai purtau verigheta şi cu care l-a ţinut pe fiul nostru nou-născut în strânsoarea lor puternică. Aveau mii de amintiri.

— De ce crezi că a fost uşurată?

— Era îngrijorată pentru jobul ei. Poate nu e motiv să o dea afară, dar cu siguranţă ar fi fost muştrată.

— Ei? Ar fi putut fi în pericol jobul ei pentru că se întâlnea cu un coleg?

— Sustragerea reparaţiilor de la garaj pentru a le face eu în

particular după orele de lucru nu este chiar ceva ce îmi imaginez că Barry ar aproba.

Barry era proprietarul service-ului; un om înfricoșător, care semăna de la depărtare cu vărul ceva mai puțin amenințător al gemenilor Kray.

S-a văzut deodată pe fața lui Pete că și-a dat seama de ceva.

— Știi că așa am făcut rost de bani ca să plătim facturile lui Frankie? m-a întrebat după ce a văzut uimirea de pe fața mea.

— Evident că, dacă acum nu mai ajungem în instanță, o să mă opresc înainte să avem amândoi probleme.

— Am crezut că Maya... Am crezut că te împrumută... am crezut că voi doi ați fost...

Pete se holba la mine, nevenindu-i să creadă din ce în ce mai tare. Obrajii mi s-au încins și nu aveam ce să fac în privința asta. A traversat bucătăria și m-a luat de mână, cu una din mâinile care îmi plăceau așa de mult.

— Niciodată! Nici măcar o dată! Pur și simplu, nu mi-a trecut niciodată prin cap!

Nu era nici locul, nici momentul să-i spun că Maya cu siguranță s-a gândit la asta. În ciuda acestui lucru, îi eram recunoscătoare pentru că ne-a ajutat, indiferent de motive, și aveam să-i mulțumesc când ne vedeam data viitoare.

— Deci am lămurit un lucru. Și mai rămânem... noi.

Pete a lăsat propoziția suspendată, neterminată, ca să o continui eu.

— Poate reușim să vorbim cum trebuie astăzi, mai târziu, la petrecerea de la nuntă, am făcut o sugestie. Nunțile mereu îi aduc pe oameni într-o dispoziție romantică, și poate, după un pahar de șampanie, ar merge discuția pe care am ținut-o la rece în ultimele două zile.

— Nu înțeleg cum de te strâng pantofii ăștia! am exclamat, lăsându-mă în genunchi pe covorul din dormitorul lui Noah. Abia ți i-am cumpărat acum câteva săptămâni pentru că nu-ți mai veneau cei vechi.

— Iar acum nici aceștia nu-mi mai vin, a zis Noah, deși nu era necesar.

Chiar și cu șireturile lărgite pe cât de mult posibil, talpa lui Noah era incomod umflată în pielea lor. Am luat cutia pantofilor, sigură că vânzătoarea ne-a dat mărimea greșită, dar nu era nicio îndoială în privința numărului tipărit pe cutia de carton.

Noah a crescut inexplicabil foarte rapid de la ultima sesiune de cumpărături – sau cel puțin i-au crescut picioarele.

— Ce ne facem? l-am întrebat disperată pe Pete, care se oprise din ce făcea în baie, ca să vadă care era problema.

— Să-i facem rost de o slujbă la circ? a glumit el.

— Foarte de ajutor! am mormăit, mutându-mi atenția înapoi la problema din fața mea.

Trebuia să plecăm la nuntă în mai puțin de o oră și nu aveam timp să înlocuim pantofii. Am observat că și costumul pe care i-l cumpărasem doar cu o lună în urmă arăta un pic cam mic. Cum Doamne iartă-mă se poate să crească copii așa de repede?

— Va trebui să porți adidașii. Măcar sunt negri, i-am spus și m-am ridicat în picioare.

Dacă ar fi toate problemele noastre la fel de ușor de rezolvat...

Nunta a fost veselă, dar și puțin bizară. După ceremonia de la starea civilă, la care au mers doar cei din familie, ziua s-a transformat într-o feerie a sărbătorii, inclusiv cu al doilea schimb de jurăminte „oficiate” de prietenii și familia cuplului.

Era nemaipomenit de cald, un adevărat cadou pentru ziua aceea, care a fost norocoasă, pentru că petrecerea s-a ținut în mijlocul unui câmp deținut de unchiul miresei. Invitații erau așezați pe „bănci” din paie, care îmi cam zgâriau picioarele goale și m-am bucurat că a fost prea cald pentru a purta ciorapi pe sub rochia vaporosă fără mâneci.

Noah credea că totul e foarte amuzant, sărind din balot în balot, în hohote de râs, alături de alți tineri invitați, atrași unul de altul ca magnetii unei prietenii imediate. Uitându-mă la el cum se juca bucuros în lumina amiezii, m-am gândit că analizele și programările la clinica de alergii la care am fost în săptămâna aceea au fost degeaba. Arăta bine; era bine, mi-am spus în sinea mea, stând așezată pe fân, cu piciorul lui Pete trecând ușor pe lângă al meu și mângâindu-l.

Am plâns la ceremonie, dar nu cred că am fost singura dacă mă iau după zgomotul șervețelilor folosite și a nasurilor suflate. Când Maggie a citit o poezie despre cum îți vezi copilul crescând, iar apoi a continuat să spună cât era de mândră de bărbatul care devenise fiul ei, Pete mi-a luat mâna, degetele lui s-au împletit cu ale mele și m-a strâns ușor.

— Așa o să fim și noi într-o zi, tu și cu mine la nunta lui Noah, mi-a șoptit și se auzea și el emoționat, iar eu îmi imaginam un Noah mult mai mare, un bărbat tânăr pe care încă nu-l cunoșteam.

— Poate că ai ghicit că au plecat în Mexic în luna de miere, mi-a spus Maggie, care m-a găsit mai târziu printre invitați.

Era un pic roșie la față, care ar putea avea sau nu legătură cu șampania care a curs liber toată după-amiaza.

— Aa, asta explică trupa Mariachi și pinatele, am spus.

M-am dus cu privirea spre marginea terenului, unde Noah și noii lui prieteni loveau un măgăruș din hârtie, fărâșându-l în bucăți ca să ajungă la dulciurile ascunse.

Maggie a vrut să plece, apoi s-a oprit și s-a întors cu fața la mine,

pupându-mă pe obraji în mod neașteptat.

— Mă bucur să vă văd pe toți trei împreună din nou. Arătați foarte fericiți astăzi.

Am îmbrățișat-o scurt, privind peste umăr la Pete, care a trecut prin mulțime, venind la mine cu două farfurii de carton pline cu mâncare de la bufet. A stat cu ochii pe mine în tot acest timp, iar privirea lui îmi făcea inima să tresară cum nu s-a mai întâmplat de mult.

— Sunt fericită! i-am șoptit la ureche prietenei mele, înainte să închei îmbrățișarea. Am impresia că tot ce lipsea din viața mea s-a rezolvat.

Când începea să se însereze s-au aprins mai multe lumânări în pahare de sticlă, îngrădind în șir marginea terenului. Pâlpâiau ca artificiile în lumina scăzută. Baloturile de fân au fost mutate pentru a forma un pătrat în jurul zonei de dans, iar eu mă întrebam cât timp o să reziste Pete până va fi furat de muzică, deși trebuie să admit că nu dădea semne că vrea să plece de lângă mine.

— Deci, a zis el într-un final, înmânându-mi un pahar cu șampanie, deși trecuse pe băuturi răcoritoare cu câteva ore mai devreme. Am zis că vorbim...

Mi s-a mărit pulsul, în turație ascendentă ca o mașină care trece prin toate vitezele. De la zero la șaiszeci la oră în câteva secunde. Am zâmbit cu gândul la analogie. Odată soție de mecanic, mereu voi rămâne soție de mecanic. Cel puțin speram că încă sunt. M-am întors pe fânul perfid, fără măcar să observ că îmi înțepa picioarele.

— M-am gândit foarte serios după ce s-a întâmplat ziua trecută...

Fraza asta putea să se termine în două feluri diferite, așa că am așteptat ca el să termine ce avea de zis.

— Și ce vreau să spun cu adevărat este...

— Am nevoie să fac pipi.

Eram amândoi atât de concentrați la ceea ce ar putea fi una din cele mai importante discuții din căsnicia noastră, încât niciunul nu l-a auzit pe Noah apropiindu-se. Ne-am întors în sincron capetele spre el, ca doi dansatori. Îl iubeam pe acest copil mai mult decât viața însăși, dar chiar în acel moment mi-am dorit să mai fi întârziat puțin înainte să vină la noi.

Zâmbetul lui Pete a fost util și s-a ridicat în picioare.

— Vrei să vin cu tine? l-a întrebat știind deja răspunsul.

Noah a dat din cap și a fost bucuros când Pete i-a pus mâna pe umăr.

— Atunci, hai să mergem, uriașule! Toaletele ecologice sunt în colțul cel mai îndepărtat al câmpului.

L-am auzit pe Noah hlizindu-se ca un școlar la auzul cuvântului „ecologic” și apoi au dispărut amândoi în prelungirea umbrelor. Încă îi mai priveam când mi-a vibrat poșeta de la brâu. Am deschis clapeta ca

să scot telefonul și m-am încruntat ușor când am recunoscut numărul de pe ecran. De ce m-ar fi sunat de la cabinetul doctorului cu mult după încheierea programului de muncă? Lasă-l. Orice ar fi, poate aștepta până mâine. Nu lăsa nimic să strice această zi perfectă.

Ignorând avertismentul, degetul meu a apăsat ferm butonul cu simbolul verde.

Mireasa și mirele se roteau în jurul ringului de dans improvizat, făcând mișcări pe care le-au învățat probabil în mai multe săptămâni la școala de dans. Dar abia dacă le vedeam. Erau ca niște forme încețoșate care se învârteau dincolo de raza mea vizuală, care se concentra la... ei bine, la nimic de fapt. Mă plictisiam, apoi l-am văzut pe Pete revenind. Fânul a scârțâit când s-a așezat înapoi lângă mine. Era încordat și am crezut inițial că vine de la mine, ieșind în afară ca un curent electric.

S-a întors ușor după Noah, care alerga râzând înapoi la noii lui prieteni. Chiar dacă era prea departe ca să ne mai audă, Pete a vorbit încet și un pic precipitat:

— Nu vreau să intri în panică...

Ce mod caraghios de a începe o propoziție! Era de la sine înțelese că exact asta se va întâmpla. Bineînțelese că intrai în panică după ce auzai acele cuvinte. Singurul lucru pe care nu-l știai încă era de ce. Doar că eu știam.

— Cred că Noah ar putea avea o problemă.

Poate dacă nu era telefonul abia primit, aș fi reacționat imediat la ce a zis. Dar așa cum eram, mi-am ridicat încet capul, de parcă era brusc prea greu pentru gâtul meu.

— E ceva ciudat cu urina sa. Am observat abia acum. Nu e culoarea potrivită și un pic cam... nu știu... spumos.

Stomacul mi s-a chircit, iar vaga speranță că analizele au fost greșite și rezultatele lui Noah au fost încurcate cu ale altcuiva mi-a scăpat printre degete ca dărele de fum.

— Crezi că ar trebui să-l ducem la ATI? Să îl verifice în seara asta? Am putea pleca acum.

Era ciudat să văd cum soțul meu, care de obicei este capabil și calm, joacă acum rolul care a fost al meu atâta timp. Am fost în panică pentru sănătatea lui Noah, practic întreaga lui viață, iar acum, când era clar că exista un motiv de îngrijorare eram ciudat de calmă.

— Avem programare la medic mâine-dimineață, la prima oră.

— I-ai sunat deja? Cum de ai știut?

Zâmbetul meu era trist, și nu era de mirare, pentru că așa mă simțeam. Tristă și foarte, foarte speriată.

— Nu i-am sunat. Ei m-au sunat pe mine. A apărut ceva la analizele pe care le-am făcut săptămâna aceasta. Vor să ne vadă pe amândoi

măine la prima oră, ca să discute cu noi.

Era ora 3 dimineața și până și casa a încetat să mai scârțâie și s-a potolit peste noapte. La capătul holului, Noah dormea adânc, fără nicio idee despre modurile în care urma să i se schimbe viața. Îmi imaginam că Pete dormea și el; pentru că nu ieșea lumină de sub ușa lui la ultimele mele două drumuri după cafea.

Ultima ceașcă era rece pe noptiera mea, cu o pojghiță neplăcută în formare pe deasupra. Nu că aș fi avut nevoie de cofeină ca să stau trează. Mi-am mutat picioarele și laptopul a alunecat un pic într-o parte. Pătura era fierbinte în locul în care fusese laptopul, iar eu derulam pe internet pagină după pagină, comparând simptomele cu diagnostice și studii de caz; în căutare de răspunsuri. Și găseam destule acolo, dar niciunul dintre ele nu îmi plăcea, așa că am continuat să caut.

Am plecat de la nuntă imediat ce s-a făcut timpul la care mă puteam retrage fără să supăr pe nimeni. Noah deja adormisem atunci când am ajuns pe aleea de acasă, iar Pete i-a desfăcut grijuliu centura de siguranță și l-a cărat din mașină, într-un fel în care nu mai făcuse de când Noah fusese bebeluș. Pete a rămas în tocul ușii de la dormitor, privind cum îl descalf de teniși, fără să spună o vorbă la tresărirea mea când am văzut urmele pe care i le lăsase în carne. Cum de nu observasem? Cum de am fost așa preocupată, mai întâi despre proces, iar apoi despre ce se va întâmpla cu Pete și cu mine, încât mi-am neglijat datoriile de mamă? Aproape toată viața lui Noah am fost practic paralizată de teama că vreo boală îngrozitoare se va abate asupra lui. Am fost așa de vigilentă să îl protejez, încât practic mi-am îndepărtat soțul cu obsesia mea. Iar acum ironia supremă: palma universului direct în față – pentru că a fost într-adevăr ceva real de care să mă îngrijorez. Cea mai mare frică a mea se adevărea, iar eu ce făceam? Mă uitam în altă parte.

— Încă nu știm nimic sigur, a încercat Pete să mă liniștească atunci când am închis ușa la dormitorul lui Noah. Ne putem îngrijora degeaba.

Felul în care l-am privit spunea totul. Medicii nu te sună pur și simplu, vineri seara târziu, despre rezultatele unor analize, decât dacă e motiv de îngrijorare.

— Trebuie să trecem acest pod, atunci când ajungem la el, mi-a zis Pete și mi-a pus o mână pe umăr.

Am făcut inconștient un pas în spate și mâna lui a căzut în abisul dintre noi; o prăpastie care se întindea așa de mult că nu îl mai puteam vedea de cealaltă parte.

— Trebuia să știi! șopteam în întunericul holului. Sunt mama sa. E treaba mea să am grijă de el! E treaba mea mereu să fiu mereu atentă!

— E treaba amândurora, m-a corectat Pete emoționat.

M-am întors spre dormitorul meu, încercând să trec cu vederea întrebarea nerostită din ochii lui Pete și răspunsul meu ferm. Voiam să fiu singură.

— Păi, ne vedem mâine-dimineată.

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul și parchetul a scârțâit zgomotos. Era ca finalul unei întâlniri ciudate, când niciunul nu e sigur dacă să se sărute, să-și dea mâna sau pur și simplu să se întoarcă și să se retragă.

Ne-am retras amândoi.

32

Beth

— Deci ce părere ai despre Bondi?

Am strâmbat din nas și ochelarii mi s-au săltat în sus înainte să cadă la loc.

— E OK, dar foarte aglomerat și comercial. Mă bucur că am mers – mereu mi-am dorit să merg acolo, dar cred că sunt cu zece ani mai bătrână ca să mă mai bucur cum trebuie.

— Exact așa m-am simțit eu acum zece ani!

Karen a râs, aplecându-se să-și ia paharul de vin de pe masa la care am insistat să ne așezăm, care era cea mai aproape de marginea apei pe care am găsit-o. Era un lucru tipic pentru un turist, dar Karen era așa de fericită să-mi facă fiecare capriciu.

Soarele târziu de la amiază era încă suficient de călduros ca să ne scalde masa într-o strălucire difuză, iar cu clădirea emblematică a operei din Sydney în spate, nu am rezistat să nu-i mai fac încă o fotografie surorii mele, pe care să o adaug celor câteva sute pe care le făcuserăm în ultimele trei săptămâni. Tehnic era încă iarnă – dar nu așa cum știm noi, britanicii, m-am gândit zâmbind. Karen și cu mine purtam amândouă tricouri, iar ochelarii de soare nu erau doar un gest la modă, ci o necesitate care să ne protejeze de reflexia apei, care strălucea în port ca argintul viu.

M-am uitat înspre faimosul Harbour Bridge, privind la micile figuri negre – nu se vedeau mai mari decât furnicile de unde stăteam noi – urcând centimetru cu centimetru spre vârf. Am ridicat telefonul și am mai făcut o fotografie. Dintr-un obicei de care nu mai scăpăm, am trimis poza într-un mesaj pe Whatsapp, la care mă îndoiesc că Liam va răspunde, cu textul: „Vederea mea azi“.

Zâmbind spre sora mea, m-am așezat din nou pe scaun.

— E așa frumos aici! am spus, exprimând ce se subînțelegea de secole.

Cumva, Karen a reușit să se abțină să spună *Vezi?!*, dar se citea pe fața ei.

— Știam că o să-ți placă.

A încercat să nu pară încrezută, dar a eșuat un pic.

— Și dacă acum te simți așa, când ai toate motivele să fii tristă, imaginează-ți doar cât de mult o să-ți placă atunci când te vei simți din nou fericită.

Mi-am întors privirea spre portul cu feriboturile care intrau și ieșeau, și impresionantul vas de croazieră andocat maiestuos în spatele lor.

— Nu cred că se poate să-ți mai revii din decizia de a renunța la custodia propriului copil, i-am zis cu tristețe.

Mâna bronzată a lui Karen a acoperit-o pe a mea, așa cum se întâmplase când eram copii și mergeam la școală; sau după ce mi-a fixat vâlul în ziua nunții; sau când a mers alături de mine de la mormântul proaspăt săpat al lui Tim. Mâinile noastre au fost unite în bucurie și în tristețe; asta era încă o experiență de viață de adăugat pe listă.

— Va fi mai ușor, mi-a promis.

Ceea ce era ușor de zis pentru ea, care își avea copiii la o distanță de doar câteva sute de metri, întinzându-se pe marginea zidului din

port cu tatăl lor, căutând balena care locuia la Opera House. Nu am vrut să-mi stric ultima mea seară cu încă o discuție despre decizia mea. S-a încheiat și era timpul să merg mai departe cu restul vieții.

Telefonul m-a anunțat că am primit un mesaj și un sâmbure de speranță mi-a zbătut în piept, chiar dacă i-am spus să nu facă asta. Oare Liam s-a hotărât să-mi răspundă de data asta? Ochii mei au scanat mesajul primit de la furnizorul meu de servicii și, oricât de mult am încercat să-mi ascund dezamăgirea, Karen tot a observat.

— Să înțeleg că nu e de la el?

Am dat din cap drept răspuns, mulțumită că ochelari mei de soare erau suficient de negri ca să mă ascundă nu doar de razele UV.

— Ei bine, îmi pare rău, dar noul tău prieten nu mă impresionează deloc cu tăcerea sa totală. Tot cred că are legătură cu faptul că ai renunțat la un caz foarte important și care ar fi oferit multă expunere firmei sale.

Am rămas tăcută, pentru că nimic din ce aș fi zis nu ar fi convins-o de altceva pe Karen. Dar eu eram cea care fusese acolo, nu ea. Mi-aduc aminte ce nerăbdătoare am fost când am ieșit din biroul lui William și am ciocănit ezitând la ușa lui Liam, ca să-l anunț ce am hotărât. M-a invitat să mă așez pe canapeaua verde de piele Chesterfield, cercetându-mă cu ochii când i-am repetat ce tocmai îi spuseseam partenerului său de firmă.

— Nu am de gând să te insult, întrebându-te dacă te-ai gândit până la capăt, mi-a zis Liam când am ajuns la finalul explicației mele.

Avea ochii blânzi și glas lin când a adăugat:

— Îmi imaginez că nu te-ai gândit la nimic altceva zile în șir.

Am zâmbit în același fel ca de fiecare dată când descopeream dintr-o vorbă în trecere, sau o expresie pe chipul său, cât de bine a ajuns să mă înțeleagă în foarte scurt timp.

— Bill a fost dezamăgit? m-a întrebat fără vreo urmă de învinovățire în privire.

— Cred că da.

Liam a dat din cap, dar a zâmbit în continuare.

— O să-i treacă.

Însă zâmbetul i s-a stins un pic când s-a uitat la mine.

— Dar tu?

Am oftat și am ridicat ușor din umeri fără speranță.

— Cred că trebuie. E cel mai bun lucru pentru Noah, și cred că asta trebuie să nu uit când va fi totul încheiat.

Liam a dat din cap a înțelepciune și nu s-a schimbat nimic în atitudinea sa, când am adăugat încet:

— În plus, cred cu adevărat că asta e ceea ce Tim și-ar fi dorit să fac.

Brusc, o bubuitură de la hornul navei de croazieră m-a adus dintr-

un salt înapoi în portul Sydney. Mulțimea se adunase la zidul portului ca să vadă nava gigantică albă cum pleacă încet din port, dar nu vedeam asta; eu eram încă blocată în gândurile despre Liam și cum am stricat neatentă prietenia înfloritoare, băgându-mi nasul unde nu trebuia. Pentru că nu renunțarea la proces a stricat lucrurile dintre mine și Liam, ci faptul că am vorbit despre Anna cu acel proprietar de galerie.

Două zile după acel ultim telefon cu Liam, și după un secol de scuze și amânări, am prins în sfârșit curaj și am cumpărat biletul de întoarcere în Australia. Aveam nevoie să plec undeva, să-mi ling rănilor și să mă împac cu decizia în legătură cu Noah. Îmi doream alinarea pe care doar sora mea și familia ei iubitoare și haotică mi-o puteau oferi. Hotărârea mea a fost neobișnuită pentru mine și impulsivă, dar mi-am spus că nu are absolut nicio legătură cu ce s-a întâmplat cu Liam. Absolut nimic.

— Sub douăzeci și trei de kilograme pentru o vacanță de trei săptămâni! a exclamat Karen ridicând valiza mea de pe cântarul ei din baie. Cum ai reușit?

Am ridicat din umeri mânănită și am luat valiza de la ea, pregătindu-mă să o cobor la mașina care aștepta.

— Probabil pentru că nu împachetez deloc medicamente.

Karen era confuză.

— E... e doar ceva ce mi-a zis Liam, atât.

O privire vag dezaprobată s-a văzut în trecere pe chipul surorii mele mai mari.

— Vorbești destul de mult despre cineva care a ignorat fiecare semnal pe care i l-ai trimis în ultimele trei săptămâni.

Sunt sigură că nu încerca intenționat să pună sare pe o rană deschisă, dar vorbele ei înțepau.

— Asta pentru că suntem prieteni. Suntem prieteni, am spus cu părere de rău.

Adevărul e că nu aveam nici cea mai mică idee dacă Liam și-ar dori vreodată să continuăm de unde am rămas, pentru că, așa cum Karen a subliniat cu precizie, aparent el a uitat să răspundă la mesajele de pe telefon.

I-am trimis nenumărate fotografii cu „Vederea mea azi...”, și nu am primit niciunul înapoi. Iar ale mele au fost destul de minunate: spectacolul Munților Albaștri; Grădina Botanică din Sydney – paradisul unei florărese; și kilometri nesfârșiți de plaje australiene goale. Liam și-a pierdut telefonul sau dorința de a mai auzi de mine. Cred că va trebui să aștept până la întoarcerea în UK ca să aflu care din astea a fost motivul. Și totuși, eu mi-am asumat toată vina.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că, dacă Liam și-ar fi dorit o

expoziție cu picturile soției sale, ar fi organizat una până acum. Adică... nu e ca și cum e prost, sau altceva. E avocat până la urmă.

— Cele două nu sunt neapărat exclusive, a observat Karen, ceea ce măcar m-a făcut să râd.

Am crezut că am evitat cu succes, dar Karen m-a prins undeva între biroul de check-in și poarta de securitate.

— Mi-e foarte greu să-mi iau rămas-bun de la voi, le-am spus ușor nazal.

Mi-am umplut ochii pentru ultima oară cu cei doi nepoței adorabili și, bineînțeles, cu mama lor, care a tot insistat să vină la aeroport să mă vadă plecând.

Vacanța mi-a dat o idee despre cum e viața cu copii mici, în mod special unul aproape de vârsta lui Noah. „Te vor epuiza“, m-a avertizat Karen. Și avea dreptate, așa a fost.

Dar am adormit cu capul plin în fiecare noapte de amintiri de răs, castele de nisip și sărutări lipicioase cu aromă de înghețată, și ale brațelor sale aruncate în jurul taliei mele în încă o îmbrățișare.

„Te vei îndrăgosti de Australia! 11, mi-a prezis toată lumea, și într-un fel aveau dreptate, așa a fost. Dar iubeam mai tare să fiu mătușa lui Aaron și Josh.

— Nu trebuie să ne luăm rămas-bun pentru mult timp, de data aceasta. Te rog să îmi promiți că te vei gândi serios când te întorci înapoi în UK.

Glasul surori mele începuse să tremure pe măsură ce ne apropiam de poarta de securitate.

Am dat din cap aprobator, și am tras-o aproape pentru o ultimă îmbrățișare, genul acela care avea să îmi ajungă pentru ani de zile, dar, dacă ziceam „da“ propunerii lui Karen, atunci poate nu aveam nevoie decât pentru câteva luni.

Când mi-am pus centura pe locul meu la clasa economy din avion și m-am pregătit pentru zborul istovitor de douăzeci și patru de ore înapoi acasă, m-am gândit din nou la ce mi-a zis Karen.

— Va fi foarte greu, știi, acum că ai aflat unde e Noah. Mă tem că te vei trezi căutându-l în toate mulțimile, la orice colț de stradă, sau vei conduce mașina prin fața școlii sale, sperând că o să prinzi o frântură din el.

Și-a ridicat umerii cu o privire compătimitoare.

— E ceea ce aș face eu.

— Dacă trebuie, mă pot muta oriunde. Mereu am zis că, într-o zi, aș vrea să mă mut înapoi pe malul mării. Dar și UK are plaje, știi, nu trebuie neapărat să mă mut în altă parte a lumii. În plus, ce aș face cu *Crazy Daisy*, dacă ar fi să mă mut?

— Păstrează-o sau vinde-o, mi-a dat Karen replica, profitând în

sfârșit de șansa de a-și folosi tot arsenalul ca să mă convingă.

— Asta nu înseamnă că nu e ceea ce tu și Tim ați visat să creați împreună, chiar dacă te hotărăști să mergi mai departe. Și, cu banii pe care îi iei din vânzarea florăriei, poți deschide a doua *Crazy Daisy*, chiar aici în Sydney.

Ideea îmi scânteia, ca o bijuterie răsucindu-se în fața mea.

— Ai putea să te extinzi global, mi-a mai spus, iar eu încă râdeam gândindu-mă la momentul când a dat lovitura fatală, cu talentul unui matador. Iar dacă tu te muți aici, pun pariu că mama și tata ar veni și ei.

Când avionul a decolat, mi-era imposibil să-mi dau seama dacă zburam înapoi acasă sau mă îndepărtam de noua mea casă.

33

Izzy

— Nu-mi mai aminteam dacă ai vrut hanoracul albastru sau pe cel negru, așa că am adus tot ce era în sertarul tău.

Am luat sacoșa de pânză în care se pare că era înghesuită o mare parte din garderoba mea.

— E în regulă, i-am spus și am dat sacoșa din drum, așezând-o sub patul de spital. Era totul OK acasă?

Eram surprinsă cât de repede ne-am obișnuit cu spitalul, ca și cum numai aici locuiserăm până acum. Iar casa confortabilă cu trei dormitoare se simțea un loc străin, ca și cum aparținea unei alternative a familiei Vaughan; niște oameni care nu au fost atinși de tulburătorul diagnostic al bolii de rinichi.

Pete s-a așezat pe scaunul incomod cu spătarul drept, de partea cealaltă a patului lui Noah. Acolo a dormit în primele două nopți, înainte ca asistentele să observe și să li facă milă de el, găsind un al doilea pat pliant. Se pare că era o regulă stupidă prin care i se permitea unui singur părinte să rămână cu copilul în spital. Deocamdată, toată lumea se prefăcea că regula asta nu există.

— Arată un pic mai bine, nu crezi? a întrebat Pete, privind în jos la fiul nostru, cu ochi obosiți, dar plini de speranță.

Nu era nevoie să mă uit spre patul lui ca să știu că nu era bine. Fața lui Noah era încă umflată, cu ochii practic pierduți în pliurile moi ale cărnii. Arăta ca un mix boxer care a fost lovit în ring de un oponent deosebit de rău. Nu era drept. Nimic nu era drept.

— Da, e un pic mai bine, am mințit încercând să-i zâmbesc lui Pete.

Eram epuizată, și psihic, și fizic, dar, în ciuda rugămintilor zilnice ale lui Pete, refuzam să plec de lângă patul lui Noah mai mult de câteva minute. Făceam dușuri de treizeci de secunde în camera de odihnă a medicilor, atunci când ne lăsau să o folosim, și prindeam rapid mese pe care nici nu puteam să le gust, la cantina spitalului.

Aveam o durere surdă în mijlocul pieptului, care era probabil de la indigestie, dar se simțea mai degrabă că mi se frânge inima. Cu siguranță, se măcina de fiecare dată când îl priveam pe Noah și lupta pe care o ducea.

Părea că a trecut mai mult de zece zile de când am stat speriați în cabinetul medicului, în dimineața de după nuntă. Restul clădirii era încă pe întuneric, iar tânăra doctoriță, cea în care nu aveam încredere, ne-a primit înăuntru și ne-a condus pe culoarele goale spre sala de consultații. Privirea i s-a întunecat de îngrijorare atunci când l-a consultat rapid pe Noah, pentru că nu avea destulă experiență ca să se ascundă. Atitudinea veselă a obrazilor a alternat cu expresia de îngrijorare de pe fața ei, când l-a rugat pe Noah să aștepte un moment la recepție ca să vorbească cu noi.

La opt ani e tânăr, dar nu prost. Noah și-a dat seama imediat că ceva nu era deloc bine. Mi-a frânt inima cu privirea pe care ne-a dat-o când a ieșit pe ușa cabinetului, și încă mai vedeam imaginea aceea de câte ori închideam ochii, întipărită cu fierul pe spatele pleoapelor mele.

Tânăra doctoriță s-a întors la noi cu privirea îngrijorată și a întins o singură foaie de hârtie peste birou. M-am uitat la paragrafe, iar limbajul medical pe care l-am citit în timpul nopții mi-a sărit în ochi.

— Este o scrisoare de recomandare pe care am trimis-o la spital, solicitând mai multe investigații pentru Noah. Analizele recente arată că ar avea o problemă cu rinichii.

Era o versiune îndulcită a ceea ce bănuia a fi mult mai serios decât „o problemă”. Pete a luat scrisoarea și a citit-o încet și ferm, ca și cum ar fi putut înfrunta termenii latini înspăimântători.

— Ați găsit proteine în urina băiatului? am întrebat obținând astfel respectul doctorului.

M-am înșelat în privința ei și a abilităților pe care le avea și poate se simțea și ea la fel de vinovată în legătură cu presupunerile în legătură cu mine.

— Am găsit. Iar asta împreună cu apariția edemelor... a umflăturilor, a tradus ea pentru Pete, care cu fiecare secundă arăta din ce în ce mai rău. Iar luarea în greutate îmi spune că trebuie neapărat să investigăm urgent.

— Deci veți stabili o programare să îl vadă un specialist?

Pete s-a încruntat, încă nu înțelesese cât de grav a devenit totul.

— Nu, trebuie să-l duceți astăzi. Chiar acum. Este așteptat deja pe secția pentru copii.

Dacă mai avea puțină culoare în obraji, Pete a devenit dintr-odată alb ca varul.

— Avem rezultatele biopsiei de rinichi a lui Noah.

M-a străbătut un fior involuntar. De fiecare dată când auzeam acel cuvânt, nu mă gândeam decât să stau alături de Noah, fredonând un cântec de leagăn, pe care nu îl mai cântasem de mult, iar anestezia generală i-a invadat organismul și ochii i s-au închis. M-am aruncat în lacrimi în brațele care mă așteptau ale lui Pete, înainte să-l ia pe Noah în blocul operator pentru procedura biopsiei.

— După cum știți, biopsia a fost esențială ca să avem o imagine clară despre ce se întâmplă cu rinichii lui Noah.

Pete și cu mine am încuviințat amândoi, pregătindu-ne pentru ce bănuiam că o să ne lovească.

— Mă tem că testul ne-a spus că Noah are o boală numită FSGS.

L-am auzit pe Pete lângă mine, trăgând aer în piept, ca șuieratul unui pneu. Nefrologul pediatric a tăcut o secundă, ca să ne lase să parcurgem ce ne-a spus. Boala apăruse în viața noastră ca o pată de care nu mai scăpăm.

— Îmi imaginez că vă întrebați pentru ce stau acele litere...

— Glomeruloscleroza focală segmentară, am mormăit încercând să pronunț corect cuvintele necunoscute pentru mine.

Era prima dată când le spuneam cu voce tare, dar știam deja că nu va fi ultima oară.

— Ai auzit de asta? m-a întrebat domnul Clinton surprins, cu sprâncenele ridicate spre linia părului. Ești asistentă cumva?

— Nu. Sunt mamă.

Nu eram glumeață, doar sinceră.

— Și știți ce înseamnă acest diagnostic? ne-a întrebat medicul lui Noah, îndreptând întrebarea în direcția lui Pete.

Podul pe care soțul meu nu voia să-l treacă până când nu era nevoit se afla acum chiar în fața lui.

— Poate ne puteți explica în termeni obișnuiți.

În tot timpul explicațiilor oferite de pediatru, Pete a fost înmărmurit, dar a ascultat cu atenție, ca și cum recuperarea lui Noah depindea de abilitatea lui de a înțelege situația. M-a durut inima să-l văd cum își trage scaunul mai aproape de birou, ca să nu piardă niciun cuvânt, și cum a disecat cu ochii fiecare diagramă desenată în grabă de doctor.

— E o boală cronică pe care o vom ține sub control cu mai multe medicamente și dietă. Și bineînțeles că va fi nevoie de verificări regulate, ca să ne asigurăm că rinichii lui funcționează cum trebuie.

Copilăria simplă a lui Noah se evaporă sub ochii noștri și nu puteam face nimic în privința asta.

— Cum a ajuns aici? Și de ce nu s-a găsit mai devreme?

Glasul lui Pete abia se auzea mârâind. Era furios și căuta să dea vina pe cineva, iar medicii care nu au prins primele simptome erau o țintă ușoară.

— E o boală dificil de recunoscut în primele stadii și foarte ușor de trecut cu vederea când copilul respectiv are un istoric serios de alergii, ca Noah. Nici dacă ar fi fost propriul meu fiu nu garantez că aş fi observat, ne-a mărturisit doctorul.

Fără să-și dea seama, își plimba ochii pe suprafața biroului și apoi s-au oprit la rama argintie a unei poze cu un băiat blonduț, cam de vârsta lui Noah. Când a vorbit din nou, a sunat mai degrabă ca un părinte decât ca un medic.

— Nu trebuie să vă învinovățiți. Nu aveți de unde să știți că e ceva grav în cazul lui Noah, unde nu există istoric în familie de boli de rinichi, pur și simplu nu știm ce a declanșat această boală.

Oare medicul a observat cum ne-am îndreptat amândoi un pic în scaune sau scurta privire de îngrijorare schimbată între noi?

— Ar fi ajutat să știm dacă au existat cazuri în istoricul familiei? Ar fi fost mai ușor de diagnosticat? Am fi putut afla mai devreme?

Medicul era confuz.

— A mai suferit altcineva din familia lui Noah de rinichi?

Capul lui Pete a căzut în pământ și m-a lăsat pe mine să răspund.

— Nu știm.

34

Izzy

Fața era cu adevărat monstruoasă. Ochii erau adânciți în orbite și linii șerpuite de sânge se vedeau pe colții ascuțiți. Am studiat dovleacul de Halloween de pe masa bucătăriei, ca pe o operă de artă.

— E incredibil de autentic! îmi place în mod special efectul de sânge de pe dinți.

— Foarte haios, a zis Pete sec, cu o mână ridicată din care mișca din degete ca să-l amuze pe Noah, trei dintre acestea având degetare din plastic.

— Și tu te-ai îngrijorat că eu o să mă tai, a râs Noah încet.

Așa făcea totul în ultima vreme. Încet.

— La anul, poți să fii tu cel responsabil să îl sculptezi, i-a promis Pete.

Apoi și-a întors intenționat privirea de la mine, ca să nu-mi vadă ochii întrebători.

Viitorul, care fusese odată foarte clar și simplu, a devenit foarte întunecat în ultimele câteva luni.

— Pot să merg la colindat în seara asta? a întrebat Noah plin de speranță. Ai zis că pot, dacă mă simt bine.

— Hai să așteptăm și să vedem, da?

I-am simțit fiecare strop de dezamăgire când a împins departe de el felia de pâine prăjită nemâncată.

— Asta înseamnă că nu.

Avea buza de jos ușor în afară și a început să îi tremure a plâns. Nici eu nu eram departe de a face asta. M-am aplecat și l-am pupat pe o şuviță groasă de păr.

— Asta înseamnă că așteptăm și vedem.

— Vom petrece liniștiți dimineața și vedem cum te simți când se întoarce mami, a negociat Pete, reușind să readucă speranța în ochii lui Noah.

Se pricepea la asta mult mai bine decât mine, recunoșteam.

— Ți-ai luat toate pastilele azi-dimineață?

Mă uitam la Noah, chiar dacă Pete a fost cel care a întrebat.

Noah și-a deschis gura foarte mare, de parcă abia terminase o probă de mâncat la emisiunea *Sunt o vedetă* și a închis-o doar când a pus o întrebare la care nu puteam să răspund decât mințind.

— Unde te duci, mami? Te-ai gătit. Arăți la modă.

— Nu chiar, i-am dat replica, uitându-mă la rochia albastră largă, în care mereu mă simțeam bine și pe care o trăsesem în dimineața aceea din șifonier, de parcă ar fi fost armura mea. Am doar câteva lucruri de rezolvat.

Pete a așteptat până a ieșit Noah din cameră înainte de a-și lăsa masca zâmbitoare deoparte.

— Vrei să mănânci ceva înainte să pleci?

— Cred că mai degrabă vomit.

A dat din cap înțelegător și a început în tăcere să înlocuiască medicamentele lui Noah din dulapul din bucătărie. Foarte multe pilule și medicamente, și niciunul nu părea să mai ajute în ultima vreme.

„Trebuie încercate și testate”, ziceau doctorii de fiecare dată când mai scriau o nouă rețetă. „Sperăm să găsim echilibrul perfect.”

„Astea sunt medicamente de oameni bătrâni”, zisese Pete în ziua în care l-am adus pe Noah înapoi acasă, împovărat de sacoșa plină de la farmacie. „Are medicamente pentru tensiune prea mare, colesterol ridicat și Dumnezeu mai știe pentru ce altceva! Sunt precum cele pe care le lua tata când avea șaptezeci de ani.”

Să fiu sinceră, combinația inițială de medicamente a ajutat. Au ajutat să scape de lichidul uriaș strâns de corpul lui Noah, până când a arătat din nou ca băiețelul nostru.

I-au ajutat rinichii să funcționeze, dar ultimele trei luni au fost grele pentru el. Lipsise mai multe zile de la școală decât participase și a trebuit să renunțe la multe dintre lucrurile pe care le îndrăgea – cel puțin pentru moment. Noi am supracompensat, dar m-aș certa cu toți părinții din lume care nu fac asta când copilul este pierdut și dezorientat într-o lume în care a ajuns, neîntrebat dacă vrea să o viziteze.

Când Noah s-a refăcut destul de bine pentru a lua parte la noul spectacol al școlii, i-am cumpărat un pian și am aranjat să ia lecții.

Când a trebuit să se retragă din echipa de fotbal cu cinci jucători, i-am cumpărat un câine.

— Știi că îl răsfățăm? a întrebat Pete atunci când i-am dat voie lui Manei, ogarul cu trei picioare și cel mai nou membru în familia Vaughan, să doarmă într-un coș, lângă patul lui Noah în fiecare noapte.

— Știu și nu-mi pasă, i-am răspuns cu un nod în gât, amintindu-mi cum Noah trecuse pe lângă cuștile cu câini drăguți și perfect sănătoși și se opriase hotărât în fața celei cu creatura cu aspect trist care era atât de obișnuită să se treacă pe lângă ea, încât nici măcar nu se obosisese să ridice privirea.

— Îl vreau pe acela, mi-a spus cu ochii lui uriași și rugători de pe chipul palid.

— *Noah va avea zile bune și zile rele*, ne avertizaseră doctorii atât de des, că ai fi crezut că ar fi trebuit să fim mai bine pregătiți să facem față atunci când s-a declanșat declinul inevitabil.

Nu sunt sigură la ce ne-am așteptat, dar această avalanșă de simptome noi, care mă speriau, fusese prea tare ca să mai am curajul să-l întreb pe Noah cum se simte.

Ochii lui Pete se uitau acum la Marvel, care golea un bol de mâncare, pentru că nu suporta să mă privească, atunci când mi-a pus întrebarea:

— Deci ai de gând să o faci, până la urmă?

Rochia albastră i-a dat probabil de înțeleș, dar tot merita să-i răspund.

— Trebuie. Credeam că am fost amândoi de acord cu asta.

A dat din cap aprobator, și abia atunci mi-am dat seama că era cât pe ce să-l apuce plânsul. Ne alternam, ca talerele care încearcă să găsească echilibrul. Uneori, el era cel puternic; alteori, eram eu. Pe acest subiect, el era foarte neliniștit, dar eu eram tare ca piatra. Trebuia să fiu, pentru Noah.

— Ar trebui să plec.

A dat din nou din cap, dar, când m-am întors să plec, Pete s-a rotit și m-a luat în brațe, strângându-mă aproape dureros.

— Baftă! mi-a zis morocănos, în locul altor lucruri nespuse.

Dar nu conta. Le știam deja.

35

Beth

Coloanele de cifre de pe ecranul laptopului meu s-au încetșosat și apoi au redevenit clare după ce m-am frecat la ochi. Era liniște în magazin, iar cu ploaia care lovea ca gloanțele pavajul de afară, era foarte probabil să rămână așa pentru restul după-amiezii. Ar fi trebuit să fie ocazia perfectă ca să rezolv niște documente, dar nu știu din ce

motiv nu mă puteam concentra.

Nu credeam că starea mea e datorată comentariului de la plecarea de acum câteva ore a lui Natalie.

— S-a mutat cumva în zonă acel bărbat înalt cu care ești prietenă?

A pus întrebarea lejer, ca o grenadă aruncată aleatoriu, chiar când se îmbrăca cu jacheta.

— Nu, din câte știu, i-am răspuns cu grijă, fără să o corectez, pentru că nu era nevoie să știe că nu am mai vorbit cu Liam de luni bune.

— Ciudat! a zis Natalie, fără să-și dea seama ce reacții a declanșat cu întrebarea ei. Am impresia că îl tot văd. Probabil că are o dublură.

A ridicat din umeri puțin nedumerită și, până să iasă pe ușă, probabil că a uitat deja totul, intenționând să se bucure de după-amiaza liberă.

Aș fi vrut să fac la fel. Atenția îmi tot fugea de la laptop spre tabloul Annei, care era încă atârnat pe peretele din spatele teighelei. Ar fi trebuit să-l dau jos, sau măcar să mă ofer să i-l returnez, pentru că era clar că îmi distrage atenția, și nu doar astăzi. Era aproape imposibil să îl privesc și să nu mă gândesc la Liam, sau la nefericita întâmplare în care s-a pierdut prietenia noastră.

Chiar și așa, eram sigură că Natalie greșea. Indiferent pe cine văzuse, era puțin probabil să fie Liam. Dar bunul-simț și rațiunea nu erau îndeajuns ca să mă oprească să nu ridic privirea de câte ori trecea o figură înaltă prin fața vitrinei. Era ca și cum mă pregăteam; iar când forma unei umbre, camuflată într-o pelerină de ploaie închisă la culoare și ascunsă sub o umbrelă uriașă, s-a oprit pe verandă, cred că deja știam că nu venise doar ca să se refugieze de averse sau să admire aranjamentul din vitrină cu dovleci și trandafiri portocalii, așezați pe un pat de frunze roșii și aurii.

M-am așezat mai drept pe scaunul pe care eram cocoțată, iar cu mâinile mă țineam fără să-mi dau seama de teighea, în timp ce silueta era în prag, scuturându-și pelerina și umbrela, înainte să se întoarcă și să intre în magazin.

Zâmbetul meu obișnuit de a-mi întâmpina clienții s-a estompat și apoi a dispărut complet, pentru că Izzy Vaughan a intrat în *Crazy Daisy*. Și-a dat jos pelerina care picura, întorcând-o pe dos ca să protejeze podeaua. Asta îmi dădea de înțeles că nu se va grăbi să iasă înapoi în stradă și mi-a confirmat că nu e o coincidență că a apărut aici. A știut exact a cui este florăria, și mă îndoiam foarte tare că a venit să cumpere flori.

Sub haină, Izzy purta o rochie împletită albastru-azurie, care o prindea foarte bine. Părul era frumos aranjat și era machiată, dar nu reușise să acopere ridurile din jurul ochilor, pentru care era prea tânără, sau cercănele.

Una dintre noi trebuia să vorbească și secundele tot treceau, până

când mi-am dat seama că trebuia să fiu eu prima.

— Bună, Izzy!

— Beth, mi-a răspuns, mușcându-și nervoasă buza de jos.

Părea neliniștită și își tot aranja breteaua genții, pe care o ținea așa de strâns că puteam să-i văd articulațiile degetelor ieșindu-i prin piele.

Am simțit că mă albesc sub bronzul cu care m-am întors din Australia, am alunecat de pe scaun și m-am ridicat în picioare cât de dreptă am putut, ca să-i pot face față femeii pe care nu credeam că o voi mai revedea vreodată.

Ochii lui Izzy s-au învârtit prin jur, dar mă îndoiesc că o interesau florile exotice, sau aranjamentele tomnatice. Am tras puternic aer în piept, inhalând parfumul lor, care mă calma de obicei, dar care de data aceasta nu a mai funcționat magic.

— De ce ai venit, Izzy?

Am vorbit calmă, ținând pentru mine vârtejul de emoții.

— Este despre Noah?

Ce întrebare stupidă! Bineînțeles că era despre Noah. Nu mai aveam nimic altceva în comun.

Drept răspuns, Izzy a mai privit încă o dată prin magazin.

— Am putea merge undeva intim să vorbim? m-a întrebat ea.

Pulsul mi s-a mărit cu zece bătăi pe minut, dar speram că fața mea a rămas neschimbată.

— Angajata mea a plecat pentru după-amiaza aceasta, deci nu pot să plec de la magazin.

Izzy nu a contestat, nici nu mi-a cerut să închid mai devreme, ceea ce puteam să fac foarte ușor. De fapt, am vrut să rămânem exact unde eram. Florăria era raiul și sanctuarul meu. Indiferent ce avea de zis, voiam să aflu într-un loc familiar, în care mă simțeam în siguranță.

— Putem vorbi aici fără să fim deranjate. A fost o după-amiază liniștită până acum.

Am ieșit din spatele teighelei și am mers la o mică bancă elegantă, de sub tabloul Annei. M-am așezat prima și, după o secundă de ezitare, s-a așezat și Izzy pe șipicile albastre alături de lângă mine. Uitând de bunele maniere, nu am întrebat-o dacă vrea ceva de băut. Chiar și cele două minute de așteptare ca fierbătorul să încălzească apa erau prea lungi. Trebuia să știu de ce era aici, după atâtea luni.

Izzy și-a dres glasul și apoi a închis ochii pentru mult timp, de parcă ce avea să-mi spună era scris pe un prompter intern în spatele pleoapelor sale.

— Înainte să zic altceva, vreau să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut în vară... pentru că te-ai retras și l-ai ferit pe Noah de circul media al procesului. Știu că trebuie să îți fi fost foarte greu.

Privirea nu-mi fugea și era constantă; din păcate, nu puteam spune același lucru despre glasul meu.

— De fapt, nu ai idee.

A plecat capul recunoscând. Se străduia să rămână nemișcată, dar au dat-o de gol mâinile. I se zvârcoleau în poală, degetele i se răsuceau și se contorsionau. Nu mă simțeam confortabil, dar nu puteam să nu mă uit.

— Dacă am găsi o soluție... a început Izzy ezitând, o soluție care să nu implice avocați, judecători, sau instanțe, ca să te poți implica în viața lui Noah, ai fi interesată?

Am icnit caraghios de tare, dar a fost imposibil să mă abțin.

— Mai e nevoie să mă întreb?

Izzy a dat încet din cap, ca și cum se aștepta la acest răspuns.

Aveam o sută de întrebări care urlau să fie spuse, dar Izzy le-a redus pe toate la tăcere cu următoarele cuvinte:

— Noah are nevoie de tine.

— Are nevoie de mine? Cum?

Abia dacă îmi recunoștea glasul.

Îmi dădeam seama cât de greu îi era, pentru că vorbele ei au sunat brutal, ca și cum fuseseră scoase cu cleștele din ea.

— Noah are nevoie să fii mama lui.

A tras lung aer în piept. Era clar că, oricât a repetat discursul ăsta, îi era mult mai greu decât s-ar fi așteptat.

Fără niciun cuvânt, m-am dus la ușă, am întors semnul de „închis” și am tras zăvorul, lăsând un timp de respira necesar pentru amândouă. M-am sprijinit de ușa încuiată,

de parcă nu mai aveam încredere că mă pot ține pe picioare ca să ajung de partea cealaltă a încăperii.

— Ai fost foarte clară, la ultima noastră întâlnire, că Noah are nevoie doar de o singură mamă. De tine. De ce te-ai răzgândit deodată?

Fiecare cuvânt rostit de Izzy părea ca o lamă cu care eram tăiată încet.

— Noah are nevoie de ceva ce nu îi pot oferi. Nimeni altcineva nu-l poate ajuta. Doar tu.

Inima îmi bătea așa de tare, că o simțeam bubuind în piept, încercând să scape.

— Ce anume ai nevoie de la mine? E vorba despre bani?

S-a uitat aproape cu milă la mine, ca și cum am spus ceva foarte stupid.

— Noah e bolnav.

Un moment mi s-a părut că lumea s-a înclinat și am avut senzația că sunt în cădere... înapoi în trecut, într-o sală de consultații unde un oncolog ne-a spus cu o privire tristă: „Mă tem că nu sunt vești bune...”

Cu pași mărunți m-am întors înapoi la bancă și m-am așezat în diagonală față de Izzy, atât de aproape că ni se atingeau genunchi, dar

tot exista o prăpastie între noi.

— La ce fel de boală te referi? Ce nu e în regulă cu el?

În capul meu nu auzeam altceva decât cuvântul „cancer“ răsunând ca un clopot. Am fost aproape uşurată când Izzy a zis:

— Noah are o boală de rinichi – destul de rară. Se numeşte FSGS.

M-am simţit mult mai uşoară, dar ochii lui Izzy erau plini de teamă şi frica mi-a revenit înapoi.

— Este grav?

A dat scurt o singură dată tare din cap. Şi cu asta totul s-a lămurit. Am ştiut atunci exact de ce se află aici. Izzy era ocupată să scoată hârtii din geanta ei; pagini şi pagini descărcate de pe internet, pline de grafice şi text tipărit mic.

Mi-a spus cum nimeni nu a observat boala lui de la început, şi despre combinaţiile de medicamente pe care le-a luat Noah în ultimele luni, şi despre numeroasele internări în spital. Nu reuşeam să mă mai concentrez.

— Avea aşa de multe alergii, vezi, la început au crezut că simptomele sunt...

— Da!

Intonaţia mea a fost clară şi hotărâtă. A răsunit în tot magazinul.

Izzy s-a oprit, deraiată din discursul său atent pregătit. Privirile ni s-au întâlnit şi pentru un moment nu am auzit nimic. Nici maşinile trecând prin băltoacele adânci, nici zgomotul autobuzelor, nici gălăgia ploii de pe acoperiş. Era o tăcere nouă într-o lume plină de zgomot.

— Da, Izzy.

Am repetat încet şi atentă, de parcă vorbeam cu o persoană care nu ştia limba engleză.

— Este ceea ce ai venit aici să întrebi, nu-i aşa?

S-a înroşit jenată, dar care era sensul să o las să treacă prin ce plănuise să spună? Decizia era luată deja.

— Ai venit să mă rogi să donez unul dintre rinichii mei, nu-i aşa?

Nu plănuise să ajungem în acest punct al discuţiei atât de repede, şi era aproape amuzant să o văd cum îşi derulează mental, până la partea care trebuia din discursul său, sau aşa ar fi fost dacă nu era totul atât de funebru de serios.

— Săptămâna trecută, medicii au vorbit prima dată de dializă. Nu aş vrea să treacă prin asta. Nu şi dacă... nu şi dacă mai este o cale.

Am dat încet din cap.

— I-am rugat să mă testeze imediat ce a fost diagnosticat. Pete la fel. Ei au crezut că sunt pesimistă, dar doar am vrut să ştiu dacă aş putea să-l ajut atunci când ar avea nevoie de mine. Numai că se pare că nu pot face asta.

Vocea i-a tremurat când a recunoscut.

— E treaba mea să am grijă de el. Când e bolnav, ar trebui să fiu

cea care să-l facă să se simtă mai bine. Dar acum îl dezamăgesc.

Ochii ei erau puțuri adânci de durere.

— Singura persoană care îl poate face pe Noah bine din nou este persoana care i-a dat viață prima dată. Tu, Beth.

Mă îndoiesc că ar fi arătat mai îndurerată de atât chiar și dacă ar fi fost înjunghiată. Parcă dintr-o voință proprie, mâna mea a apucat-o pe a ei. Nu sunt sigură care dintre noi a fost mai surprinsă.

— Îmi pot imagina cât de greu ți-a fost să vii astăzi aici ca să mă rogi să fac asta.

Izzy și-a scuturat capul curajoasă și s-a șters cu dosul palmei libere de lacrimile rătăcite pe obraji.

— Noah este totul! Nimic altceva nu e important. Aș trece prin foc pentru băiatul ăsta.

A suspinat lung, slăbită.

— Și pun la bătaie tot ce am în speranța că și tu simți același lucru.

— Așa simt, i-am spus, cu intensitate în glas.

A dat din cap și apoi mi s-a părut că se îndreaptă puțin, adunându-și puterile.

— Dacă faci acest lucru incredibil pentru Noah, evident că totul se va schimba. Eu și Pete, înțelegem amândoi asta, și suntem pregătiți să găsim o soluție pentru a te integra în viața lui Noah. Merită să știe ce faci pentru el, și de ce.

— Nu. Clar, nu!

Izzy s-a speriat o secundă.

— Nu fac asta ca să-i cumpăr dragostea.

Izzy s-a încruntat.

— Nu ar fi așa. Am vrut să spun că nici eu, nici Pete nu-ți vom contesta de acum înainte prezența în viața lui Noah.

Ziceai că ne jucăm șotron la marginea unui câmp minat, speriate amândouă să nu facem un pas greșit și să ne trezim că ne explodează totul în față.

— Voi face asta. Voi face asta de bunăvoie, dar nu vreau ca Noah să știe cine sunt, înainte de operație.

Am simțit că Izzy nu e de acord, dar am continuat să vorbesc înainte să apuce să se împotrivescă.

— Nu e negociabil. Când Noah va fi mai bine, abia atunci putem discuta cât timp va putea să petreacă și cu mine.

Oricât de mult crezuse că e pregătită, Izzy n-a mai avut putere să-și ascundă o tresărire involuntară la gândul că va trebui să îl împartă pe Noah cu altcineva decât cu Pete. Dar avea ceva interior tare ca fierul și abia începeam să înțeleg, începea să transpară în ce mi-a zis mai departe.

— E clar că vei trece prin multe încercări în următoarele luni: fizic și psihic. Trebuie să vadă dacă ești compatibilă și dacă ești îndeajuns

de sănătoasă pentru a dona. Însă vreau să știi că, chiar dacă lucrurile nu se potrivesc, și dintr-un motiv nu vei putea să-i donezi un rinichi lui Noah, aranjamentul acesta rămâne valabil. Suntem în continuare... dispuși... să faci parte din viața lui.

„Fericiți” ar fi fost un cuvânt mai potrivit, dar poate că speram la prea multe. Oricum, Izzy a făcut propunerea cu sinceritate limpede. Nu puneam deloc asta la îndoială. De aici înainte nu era nevoie de avocați. Eram doar două mame încercând să facem cu calm ce era mai bine pentru copilul nostru.

— Nu trebuie să ne îngrijorăm că nu sunt compatibilă, i-am zis cu o încredere care i-ar fi făcut pe medici să dea din cap la naivitatea acestor cuvinte. Voi fi. Îi voi da lui Noah un nou rinichi, iar restul se va așeza după aceea cum trebuie.

Izzy a plecat un pic mai târziu, după ce mi-a lăsat numele și detaliile pentru a-l contacta pe doctorul care coordona echipa de transplant, care ar fi programat teste pe care trebuia să le fac. Am stat amândouă stânjenite în ușă. Nu eram prietene, dar nu mai eram nici inamici. A fost Izzy, nu eu, cea care parcurs spațiul dintre noi și și-a aruncat impulsiv brațele în jurul meu. Am simțit că tremură, sau poate eram eu? Era greu de spus.

— Mulțumesc! mi-a șoptit în păr. Îți mulțumesc că ești mama lui!

— Numai asta mi-am dorit, mi-am spus încet, în timp ce o priveam ieșind din nou în ploaie.

36

Beth

Părea că toată lumea din aeroport plânge. Mi-a adus aminte de o scenă din *Love actually*, în care cei dragi zburau ca magneții în brațele rudelor care îi așteptau. Doar că nu eram la sosiri, ci la plecări, așa că presupun că lacrimile din jurul nostru erau de despărțire, pentru că toată lumea își lua rămas-bun de la ce dragi înainte de vacanță.

Și dacă asta nu era destul, un cor de școlari erau chiar în mijlocul terminalului, cântând pasagerilor agitați colinde duioase de Crăciun. Strângeau o mulțime pe cîste, de parcă toată lumea uitase de cozile lungi de la birourile de check-in sau de ultimele anunțuri la zborurile lor, și s-au oprit să asculte. Bărbatul care dirija corul zâmbea entuziast de sub niște coarne de cerb, iar pentru o singură secundă vederea mi s-a încetșosat și l-am văzut pe Tim în locul său. Dintr-o stranie empatie, mama și-a așezat mâna peste a mea, pe mânerul valizei lor. Când m-am întors spre ea, am recunoscut în sclipirea ochii săi amintirea ginerelui pierdut. Într-un fel, el trăia prin noi toți. Iar astăzi, din toate zilele, se simțea mai aproape ca niciodată.

Cine știe cât timp am mai fi stat acolo, pierduți în amintirile trecutului pe acordurile melodiei „Silent Night” care umplea de

muzică terminalul, dacă tatăl meu nu venea să ne ia pe după umeri.

— Sunteți așa de ocupate să vă uitați la nepoții altora, că vom întârzia la zborul care ne duce să-i vedem pe ai noștri! ne-a avertizat tata.

Erau șanse puține ca să se întâmple asta, pentru că ajunseserăm la aeroport cu două ore mai devreme decât trebuia, dar asta se potrivea cu planurile mele și era foarte bine și pentru ei.

Erau amândoi îngrijorați pentru mine, ceea ce era de înțeles, având în vedere că era primul Crăciun pe care nu-l petreceam cu ei, de când a murit Tim.

— Vino cu noi! m-a rugat mama, în mod neașteptat, azi-noapte.

Au stat peste noapte la mine și îi lăsam a doua zi la aeroport, înainte de a merge la muncă. Doar că nu aveam nicio intenție să merg la lucru; iar despre asta, bineînțeles că nu aveau habar.

— Nu e prea târziu să te răzgândești! mi-a zis mama cât mai convingătoare.

Pentru un moment m-am întrebat dacă s-a referit la ce aveam de gând să fac în timp ce ea și tata erau în zborul lung spre Australia.

— Abia m-am întors dintr-o vacanță de trei săptămâni, din vizită de la Karen, i-am amintit și mă aplecam să pun farfuriile în mașina de spălat vase. Și am o afacere de condus, ați uitat?

— Nu ar putea să se descurce din nou angajata ta? Ai spus că a făcut treabă bună data trecută. Și nu sunt doar crăciunițe și ghirlande de iarnă în perioada asta a anului?

Am zâmbit ironic la suprasimplificarea modelului meu de afacere.

— A făcut, într-adevăr, treabă bună. Și va face în continuare, am adăugat încet, fiind greu să nu trec linia fină dintre adevăr și minciuni. Dar am nevoie să rămân aici singură – sunt niște lucruri pe care doar eu pot să le fac.

Am reluat vorbele lui Izzy de la final de octombrie, când a venit să-mi spună de boala lui Noah.

— Ai putea să închizi magazinul și să vii cu noi, mi-a zis mama, fără să se poată abține să nu mai facă o ultimă încercare.

Tata și-a ridicat privirea dintr-un ghid despre Australia, pe care îl studia cu intensitatea unui elev care învață pentru examen.

— Dacă e doar vorba de bani, Bethie, atunci eu și mama ta îți cumpărăm cu drag biletul.

Lacrimi neașteptate mi-au umplut ochii și mi-au încețoșat privirea, dar am reușit să mă stăpânesc și să le zâmbesc celor doi, la care țineam enorm.

— Nu e doar asta, tată. Chiar am multe planuri pentru următoarele câteva săptămâni și nu pot să dispar pur și simplu de partea cealaltă a lumii și să las oamenii baltă. Mi-am îndulcit refuzul cu un zâmbet călduros. Dar vă iubesc pe amândoi pentru că v-ați oferit.

— Îmi pare așa de rău că nu vom fi împreună de sărbători, a zis mama în dimineața aceea, în timp ce încercam să arunc la chiuvetă ceașca de ceai de care nu mă atinsesem, fără să observe cineva. Crăciunul este despre familie, a continuat ea ca și cum mai erau șanse să mă convingă să mă răzgândesc și să vin cu ei.

— Vorbești ca dintr-o felicitare Hallmark, mamă! am tachinat-o, îndepărtându-mă de chiuvetă ca s-o îmbrățișez larg. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, știi asta. Am strâns-o încă o dată. Sunt fată mare acum.

Și-a șters ochii atentă să nu-și întindă machiajul pe care îl avea deja, chiar dacă era dimineața foarte devreme.

— E doar pentru că ai avut un an greu, Beth. Ce a fost cu clinica, și cu avocații...

Se apropia vertiginos de o zonă în care nu voiam să se aventureze.

— Bine, dacă nu începem să ne mișcăm, nu o să mai fie nevoie să vă îngrijorați că sunt singură de Crăciun, că o să pierdeți zborul.

Nu era nici pe departe posibil, dar m-a ajutat să scap, iar ei au ajuns în mașină. De fapt, am ajuns în timp record la aeroport, ceea mi-a dat șansa să intru în terminal să-i conduc. În ciuda independenței mele declarate, brusc nu aveam niciun chef să-i văd plecând. Aveam un sentiment puternic că mama nu avea să fie singura înlăcrimată, când au dispărut pe poarta de securitate.

După o scurtă încăierare cu tata la biroul de check-in, pe care, din fericire, am câștigat-o, am basculat valizele grele, pline până la refuz cu cadouri de Crăciun, pe banda de bagaje. Ar fi ultima dată pentru multe luni când puteam să ridic ceva greu și mă simțeam bine să simt întinderea și contracția mușchilor.

— Dacă o ții tot așa o să ajungi la spital! m-a muștrat tata, fără să știe că avertizarea sa avea să fie, în mod straniu, o predicție adevărată.

Era exact unde aveam să fiu în trei ore.

— Sunt obișnuită să car lucruri grele la magazin, l-am asigurat și l-am pupat pe obrazul ușor ridat. Și, în afară de asta, sunt puternică precum un taur.

Din fericire, cam asta mi-au spus și doctorii care mi-au făcut teste în ultimele luni. Am trecut fiecare test cu brio, chiar și cele psihologice, care m-au îngrijorat mai mult decât examinările fizice. Noah fusese internat cu o zi înainte, și mă duceam direct acolo imediat ce plecam de la aeroport.

37

Izzy

Era ziua care speram să nu vină niciodată. Era ziua care nu trecea suficient de repede. Eram așa de nehotărâtă că nici măcar nu-mi puteam

descifra emoțiile contradictorii. Data din decembrie fusese încercuită cu roșu de multe săptămâni. Lângă era calendarul lui Noah, pe care număra zilele rămase până la Crăciun, iar cu fiecare filă se apropia ziua operației.

Acum venise, în sfârșit, ziua aceea.

Am stat în pragul ușii lui Noah, privindu-l atentă cum își alegea jucăriile pe care să le adauge în valiza pe care o pregătisem pentru spital.

— Dacă nu mă întorc înainte de Crăciun, cum o să știe Moș Crăciun unde să mă găsească? m-a întrebat îngrijorat.

Din toate grijile care îmi treceau prin cap, asta în mod special nu a fost printre primele pe listă.

— Va știi el, campionule! Este isteț, să știi! l-a liniștit Pete, care a venit în spatele meu și m-a strâns ușor de umăr.

Cu o săptămână în urmă l-am vizitat pe Moș Crăciun la un magazin din apropiere, iar Noah a fost surprinzător de secretos despre ce și-ar dori să primească de Crăciun. Speram că ce i-a cerut se afla într-unul din pachetele viu colorate, ascunse în fundul dulapului meu.

— La revedere, dormitor! a zis Noah cu tristețe când am închis ușa de la camera sa.

— Te vei întoarce acasă mai repede decât crezi, i-am spus cu o veselie prefăcută, de care putea să-și dea seama și un copil de opt ani.

— Sunteți absolut siguri că nu avem voie să-l luăm pe Marvel la spital cu noi?

Noah îngenunchease pe podea, lângă câine, cu brațele în jurul capului osos canin, într-o îmbrățișare strânsă, pe care, în mod surprinzător, acesta era fericit să o tolereze.

— Nu e voie, așa sunt regulile, dragul meu. Câini au mulți microbi, i-am explicat.

— Nu și câinele meu! a zis Noah, apropiindu-și atât de mult fața de animalul său de companie, încât erau practic ochi în ochi, și i-a șoptit: Să fii cuminte! Să faci ce zic mami și tati, ca să nu te trimită înapoi la „căminul” de câini!

— O să te aștepte aici până când te întorci, fiule! i-a promis Pete care ni s-a alăturat în bucătărie cu cheile de la mașină în mână.

Și-a dres glasul zgomotos, dar vocea lui tot a fost destul de joasă când a adăugat:

— Haide, uriașule, e timpul să mergem!

Ne-au lăsat să stăm cu Noah până ce i-au administrat anestezicul.

— Mama ta poate să te țină de mână până când ți se face somn, i-a spus, binevoitor, anestezistul.

Noah m-a luat de mână, ochii i s-au mărit curajoși, iar eu mi-am strecurat degetele într-ale sale, așa cum mai făcusem de mii de ori

înainte, de la primii lui pași până la ultimul drum făcut împreună.

Dar asta era o călătorie pe care trebuia să o facă fără mine, și mi s-a părut deodată că la opt ani e prea tânăr ca să meargă singur undeva.

Cred că aş fi fost distrusă fără Pete alături de mine. Dar el a fost minunat – glumind şi făcându-l pe Noah să râdă cum numai el era în stare.

Priveam cum făcea pe clovnul, era puternic pentru Noah şi pentru mine în singurul fel în care ştia el să fie, şi am simţit că se rupe uşor ceva în mine.

Anestezistul s-a apropiat mai mult de pat şi m-am forţat să zâmbesc, ştiind că e important să fie ultimul lucru pe care îl vede Noah înainte să adoarmă.

— Vrei să ştii un secret, mami? mi-a şoptit Noah.

— Întotdeauna.

Şi-a coborât vocea ca şi cum mi-ar spune un secret:

— I-am cerut Moşului să pot avea un nou rinichi de Crăciun.

Am observat pe deasupra măştilor chirurgicale cum se înduioşează ochii personalului medical la auzul mărturisirii lui Noah.

— Poate că Moşul a fost de ajutor, i-am spus şoptit şi l-am mângâiat pe părul lui des şi negru de pe frunte. Îţi aduci aminte ce ţi-am povestit eu şi tata despre cineva străin, care a vrut să ajute să te faci bine, oferindu-ţi unul dintre rinichii săi?

— Mi-aduc aminte, a zis Noah cu pleoapele pe jumătate închise pentru că substanţele administrate de anestezist începeau să-şi facă efectul. Crezi că Moşul a rugat un înger să-mi dea un rinichi?

M-am gândit la femeia pe care Noah nu o întâlnise încă, care în acel moment era într-un alt bloc operator, nu foarte departe. O femeie care deja pierduse foarte multe şi care nu a ezitat nicio secundă când i s-a cerut să mai dea ceva.

— Ştii ceva, cred că aşa a făcut, i-am răspuns, aplecându-mă pentru un ultim pupic pe obrazul copilului meu.

38

Beth

— Sunt un prost! se auzea o voce îndepărtată, ca de la capătul unui tunel foarte lung. Probabil cel mai mare prost din lume.

M-am străduit să-mi deschid ochii, dar părea că cineva i-a sigilat cu superglue. Cu un efort imens i-am deschis, apoi i-am închis imediat la loc din cauza luminii puternice dintr-o cameră complet albă.

Glasul încă vorbea şi mă trezea, pentru că îi recunoşteam nuanţele grave, chiar dacă trecuse ceva timp de când nu le-am mai auzit.

— Liam?

Vocea mea era răguşită; orăcând, mi-am simţit întreg gâtul zgâriat. M-am forţat din nou să deschid ochii şi de data asta era o figură,

încețoșată dar recognoscibilă, care a ieșit la suprafață, mai clar.

— Îmi pare rău! și-a cerut el iertare. Ești încă moleșită de la anestezic.

Anestezic? Lumea se învârtea în jurul meu și se dezintegra de câte ori încercam să mă apuc cu mintea de ceva. *El a avut anestezie sau eu?*

— Aha, începe să se trezească cum trebuie acum, nu-i așa? a zis o voce de femeie, pe care n-o vedeam. Îi aduc niște apă proaspătă.

M-am răsucit în direcția pașilor care se îndepărtau și mi-am dorit imediat să nu mă doară burta, ca și cum cineva m-a înjunghiat. M-a adus la realitate mai repede decât o doză de apă rece.

— Noah? am întrebat grăbit, și mi-a dispărut toată somnolența din glas. A avut operația? A funcționat?

— E încă în operație. Am verificat noutățile la douăzeci de minute sau cam așa, a continuat Liam cu un zâmbet glumeț. E posibil ca asistentele să mă urască.

M-am gândit că era puțin probabil și m-am lăsat pe spate, pe pernele tari de spital, cu mișcări lente ca să nu agravez micile incizii pe care le aveam.

— Liam, de ce ești aici?

Era greu de citit.

— Pentru că ai avut o operație de donare de rinichi.

Am dat ușor din cap.

— Nu. De asta sunt eu aici. Ce vreau să știu este de ce ești tu aici?

Avea o tresărire a maxilarului pe care nu cred că am observat-o până acum. Ar putea fi, sau nu, foarte furios.

— Cred că întrebarea mult mai interesantă este: de ce sunt singura persoană aici? Unde îți este familia? Unde sunt prietenii tăi?

Am tresărit sub privarea lui întunecată.

— Erai foarte apropiată de părinții tăi și de sora ta. De ce nu sunt la capătul patului tău în locul cuiva care...

— ... care m-a evitat intenționat în ultimele patru luni? l-am întrerupt.

Efortul de a-i da replica m-a secăt de putere, dar a meritat din plin.

— Ai dreptate. Am meritat asta, mi-a zis Liam, cu capul plecat, dar, înainte de asta, i-am observat privirea plină de regret. Cum am zis, am fost un prost! M-am comportat ca un ticălos!

Vulgaritatea aproape că m-a făcut să râd, dar durerea m-a tăiat la fel de profund ca tăișul unui bisturiu.

— De ce nu ai spus nimănui? a întrebat Liam cu mâna ridicată, să reducă la tăcere orice minciună mă pregăteam să spun. Și nu te prefac că le-ai spus, pentru că nu te cred.

— Nu era nevoie să spun nimănui înainte de operație.

— Pentru că nu ai vrut să te faci să te răzgândești?

Am scuturat din cap cu o convingere neașteptată.

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Un licăr de admirație s-a aprins în ochii lui.

— Chiar acum, părinții mei sunt pe cale să aterizeze în Sydney. E prima lor călătorie după mulți ani la sora mea și nepoții lor. Au plănuvit vizita asta cu multe luni în urmă, înainte să știu ce avea să se întâmple, și nu am vrut ca ei să anuleze.

Am observat că Liam cântărea ce am zis, pregătindu-și un contraargument. Era dificil să ai autoritate de pe un pat de spital, uitându-te în sus la un bărbat ca un turn de un metru nouăzeci, dar am încercat cea mai bună replică a mea.

— Asta nu are legătură cu nimeni, cu excepția lui Izzy, Pete și a mea.

Zgomotul ușii care s-a deschis ne-a speriat pe amândoi și mi-a oferit o pauză binemeritată când a intrat asistenta, care a rearanjat obiectele de pe noptieră înainte să așeze pe ea o carafă de apă rece.

— Nu vă lăsați soția să bea mai mult decât câteva sorbituri, ne-a sfătuit solemn.

Am așteptat ca Liam să o corecteze și mi-am ridicat neîncredătoare sprâncenele cu fiecare secundă care trecea în tăcere. Imediat ce a ieșit din încăpere, l-am întrebat:

— De ce crede că ești soțul meu?

Glasul lui era neutru în mod înșelător.

— Au presupus asta când am ajuns, acum câteva ore, și cred că am preferat să nu le corectez. Nu cred că mi-ar fi dat voie să intru altfel, a spus și i s-a întunecat privirea, iar eu am ghicit ce urmează. Îmi imaginez că greșeala lor vine de la faptul că Tim e înregistrat ca rudă de gradul I în documentele spitalului, a continuat și mi-a fost foarte greu să-l privesc fără să roșesc. Ar fi fost imposibil să dea de el dacă ceva nu ar fi fost bine, nu crezi?

M-am înroșit din nou de furie. Eram prea obosită și prea amărâtă ca să îi fac față acum.

— Ei bine, din fericire nu a fost nimic aiurea. Și oricum, nu înțeleg de ce te deranjează atât de mult?

Liam s-a mișcat așa de rapid că nici nu l-am văzut; acum o secundă era în partea cealaltă a salonului, iar în următoarea era lângă mine și m-a luat de mână.

— Dacă ți se întâmpla ceva? Cum crezi că s-ar fi simțit cei care țin la tine, dacă ar fi aflat în felul ăsta despre ce ai făcut?

— Toți cei care mă iubesc și țin la mine sunt acum în altă emisferă, așa că nu e ca și cum ar fi putut ajunge urgent aici.

— Nu sunt toți de partea cealaltă a lumii.

Remarca a fost atât de mare și atotcuprinzătoare, încât a umplut toată camera și brusc devenise mai greu de respirat normal. Nu am avut replică. Nimic. Din fericire, Liam nu părea să fi așteptat una.

— Presupun că ai trecut numele lui Tim pentru că ți-a fost teamă că nu te vor lăsa să mergi mai departe cu operația, fără cineva de acasă care să aibă grijă de tine?

— Ceva de genul, am mormăit, simțind brusc că sunt interogată de cineva care știa exact ce fac.

Liam cu siguranță s-a specializat ca avocat pledant, avea clar un talent natural.

— Natalie a fost cea care ți-a zis că sunt aici?

Nu era o deducție demnă de Sherlock Holmes, pentru că, în afară de Izzy și de Pete Vaughan, ea era singura care mai știa. S-a ales praful de jurământul ei că nu va spune nimănui.

Liam mi-a citit probabil gândurile.

— Nu o învinovății pentru că mi-a spus. A rezistat mult timp, iar avocații sunt foarte buni ca să scoată adevărul de la cineva. S-a uitat în altă parte un moment, ca să nu mă lase să-i văd expresia. Nu suntem prea pricepuți să acceptăm adevărul.

Mă întrebam dacă în fraza asta era o urmă și de scuze pentru reacția sa atunci când am intervenit fără să mă gândesc între el și amintirile fostei sale soții.

Liam a luat carafa cu apă și a turnat un pic într-un pahar de plastic. Mi l-a ținut ca să beau, cu o mână mi-a susținut gâtul pentru suport și a ridicat paharul la buzele mele. Era greu să înghit, dar poate nu avea nicio legătură cu operația recentă.

— E destul?

Am dat din cap și mi-a coborât încet capul înapoi pe fața de pernă apretată. Îmi dădeam seama că voia să îndrepte lucrurile și mă întrebam cât timp îmi va lua să-l iert pentru că a dispărut în acel fel. A așezat apa pe dulap și a privit prin carafa de plastic la fotografia înrămată pe care o pusesem pe noptieră. Cu grijă, Liam a ridicat fotografia lui Tim și a adus-o în față, întoarsă ca să pot vedea ori de câte ori vreau chipul zâmbăreț al fostului meu soț. Poate chiar atunci mi-am dat seama că l-am iertat deja.

În a treia sa încercare de a afla ceva, Liam s-a întors în salon zâmbind. A fost plecat mai mult timp de data asta și începusem să mă tem că sunt vești proaste... și că e de rău.

— Noah a ieșit din operație și e deja treaz. Îl vor transfera la secția de terapie intensivă pediatrică foarte curând. Am reușit să-l prind pe Pete Vaughan pentru câteva secunde pe coridor, m-a informat Liam și trăsăturile i s-au înmuiat amintindu-și. De fapt, era foarte afectat.

— Pentru că ceva nu a mers bine?

Glasul meu era stins și speriat.

Liam a dat din cap și mi-a zâmbit înapoi, chiar mai larg decât înainte.

— Pentru că totul a mers bine. Se pare că i-ai dat un rinichi extraordinar de bun. Deja își face treaba foarte bine.

M-am înfocat mândră de organul la care toată lumea a sperat să-i schimbe în bine viața lui Noah.

— Ai văzut-o pe Izzy?

— Nu. Era deja înăuntru cu Noah, mi-a zis Liam fără să stea pe gânduri.

Bineînțeles că acolo era. Acolo era locul unei mame, lângă patul copilului său. M-a durut pe dinăuntru, a pustiu și am avut senzația că pierd ceva; ceva mult mai vital și important decât un rinichi funcțional.

M-am jucat cu mâncarea din farfurie și apoi am împins-o într-o parte.

— O să aduc ceva mai gustos mâine.

M-am uitat la Liam, care se instalase confortabil în scaunul vizitatorului și nu părea să aibă vreo intenție de a pleca. A stat toată amiaza, cât timp eu am moțăit, până ce am reușit să elimin restul anestezicului din organism.

— Nu e nevoie să te întorci, știi asta.

Era liniște în cameră, cu excepția respirațiilor noastre și a sunetului îndepărtat de colinde de Crăciun, care se auzea de la radioul de pe secție.

— Nu e o chestiune de obligativitate, ci de dorință.

Am înghițit un nod care îmi stătea în gât cât timp mă fixa cu ochii.

— Îmi dau seama că am de dat niște explicații și de cerut niște scuze, și știi că acum nu e momentul potrivit pentru asta. Dar să te las singură aici, fără familie, fără vizitatori...

S-a oprit și, brusc, mi-am dat seama că i-a dispărut încrederea cu care mă obișnuisem și glasul său părea absent.

— Nu te împotrivi, Beth. Te rog. Mai dă-mi o șansă, chiar dacă nu o merit.

— Nu cred că am puterea să mă împotrivesc cu nimic în momentul ăsta, i-am răspuns încet.

Era un răspuns ambiguu, cu care am evitat cu succes să ating latura personală. Liam a așteptat puțin și apoi a încuviințat, aparent mulțumit că eram dispusă să mai țin ușa deschisă, în loc să i-o trântesc în nas.

Un pic mai târziu, când o tânără asistentă cu părul roșcat și-a băgat capul pe ușă ca să ne aducă aminte că orele de vizită s-au încheiat, Liam a reușit cumva să negocieze o amânare de treizeci de minute.

— O, în cazul ăsta continuați, ne-a spus asistenta, oarecum fermecată de șarmul zâmbetului său. Sunteți un cuplu așa de draguț și, până la urmă, e Crăciunul.

Vorbele ei au rămas suspendate în cameră după ce a plecat, iar unul

dintre noi a început să o corecteze.

— Nu e Crăciunul încă, am zis până la urmă. Și noi nu...

— ... spunem nimănui că plănuiești să te întorci singură acasă, în doar câteva zile, a completat Liam, nicidecum insinuând că minciuna mea ne lega în noduri care ar fi fost complicat de desfăcut.

Am ridicat din umeri, prea epuizată ca să-mi dau seama că am creat o șaradă caraghioasă. Simțeam că pleoapele îmi sunt mai grele și chiar dacă m-am străduit să nu adorm, ca un bebeluș încăpățânat, m-a cuprins înainte să pot riposta.

Cineva a închis lumina principală de deasupra mea cât timp am dormit. Am clipit somnoroasă în lumina difuză, care cobora de la un panou de deasupra patului, umplând camera de umbre. Așternuturile au foșnit în liniște, când m-am răsucit și m-am întors spre figura care încă mai stătea în scaunul vizitatorului.

— Liam? am șoptit, dar silueta din scaun a sărit de parcă fusese împușcată.

Forma s-a ridicat în picioare, prea subțire și mică de înălțime să fie a bărbatului care a ocupat scaunul mai toată ziua.

— Nu, a răspuns o voce de femeie.

Inima mi-a tresărit, iar dacă aș fi fost încă legată la monitor, probabil că ar fi adus medicii la mine în salon.

— Sunt Izzy, m-a anunțat vizitatorul meu neașteptat.

Mi s-a uscat deodată gura.

— E totul OK? E bine Noah?

Acest nou nivel de îngrijorare era complet străin pentru mine. Oare așa era pentru toți părinții? Cum puteau să funcționeze în această stare perpetuă de îngrijorare? Femeia a făcut un pas înainte și am văzut exact costul acelei iubiri. Era în ridurile care radiau în jurul ochilor și a cearcănelor. Știam că Izzy era cu un an, sau pe acolo, mai tânără decât mine, dar atunci arăta cu siguranță cu un deceniu îmbătrânită.

— Noah e bine. Extraordinar de bine, a zis ea și a zâmbit ușurată, arătând instantaneu mai bine. Doctorii sunt uimiți de cât de repede a început să funcționeze noul rinichi.

— Asta e o veste minunată! Sper că nu are dureri.

Izzy a scuturat din cap.

— Un pic, dar este foarte curajos.

Am simțit ceva involuntar în sufletul meu și am întors privirea spre fotografia lui Tim.

— Și tatăl său a fost la fel. Nu l-am auzit niciodată văitându-se, indiferent cât de rău era.

Izzy a aruncat o privire fulger spre fotografia de pe dulap, care îi arăta trăsăturile fiului său pe o față mult mai matură.

— La Tim mă refer, m-am corectat imediat. Fostul meu soț, nu Pete. Evident.

Izzy era senină continuând să privească fotografia bărbatului pe care l-am iubit.

— Nu, a zis încet. Ai avut dreptate cu ce ai spus prima dată. Noah seamănă cu tatăl său, Tim, dar și cu tatăl său, Pete, a zis ea, emoționată, ținând spre mine nu doar o creangă de măsline, ci un copac întreg, în semn de pace. E un hibrid al nostru, al tuturor: cele mai bune părți din fiecare, așa îmi place să cred, a adăugat calm.

Rămăsesem fără cuvinte, ceea ce poate să fie bine, pentru că nu aveam ce zice la un astfel de comentariu generos. Cu un efort considerabil, Izzy și-a luat privirea de la chipul zâmbitor al lui Tim.

— De aceea sunt aici, în mijlocul nopții. Am venit să te duc la Noah, dacă vrei să-l vezi.

Să-l văd era tot ce mi-am dorit vreodată, din primul moment în care am aflat de existența lui.

— Dar am căzut de acord... am ezitat, întrebându-mă de ce mă împotriveam când inima nu-mi dorea altceva decât să fiu lângă copilul meu și al lui Tim. Am crezut că am convenit că așteptăm până când se va recupera complet după operație, ca să îl cunosc.

— Așa este. Așa vom face, a încuviințat Izzy. I-au dat ceva puternic să-l ajute să doarmă, deci nu se va trezi, mi-a spus, zâmbind ușor trist, și am fost surprinsă de duioșia din ochii ei pentru mine. Nu va ști că ai fost acolo, dar tu da. După ce ai făcut astăzi, meriți să-ți vezi... A făcut o mică pauză, care cred că a fost cât o mie de bătăi de inimă pentru ea... meriți să-ți vezi fiul.

Era prea întuneric ca să vadă că plângeam, dar cumva cred că și-a dat seama, pentru că a așteptat mai mult înainte de a se da la o parte și a făcut niște semne în umbră. Elementele de crom ale scaunului cu roțile au prins o rază din lumina lunii străbătând fereastra fără perdele.

— Te așteaptă caleașca, mi-a zis Izzy, cu un umor despre care nici nu am bănuțat că exista.

— Ai furat un scaun cu roțile de undeva?

Am auzit un chicotit fin în întuneric.

— Mai degrabă împrumutat decât furat, a recunoscut.

— Am voie în secția de terapie intensivă? Sau să mă dau jos din pat? am întrebat deși aruncam deja cearșafurile.

— Nu mi-aș fi imaginat că Beth Brandon e genul de persoană căreia îi e teamă să încalce câteva reguli! m-a încurajat Izzy suficient cât să-mi dea putere să îmi cobor picioarele pe podea și să ignor durerile de la cusături.

— Mai încet, m-a prevenit apoi, când am vrut să mă ridic în picioare. Trebuie să mă lași să te ajut.

Oare câte mii de kilometri am parcurs de când am aflat amândouă

de existența celeilalte? Distanța era practic de nemăsurat. Mi-a întins brațul și eu i l-am apucat; trebuia, când alternativa era să cad la picioarele ei. Chiar dacă a tras scaunul cât a putut de aproape de pat, efortul de a ajunge să mă așez în el, și-a spus cuvântul pentru amândouă. Cămașa de spital mi se lipise neplăcut de spate până am ajuns în scaun, iar pe fruntea lui Izzy s-a văzut o umbră fină de transpirație când s-a îndreptat la final.

Coridorul era slab luminat, dar puteam să aud niște asistente vorbind în depărtare, și mă întrebam cum aveam să ieșim de pe secție fără să observe nimeni. Izzy împingea scaunul, rămânând în umbra din stânga a holului pe cât posibil. Ieșirea era aproape în fața noastră, când s-au deschis ușile și a ieșit o asistentă pe care nu o mai văzusem. Am închis ochii și m-am pregătit de confruntare, în schimb am văzut cum asistenta s-a uitat la Izzy și a dat ușor din cap, aprobator.

— Ai reușit să te descurci singură? a întrebat ea.

Am ridicat privirea spre femeia care acum ținea mânerul scaunului meu cu roțile.

— Da, nicio problemă. Mulțumesc pentru tot ajutorul.

Asistenta a zâmbit și m-a strâns ușor de umăr.

— Mă bucur să ajut! a zis ea și ne-a ținut ușile deschise ca eu și Izzy să trecem cu scaunul.

— Dar asta nu e o manevră ilegală? am întrebat-o când Izzy chema liftul pentru parter, nivelul la care era secția intensivă de pediatrie.

— Este... într-un fel, dar aveam nevoie să știu că e în regulă pentru tine să te poți mișca așa curând după operație.

Pe măsură ce mă împingea în lift, nu mai eram așa de sigură ce simt în legătură cu această femeie, de care fusesem odată atât de sigură că îmi este dușman. Nu eram sigură dacă îmi plăcea; poate acest salt era prea mare pentru amândouă. Dar știam cu siguranță ceva, că lupta pentru oameni și pentru ceea ce credea, și o admiram ca naiba pentru asta. Ca model pentru copilul meu, mă îndoiesc că aș fi putut alege mai bine de atât.

*

Am întâlnit o asistentă care aproape ne-a stricat planurile. Cu câțiva metri înainte de secția unde se afla Noah, fără să aibă habar de activitățile mamelor sale, ne-a ieșit în cale o figură în uniformă, care părea mai potrivită să fie ofițer la graniță decât asistent medical.

— Opriți-vă acolo! a strigat ridicând o mână, ca un polițist de la rutiere. Unde mergeți amândouă la ora asta?

Coborâserăm trei etaje cu liftul și străbătuserăm întreaga secție de pediatrie fără să dăm de o singură persoană, dar părea că norocul ne părăsise.

— Fiul meu, Noah Vaughan, este înăuntru, a zis Izzy, arătând cu capul în direcția ușilor cu inscripția Terapie Intensivă Pediatrie. A

avut un transplant de rinichi astăzi.

— Bine, a zis asistenta fără să-și îndulcească tonul. Atunci, bineînțeles că vă este permis să intrați, dar o singură persoană are voie în afara orele de vizită, și de obicei este vorba de mamă.

Simțeam că mi se strânge inima. Era probabil singura șansă pe care o mai aveam, în următoarele câteva luni, de a mă apropia de Noah, dar părea că nu o să se mai întâmple, odată apărută această asistentă.

— Ea este mama, a zis Izzy și simțeam că tremură așa de tare, că se mișca scaunul, dar nu s-a auzit deloc în vocea ei. O împing până la patul lui Noah și apoi aștept aici.

Nu i-a dat șanse de replică, sau să întrebe exact câte mame are acest copil. Însă am văzut cum îi cad colțurile gurii, dezumflându-se, atunci când Izzy m-a împins pe ușă.

Noah era în patul de lângă fereastră. Erau șase rezerve în salon, dar doar trei erau ocupate. O mamă care stătea lângă pătuțul unui bebeluș a ridicat privirea de la cel pe care îl veghea și i-a trimis un scurt zâmbet simpatic lui Izzy.

Fiecare rezervă părea că are o asistentă dedicată, cu o singură îndatorire, să monitorizeze pacientul care i-a fost alocat. Noah era pe mâini bune; mi-am dat seama după zâmbetul de bunăvoință al asistentului care tocmai ce aranja perfuzia prinsă de silueta din pat. A șoptit un salut către Izzy și mine, iar după ce a făcut cu ochiul, am bănuț că el era cel care o ajutase pe Izzy să facă rost de scaunul cu roțile.

— Eu sunt chiar aici, a zis, arătând spre o masă mică, la câțiva metri de patul lui Noah.

Izzy a manevrat scaunul cât de aproape a putut de pat, atentă la mănunchiul de fire și tuburi care îl înconjurau.

— Mă întorc în scurt timp, mi-a șoptit, iar înainte să apuc să-i mulțumesc, s-a întors suspinând și s-a grăbit la ușă.

Abia atunci am putut să mă uit la silueta întinsă în pat. M-am holbat la picioarele lui, urcând încet mai sus, de parcă mă temeam de ce se va întâmpla când voi ajunge în sfârșit la chipul său. Știam că voi ține minte toată viața acest moment. Îl mai văzusem pe Noah de la distanță; aveam o copie după fotografia sa la magazin, lângă patul meu, și chiar și în geantă, dar nimic, nimic nu mă putea pregăti pentru explozia de emoții care m-au cuprins când l-am văzut pentru prima dată pe copilul la care am visat eu și Tim.

Respiram încet, dar mi se părea că sună ca un strigăt care va trezi toată secția. Asistentul care îl îngrijea pe Noah a ridicat privirea și m-a încurajat cu un semn din cap, când m-a văzut că mă întind să-l iau de mână pe care o ținea peste pătura de spital. Pielea lui Noah era caldă; degetele le avea lungi, exact cum le avea Tim. M-am gândit că e o mână de pianist, întrebându-mă dacă Noah era interesat de muzică.

Practic nu știam nimic despre băiețelul din fața mea, legat la monitoare și aparate care pâlpâiau încet. Nu aveam nicio idee ce îi plăcea să facă, sau ce îl făcea fericit. De fapt, singurul lucru pe care îl știam cu siguranță, pe care îl știam cu toată ființa mea, era că îl iubeam din tot sufletul. Și că nu era ceva ce nu aș fi făcut pentru el. Acea împlinire necondiționată care li se întâmplă proaspetelor mame când le este înmânat bebelușul, chiar dacă opt ani mai târziu, m-a zdruncinat cu totul.

Este imposibil să spun cât timp am stat lângă Noah în tăcere, plănuiind în cap viitorul pe care îl vom avea împreună, îmi imaginam vremuri când aveam să ne cunoaștem încetișor, sperând că într-o zi își va da seama că, având patru părinți care îl iubesc fără rezerve, este cel mai bogat băiețel din lume, chiar dacă unul dintre ei, din păcate, nu mai este să-i spună asta personal.

— O să-ți spun totul despre tatăl tău, i-am promis în urechea sa micuță, ca o scoică. Te-ar fi iubit foarte mult, Noah, i-am șoptit, iar lacrimile mi-au căzut lângă fața lui și au făcut o mică pată pe pernă.

Noah nu a tresărit deloc, nici când l-am mângâiat pe părul său des. Inima mi s-a strâns amintindu-mi, pentru că trecuseră mulți ani de când degetele mele nu au mai simțit această textură familiară.

O rază de lumină a pătruns în întunericul din salon și am privit spre intrare unde se vedea silueta lui Izzy în cadru. Era timpul ca eu să plec. M-am întins mai aproape de copilul adormit, abia luând în seamă durerile inciziilor mele.

— Te iubesc, băiețelul meu drag, și chiar dacă nu vei ști cine sunt atunci când ne vom întâlni, sper ca într-o zi să înțelegi că nu doar știința te-a adus pe lume, ci și dragostea.

Izzy era acum la jumătatea drumului și m-am uitat la ea, înainte să mă întind pentru un singur sărut ușor ca pana pe obrazul catifelat al lui Noah.

— Și o altă dragoste, la fel de puternică precum a noastră, te-a ajutat să crești în băiețelul minunat care ești astăzi.

39

Beth

Chiar dacă mi-am propus să nu-l aștept, pentru că era probabil prea ocupat înainte de pregătirile de Crăciun, ca să-și ia o altă zi liberă de la muncă, tot nu mă puteam abține să nu mă uit la ușă odată ce începuseră să sosească vizitatorii de după-amiază. Pentru cineva care a fost foarte determinată să reziste singură, aveam brusc dorința sprijinului din partea unui prieten.

Cu ajutorul unui braț al uneia dintre asistente, am reușit să merg până la toaleta din capătul secției, ceea ce m-a umplut de mândrie, chiar dacă un copil de opt ani m-ar fi învins cu ușurință la linia de

osire. Efortul de a face duș, chiar și cu ajutorul asistentei, m-a epuizat, însă a meritat efortul.

Mă simțeam foarte bine să renunț în sfârșit la cămașa de spital în favoarea unei pijamale albastre satinată, pe care o adusesem cu mine. *Faci eforturi foarte mari pentru cineva care nu așteaptă vizitatori*, mi-am zis în oglinda din bagajul de mână, în care îmi pieptănam părul. Am închis oglinda compactă, înainte să-mi mai spună și altceva ce nu voiam să aud.

— Trebuie să ții minte că trebuie să ai multă grijă în următoarele săptămâni, m-a sfătuit de bine tânăra asistentă roșcată, pe care o bănuiam că s-a îndrăgostit puțin de Liam. Lasă-l pe dragul tău soț să aibă grijă de tine. Sunt sigură că poate să se descurce singur cu pregătirile de Crăciun anul acesta, mi-a spus când m-a așezat pe scaunul de lângă pat.

Îmi imaginez că multe femei îl găsesc atrăgător. El era atrăgător, am recunoscut obiectiv. Dar nu mă atrăgea pe mine.

Ce începea să mă îngrijoreze era felul în care toată lumea sublinia de cât de mult ajutor aş avea nevoie după ce ieşeam din spital, care s-ar putea întâmpla și în următoarea zi. M-am concentrat așa de mult pe operația donării rinichiului meu lui Noah și pe recuperarea lui și mi-am dat seama prea târziu că nu m-a preocupat deloc propria recuperare.

Am auzit niște pași oprindu-se la ușa mea, iar de data asta l-am văzut pe Liam când am ridicat privirea. A făcut o scurtă pauză când a văzut cum expresia mea s-a schimbat de la salut la uimire și apoi, în final, m-am amuzat. Până a intrat pe ușă râdeam deja suficient de tare să-mi pun în pericol cusăturile.

— Să nu spui o vorbă. Nu e nevoie. Le-am auzit deja pe toate de la fiecare taxi în trecere prin oraș. Știi că taximetriștii sunt un grup de oameni foarte spirituali.

Am vrut să râd mai puțin, dar era practic imposibil cât timp mă uitam la el, încercând să se descurce din mulțimea de fire a celui mai mare mănunchi de baloane cu heliu pe care l-am văzut vreodată. Le-a înnodat lejer de capătul ramei de pat și apoi s-a întors la mine cu o expresie tristă. Aștepta reacția mea.

— Ai jefuit un clovn pe drum? l-am întrebat, pe un ton naiv și apoi mi-am stricat gluma chicotind.

Liam a zâmbit autoironic.

— E posibil să fi comandat prea multe. Dar, în apărarea mea, ce anume îi poți oferi unei floriste când e la spital?

— Strugurii cred că erau mai ușor de transportat, am mormăit încă încercând să-mi imaginez avocatul la costum impecabil, mergând cu mănunchiul de baloane multicolore prin oraș.

Liam a tras un scaun liber și s-a așezat lângă mine.

— A meritat exagerarea doar ca să te văd râzând cu așa poftă, mi-a spus el și am râs tremurat un pic.

— E un gest foarte drăguț, Liam. Mulțumesc!

— Cum te simți astăzi? Arăți mult mai bine.

Am văzut cum mă scanează cu privirea din cap până la picioarele goale. Era prea cald pentru halat, și chiar dacă pijamaua de satin nu descopereau prea mult din trupul meu, tot mă simțeam ciudat să stau lângă el doar în pijama.

— Mă simt bine. Chiar mai bine acum, că știu cât de bine se simte Noah, am zis și ochii lui Liam au tresărit un pic. Am reușit să-l văd azi-noapte.

Mi s-a părut că ochii lui de cărbune s-au înnegrit și mai tare când i-am povestit de vizita-surpriză a lui Izzy și de incursiunea prin spitalul adormit ca să ajung lângă patul lui Noah. Liam a avut aceeași expresie când i-am zis de aranjamentul la care am ajuns eu și Izzy în legătură cu viitorul meu rol în viața lui Noah. Poate era avocatul din el căruia nu-i venea să creadă nimic dacă nu e semnat și cu cel puțin trei martori.

— Nu am avut nevoie să ne consultăm cu avocați. Pur și simplu doar am convenit să facem ce e mai bine pentru Noah.

— Mi-e teamă că vei fi rănită, mi-a spus Liam, aplecându-se în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

Acum era suficient de aproape încât să văd o mică zonă chiar sub maxilar pe care a ratat-o când s-a bărbierit. Am bătut din palme în poala mea, ca să rezist tentației să nu-i ating pielea.

— Am fost bine. Izzy a împins scaunul cu roțile.

— Nu mă refeream la a fi rănită fizic.

M-am uitat în jos și ochii mi-au fugit spre banda aurie de la mâna stângă. Apoi am ridicat încet capul.

— Știm amândoi că nu poți face mare lucru în privința asta. Să fii rănit e cealaltă parte a monedei pe care o arunci atunci când iubești pe cineva.

Oricât de adânc îngropi durerea, e mereu cu tine, undeva acolo; e ca o pată de care nu mai scapi la spălat. Am recunoscut durerea din ochii lui din prima, așa cum știam că văzuse și el în ai mei.

— Iar despre a implica avocații – ei bine, nu te supăra, dar asta nu a mers prea bine data trecută, am zis și am văzut că sprâncenele lui Liam nu erau de acord cu mine. Izzy nu are de gând să-și ia cuvântul înapoi – iar ceea ce a făcut azi-noapte dovedește asta, nu? Și cu siguranță nu am cum să-mi cer rinichiul înapoi.

Cu asta trebuia să-l fac să râdă, și am reușit. Scurt. Apoi fața lui a devenit serioasă, iar ochii i s-au întunecat din nou, căpătând culoarea norilor de furtună.

— Sper că știi ce faci.

— Domnule și doamnă Brandon!

Mi-a stat inima. Nu mai auzisem de mult timp acele cuvinte. Liam a rămas pe loc câteva secunde înainte să se întoarcă spre grupul de doctori care au intrat la mine în cameră. Sper că nimeni nu a observat că bărbatul care trebuia să-mi fie soț nu și-a recunoscut numele. Doi dintre medici erau străini, dar îl întâlnisem pe medicul specialist înainte. A fost ultimul chip pe care l-am văzut când m-a adormit anestezistul.

— Îmi cer iertare că vă deranjăm în timpul vizitei, dar suntem un pic în întârziere cu vizita medicilor.

Liam s-a ridicat în picioare în timp ce medicii intrau înăuntru, arătând un pic speriați când asistenta a închis ușa după ei.

— Dacă nu vă deranjează, vrem să aruncăm o scurtă privire la lucrătura noastră și să vedem dacă ne putem gândi să vă lăsăm să mergeți acasă.

— Eu... eu ar trebui probabil să aștept afară, a zis Liam pe un ton mai straniu ca niciodată.

— E în regulă. Nu avem nevoie decât de câteva secunde, ne-a lămurit chirurgul care a făcut un pas înapoi să îi facă loc asistentei care m-a ajutat să mă așez în pat. Liam s-a dus în colțul cel mai îndepărtat al camerei și deja era întors privind pe fereastră, înainte ca hainele de pe rănile mele să fie date la o parte.

— Este un pic sensibil soțul dumneavoastră?

— Un pic, i-am răspuns, întrebându-mă dacă ăsta nu era cumva era cel mai jenant moment din viața mea. Dacă nu era, cu siguranță se număra printre primele zece.

Din fericire, examinarea a durat puțin.

— Totul arată foarte bine, a zis specialistul. Nu văd niciun motiv pentru care să nu îți dăm drumul să te recuperezi acasă, cu îngrijirile potrivite. E totul în regulă când urinezi? m-a întrebat, ca având un gând întârziat într-o conversație.

M-am uitat la Liam și mi s-a părut că umerii începuseră să-i tremure.

— Perfect, am răspuns.

— Atunci e bine, a zis chirurgul, întorcându-se ca să-l includă și pe Liam în discuție. Cred că vei putea să-ți iei soția acasă mâine.

Trecuse de mult momentul pentru a corecta greșeala, iar din ochi îl rugam pe Liam să o țină tot așa. Ca un om de echipă, asta a și făcut, dând serios din cap când doctorul a prezentat o listă cu ce este complet interzis și ce se recomandă în privința recuperării mele.

— Ține minte: nu ridică greutatea câteva săptămâni, a spus, pe urmă a dat mâna mai întâi cu mine și apoi cu Liam. Și fără sex intens timp de o lună sau cam așa.

— Categorie nu! a fost solemn de acord Liam, pe care îl bănuiam că acum avea cea mai bună după-amiază din viața lui.

Am așteptat până a plecat grupul de medici, înainte să revin la el. Încă îmi radiau obraji.

— Dacă ai putea să-ți ștergi din minte ultimele cincisprezece minute, ți-aș fi foarte recunoscătoare.

Liam a zâmbit larg.

— Pe cât de amuzant a fost, sper că ți-ai dat seama că vei avea nevoie de ajutor câteva săptămâni. Nu ai pe nimeni care să te ajute, nu-i așa?

Presupun că aș fi putut minți, dar el era avocat, antrenat să se prindă de ceva fals de la kilometri depărtare.

— Nu.

Știam deja ce urma să spună.

— Atunci singura soluție este să stai cu mine.

— Ești foarte amabil, dar...

— Dar nimic, m-a întrerupt Liam. Tocmai ce ai trecut printr-o operație majoră și nu te poți descurca singură.

Se fâșia în timp ce vorbea, de parcă dădea pledoaria finală în instanță.

— Vrei să pleci de aici mâine, nu-i așa? am dat din cap fără tragere de inimă. Ei bine, asta nu se va întâmpla dacă nu ai pe cineva care să aibă grijă de tine.

Mă gândeam deja la argumentele mele, care implicau angajarea unei asistente sau îngrijitoare, deși în realitate nu aveam nici cea mai mică idee cum să aranjez asta într-un timp atât de scurt, când Liam s-a oprit deodată din fâșială chiar în fața scaunului meu.

— Lasă-mă să fac asta pentru tine, Beth. Lasă-mă măcar să încerc să mă revanșez pentru felul cum m-am purtat în ultimele luni.

— Dar e Crăciunul, m-am împotrivit. Cu siguranță ți-ai făcut planuri de sărbători.

— De fapt, nu mi-am făcut. Încă mi-e greu de Crăciun și de Anul Nou...

Am simțit că legătura dintre noi e mai puternică. Foarte încet am dat din cap afirmativ.

— Bine, atunci.

40

Izzy

La cabinetul asistentelor se auzea muzica de Crăciun dintr-un casetofon supradimensionat, în genul acela pe care adolescenții îl cărau pe umeri înainte ca muzica să se descarce online. Se simțea clar spiritul de sărbătoare pe secție, care începuse în după-amiaza aceea cu vizita unui Moș Crăciun neobișnuit de subțire. A mers din salon în

salon, împărțind mici cadouri și urări din inimă de *ho-ho-ho!*, cu același entuziasm. Era un gest frumos, mai ales că unii dintre tinerii pacienți nu erau încă suficient de refăcuți ca să meargă acasă de Crăciun. Cât despre faptul că Noah ar fi unul dintre ei, asta rămâne de văzut.

Balonul portocaliu legat de rama patului lui Noah plutea în sus și în jos ca un colac de salvare, zvârcolindu-se neobosit și încercând să-și găsească o poziție confortabilă. Trecuseră trei zile de la transplant și, din fericire, multe dintre tuburile și cablurile la care fusese conectat au fost îndepărtate la prima oră a zilei. Dar tot era legat de pat și era din ce în ce mai plictisit și mai neliniștit cu fiecare clipă care trecea. Ceea ce era un semn bun, așa zisese medicul curant la vizita din dimineața aceea. Doctorul părea aproape la fel de încântat ca noi, atunci când ne-a anunțat că revenirea lui Noah a fost perfect ca la carte. Rinichiul lui Beth funcționa de minune în noua sa casă, exact așa cum a zis și ea.

— Unde a plecat tati?

— Trebuie doar să aducă ceva de la mașină, dragul meu. Se întoarce imediat.

Nu mai călcasem în afara spitalului din ziua în care Noah a intrat în operație, dar Pete a făcut kilometri pe autostradă, între patul lui Noah și casă, pentru a-l hrăni și a-l scoate pe Man ei la plimbare. Ar fi fost mai ușor să-l ducă la un adăpost, dar i-am promis lui Noah că va sta acasă. M-a trecut un fior de anticipare și m-am uitat zâmbind la ceas. Nu mai e mult.

Ăsta a fost planul lui Pete, și am crezut că vom fi întâmpinați de rezistență sau refuz direct, dar nu a fost cazul. Se pare că era ceva încurajat pe secțiile pentru copii. Lăsând deoparte beneficiile medicale, abia așteptam să-i văd fața lui Noah și, cum auzeam deja pașii lui Pete pe coridor, știam că nu mai durează mult.

Sunt momente în viața copilului tău pe care le prețuiești ca părinte. Fotografii mentale pe care le vei aprecia ani de zile. Iar expresia de pe fața lui Noah când Pete a intrat în camera de spital cu Marvel în brațe era cu siguranță unul dintre acele momente.

Un cor de chițăieli voioase și gemete pline de entuziasm au umplut camera în care câinele și băiatul își exprimau amândoi bucuria revederii. Pete a așezat câinele pe pat, cu un braț după umerii mei, stând amândoi unul lângă altul asistând la reuniunea lor.

— O să facă pipi în pat, a avertizat Pete răutăcios.

— Nu o să facă! a zis Noah aprig, și apoi s-a întrebat de ce părinții lui se prăpădesc de râs.

Ni se tot întâmpla. Încă eram într-o stare în care simțeam exagerat toate emoțiile. Ca niște fire electrice fără învelișul protector, totul se simțea foarte acut. Îmi imaginam că lucrurile se vor liniști și ne vom

găsi o stare normală, dar era încă devreme.

Viitorul era un mare necunoscut. Noah ar putea trăi zeci de ani cu noul său rinichi, sau doar săptămâni, nimeni nu știa. Genul acesta de nesiguranță mă afecta mai mult pe mine, decât pe Pete. *Poți să te îngrijorezi toată viața de lucruri care nu s-au întâmplat încă*, Iz, îmi zisese Pete după ce am fost anunțați că operația a fost una de succes. Era foarte simplu pentru el să spună asta; el mereu a fost genul de persoană care a luat lucrurile pe rând.

Dar știam că are dreptate. Mi-am trăit viața îngrijorată că Noah se va îmbolnăvi și tot nu am oprit acest lucru din a se întâmpla. Îngrijorarea exagerată nu a făcut decât să ne despartă pe mine și pe Pete, și dacă nu voiam să se întâmple din nou, dacă aveam vreo șansă să mergem mai departe, trebuia să găesc o modalitate de a depăși acele sentimente.

Brațul lui Pete era tot acolo, și m-a tras mai aproape de el. Am respirat mirosul lui, ca un drog de care nu voiam să mă las. Amenințarea procesului privind custodia lui Noah și apoi îmbolnăvirea lui ne-au adus pe aceeași pagină, dar nu trebuia ca acelea să fie singurele motive ca să rămânem împreună.

L-am cuprins cu un braț, bucuroasă de râsul lui care trecea prin mine. Fuseserăm o dată mereu așa; două jumătăți ale aceleiași persoane. Iar acum, în sfârșit, eram gata să recunosc cât de mult îmi doream din nou acest lucru.

41

Beth

— Ai luat tot? m-a întrebat Liam, uitându-se la mine cum împăturesc și pun în geantă ultimul lucru. Ne oprim la tine și luam orice mai ai nevoie.

Am zâmbit ușor, departe de a fi confortabil cu felul în care s-au aranjat lucrurile, până la urmă. Am stat trează aproape toată noaptea încercând să găesc o soluție alternativă, dar cum Crăciunul era într-o săptămână, nu voiam să-l întreb pe niciunul dintre prietenii mei dacă nu cumva vrea o amică invalidă în vizită de sărbători.

— Mi-am dat seama că nu am cum să te opresc dacă îți vei chema un taxi să te ducă acasă, mi-a zis Liam, știind cumva că asta fusese una dintre variantele la care mă gândisem în mijlocul nopții. Dar speram din tot sufletul că nu vei face asta.

Am apăsat butonul de chemat liftul și m-am uitat în continuare la panoul de deasupra, scuturând din cap.

— Nu voi face asta. Deși încă mai cred că mă pot descurca și singură.

Liam a scos un mic mormăit dezaprobat, dar, din fericire, a venit liftul și m-a scutit de o discuție pe care nu eram sigură că o voi

căștiga.

M-a lovit impulsul undeva între etajele patru și trei, în timp de coboram la parter.

— Aș vrea să-l mai văd o dată pe Noah, înainte să plec.

Eram singuri în lift, transformând cabina într-una de confesiune.

— Am crezut că te-ai înțelea cu Izzy să mai așteptați.

— Știu. Și voi aștepta. Nu vreau să vorbesc cu el. Doar am nevoie să îl văd – chiar dacă e de la distanță, ca să mă asigur din nou că e bine, așa cum spune toată lumea.

Mi-am dat seama că Liam credea că nu ar fi o idee bună. Și, cu toate acestea, după ce s-a gândit puțin a dat ușor din cap.

— Să vin cu tine sau preferi să faci asta singură?

Am avut o senzație ciudată. De la moartea lui Tim m-am obișnuit să am grijă singură de tot: de păianjenii din cadă; de reglările complicate de taxe; de cumpărăturile săptămânale de la supermarket pentru o persoană. Am învățat să trăiesc singură. Dar uneori, când te gândești că viața nu mai are nicio surpriză pentru tine, apare o prietenie neașteptată, și îți fuge pământul de sub picioare.

— Mi-ar plăcea mult să vii cu mine.

Totul arăta diferit la lumina zilei. Mergeam în direcția corectă, dar totul se simțea greșit. Nimeni nu ne-a ieșit în cale; nimeni nu ne întreba de ce suntem acolo; dar nu scăpăm de sentimentul copleșitor că eram undeva unde nu ar fi trebuit să fiu. Liam mergea lângă mine, căra valiza mea și nu spunea nimic. Am trecut de mai multe saloane cu câte cinci paturi, majoritatea ocupate și înconjurată de părinți și rude. Fiecare pat avea un balon de heliu legat de ramă.

— Nu te deranjează, nu-i așa? l-am întrebat pe Liam, observând că e surprins.

A zâmbit.

— Nicidecum. Chiar mă gândeam unde au ajuns restul baloanelor.

Am păstrat din mănunchiul său un singur balon roșu, iar restul de baloane am rugat să fie împărțite pacienților de la pediatrie. Împreună cu decorațiuni decupate din folie argintie, coroane din beteală și lumini feerice, ajutau la aspectul vesel de sărbători al secției, care aproape te făcea să uiți că mai sunt copii foarte slăbiți aici. Iar unul dintre ei era al meu.

Mă îndreptam spre salonul de terapie intensivă, când am auzit vocea lui Izzy venind dintr-o încăpăre chiar din fața noastră. Au urmat după ea un murmur de râsete, care a ajuns pe coridor și eram destul de sigură că este al lui Pete. Ca un șarpe în atac, l-am prins imediat pe Liam de braț și l-am oprit.

— Ce este?

Am arătat din cap în direcția vocilor. Am înghețat pe coridor, ca niște concurenți plasați greșit dintr-un muzical cu statui. Un sunet nou s-a alăturat vocilor, mai subțire în intonație și surprinzător de necunoscut. Am mers un centimetru mai în față, până când două paturi au intrat în raza mea vizuală. Unul dintre ele era al lui Noah. M-am retras imediat, deși eram sigură că niciunul dintre ei nu se uita înspre noi. Bula care îi învăluisese ca familie părea impenetrabilă.

— Ce e acel zgomot ciudat? mi-a șoptit Liam în păr.

Nu vedea de mine, dar nu m-am mișcat. Nu puteam să mă mișc. Prinsesem rădăcini de parcă fusesem plantată acolo. Dacă Izzy și Pete s-ar fi uitat peste umăr, cu siguranță ne-ar fi văzut, dar erau foarte absorbiți de Noah și de poznele câinelui Greyhound foarte entuziast, care icnea și scrâșnea de bucurie, încercând să intre în patul omului său preferat.

Nu mi-am dat seama că încă aveam degetele încleștate pe antebrațul lui Liam. Materialul hanoracului său se șifonase în strânsoarea mea, dar nu a făcut nicio încercare să se desprindă de mine. Chipul lui Noah apărea și dispărea în câmpul meu vizual, ascuns de părinții săi sau de câinele care țopăia, care era clar bucuros de reuniunea cu stăpânul său.

L-am sorbit din priviri. M-am concentrat pe felul în care râdea, încercând să mi-l întipăresc în minte. Arăta și se auzea foarte fericit. Și foarte iubit.

Atunci s-a întâmplat ceva. Am simțit că ceva se mișcă în interiorul meu, ca vitezele la mașină. În mod straniu, ochii mei erau mai uscați decât ai lui Liam atunci când mi-am luat în sfârșit privirea de la salon.

— OK. Am văzut destul. Acum putem să mergem.

Fulgi pufoși de nea au început să cadă pe drumul de la spital. Dacă ne luam după meteorolog, nu mai era cazul să pui pariu dacă va fi un Crăciun cu zăpadă. Aleea spre ușa din față era deja alunecoasă și presărată cu puțină zăpadă, iar Liam m-a luat automat de braț, ca și cum eram o bătrânică fragilă cu un șold fragil. Abia când mi-am văzut propria reflexie în oglinda din dormitor, când împachetam o valiză, mi-am dat seama că arătam într-adevăr fragilă și slăbită. Eram palidă ca o stafie și am scotocit imediat în geantă după machiaj. Privirea pierdută nu era la fel de ușor de rezolvat.

În timp ce Liam mi-a cărat valiza pe scări, mi-am golit frigiderul de tot ce era perisabil, fără să reușesc să scap de sentimentul că lăsam ceva important în urmă. M-am dus în sufragerie și m-am uitat la fotografia de nuntă, în ramă argintie de deasupra pianului, și am pus-o în geanta mea de mână. Mă așteptam să scap de sentimentul ciudat, dar în mod straniu asta nu s-a întâmplat.

Când m-am întors, l-am văzut pe Liam uitându-se la mine din tocul ușii, cu o expresie pe care nu i-am putut-o descifra. Ca și cum a fost

prins făcând ceva ce nu trebuia, și-a schimbat rapid direcția în care privea, spre partea opusă a camerei.

— Ai un brad impresionant! a remarcat.

— Tu nu ai unul? l-am întrebat când m-am aplecat pe sub crengile de brad ca să scot luminițele din priza de pe perete.

Liam a ridicat din umeri.

— Nu m-am mai obosit, după Anna.

Fraza asta spunea mult mai mult decât doar despre decizia de a nu-și decora casa cu beteață și luminițe, dar nu era momentul să aprofundăm. Greșisem deja atunci când i-am amintit de răposata sa soție; nu aveam de gând să fac din nou aceeași greșeală.

— Tim era întotdeauna ca un copil mic de Crăciun. Aveam decorațiuni imediat ce se deschidea sezonul, i-am mărturisit și Liam a zâmbit, dar mi-am dat seama că i se părea că am fost un pic ciudați. Repeta din octombrie colinde de Crăciun și le fredona în somn luni de zile, am zis și am râs ușor, amintindu-mi. Am simțit întotdeauna că ar fi dezamăgit dacă nu sărbătoream Crăciunul așa cum făceam împreună.

Liam a scos un sunet scurt, care nu putea fi interpretat în niciun fel.

Ștergătoarele de parbriz se mișcau rar, în combinație cu ninsoarea hipnotizantă prin care treceam, eram mai mult decât pe jumătate adormită când am ajuns acasă la Liam. Nu exagerase când a zis că nu ține Crăciunul. Era singura casă de pe stradă fără luminițe în jurul Moșilor gonflabili și al renilor din curtea din față.

— Probabil că mă strigă Scrooge, pe la spate, copii din cartier, a glumit, uitându-se la mine, care eram uimită de șirul de case ce se întreceau să aibă cea mai mare factură la curent în ianuarie.

Mi-am dat seama când am intrat în căldura holului său că un dependent de Crăciun era probabil ultima persoană pe care ar fi ales-o să-i fie oaspete. Dar cineva care părea că se bucură să mă vadă era Sally, câinele său – sau, mai degrabă, câinele Annei. Terierul stătea foarte aproape de călcâiele mele, ca și cum fusese lipită acolo, chiar țopăind pe scări după mine, când am urcat ca Liam să-mi arate dormitorul care avea să fie al meu pentru următoarea săptămână sau cam așa.

— Pat, dulap, comodă cu sertare, mi le-a arătat Liam ca un agent imobiliar, far baia e alături.

Era ciudat să-l nu-l văd încrezător ca de obicei. Am bănuir că nu au fost mulți oaspeți care să stea sub acest acoperiș de când Anna a murit.

Liam s-a întors ca să mă lase să despachetez și a chemat câinele după el, dar terierul avea alte idei. S-a așezat pe covorul de lângă pat, și se prefăcea foarte bine că e complet surdă la chemare. Liam a oftat

teatral și era aproape imposibil să nu te apuce râsul. M-am aplecat și am mângâiat urechile câinelui.

— Nu poate să mai stea un pic? Întotdeauna mi-au plăcut câinii.

Liam s-a întors spre ușă, scuturându-și capul la câine.

— E clar că mai degrabă preferă compania ta decât a mea, a zis fără ranchiună și a făcut o pauză în ușă când l-a lovit o întrebare. Dacă îți plac câinii așa e mult, de ce nu ai unul? Ți-l dau pe al meu, s-a oferit râzând.

Ochișorii ca două butoane de ciocolată se învârteau practic de plăcere în capul ei când o scărpinam în locul dintre urechi.

— Nu am putut când Tim trăia. Avea foarte multe alergii.

— Dar după aceea?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu, de fapt. Magazinul. Responsabilitatea.

Nu erau scuze suficient de bune, dar cum aveam să-i explic frica irațională de a avea o viață diferită de cea de înainte, o viață fără nicio urmă de Tim în ea, când nici eu nu înțelegeam?

— Am crescut pe malul mării, iar când eram mai tânără visam să am o căsuță la mare, cu doi sau poate trei câini, și să facem plimbări lungi de-a lungul plajelor bătute de vânt.

Chiar și pentru urechile mele, vocea îmi era tristă și nostalgică.

— Ar trebui să faci asta. Viața e prea scurtă ca să nu-ți urmezi visurile.

Ni s-au întâlnit ochii și am făcut o înțelegere pe tăcute, fără să fie nevoie de vreun cuvânt.

*

Am dormit foarte mult în primele trei zile, lucru care mă făcea să fiu ori cel mai bun, ori cel mai rău oaspete. Liam încă mai mergea la birou pentru câteva ore pe zi. A zis că au lăsat-o mai moale înainte de Crăciun, dar bănuiam că programul său redus avea legătură cu mine. Chiar dacă îl linișteam că sunt perfect capabilă să stau toată ziua într-un fotoliu fără un adult responsabil în casă, îmi dădeam seama că lua foarte în serios responsabilitatea sa ca îngrijitor.

În a patra zi eram singură în bucătărie, scotocind după cafeaua proaspăt făcută, când m-a speriat zgomotul unei persoane ciocănind la ușă. Am tresărit violent, vărsând cafea pe blatul de bucătărie.

— Vai, îmi pare rău! Nu am vrut să te sperii, mi-a zis o femeie pe care nu o mai văzusem până atunci.

A intrat în bucătărie și a închis ușa după ea. Era foarte manierată pentru un hoț. Sally a alergat să o salute, și aluneca cu ghetușele pe pavaj bucuroasă, așa că am presupus că femeia era un vizitator frecvent.

— Sunt Gina, vecina de alături mi-a explicat și s-a aplecat ca să-l mângâie pe terier pe cap.

Era evident că acest câine iubea toate femeile, sau îi era foarte dor de primul stăpân, mi-am dat seama cu un fior de tristețe.

— De obicei trec de câteva ori pe zi, când Liam e la serviciu, ca să o scot pe Sally în grădină sau la plimbare.

— O! am zis și m-am întins după o cârpă cu care să șterg ce am vărsat înainte să curgă pe podea.

— Lasă-mă să te ajut! a exclamat Gina, alergând la mine ca să-mi ia cârpa din mână.

Era ceva ciudat în felul cum mă privea, de parcă eram pe cale să leșin la cel mai mic efort. Atunci mi-am dat seama că nu venise doar pentru Sally.

— Te-a rugat Liam să vezi dacă sunt bine?

Vecina lui s-a înroșit. Era clar că Gina nu mințea prea des – sau poate – pentru că nu se pricepea la asta.

— Nu. Deloc. Dumnezeuule, nu! Poate a amintit ceva... OK, da. M-a rugat într-adevăr să trec la câteva ore, doar să mă asigur...

S-a spart ca o nucă și nici măcar nu m-am străduit prea tare.

— Dar am fost bucuroasă să ajut. Foarte bucuroasă! a spus subliniind în mod curios asta. Ne bucurăm cu toții că Liam a găsit pe cineva în sfârșit.

Mi-au trecut multe întrebări prin cap. Nu știam pe care să o pun prima.

— „Ne“? Cine exact sunt „toți“?

Gina a arătat cu mâna în direcția străzii.

— Noi toți. Ne-am mutat cu toții cam în același timp. Ce s-a întâmplat cu Anna a fost o tragedie și am așteptat mult timp pentru ca Liam să meargă mai departe cu viața lui. Nici nu pot să-ți spun cât de feriți suntem că se întâmplă asta în sfârșit.

— Nu sunt... Liam și cu mine nu suntem... Suntem doar prieteni.

Săraca Gina s-a înroșit și mai tare la gafa ei, că aproape mă făcea să mă simt prost că ne-am prefăcut că suntem împreună față de ea, și a explodat de rușine. Ochii i-au coborât la mâinile mele, încă preocupate cu balta cafelei, și mi-a văzut verigheta subțire.

— O, vai! îmi pare rău! Ce idioată sunt! Ești măritată.

Deseori răspundeam că „da“ la această întrebare, pentru că îmi părea mult mai aproape de adevăr decât să neg asta. Dar nu și azi.

— Sunt văduvă, am corectat-o. Soțul meu a murit acum cinci ani.

Chiar și când Gina îmi oferea condoleanțe am observat o urmă de speranță cum i-a reapărut în ochi. În loc să spulber zvonurile, bănuiam că de fapt am turnat gaz pe foc.

*

Nu i-am menționat vizita până seara târziu, chiar dacă m-am gândit toată ziua la asta. Era încă un gând oarecum deranjant pe care să-l adaug celor care mă sâcăiau constant și cumva latent, ca niște șoareci

prin cabluri. Încă mi se părea totul un pic disproporționat și ușor greșit. Ca și cum compasul pe care îl urmăream a început să se învârtă nebunește. Am pus aceste senzații pe seama anesteziei, deși în ciuda căutărilor intense pe Google, nu găsisem nimic asemănător pe internet. Speram doar că acest sentiment de neliniște – care mă trezea în panică în mijlocul nopții – va dispărea în curând.

— Am cunoscut-o astăzi pe vecina ta, Gina.

Un mic mușchi a tresărit lângă ochiul drept al lui Liam, dar a reușit să vorbească convingător de relaxat.

— Ea o lasă pe Sally afară în timpul zilei.

Mi-am dat seama că spera ca asta să fie toată conversația noastră.

— Și îți supraveghează și oaspeții, când e nevoie.

Nu eram chiar supărată; era chiar drăguț felul în care se îngrijora pentru mine, așa că nu știu de ce îl făceam să se simtă prost. Stăteam în fața șemineului, pe un pat de perne pe podea, pe care le găseam mai confortabile decât un scaun, pe măsură ce rănilor mi se vindeau.

— Mulțumesc că te îngrijești pentru mine, Liam, dar chiar nu e necesar. Mă simt mult mai bine și probabil aș putea pleca acasă să te las pe tine și Sally să petreceți Crăciunul în liniște.

— Nu!

Cred că și el a fost la fel de surprins ca mine de răspunsul lui tăios, care a sunat aproape ca o comandă. Încăperea era luminată de două veioze cu lumină puțină, dar chiar și așa am observat că s-a înroșit.

— Nu pleca. Nu pleca, chiar dacă te simți mai bine.

Buzele mi s-au uscat deodată și mi le-am umezit nervos, până când am văzut cum se uită la ele într-un fel care mă încingea.

— Oricum nu poți să pleci, a zis, găsind, din fericire, exact tonul potrivit de flecăreală ca să înveselească ceea ce tocmai fusese un moment ciudat. Am comandat un curcan uriaș ieri de la măcelar, și habar nu am cum să-l gătesc, sau măcar cum să-mi folosesc cuptorul.

— Ei bine... Dacă pui problema așa, cum aș putea să plec?

42

Izzy

Era aproape miezul nopții, când m-am strecurat să cobor scările. Șosetele lui Noah erau încă la mine în mână, în loc să fie la capătul patului său, unde le era locul. Ar fi trebuit să fie epuizat, pentru că eu cu siguranță eram. Dar Crăciunul are ceva care sperie somnul din copiii morți de oboseală, chiar și din cei care tocmai au ieșit din spital în după-amiaza aceea.

— Nu dormi, puștiule? l-am întrebat învelindu-l mai bine cu pătura, până sub bărbie.

Noah și-a întors privirea de la fereastra cu draperiile date la o parte; așa cum îi plăceau întotdeauna în această noapte.

— Aștept, a zis măreț.

Înima mi s-a topit, știind că ar putea să fie ultimul an în care mai credea.

— Pe Moșul? l-am întrebat privind pe fereastră la cerul limpede și rece de decembrie.

Avea o lună numai bună de povești, plină și incredibil de albă, fundalul perfect pentru o sanie.

— Să înceapă magia Crăciunului, m-a corectat Noah în șoaptă.

M-am gândit că deja a început când m-am aplecat să-l sărut pe frunte. A început când doctorii au zis că e suficient de bine ca să mergi acasă. Asta e toată magia la care am sperat eu și Pete.

— Magia începe numai când băiețelii dorm, i-am spus, întrebându-mă câți părinți de pe glob spun un lucru asemănător copiilor lor, exact în acest moment.

Mica găjăială a lui Noah mi-a dovedit că nu credea că am dreptate, dar s-a ghemuit ascultător mai mult sub pătură.

— Noapte bună, mami! Te iubesc!

— Și eu te iubesc, dragul meu! Somn ușor!

— Încă treaz, am zis intrând în sufragerie.

Dar nu era nimeni acolo ca să mă audă. M-am uitat spre fotoliul pe care s-a trântit Pete după ultima oară când a mers să-l verifice pe Noah. Pernele de pe fotoliul lui preferat au luat forma permanentă a lui Pete de acum mult timp. Imprimeul acela m-a bântuit în lunile cât am fost despărțiți, și nu doar o dată am luat la pumni spuma rezistentă, înlăcrimată, încercând să schimb forma nu doar a fotoliului, ci și a vieții mele fără el. Nu am reușit să fac niciuna din astea cu succes.

Am vrut să ies din cameră, dar am observat că Pete a fost ocupat în absența mea. Locul de lângă șemineu, care fusese curat înainte, era acum acoperit de o peliculă fină de funingine, în care se vedeau câteva urme mari de ghetă. Încă zâmbeam când a intrat în bucătărie și am văzut că faza a doua din planul lui Pete era pe cale să se întâmple. Ronțăia un morcov uriaș, înfigându-și dinții într-un fel în care bănuiesc că își imagina că așa fac reni. S-a oprit când m-a văzut, dând cu limba peste buze ca să prindă orice urmă de morcov. Era atât de greșit că găseam neașteptat de sexy acest gest?

— A dormit? a întrebat plin de speranță, așezând morcovul înapoi pe tavă, lângă un pahar de lapte și niște firimituri de plăcintă cu carne.

— Nici pe departe.

Am oftat și am tras un scaun de bucătărie pe care m-am așezat ca și cum aș fi avut de două ori vârsta mea. Am observat urma de pași cu funingine pe gresia din bucătărie, mergând spre masă.

Pete s-a schimonosit, arătând mai aproape de vârsta lui Noah decât

ar fi trebuit pentru un bărbat la treizeci de ani.

— O să fac curat mâine-dimineață. Am vrut doar să merg în oraș anul acesta.

A făcut o scurtă pauză și i-am surprins un licăr trist în privire, pe care nu cred că ar fi vrut să-l văd.

— Mi-a fost dor anul trecut să fac toate astea.

— Și lui Noah i-a fost dor, am recunoscut tristă.

Oricât de mult am încercat să-l suplinesc pe Pete în timpul despărțirii, era o legătură între tată și fiu, pe care nimic nu o putea înlocui. Pentru o secundă, m-am gândit ce fel de tată ar fi fost soțul lui Beth, Tim. Bănuiesc că vom afla mai multe despre el odată ce Noah se va simți mai bine să o poată cunoaște pe Beth. Am pus gândul ăsta deoparte, într-un colț al minții mele, ca să nu strice prima noapte înapoi acasă.

— Îmi imaginez că nu voi mai face nimic din toate acestea la anul, a zis Pete cu regret, rearanjând decorațiunile de Crăciun de pe masă.

— Pentru că te muți din nou?

Habar nu aveam de unde a venit întrebarea asta, dar poate că atunci când ești obosită și distrată, ies la suprafață temeri ascunse, erupând ca lava care evadează.

Pete s-a albit cu două tonuri la față și ochii îi erau preocupați.

— De fapt, m-am referit că Noah va fi probabil prea mare ca să mai creadă în lucrurile astea. Dar... bănuiesc că ai dreptate. Cred că e ceva ce ar trebui să discutăm.

Nu e adevărat. Nu am deloc dreptate. Habar nu am de ce am zis asta, pentru că nu e ce vreau să se întâmple. Nici nu vreau să mă gândesc la varianta asta. Aveam toate cuvintele la îndemână, urlând în capul meu, dar cumva nu am putut să-mi dau drumul la glas și să le eliberez.

— Nu am zis niciodată că e o soluție pe termen lung, a continuat Pete, zdrobindu-mi nepăsător visurile fragile cu pragmatismul său. Iar acum, cu procesul încheiat și cu succesul transplantului lui Noah, el...

— ... el încă are nevoie de tine, am completat grăbită. Bolnav san sănătos, el încă are nevoie de tine.

Pete a stat atât de nemișcat, încât am crezut că a înghețat. Mâna i s-a mișcat puțin, ca și când ar fi vrut să ajungă la mine, dar nu i-a dat voie.

— Tu și cu mine nu putem locui împreună doar pentru Noah, Eliza. Amândoi merităm mai mult de atât.

Faptul că mi-a folosit numele întreg nu îmi scăpase. Dacă mai aveam nevoie de alte dovezi despre cât de importantă devenise această discuție, asta era.

— Uneori nu poți da ceasul înapoi și să revin la cum au fost lucrurile înainte.

Mă întrebam la care „înainte”, se referea. Înainte să se îmbolnăvească Noah? Înainte să aflăm că nu era fiul nostru? Sau înainte să luăm o pauză de la căsnicia noastră, pentru care trebuia să ne luptăm mai tare ca să o salvăm? Vina era a amândurora; era adevărul nerostit care aluneca înăuntru și în afara umbrelor, dar nu dispărea niciodată cu totul.

M-am ridicat brusc în picioare și m-am întors cu spatele la el ca să nu-mi vadă lacrimile, care începuseră să-mi curgă pe obraji.

— Măcar îți iei camera de oaspeți înapoi, a zis el, încercând să facă o glumă despre ceva care nu era deloc amuzant.

M-am rotit așa de rapid, că mi-am pierdut echilibrul, pentru o secundă. Poate aveam nevoie de acea forță centrifugă ca să dau în sfârșit drumul cuvintelor blocate în gât.

— Nu de camera de oaspeți am nevoie, i-am spus ridicându-mi capul și aruncându-mi mândria la picioarele sale.

Punctul în care ne aflam acum mi se datora parțial mie. Pete a încercat de câteva ori în ultimele luni să vorbească cu mine, încercând să repare bucățile rupte din noi, dar de fiecare dată l-am ținut la distanță, fără să vreau sau fără să pot să mă concentrez la altceva decât la sănătatea lui Noah. De trei ori m-a luat în brațe și de trei ori m-am retras. Durerea din ochii lui era reală, și m-a bântuit zile întregi, dar nu eram pregătită. Iar acum, când în sfârșit eram, e posibil să fie prea târziu.

Am simțit deodată că se deschid lanțurile cu care m-am ținut singură prizonieră. Nu mai era nevoie să aștept ca Pete să-mi spună că mă dorește din nou. Aș fi putut eu să-i spun lui, pentru că asta era adevărul, și întotdeauna fusese așa.

Ni s-au întâlnit ochii și ne-am uitat unul la altul.

— Nu, am zis cu glas răvășit, aproape de neregunoscut.

— Nu, ce?

— Nu pleca. Nu te muta. Nu renunța la noi. Și te rog să nu renunți să mă iubești... pentru că eu te-am iubit tot timpul.

A zâmbit târziu, dar a meritat fiecare moment de agonie cât am așteptat să-și schimbe expresia. Era brusc băiatul pe care l-am cunoscut și de care m-am îndrăgostit acum mulți ani, dar și bărbatul cu care îmi doream să-mi petrec ultimele zile.

— Am greșit așa de mult anul trecut, am continuat eu. Am fost proastă pentru că te-am îndepărtat și ți-am zis să te muți. Nu a fost niciodată ce mi-am dorit.

Oare de ce mi-a luat așa de mult timp să-mi găsesc curajul să-i spun asta?

Pete a dat din cap, acceptând partea sa de vină, apropiindu-se de mine.

— Nu ar fi trebuit niciodată să plec. Am fost așa de ocupat să repar

totul, încât nu am observat că cel mai important lucru pentru mine se strica în fața ochilor mei, mi-a zis și am văzut cum îi străluceau ochii uitându-se la mine. În fiecare zi de atunci încerc să-mi găsesc calea înapoi la tine.

A stat atunci în fața mea, cu inima deschisă și vulnerabil, ca și mine. Ne-am sărutat de mii de ori înainte, dar niciodată așa. Niciodată cu așa disperare, atâta dorință, atât de emoțional.

— Of, Doamne, nu te mai las niciodată! mi-a șoptit Pete în păr, atunci când ne-am dat drumul, într-un final. Nimic nu avea sens în viața mea de când am încetat să fiu soțul tău!

M-am ridicat pe vârfuri ca să îi cuprind din nou buzele, mărturisind în același timp:

— Nu ai încetat niciodată să fii soțul meu, nu aici.

Mi-am ținut mâna la inima, care bătea de parcă alergasem la maraton. Într-un fel, simțeam că amândoi am avut o călătorie lungă și istovitoare ca să ne întoarcem în punctul din care nu trebuia să plecăm.

Niciunul dintre noi nu a fost atent când am trecut în ziua de Crăciun, dar când ceasul din hol a anunțat jumătatea de oră, Pete și-a ridicat spre mine capul.

— Crezi că e sigur să presupunem că Noah doarme acum, pentru că eu cred că mi s-au încheiat zilele în care făceam dragoste pe podeaua rece a bucătăriei.

Incredibil, dar am roșit, ceea ce lui i s-a părut încântător.

Am urcat scările ținându-ne de mână, iar șosetele de Crăciun ale lui Noah se legănau pe umărul lui Pete. Am traversat holul și am tras cu ochiul în camera cu ușa deschisă a fiului nostru. Noah adormise cu fața spre fereastră, în așteptarea magiei Crăciunului.

— Doarme buștean, mi-a șoptit Pete, care a așezat urme de pași pe patul lui Noah și a lăsat șosetele.

M-am uitat la trupul firav de sub pătură care urca și cobora încetișor. A fost ceva care m-a determinat să mă uit de două ori înainte ca Pete să mă conducă cu grijă afară din cameră.

Brațele sale deja mă cuprinseseră și gura la fel, când a bâjbâit după clanța ușii spre camera care avea să nu mai fie doar a mea de acum înainte. Ne-am prăbușit în dormitor, dar când am împins ușa ca să o închid, mi-am dat seama că aveam dreptate.

De partea cealaltă a holului, am văzut în lumina lunii, un braț subțirel ieșind de sub pătură și făcând un semn victorios cu pumnul prin aer.

43

Beth

— Crăciun fericit!

— E un pic cam devreme – e încă ajunul Crăciunului aici și nu e mijlocul nopții în Sydney?

Încă eram pe jumătate adormită după un pui de somn la amiază, când am auzit sunetul familiar de Skype și m-am grăbit să cobor scările casei lui Liam ca să ajung la laptop.

— E aproape cinci și băieții se vor trezi în curând și am vrut să te salut înainte de a începe nebunia de la capătul meu de lume.

Bucătăria lui Liam, ca și restul casei, era în întuneric când am răspuns apelului și m-am așezat pe unul dintre scaunele de la bar. Eram pe jumătate gata să o întreb pe Karen cum se simt părinții noștri, când, fără să mă gândesc, m-am întins și am aprins lumina. Mi-am dat seama imediat de greșeală, dar era prea târziu, pentru că am văzut-o pe Karen deja holbându-se la ecran.

— A cui bucătărie e asta? Unde ești?

Mi-au trecut sute de minciuni prin cap, dar niciuna nu era credibilă.

— Sunt la un prieten. Stau aici de Crăciun.

— Care prieten? Cine?

— Nu e cineva pe care să-l cunoști. Spune-mi, au ajuns cu bine cadourile pe care vi le-am trimis?

Trebuia să-mi dau seama că nu aveam cum să-i distrag atenția atât de ușor.

— Spune-mi adevărul: ești cu cine cred eu că ești? m-a întrebat perspicace.

Liam era plecat, dar se putea întoarce în orice secundă, și ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă prindă vorbind despre el cu sora mea, în propria sa casă.

— Da, sunt. Și știu ce o să spui. Îți promit că o să-ți explic totul, dar nu chiar acum.

Mi-am dat seama ce greu îi era. Nu conta ce vârstă aveam, sau că locuiam în părți opuse ale lumii. Ea era campioana mea, luptând în colțul meu și de partea mea, chiar și când credea că greșesc. Ca acum.

A fost un moment lung de tăcere, pe care l-a spart într-un final.

— Spune-mi doar atât: ești bine?

— Am dat din cap, iar ceva de pe fața mea i-a atras atenția, aducând-o aproape de ecran din nou.

— Arăți cumva diferit.

Oare spiritul de observație de soră e așa de mare încât să-și dea seama că aveam un organ mai puțin de când am vorbit ultima oară? Dar apoi a zâmbit, aproape mirată.

— Arăți mai liniștită, cumva...

Vorbele ei m-au surprins, pentru că chiar și la mii de kilometri distanță reușea să observe ceva ce nici eu nu conștientizasem. Mă simțeam mai liniștită cum n-am mai fost de foarte mult timp. Și cred că știam de ce.

Undeva în Sydney, în afara camerei, s-a auzit un răcnet puternic, care a sunat ca strigătul unei păsări băștinașe, însă nu era o pasăre.

Zâmbetul lui Karen a crescut.

— Cred că s-a auzit răcnetul celor doi băieți care își desfac cadourile. Trebuie să plec, draga mea!

I-am suflat un pupic spre ecran.

— Urează-le tuturor Crăciun fericit din partea mea și spune-le că-i iubesc!

Glasul meu era emoționat și mi-era brusc dor să fiu de cealaltă parte a lumii. Am făcut cu mâna la ecran până când Karen a dispărut.

Anul viitor, mi-am promis și am tras o gură de aer liniștitor în piept, vom fi cu toții împreună de Crăciun. Am inhalat din nou, și nasul mi-a tresărit simțind o aromă subtilă. Brad... și nu din dezinfectanți. Ca un copoi după miros, m-am dat jos de pe scaun și m-am lăsat condusă de nas în afara bucătăriei, în hol, și în final am ajuns la ușa închisă a sufrageriei. Eram destul de sigură de ce o să găsesc de partea cealaltă a ușii.

Pomul era uriaș. Era cu siguranță dublu ca mărime față de cel de la mine acasă. Era de asemenea chiar în mijlocul podelei, ca și cum Liam nu a mai avut putere să-l mute măcar un centimetru mai departe. Am mers și am stat în fața lui, atât de aproape încât vârfurile crengilor mă gădilau pe față. Era un pom de Crăciun uriaș, dar ceea ce reprezenta era mai enorm. Era primul pom pe care Liam îl aducea în casă în opt ani. Și a făcut asta pentru mine, iar cum nu mai eram sigură de ce simt.

Brusc m-a speriat soneria unui telefon. Se pare că venea dintr-un colț al camerei, inaccesibil din cauza pomului. După ce a sunat a cincea oară, a intrat robotul lui Liam.

— Bună! a zis o voce foarte veselă.

Doar un cuvânt, dar îmi dădeam deja seama că aș fi îndrăgit-o. Avea o căldură autentică și de prietenoasă în tonul său din înregistrare.

— Îmi pare foarte rău, dar niciunul dintre noi nu poate ajunge acum la telefon, deci știi ce ai de făcut.

Se auzea de parcă era cât pe ce să râdă când a înregistrat mesajul, și puneam pariu pe orice că Liam a fost chiar acolo cu ea. Zâbind spre soția sa.

Simțeam că mă mănâncă ochii și am clipit furioasă, știind că, dacă las o singură lacrimă să-mi scape, nu aș fi putut să opresc valul. Nu sunt sigură ce m-a întristat mai mult: că în toți acești ani Liam nu a înregistrat peste vocea soției sale sau cât de ușor îmi era să mi-l imaginez în această casă goală, ascultând încontinuu acel mesaj.

Un semnal sonor ring de la robotul telefonului m-a făcut să tresar și apoi o nouă voce a umplut camera, când s-a auzit cel care l-a sunat pe Liam.

— Bună, Liam, sunt David. Am vrut doar să îți urez Crăciun fericit, amice. Charlotte și cu mine o îți ducem dorul anul acesta, dar înțeleg perfect de ce nu ai putut să ajungi. Așa că îți urez numai bine și ne auzim în noul an la un pahar sau ceva de genul.

Am văzut prin crengile bradului cum robotul clipește ca un dragon care face cu ochiul, mult după ce prietenul său David a închis și s-a întors la viața lui. Era evident că Liam a vrut să petreacă Crăciunul cu prietenii săi înainte să afle despre mine. De ce a mințit și mi-a zis că nu avea niciun plan? Chiar când credeam că am început să-l înțeleg un pic mai bine, am descoperit încă un lucru care m-a lăsat confuză.

Farurile lui Liam au intrat pe fereastră și au luminat încăperea un pic mai târziu. Până când a băgat cheile în ușă, mi-am schimbat expresia dezorientată de pe față, cu ceva mai inofensiv. A zâmbit când m-a văzut în unul din scaunele de lângă șemineu.

— Ai găsit pomul, a zis fără ocolișuri.

— E cam greu să-l ratezi.

Ne-am întors amândoi capul spre conifer și, în ciuda felului meu de a fi, am început să râd.

— Vrei o mână de ajutor ca să-l mutăm în colț, sau vrei să dansăm în jurul lui ca în jurul cozii?

Liam a zâmbit larg, dar glasul era ferm, amintindu-mi ce nu aveam voie.

— Nu trebuie să ridici nimic, ai uitat?

Și-a dat jos geaca înainte să încerce să tragă pomul prin cameră, iar vederea umerilor săi largi și a brațelor bine definite pe sub tricou m-au luat prin surprindere. Era mult mai musculos decât mi-am imaginat... mai bine făcut decât fusese Tim. Era un gând care mă neliniștea puțin, în privința neloialității mele, așa că l-am împins într-un colț întunecat al minții mele, unde nu mă deranja.

Sugestia mea de a face ghirlande din popcorn pentru pom, în absența decorațiunilor, a fost rapid anulată.

— Nu, doar dacă vrei să petrecem Crăciunul la spitalul veterinar, mi-a zis Liam sec, privind-o cu subînțelese pe Sally, care dormita lângă foc. Va mânca tot imediat ce ne întoarcem cu spatele. În orice caz, am decorațiuni.

Nu a fost plecat mai mult de zece minute, întorcându-se din garaj cu o cutie mare de carton, acoperită de un strat de praf. S-a așezat lângă pom și eu m-am aplecat să șterg praful, aducând la suprafață o etichetă mare, scrisă de mână, lipită deasupra. L-am auzit pe Liam oftând în spatele meu, când am trecut cu mâna peste etichetă ca să o curăț. Înțelesesem. Și eu făceam exact la fel când dădeam neașteptat peste ceva scris de Tim sau ceva de genul. Anna scrisese „Fragil“ și „Decorații de pom“ de mână, așa cum scriu profesorii la tablă. Din nou m-au surprins asemănările straniei dintre noi. Amândoi au fost

profesori. Amândoi muriseră și totuși amândoi erau foarte prezenți.

Liam a fost incredibil de înțeleghător când am insistat că e aproape ilegal să decorezi un pom de Crăciun fără a asculta colinde. Ne-am pus pe treabă în liniște, având colinde în fundal de pe telefonul meu. Trebuia să decorez numai crengile de jos, dirijând operațiunile de pe pământ, iar Liam era urcat pe o scară pliantă ca să ajungă în vârful pomului. Era ocupat să înfășoare un șir de luminițe printre crengi, când m-am aventurat mai mult în cutia cu decorațiuni și am scos un pachet alungit, înfășurat în folie cu bule.

Banda adezivă se decolorase în timp și am dat la o parte ambalajul ca să ajung la o cutie în formă de ou. Am deschis capacul și mi-am dat seama la ce mă uit. Decorul vibrant pictat minuțios pe fiecare element argintiu era imediat recognoscibil din picturile ei. Micile cristale lipite pe fiecare glob străluceau în lumina focului.

Liam a coborât scara fără să scoată un sunet și a ajuns lângă mine înainte să am timp să închid cutia.

— Făcea unul nou în fiecare Crăciun cât timp am fost căsătoriți. Zicea că vom avea în jur de șaiszeci când aveam să încheiem.

Am privit în jos cu tristețe, la cele șapte globuri în suportul de ouă și apoi la cele cinci locuri goale. Am vrut să închid cu grijă cutia, dar mâna mare a lui Liam s-a așezat peste a mea și m-a oprit.

— Ce faci? a întrebat și părea cu adevărat confuz.

— Le pun înapoi în cutie. Să fie în siguranță. Sunt prea prețioase să riscăm să le spargem, nu-i așa?

A dat din cap, cu mâna încă acoperind-o pe a mea.

Nu. Folosește-le. De asta le-a făcut, nu ca să stea într-o cutie prăfuită, în fundul garajului. De fapt, a zis, ridicându-se deodată în picioare și mergând spre o comodă cu sertare de partea cealaltă a camerei, am ceva pentru tine.

Nu înțelegeam și mă simțeam prinsă pe picior greșit. Inima îmi bătea mai tare și nu-mi dădeam seama dacă era din cauză că Liam și-a ținut palma peste a mea, sau pentru că mă simțeam curios de abandonată acum, că plecase. S-a întors imediat cu un plic alb pe care mi l-a înmănat. Pe față era numele meu scris cu tușele sale familiare.

— Oh! Nu am știut că ne oferim felicitări, am zis stânjenită, știind că îi comandasem un cadou pentru următoarea zi, dar la felicitare nu mă gândisem.

— Nu e o felicitare de Crăciun, Beth.

Mi-am aplecat capul, astfel încât părul să-mi ofere intimitate ca o perdea, ca să nu-mi vadă expresia atunci când am desfăcut sigiliul și am deschis plicul. Stilul pe care îl recunoșteam ușor după decorațiunile de Crăciun era reluat pe fața felicitării. De fapt, acel fragment în mod special îmi părea foarte cunoscut.

— Ai acest tablou al Annei pe peretele din biroul tău.

A zâmbit, mulțumit că l-am recunoscut.

— Deschide felicitarea, m-a rugat.

A trebuit să o citesc de trei ori – nu pentru că nu am înțeles cuvintele, ci pentru că mi-a luat foarte mult să-mi recapăt glasul.

— Faci o expoziție cu picturile Annei, i-am spus arătându-i invitația, de parcă ar fi putut uita ce i-am zis.

— Așa fac, a încuviințat. În februarie. Și mi-aș dori foarte mult să vii și tu cu mine, ca invitată a mea.

M-a lăsat mută de uimire.

— Pentru că fără tine nu s-ar fi întâmplat niciodată.

M-am uitat din nou la numele necunoscut al galeriei.

— Ai găsit o altă galerie, am observat fără să fiu surprinsă că nu a ales să meargă la Andrew Cartwright.

— E un loc mult mai mic. Mai puțin bătător la ochi și mai potrivit pentru Anna.

— De ce te-ai răzgândit?

Era surprins de întrebarea mea.

— Tu. Bineînțeles că tu.

Mi s-a părut deodată mult mai cald în cameră, sau poate era doar impresia mea.

— Ai avut dreptate. Mă țineam prea tare de trecut, că aproape îl sufocam.

Nu-mi aminteam să fi spus exact acele cuvinte, dar nu era momentul potrivit să-i atrag atenția.

— Ce mi-ai spus despre Anna și cum și-ar fi dorit să-i vadă lumea picturile pe care le-a lucrat cu dragoste m-a pus pe gânduri că poate tu o înțelegi mai bine decât mine. Pentru că ai dreptate, asta și-ar fi dorit Anna.

L-am încurajat dând din cap și sper că fără nicio urmă de „ți-am zis eu“ pe față.

— M-am gândit luni întregi la o modalitate să-ți spun că îmi pare rău, și că am înțeles în sfârșit ce ai spus. Dar...

— Dar?

— Dar nu am știut cum să fac asta. Nu, e mai simplu de atât. Mi-a fost teamă să nu greșesc din nou. Așa că am așteptat, și am tot așteptat. Iar când în sfârșit am zis să nu mai fiu așa idiot și pur și simplu să merg la magazin și să te văd – nu erai acolo. Erai pe masa de operații, fără familia ta în jur ca să te ajute, făcând ceva minunat pentru băiețelul tău.

Îmi străluceau ochii la lumina focului. Am ajuns pe neașteptate într-un punct în care încă nu m-aș fi aventurat. Dar în mod straniu am simțit că e momentul potrivit să spun cu voce tare.

— Nu băiețelul meu. Băiețelul lui Izzy.

La ce mă așteptam? Un suspin de surprindere? Să dea înapoi mirat?

O negare? Nu s-a întâmplat nimic din acestea, în schimb, Liam a dat din cap încetișor cu ochii mereu la mine.

— Știi că se va întâmpla?

Glasul meu suna ușor sceptic, pentru că eram încă surprinsă de această decizie.

— Da, știam.

— Când? De cât timp?

M-a privit cu atâta duioșie că mi-ar fi frânt inima în bucăți, dacă nu ar fi fost deja sfâșiată.

— Când am mers pe secție în ziua când ai ieșit din spital. Am văzut cum l-ai privit pe Noah.

S-a aplecat și mi-a luat degetele într-ale sale.

— Am văzut privirea de rămas-bun din ochii tăi.

— E cel mai bun lucru de făcut, i-am spus de parcă Liam era cel care trebuia convins, ceea ce nu era cazul.

— Ceva s-a simțit aiurea de când am avut operația. Nu fizic – am zis imediat ce am văzut că i se alarmează ochii. Ceva în interior, și am arătat în zona în care credeam că e inima. Și la fel și aici, mi-am dus mâna spre tâmplă. Cred că mereu am știut că e cel mai bun lucru de făcut. Doar că am fost un pic... uluită... de oferta lui Izzy. Mi-a luat ceva timp ca să văd clar din nou.

— Când îi vei spune?

— După Crăciun, i-am răspuns, surprinsă de sentimentul că fac ce trebuie, sentiment care m-a cuprins când m-am auzit spunând asta cu glas tare. O să le spun că de data aceasta mă retrag definitiv. Fără să ținem legătura, fără nimic. Voi ieși definitiv din viețile lor.

Era un Crăciun liniștit, dar era exact ce aveam nevoie. Trecuse mult timp de când nu am mai gătit lângă cineva în bucătărie și mi-a plăcut mai mult decât mă așteptam.

După ce am mâncat mai mult decât era posibil pentru un om să consume, ne-am mutat din nou în sufragerie. Pomul strălucea drăguț în colțul camerei, iar eu am ignorat fotoliile și m-am așezat pe jos, în fața focului care trosnea, ca să-l văd mai bine. În dimineața aceea am făcut schimb de cadouri, iar Liam a părut cu adevărat încântat de eșarfa de cașmir pe care i-am ales-o. A trebuit să-mi mușc limba ca să nu îi spun că am ales-o pentru că are exact nuanța ochilor săi, pentru că ar fi fost un lucru ciudat de zis unui prieten.

El mi-a luat o geantă de designer și când mi-a înmănat-o mi-a spus că a păstrat chitanța în caz că vreau să o schimb. Ceea ce mi s-a părut în mod ciudat înduioșător. Nu că aş schimba-o, mă gândeam acum cu degetele alunecând peste pielea roșie.

— Aș fi putut alege negru sau maron, mi-a spus Liam venind spre mine cu două pahare de șampanie. Dar mi s-a părut că roșu e mai

mult „ca tine“. Îndrăzneată, plină de viață și curajoasă.

— Așa mă vezi tu? l-am întrebat, cu gândul de unde mi-a venit ciudatul tremur din glas.

Mi-a înmănat unul dintre paharele delicate de cristal, așezându-l în mâna mea întinsă, fără să mă scape din ochi.

— Nu cred că ai nicio idee exact despre cum te văd eu, Beth.

Inima îmi bătea, să-mi sară din piept.

— Cred... cred că poate am o idee... dar...

Aproape că mi-era teamă să-l privesc, dar atunci când am ridicat ochii am văzut că zâmbea ușor, fără nicio urmă de reproș.

— Dar nu ești încă pregătită?

Nu am vrut să-l mint. Nici să-l rănesc, dar trebuia să fiu onestă.

— Nu, nu sunt.

— E OK. Am știut oricum, mi-a spus și mi-am dat seama că era perfect împăcat cu ce i-am zis. Nu e nicio grabă sau presiune din partea mea. Avem tot timpul din lume.

Oricât de mult îmi doream să evit subiectul ăsta, trebuia să fiu sinceră cu el.

— Dacă nu voi fi niciodată pregătită? Dacă o să mă simt așa mereu?

— Nu te îngrijora, mi-a zis Liam cu blândețe și tot ce simțea el s-a văzut chiar acolo, strălucind în ochii săi, apoi, la un clipit de ochi a și dispărut. Lucrurile astea se aranjează singure exact așa cum trebuie.

Și-a ridicat paharul de șampanie spre mine. Am ciocnit paharele în fața flăcărilor care dansau în șemineu, iar odată cu lichidul lucind auriu, am avut o străfulgerare a viitorului nostru.

44

Beth

Soarele de decembrie intra pe fereastră și își lăsa lumina direct pe pomul de Crăciun. Chiar dacă era mult prea devreme ca să aprindem luminițele, părea că molidul norvegian radiază în lumina soarelui, captată de decorațiunile agățate de crengile sale.

Pomul m-a atras să vin mai aproape, ca să-i adulmec aroma cu toate simțurile mele. Am inspirat adânc ceea ce însemna mereu pentru mine mirosul esențial al Crăciunului. Am îndreptat cu grijă unul dintre globurile prețioase de sticlă, care atârna un pic strâmb. Mă îngrozeam la gândul că aş putea sparge unul dintre globurile pictate de Anna, chiar dacă Liam era în mod ciudat mult mai pragmatic în privința asta.

— Ele nu sunt Anna, la fel cum acel pian nu e Tim.

M-a cuprins ușor cu brațul după talie și m-a întors spre instrumentul care ocupa un colț al casei. Niciunul dintre noi nu știa să cânte, dar va fi mereu cu noi.

— Unde altundeva ai fi putut pune toate fotografiile de care am

scăpat? m-a tachinat Liam.

A zis bine, pentru că pe capacul pianului era toată colecția mea de poze. Mai erau și alte fotografii în încăpere, la fel de prețioase. Trei dintre ele erau în rame argintii deasupra șemineului. În două dintre ele, Liam era mire, iar în alte două, eu eram mireasă. Îmi plăcea că arătam la fel de fericiți în toate trei portretele, exact așa cum trebuia. Să te îndrăgostești a doua oară în viață nu ar trebui să devalorizeze relația de mai înainte. Cred că faptul că îi iubim pe Anna și Tim atât de mult ne-a ajutat să fim împreună mai bine decât am fi reușit altfel. Și, într-un fel, ei ne-au adus împreună, când ne-am întâlnit prima oară la cimitir. Poate era neobișnuit că ne-am umplut casa cu amintirile despre Tim și Anna, dar ne însoțeau oricum, așa va fi întotdeauna, așa că de ce să-i ascunzi în sertar, sau în spatele unui dulap prăfuit, ca și cum nu sunt importanți? Iar casa noastră pe malul abrupt al Cornish-ului avea mai mult decât suficient spațiu pentru a găzdui nu doar viața noastră din prezent, ci și pe cea din trecut.

Am avut noroc să găsim această casă, construită de un arhitect pasionat de peisagistică. Am fost imediat fermecată de sera de mărime aproape industrială aflată în grădină. Până să deschidă agentul imobiliar ușile sufrageriei, care dezvăluiau un perete de sticlă și vederea la ocean, eram deja gata să semnez linia punctată.

Mă preocupa faptul că Liam renunța la prea multe doar ca să mă facă pe mine fericită. Acest refugiu pe coastă a fost visul meu până la urmă, nu al lui. Când s-a decis să se retragă din firmă pentru a se pensiona ridicol de devreme, m-am temut că nu va avea cu ce să-și umple timpul. Dar se pare că nu eram singura cu un vis neîmplinit. Acum Liam era mult mai ocupat decât ca partener la firma de avocatură, cu fundația de artă caritabilă pe care a făcut-o în numele Annei. Eram foarte mândră că a găsit o modalitate de a valorifica mai departe pasiunea Annei pentru artă, în prezent, datorită fundației, elevii cu posibilități reduse aveau ocazia să studieze arta la o universitate. Îmi place să cred că Anna știa cumva ce face Liam și că era foarte mândră de soțul ei. Pentru că era incredibil.

Dincolo de peretele de sticlă, valurile erau liniștite, iar plaja goală și era ușor să vezi calea pe care mergea Liam după urmele de pași din nisipul ud. Ale lui erau drepte, pe când cele ale celor doi patrupezi care îl acompaniau, erau în toate părțile.

De parcă a simțit la ce mă gândesc, am auzit un scâncet încet de la bătrânul Jack Russel de la picioarele mele, care m-a făcut să mă uit în jos. Acum era o doamnă foarte bătrână și nu mai făcea față să meargă în plimbări lungi pe plajă cu mult mai tinerii labradori. Mai nou îl las pe Liam să pornească la drum și mă alătur când e la întoarcere. Dădea insistent cu coada în podea și i-am zâmbit. La fel ca Sally, care a murit acum mulți ani, Bella era o luptătoare plină de personalitate.

Approape că a vrut să demonstreze ceva, mergând la pomul de Crăciun ca să furnizeze prin piramida enormă de cadouri împachetate festiv.

— Ar fi trebuit să aștepti să vină invitații noștri înainte de așeza cadourile acolo, mi-a zis Liam în dimineața aceea, ținând în mâini un alt pachet pe jumătate deschis, cu panglica și rozeta sfâșiată: ultima reușită a Bellei.

Avea probabil dreptate, m-am gândit când am așezat puloverul de cașmir – unul dintre cadourile pentru Josh – pe blatul de bucătărie. Ar fi al treilea cadou pe care trebuia să-l împachetez din nou pentru vizita familiei mele, dar eram așa de nerăbdătoare să ne revedem, încât nimic nu-mi putea diminua entuziasmul. Era prima oară după ani de zile, când toată lumea, inclusiv mama și tata, făceau călătoria de la Sydney în UK pentru Crăciun, iar pregătirile mele erau acum pe ultima sută.

— Nu că m-ar interesa, dar ai cumpărat tot ce se vindea la supermarket pentru Crăciun? m-a întrebat Liam amuzat.

Ținea în mâini o cutie cu lapte, pentru care încerca să găsească loc în frigiderul nostru enorm în stil american. Am luat laptele și i-am găsit loc cu un pic de organizare creativă.

— Știi cât de mult le place băieților să mănânce. Ar putea cu ușurință să golească un astfel de frigider în douăzeci de minute.

Liam zâmbea amintindu-și.

— Da, dar așa făceau când erau elevi. Acum s-au rafinat în tineri bărbați.

Am pufnit în râs.

— Asta e povestea lui Karen.

Am avut amândoi aceeași privire care ne-a dus în trecut, la vremurile când Aaron apoi, mai târziu, Josh au decis să meargă la facultate în UK, iar casa noastră a devenit baza lor de vacanță, sau de câte ori nu mai făceau față cu maldărul de rufe.

Amândoi ne spuneau mama UK și tata UK, o titulatură care mă încânta, dar mă și întrista. Toată familia știa bineînțeles de Noah, de copilul meu care nu știa absolut nimic de existența noastră. Era fantoma absentă la fiecare sărbătorire în familie. Era fiul, nepotul și vărul pe care ne-ar plăcea să-l cunoaștem, dar nu vom face asta niciodată.

Liam și cu mine nu am luat niciodată o decizie asumată ca să nu facem copii. Pur și simplu am lăsat soarta și biologia să decidă pentru noi. Presupun că am fi putut să facem teste și investigații, atunci când am văzut că nu se întâmplă nimic, dar el nu a forțat lucrurile, iar eu la fel.

— *Totuși, trebuie să recunoști că e distractiv să exersăm că facem copii, nu-i așa?* a zis Liam cu ochi scânteietori.

Având în vedere trecutul meu unic, era de înțeles că eram reticentă să mai fac intervenții chirurgicale.

— *Știi că sunt bucuros să te urmez pe orice drum vrei să mergem.*

Simplul fapt că știam asta m-a ajutat să fie mai ușor să las soarta să decidă.

Eram mai mult decât norocoasă, eram binecuvântată. Găsisem genul de iubire despre care se scriu cântece și romane, și nu doar odată, ci de două ori. Aveam o familie minunată, pe care o puteam vizita de câte ori doream, și un soț care încă mă mai făcea să zâmbesc în fiecare dimineață trezindu-mă lângă el. Aș fi fost lacomă dacă ceream mai mult. Dar, uneori, foamea era încă prezentă și mă rodea în tăcere golul lui Noah din viața mea.

Bella s-a mâniat nerăbdătoare ca un câine, când m-am oprit să curăț frunzele uscate ale uneia din nenumăratele crăciunițe pe care le-am aranjat în sufragerie. Nu îmi păsa că erau un clișeu, nu-mi puteam imagina o cameră decorată de Crăciun fără frunzele lor roșii vibrante sau fără o vază cu trandafiri înghesuiți și cu merișor. În perioada asta a anului deveneam mereu nostalgică după agitația de la *Creizy Daisy*. Chiar și după atâta timp, nu reușeam să mă decid să vând florăria, pentru că mă legau foarte multe de Tim. Dar când m-am mutat cu Liam în Cornwall, acum zece ani, i-am pasat fericită conducerea lui Natalie, care s-a dovedit pe bună dreptate că e o femeie de afaceri mult mai bună decât am fost eu vreodată.

Micul sunet distant de la poarta grădinii, ne-a făcut pe mine și pe Bella să ne ridicăm privărilor, deși doar una dintre noi a alergat ca o nebună în hol când s-a auzit clinchetul cutiei poștale.

Bella a sărit la ușă, zgâriind cu ghearele și scheunând feroce la poștașul care a fost înțelept să se retragă în siguranța dubei sale.

M-am aplecat să iau corespondența, în mare parte felicitări de Crăciun. Am început să răsfoiesc prin ele, recunoscând după scrisul de mână de la cine erau, și m-am întors în sufragerie. Stăteam lângă pianul lui Tim, care părea foarte potrivit, când am ajuns la capătul teancului. Era singura care îmi era adresată doar mie, în loc să fie către noi, ca un cuplu. Am ținut-o în mâini câteva minute, suficient de mult pentru ca Bella să se plictisească și să se întoarcă la locul ei din fața șemineului.

Era ciudat cum devenise acum ceva ce am insistat că nu îmi doresc niciodată, ceva pentru care eram foarte nerăbdătoare.

— *Nicio legătură. Absolut niciuna*, i-am spus categoric lui Izzy cu ani în urmă. *Lasă-l pe Noah să creadă că rinichiul a venit de la un donator străin. Nu e nevoie ca el să știe nimic de Tim sau de mine.*

Nu sunt sigură dacă a fost pentru a-l proteja pe Noah sau pe mine, faptul că am insistat să rupem orice legătură.

— Din fericire, se pare că Izzy e la fel de îndărătnică și încăpățânată

ca tine, a observat Liam și și-a îndulcit vorbele cu o sărutare, când a sosit primul plic, la doar șase luni de la transplant.

Și așa au continuat, câte unul în fiecare an. Nu am scris niciodată înapoi, și nu părea că Izzy aștepta asta. Nu i-am dat o altă adresă când ne-am mutat la malul mării, dar cumva ne-a găsit.

Conținutul plicului era întotdeauna același: o singură fotografie, cu câteva cuvinte scrise pe spate. Erau toate acolo, înșirate ca piesele de domino, pe pian și coborau pe raftul de cărți din apropiere. Am urmărit cu ochii șirul de poze, care dezvăluiau istoria lui Noah ca într-o carte pop-up. Știam pe de rost mesajele scrise pe spatele fiecărei poze. Cuvintele ascunse în ramă mi-au rămas imprimate în memorie. *Prima zi la liceu; Căpitanul echipei de fotbal; Pian avansat, cu brio* – asta i-ar fi plăcut lui Tim, la fel și cea în care Noah era cu pelerină și capă, ținându-și diploma mândru de muzică. Fotografiile îi urmăreau evoluția lui Noah de-a lungul anilor, de la școală la universitate, din copilărie în adolescență, și apoi în viața de adult. Nu era nicio îndoială.

La fel ca în fiecare an, îmi tremurau degetele când am rupt plicul. Din cauza nerăbdării, am scăpat fotografia din mână și a căzut pe jos cu fața în sus. Noah se uita la mine din poză și m-am aplecat să o ridic, numai că nu era singurul care mă privea. Nu era singur în fotografie, și când am înclinat-o spre lumină ca să văd mai bine, am înțeles de ce. O fată frumoasă blondă stătea în fața lui Noah, el o cuprindea cu brațele și o trăgea înspre el. Fata își ținea mâna stângă într-o poziție nefirească, întoarsă cu fața spre camera foto. Singurul lucru mai strălucitor decât diamantul de pe degetul ei era zâmbetul lor.

Și al meu era larg, deși puțin nesigur în timp ce analizam fotografia, pixel cu pixel, înregistrând-o nu în memoria mea, ci în sufletul meu. Până la urmă, am întors-o ca să citesc mesajul lui Izzy. *Noah și Carly s-au logodit! Este o fată minunată. Ți-ar plăcea de ea.*

— Sunt sigură că da, am zis un pic tristă, întorcând fotografia din nou și privind chipul nurorii pe care nu aveam să o întâlnesc niciodată. Noah semăna mai mult cu Tim în fiecare an, și am mângâiat conturul feței al celui pe care l-am iubit și pierdut, nu doar o dată, ci de două ori.

— Să fiți fericiți, amândoi! Atât îmi doresc. Să fiți fericiți împreună.

Am făcut un pas spre pian ca să așez fotografia lângă celelalte, și am simțit ceva tare sub talpa pantofului. M-am uitat în jos și am văzut o bucată de hârtie frumos împăturită într-un pătrat. Nu fusese înainte aici, deci înseamnă că a căzut din plicul cu fotografia.

M-am aplecat să o ridic cu inima bătându-mi mai tare decât în mod normal. Hârtia era îndoită de multe ori, atât de strâns, încât aproape am rupt-o încercând să o desfac. Scrisul familiar al lui Izzy, înclinat,

îmi era cunoscut, dar nu și să primesc o scrisoare de la ea. M-am dus la fereastra cu vederea liniștitoare spre ocean și am început să citesc.

Beth,

Dacă am numărat bine, această scrisoare o să ajungă la tine într-o zi importantă. Astăzi se fac exact douăzeci de ani de la transplantul lui Noah. Douăzeci de ani de când ai sacrificat foarte multe pentru copilul pe care nu l-ai cunoscut niciodată. Propriul tău copil.

De douăzeci de ani a avut o viață aproape „normală” datorită ție. Ce cadou nemaipomenit i-ai dăruit! Rinichiul donat de tine a depășit cu mult timpul pe care l-au preconizat medicii – și e din ce în ce mai rezistent!

Mulțumită ție, Noah are o viață plină de bucurie și fericire și, după cum poți să vezi din fotografie, va continua să rămână așa alături de logodnica sa, Carly.

Eu și Pete suntem foarte mândri de bărbatul care a devenit Noah, și sunt sigură că și tu ești. Dar ceva nu e bine, și nu e în regulă de foarte mult timp.

Atunci am oftat, speriată deodată de ce aș afla dacă citesc mai departe, dar știam că acum nu am cum să mă mai opresc.

Noah are douăzeci și opt de ani. Este un bărbat pe cale să pornească într-o nouă viață alături de partenera pe care o adoră. Într-o zi – poate nu peste mult timp – va deveni tată la rândul său și vom fi amândouă bunici... îți vine să crezi?

Douăzeci de ani e foarte mult timp, nu doar pentru un rinichi, dar și pentru un secret pe care nu am vrut niciodată să-l țin. Însă l-am păstrat în toți acești ani pentru că m-ai rugat tu. Iar acum rup secretul, pentru că simt că e momentul potrivit. Sau, mai bine, l-am rupt deja.

Noah merita să știe totul, așa că i-am spus. Știe despre clinică, despre greșală, și cum ai ieșit dezinteresată din viața lui, ca să fie bine. Și evident, știe că donatorul anonim nu a fost chiar așa anonim, de fapt. La început a fost foarte furios – a fost ținut un secret foarte mare față de el. Dar știi ceva? Soarele tot a ieșit a doua zi și lumea nu a stat pe loc, iar Noah nu s-a prăbușit și nu a rămas șocat.

A întrebat cum te cheamă, și mă poți urî cât vrei, dar i-am spus. Știe cum să te găsească, dacă vrea. Să fiu sinceră, nu știu dacă te va căuta sau nu, dar e corect să-ți spun ce am făcut. Și a fost bine, Beth, să-i spun în sfârșit adevărul.

Așa că, te rog, iartă-mă, sau nu, depinde de tine.

Izzy

Soarele nu mai lumina pomul. S-a mutat pe podeaua lăcuită de stejar, ca limbile unui ceas, dându-mi de înțeles că am stat acolo prea

mult cu scrisoarea lui Izzy în mână. Bella spunea cam același lucru alergând spre ușă și înapoi.

— OK, am înțeles mesajul, i-am zis cu glas tremurat.

Mi-am luat pelerina de ploaie și cureaua ei, dorindu-mi brusc să-l găsesc pe Liam. Vestea asta era prea mare ca să mă descurc singură cu ea. Aveam nevoie de înțelepciunea lui și de influența lui care mă calma. Aveam nevoie de el, și voi avea mereu.

Am prins lanțul de zgarda Bellei și am fost la doi pași de ușa din spate, când m-a oprit un zgomot. M-am oprit o secundă din dorința aprigă de a-mi găsi soțul, dar apoi zgomotul s-a auzit din nou, și a decis pentru mine.

De atâtea ori viețile noastre s-au simțit ca un caleidoscop din fragmente sparte de vise, aruncate aleatoriu împreună. Iar de fiecare dată când s-au răsucit și amestecat, au creat ceva nou. O nouă posibilitate. S-a întâmplat acum douăzeci și opt de ani, când un accident de mașină a afectat emoțional o tânără medic embriolog și a făcut o greșală din neatenție, iar viețile a patru oameni – oameni care nu se cunoșteau – s-au schimbat pentru totdeauna. Și cumva aveam senzația că se întâmpla astăzi din nou.

Am mers înapoi în hol. Am scăpat lanțul din mâini când am văzut că e cineva la ușă. Dibuiam formele lor vagi prin panourile de sticlă mată. Vedeam că sunt înalți și cu umeri lăți, dar, în afară de asta, nu aveam niciun indiciu. O a treia bătaie în ușă s-a auzit în liniștea holului, iar picioarele mele, care îmi înghețaseră pe podea, și-au amintit într-un final să se miște.

Am mers și am deschis ușa.

[1] Danny Zuko - personaj principal interpretat de actorul John Travolta în filmul muzical *Grease* (1978) regizat de Randal Kleiser.

[2] EpiPen este un stilou pentru injectarea intramusculară, utilizat pentru tratamentul de urgență al reacțiilor alergice severe.

[3] T-Bird - denumirea prescurtată a modelului de mașină FordThunderbird; aici geacă de piele purtată de personajul principal din *Grease*.

[4] Litera „X” este des întâlnită în lumea anglo-saxonă și nu numai, la finalul mesajelor text și a e-mailurilor denotând apropiere, însemnând „să- rutări”, sau „pupici”; sau pur și simplu poate fi adăugată din obișnuință, fiind o deprindere la modă în comunitatea respectivă.

[5] Sir David Frederick Attenborough, om de radio britanic specializat în științe naturale. Este foarte cunoscut pentru seria de documentare BBC Life collection, care prezintă istoria vieții animalelor și a plantelor pe Pământ.

[6] Melodie celebră din muzicalul *Grease* (n.tr.)

[7] Ursulețul Paddington este un personaj fictiv din literatura engleză pentru copii. Personajul este un ursuleț imigrant din întunecatul Peru, (n.t.)

Table of Contents

Prolog

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40

41
42
43
44